UNIVERSUL CONVOLUT VOLUMUL PATRU

DOLORES CANNON

UNIVERSUL CONVOLUT VOLUMUL PATRU

DOLORES CANNON

Universul convolut

Volumul Patru

Dolores Cannon

Traducere făcută de Irina Chirica

Important este să nu te oprești niciodată să pui întrebări. Curiozitatea își are propriul său motiv de a exista. Nu se poate să nu fii uluit când contempli misterele eternității, ale vieții, ale structurii minunate a realității. Este suficient să cauți să înțelegi o picătură din acest mister, în fiecare zi. Să nu îți pierzi niciodată sfânta curiozitate.

Albert Einstein, 1879-1955

Autoarea acestei cărţi nu dă sfaturi medicale şi nu prescrie utilizarea vreunei tehnici ca formă de tratament, pentru probleme fizice sau medicale. Informaţiile medicale incluse în această carte au fost preluate din consultaţiile şi sesiunile individuale ținute de Dolores Cannon cu clienții săi. Ele nu sunt destinate pentru stabilirea unui diagnostic medical de nici un fel, sau pentru a înlocui sfatul sau tratamentul medical oferit de medicul dumneavoastră. Prin urmare, autorul şi editorul nu îşi asumă nici o responsabilitate, pentru interpretarea sau utilizarea informațiilor de către orice persoană.

Toate eforturile au fost depuse, pentru a proteja identitatea și confidenţialitatea clienţilor implicaţi în aceste sesiuni. Locația în care s-au desfăşurat sesiunile este exactă, dar au fost folosite doar prenume, care au fost modificate.

CUVÂNT ÎNAINTE

Bine ați venit, cititori noi ai acestei serii, și bine ați revenit, ceilalți care mi-ați urmărit aventurile în domeniul hipnozei, în ultimii ani. Când am început seria Universul convolut, am crezut în mod eronat că va fi un singur volum. Lucram la informațiile adunate vreme de douăzeci și cinci de ani despre OZN-uri și răpiri extraterestre, care puse la un loc, au devenit cartea Custozii. Adunasem multe informații și credeam că am acoperit tot ce și-ar dori cineva să știe despre acest fenomen. Apoi informațiile au început să ia o întorsătură neașteptată. S-au îndepărtat de extratereștri, transformându-se în concepte și teorii metafizice pe care nu le mai auzisem niciodată. Am știut atunci că va trebui să termin acea carte și să încep alta. Nu știam cum va fi primită de cititori, pentru că se abătea de la scrisul meu normal despre hipnoză și căutarea cunoștințelor pierdute. Noile informații puteau fi de asemenea considerate „cunoștințe pierdute”, dar mergeau în altă direcție. Am descris primul volum ca „o carte menită să îți răsucească mintea, ca un covrig”. M-am gândit că i-ar putea atrage pe cei care mi-au urmărit și citit cărțile în ultimii treizeci de ani și vor putea să vadă evoluția mea în acest domeniu. Cu toate acestea, am fost plăcut surprinsă când am descoperit că primul volum din această serie a fost citit și de mulți cititori care veneau pentru prima dată în contact cu opera mea. Nu știam dacă oamenii ar fi capabili să înțeleagă lucrurile prezentate, dacă ar sări de prima dată „în capătul adânc al piscinei”, ca să zicem așa. Întotdeauna le-am sugerat cititorilor să înceapă cu primele mele cărți și să ajungă treptat la această lucrare. Dar am început să primesc mesaje e-mail care îmi sugerau că cititorii sunt mai pregătiți decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Unii au scris: „Poate că nu înțeleg, dar mă face să gândesc.” Chiar asta a fost intenția mea. În cărțile mele, invit cititorii să trateze aceste cărți ca pe niște „bomboane pentru minte”. Sunt concepte și teorii noi care trebuie savurate meditând asupra lor, apoi pot fi lăsate deoparte, astfel încât cititorul să își poată continua propria viață. Sunt informații care necesită o interpretare alternativă sau de ocolire a normei.

Când pregăteam pentru publicare Universul convolut, am decis brusc să adaug la titlu Volumul Unu. În acel moment nu știam sigur dacă va mai exista un alt volum în serie. Credeam că am pus tot ce era posibil, în primul volum. Dar ceva

m-a făcut să scriu Volumul Unu sub titlu. Ar trebui să știu de acum că „ei” erau în spatele acestui proiect. „Ei” știau că abia am zgâriat suprafaţa, iar dacă mă îmbarcasem în această nouă călătorie, aveau să fie aduse la iveală o mulțime de informații noi. Și chiar așa a fost. Fiecare volum din serie a introdus treptat concepte din ce în ce mai neobișnuite și ciudate, la care să se gândească oamenii și să își pună întrebări. La sfârșitul Volumului Trei din Universul Convolut, credeam cu adevărat că mi-au oferit tot ce era posibil. Că nu mai era nimic de învățat, nimic la care să fiu expusă. Credeam că mi-au spus totul. Dar în timp ce puneam cap la cap informațiile din carte, am ținut o ultimă sesiune de hipnoză la Montreal, care mi-a prezentat un nou concept uluitor. Tocmai exclamasem: „Nu mai este nimic de descoperit!” Dar ei mi-au spus, în înțelepciunea lor infinită: „O, nu! Există mai mult! Există mult mai mult!” Și pe această notă, am reușit să termin cartea de 700 de pagini și să o public. Apoi mi-au permis să mă odihnesc câteva luni, în timp ce cartea a mers la tipar și a fost distribuită în librării. Toate ședințele mele de hipnoză au fost „normale”, doar terapie obișnuită pentru a ajuta oamenii cu problemele lor fizice și personale. Apoi au început să curgă din nou informațiile și am știut că va exista într-adevăr un al patrulea volum. Când am denumit prima carte Volumul Unu am râs și m-am gândit că voi mai scrie cel mult încă un volum. Dar acum nu știu câte volume vor fi. Continui să scriu și să mă expun la informații noi. Pe măsură ce pun cap la cap informațiile din această carte, constat că am material suficient pentru trei secțiuni noi, cu subiecte interesante. Deci călătoria continuă.

Celor care ni se alătură acum, le spun: bine ați venit cu noi în această aventură! Celor care ne-au însoțit deja în întreaga călătorie, le spun: bine ați revenit și sper că veți descoperi alte concepte noi și interesante, pe măsură ce ne continuăm aventura. Citiți fără prejudecăți și fiți pregătiți să vă răsuciți încă odată mintea, ca un covrig. La urma urmei, covrigii au o formă interesantă. Seamănă cu simbolul infinitului, nu-i așa?

PARTEA ÎNTÂI

ÎN SPATELE VOALULUI

Capitolul 1

VIEȚILE MELE TRECUTE

Ori de câte ori susţin o prelegere, mi se pune invariabil aceeaşi întrebare: „V-aţi accesat vreuna din vieţile anterioare?” Cred că ar fi fost imposibil să lucrez în acest domeniu de peste patruzeci de ani, fără a fi încercat să îmi explorez propriul trecut. La început am făcut regresii în vieţi anterioare, conduse de diverşi hipnotizatori. Eram la fel de curioasă ca orice om. Aşa am descoperit ceea ce nu vreau să experimenteze propriii mei clienţi. Tehnicile acestor hipnotizatori aveau neajunsuri care m-au făcut să mă simt incomod, generându-mi o stare de anxietate, nervozitate şi stres. Nu a fost întotdeauna o experienţă plăcută. Am obţinut informaţii, dar uneori sesiunile nu au decurs într-un mod profesionist. Mi-am dat seama că hipnotizatorii făceau doar ceea ce fuseseră învăţaţi şi nu se întrebau niciodată de ce fac lucrurile în acest fel. Dar eu mi-am pus această întrebare. Dacă nu mă simţeam confortabil în timpul sesiunii sau după sesiune, încercam să înţeleg cauza. Pe măsură ce mi-am dezvoltat propria tehnică de-a lungul anilor, am introdus măsuri de protecţie, astfel încât niciunul din clienţii mei să nu mai trebuiască să experimenteze aceste senzaţii neplăcute. Acesta este un alt motiv pentru care recomand întotdeauna studenţilor mei să experimenteze propriile lor regresii în vieţile trecute, ca să ştie mai bine cum să se ocupe de clienţii lor. Altfel cum am putea practica ceva ce nu am experimentat niciodată?

În primii ani am explorat opt din vieţile mele anterioare. Am descoperit lucruri importante, cum ar fi relaţia cu membrii familiei mele şi de ce a trebuit să ne întâlnim din nou. Am aflat şi de ce fac munca pe care o fac. Acest lucru era foarte important. Acum nu mai este necesar să îmi explorez vieţile trecute, deoarece cred că am descoperit tot ce trebuia să ştiu. Explorarea vieţilor trecute este un instrument valoros, dar asta e tot... e doar un instrument. Când începi să evoluezi şi să te cunoşti pe tine însuţi, nu mai e necesar să continui să te întorci în trecut. Unii oameni fac această explorare mai mult ca divertisment, decât ca terapie. Atunci ea nu mai are un scop bun. Oamenii pot deveni „dependenţi de

vieţile trecute” ca de droguri, şi din curiozitate, caută să îşi ia următoarea „doză” de drog. Asta contrazice sensul terapiei vieţilor trecute, care este ca persoana să ajungă să se simtă bine în această viaţă. Amintirile din trecut sunt informaţii bune şi valoroase, dar ele trebuie folosite în corpul pe care îl avem în prezent, fiind aplicate mai ales în relaţiile de familie. Trebuie să împletim totul în acelaşi mod în care am ţesut amintirile din copilărie şi din alte experienţe. În bine sau în rău, aceste amintiri sunt povestea vieţii noastre, trebuie să le confruntăm şi să ne împăcăm cu ele. Vieţile trecute sunt doar amintiri prelungite, care ar trebui să fie încorporate în viaţa noastră prezentă. Acest lucru ne ajută să dezvoltăm o personalitate sănătoasă şi bine integrată.

Ca să revin la povestea mea, am descoperit care e scopul meu în această viaţă (întrebarea eternă a tuturor clienţilor care vin la mine). Când am făcut descoperirea asta nu ştiam că îmi voi dedica restul vieţii pentru a ajuta oamenii, prin explorarea trecutului lor. Mi-a plăcut această muncă şi tocmai începusem să scriu prima mea carte (Isus şi esenienii), dar nu puteam să prevăd cât de vastă avea să devină opera mea. Când am făcut regresia în casa unui prieten, nu aveam nici o idee despre ce va ieşi la iveală.

Regresia m-a dus înapoi în perioada uriaşei Biblioteci din Alexandria, în Egipt. Toată viaţa mea am fost fascinată de cărţi. Ştiam deja să citesc înainte de a merge la şcoală, gramatica a fost uşoară şi o a doua natură pentru mine. Eram copil în timpul Marii Crize Economice, când banii erau foarte greu de găsit. Eu şi sora mea nu beneficiam de nici un fel de lux. Ne îmbrăcam cu haine vechi primite în dar sau cumpărate de la magazinele second-hand. Pe vremea aceea trebuia să te descurci cu ce aveai. Ştiam că nu vom obţine lucrul dorit, atunci când costa bani (doar de Crăciun primeam câteva jucării). De aceea am fost atât de încântată în clasa întâi, când cineva a venit la noi în clasă şi ne-a vorbit despre biblioteca imensă situată nu departe de şcoala noastră din St. Louis. Ne-au încurajat să ne luăm legitimaţii şi ne-au dat un formular pe care să îl luăm acasă şi să îl completăm, ca să ne înscriem la bibliotecă. Deja devorasem toate cărţile disponibile în clasa noastră şi foamea mea de lectură s-a exacerbat, când am auzit că puteam avea acces la o bibliotecă unde erau disponibile sute de cărţi. Iar cea mai bună veste era că totul era GRATUIT. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Gratuit! Am alergat până acasă cu hârtia în mână, ca să i-o arăt mamei. Emoţia mea trebuie să fi fost contagioasă când i-am arătat anunţul şi i-am explicat cum aş putea obţine o legitimaţie la bibliotecă, pentru a citi orice carte pe care o doream. Şi era gratuit! Ca să scurtez o poveste lungă, mama a făcut rost de legitimaţie şi la fiecare câteva zile mă duceam la o distanţă de câteva blocuri la

biblioteca uriașă, de unde puteam să iau cărți. Îmi amintesc că mergeam pe culoarele dintre rafturi și mă simțeam ca în rai, când mi-am dat seama că nu exista nici o limită privitoare la ceea ce puteam citi. Mai târziu, când am putut să merg singură la bibliotecă, am petrecut acolo ore întregi și aduceam mereu acasă un morman de cărți. Nu eram niciodată fără o carte în mână și petreceam multe ore evadând în lumea minunată a imaginației din cărți. Când eram la liceu, dacă nu mă aflam la clasă eram în biblioteca școlii, studiind enciclopediile. Cam în aceeași perioadă am dezvoltat un hobby compulsiv destul de ciudat. În timpul liber rămâneam în sala de lectură, unde copiam toate cuvintele din dicționar. De fiecare dată marcam locul din dicționar unde am rămas și continuam a doua zi, copiind în caiet cuvânt după cuvânt. Aș putea spune că făceam asta din dragostea mea pentru cărți, dar mai târziu am descoperit prin regresiile în viețile trecute, că am avut o viață anterioară de călugăr într-o mănăstire, unde treaba mea era să copiez manuscrise și texte. Dar a fost o compulsie bună, pentru că a încorporat folosirea cuvintelor și a limbajului în psihicul meu.

Citeam tot ce găseam, iar această dragoste de carte și dorința de a învăța au continuat toată viața. Chiar și astăzi, când scriu una dintre cărțile mele, cercetez „până la moarte” ceea ce scriu. După ce am terminat sesiunile, încep adevărata muncă de scriere a cărții, și petrec ore întregi (uneori toată ziua) într-o bibliotecă, adunând dovezi. Pentru mine este un rai să caut ore întregi până când în sfârșit, descopăr comoara – dovada care până atunci mi-a scăpat. Când mi-am scris cele trei volume despre Nostradamus: Conversații cu Nostradamus, am citit fiecare carte scrisă vreodată despre marele maestru. Unele din aceste cărți nu se mai găseau în librării și singurul exemplar disponibil se afla de exemplu la Biblioteca Congresului, de unde era obținut de către Universitatea din Arkansas, prin împrumut între biblioteci. Când mi-am scris cărțile despre Isus: Isus și esenienii și Ei au umblat cu Isus, am citit fiecare carte scrisă vreodată despre Manuscrisele de la Marea Moartă. Când mi-am scris cartea despre originea rasei amerindiene: Legenda lui Starcrash, am petrecut trei ani cercetând toate vechile legende și istoria amerindienilor, tot ce am putut găsi pe această temă. Aceste cercetări au dat roade pentru că atunci când susțin prelegeri, am toate aceste informații în minte și am încredere atunci când vorbesc. Primul editor de revistă care mi-a publicat scrierile, mi-a spus: „Cercetarea este foarte importantă. Este evident că ți-ai făcut temele. Și ar fi la fel de evident dacă nu ți le-ai fi făcut.” Cred că este păcat că tinerii din zilele noastre nu mai știu cum să facă cercetări adevărate. Ei își petrec o perioadă scurtă de timp pe internet compilând câteva date, fără să cunoască bucuria de a cerceta grămezi de cărți prăfuite într-o bibliotecă și de a descoperi un text uitat de lume. De aceea eu mă auto-intitulez „reporterul,

anchetatorul, cercetătorul cunoştinţelor pierdute”.

Prin urmare nu a fost pentru mine o surpriză prea mare când, într-o regresie, m-am întors la o viaţă în marea bibliotecă din Alexandria, înainte de distrugerea ei în secolul al V-lea. În acea viaţă am fost un bărbat care lucra la bibliotecă. Nu puteam citi sulurile preţioase de pe rafturi, dar ştiam care sunt cele mai vechi şi mai importante documente. La bibliotecă veneau mulţi savanţi, iar eu găseam sulurile pe care voiau să le vadă. Îi priveam cu invidie cum stăteau la mese deschizând sulurile şi le citeau. Ştiam că cele mai importante suluri erau ţinute pe rafturile de sus. Exista şi un personaj special, un bărbat îmbrăcat într-o robă neagră, care venea des. Întotdeauna ştiam dinainte ce suluri şi-ar dori. Mi-a plăcut această muncă, deşi nu ştiam să citesc. Eram un fel de îngrijitor al cărţilor.

Apoi a venit ziua fatidică a distrugerii marii biblioteci. Eram acolo printre cărţi, când o hoardă mare de oameni a dat năvală în bibliotecă, distrugând tot. Mă uitam îngrozită cum luau suluri de pe rafturi şi le îngrămădeau în mijlocul camerei. Am ţipat înspăimântată când i-am văzut întinzându-se spre sulurile care erau ţinute pe rafturile de sus. Îmi curgeau lacrimile când barbarii sfâşiau sulurile, fără respect pentru cunoştinţele pe care acestea le conţineau, şi le aruncau în grămada de suluri din mijlocul încăperii, care se făcea tot mai mare. Ştiam că nu îi pot opri, aşa că am luat ce suluri am putut şi am încercat să fug din clădire, exact în momentul când au dat foc stivelor. Aveam braţele pline de suluri şi ochii îmi erau atât de plini de lacrimi, încât nu puteam vedea unde merg şi m-am împiedicat pe stradă, tocmai la timp pentru a fi lovită de un car care trecea. Când m-am ridicat din corp, m-am uitat înapoi şi mi-am văzut trupul prăbuşit pe stradă, cu braţele pline de suluri. Incendiul bibliotecii se răspândea şi mistuia clădirea.

Această viaţă explica dragostea mea pentru cărţi, de ce nu suport să văd o carte maltratată şi dorinţa mea de a recupera cunoştinţele pierdute. Am relatat această poveste în cadrul unei conferinţe, când am fost întrebată despre vieţile mele anterioare, iar un membru din comitet a glumit: „Da, dar a trebuit să rescrii întreaga bibliotecă?” Publicul a izbucnit în râs, pentru că se referea la numeroasele mele cărţi. Da, probabil că asta era explicaţia, care mi-a liniştit mintea. Dar nu acesta a fost sfârşitul poveştii. Au mai ieşit şi alte lucruri la iveală, în anii 1990.

Am fost invitată să merg în Bulgaria, unde cărţile mele despre Nostradamus fuseseră acceptate pentru traducere de către Editura Zar, din Sophia. Drago îmi

descoperise cărţile şi aranjase cu editorii să fie traduse în limba bulgară, iar ei voiau să vin să ţin prelegeri acolo. Călătorisem în toată lumea, dar nu mai fusesem niciodată în Bulgaria sau în vreuna din ţările din lagărul sovietic. Tocmai izbucnise războiul din Iugoslavia. Fiul meu era îngrijorat: „Mamă, nu poţi merge acolo. Uită-te la hartă! Sophia este chiar peste graniţa cu Iugoslavia.” Dar nu m-am simţit în pericol niciodată, oriunde am fost. Întotdeauna am simţit că este o onoare să mi se ceară să merg undeva, ca să vorbesc. Cumva am ştiut că totul va fi bine. Şi am avut dreptate. S-a dovedit a fi una dintre cele mai minunate experienţe din viaţa mea.

Din momentul în care am coborât din avion, am fost tratată ca o celebritate sau un fel de vedetă rock. La terminalul din aeoport aştepta o mulţime uriaşă de reporteri. Am fost complet şocată. Nicăieri în lume nu mai avusesem parte de o astfel de primire. Îmi amintesc că un reporter mi-a băgat un microfon în nas şi m-a întrebat într-o engleză stâlcită: „Ce părere ai despre Bulgaria?” Nu am putut să răspund, pentru că abia ajunsesem acolo. Cărţile mele despre Nostradamus au creat o senzaţie pentru care eram total nepregătită. Reporterii au venit la hotelul meu şi organizau interviuri şi apariţii la televiziune, oriunde mergeam. A existat chiar şi o conferinţă de presă care ar fi putut egala conferinţa preşedintelui. Am fost supusă la o oră de întrebări, care curgeau înainte şi înapoi prin Drago, traducătorul meu. Apoi am participat la o întâlnire la care am fost interogată timp de două ore, de medici şi oameni de ştiinţă. Toţi voiau să ştie despre utilizarea hipnozei pentru regresia în vieţile trecute şi pentru terapie. Nu mai auziseră despre aşa ceva. Spuneau că atunci când s-au aflat sub dominaţia rusă, nu se permitea să se predea nimic care să nu îşi aibă originea în universităţi. Aşa ceva era împotriva legii. Am întrebat dacă voi avea probleme. Mi-au spus că nu voi avea probleme, pentru că sunt străină. Interesul lor era sincer şi am simţit că am deschis o cutie a Pandorei.

Am rămas acolo o săptămână şi am fost ocupată cu multe apariţii, interviuri şi prelegeri. De fiecare dată când ţineam o prelegere, sala era arhiplină. Era atât de multă lume, încât odată am fost împinsă într-un perete. Entuziasmul lor era atât de mare, încât m-a speriat. Drago m-a tras într-un lift şi m-a dus la un alt etaj, unde am aşteptat până când s-a calmat mulţimea. Mi-a spus: „Am uitat să te avertizez. Bulgarii sunt un popor foarte pasional.” Când a simţit că sunt în siguranţă, am coborât ca să ţin prelegerea. După aceea când am încercat să plec, am văzut oameni care se apropiau de mine plângând, arătând către alţii din apropierea lor. Am văzut un bărbat în scaun cu rotile şi o femeie care, evident, făcea chimioterapie pentru cancer. Mă apucau de mână respectuos, cu lacrimi în

ochi. L-am întrebat pe Drago ce se întâmplă. Mi-a spus că oamenii aceştia veneau de la spital, ca să mă vadă. Sperau să găsească la mine vindecarea. Am vrut să ştiu de ce au crezut asta. S-a scris aşa ceva în ziare, după interviuri? Oare au înţeles complet greşit ce făceam eu? Drago mi-a spus că nu contează, că erau disperaţi după ajutor şi credeau că eu sunt un fel de vindecătoare. Tot ce puteam face a fost să îi privesc cu compasiune şi să încerc să le explic că nu puteam să îi ajut. (Abia cinci ani mai târziu am descoperit cum puteam să îmi folosesc tehnica pentru a vindeca.)

Timpul petrecut acolo a fost plin de astfel de evenimente. Spre sfârşitul vizitei în Bulgaria, Drago a venit la hotel şi mi-a spus că un realizator de film din Rusia voia să facă un documentar despre mine şi munca mea. Voia să mă filmeze făcând o regresie într-o viaţă trecută. Nu conta că nu înţelegea engleza, traducerea urma să fie dublată mai târziu. I-am spus că voi încerca, dar care ar fi persoana pe care o voi folosi pentru demonstraţie? Drago s-a oferit voluntar. Simţea că totul va merge bine pentru că înţelegea engleza şi ne cunoşteam, aşa că ne vom simţi confortabil. Am fost de acord, dar mă întrebam ce se va întâmpla. Oare va funcţiona? Dacă nu va reuşi să intre într-o viaţă trecută? Circumstanţele erau neobişnuite şi nu exista o garanţie că se va întâmpla ceva. Chiar dacă am avea succes, nouăzeci la sută din regresii merg în vieţi banale, plictisitoare şi simple. Nu ştiam dacă vom obţine ceva care să le fie de folos. Cu toate astea am simţit că nu am de ales şi trebuie să încerc.

Drago ne-a dus pe mine şi pe fiica mea Nancy la hotelul unde urmau să aibă loc filmările şi interviul. Când am intrat în cameră, tehnicienii erau ocupaţi să instaleze lumini şi echipamente în jurul patului pe care voiau să îl folosesc. Apoi reportera rusoaică mi-a prezentat o blondă drăguţă îmbrăcată într-o bluză şi pantaloni scurţi sexy şi m-a anunţat că ea va fi persoana căreia îi voi face regresie, pentru spectacol. I-am spus că trebuie să fie cineva care vorbeşte engleza, iar fata mi-a răspuns cu o voce naivă şi subţire: „Eu vorbeşte englezeşte!” Şi mi-a etalat un zâmbet drăguţ. Ştiam că asta nu va funcţiona niciodată. Reportera s-a gândit că ar da bine la televizor să arate o fată sexy, întinsă pe pat. I-am anunţat că deja ne-am hotărât să îl folosim pe Drago, pentru că se simţea confortabil cu mine şi cunoştea bine limba engleză. Drago era un bărbat arătos cu păr negru şi barbă, dar nu era sexy. Reportera nu a avut de ales şi a trebuit să accepte decizia noastră. Din moment ce nu aveam idee ce avea să se întâmple, am vrut să am cât mai multe atuuri în favoarea mea. Mai târziu după sesiune, m-am gândit că ar fi putut suspecta că am pregătit totul în avans. Dar habar n-aveam ce avea să iasă, dacă va ieşi ceva. Cu siguranţă nu avusesem timp

să facem repetiție sau să inventăm ceva.

Drago s-a așezat pe pat, cu toate camerele de filmat și microfoanele adunate în jurul nostru. Dacă era nervos, nu se vedea. S-a relaxat și am început ședința. Fiica mea, Nancy, stătea în spatele meu, în afara razei camerei de filmat. Apoi s-a întâmplat ceva neașteptat și nu am putut decât să ascult și să conduc uimită ședința. A mers într-o viață în care a fost un cărturar și profesor care studia astrologia și numerologia. Studia în mod constant și petrecea mult timp (sunteți gata?)... la Biblioteca din Alexandria. Nu îmi venea să cred și i-am pus multe întrebări despre bibliotecă, să văd dacă era așa cum o știam. Într-adevăr așa era. Mi-a descris aceleași scene pe care le văzusem și eu. În timp ce eram ocupată să pun întrebări pentru a verifica, am aruncat o privire în spatele meu, către Nancy. Știam că ea cunoștea povestea mea și, după expresia feței ei, am știut că înțelegea ce se întâmplă și își dădea seama de importanța relatării.

În calitate de profesor, bărbatul purta haine negre și, de obicei, cerea să vadă cele mai importante suluri, apoi se așeza la o masă și le studia. Apoi am ajuns la ziua fatidică în care biblioteca a fost atacată și arsă. Se afla și el în interiorul bibliotecii, când hoarda a intrat și a început să distrugă sulurile, prin foc. Mai târziu mi-a spus că a fost cuprins de emoție și îi venea să plângă. Dar s-a oprit, pentru că știa că sunt oameni în cameră și ne aflam sub camerele care ne filmau. Altfel, ar fi izbucnit în lacrimi. În disperarea sa, învățatul a luat câte suluri a putut și a încercat să le salveze, scoțându-le afară din clădire. Dar biblioteca era acum în flăcări și în timp ce alerga spre ieșire, o parte a acoperișului s-a prăbușit. A fost lovit peste umeri de o bârnă care cădea. Așa că a murit și el, ținând strâns prețioasele suluri.

Când a terminat, nu am spus nimic. Am așteptat până ne-am întors la hotel. Apoi i-am șoptit: „Doamne, ce poveste am să-ți spun!” A doua zi dimineața a venit la hotelul nostru și mi-a mărturisit: „Nu am vrut să spun nimic, până nu am fost sigur. Dar toată viața mea am avut o durere în umeri. Nu am știut niciodată ce a cauzat-o. Durerea a dispărut, imediat după ședință.” Apoi i-am povestit despre experiența mea din bibliotecă. Am presupus că fusesem acolo în același timp deși probabil nu ne cunoșteam, deoarece el era cărturar, iar eu eram doar păstrătorul sulurilor. Ne-am minunat amândoi de asemănările din relatări.

Restul șederii mele în Bulgaria a fost la fel de plin de evenimente, dar nu voi vorbi despre asta aici. Vreau doar să spun că înainte de a pleca, organizația care m-a adus acolo (Asociația Fenomenelor) mi-a oferit Premiul Orfeu, într-un

program televizat. Premiul mi-a fost acordat pentru progresul cel mai înalt în cercetarea fenomenelor psihice. Până în ziua aceea fusese oferit numai bulgarilor. Am fost prima străină şi prima femeie americană care a primit vreodată premiul: o statuie mare şi grea de metal, în formă de flacără stilizată.

Când Drago m-a dus la aeroport, i-am spus: „Nu este uimitor că a trebuit să călătorim peste jumătate de planetă, ca să ne reîntâlnim după o mie cinci sute de ani?" A zâmbit şi a spus că amândoi încercam să aducem înapoi cunoştinţele pierdute. Eu prin munca mea de regresie şi prin scrisul meu, iar el prin aducerea unor oameni care să vorbească şi să îşi publice cărţile în ţara lui.

După difuzarea documentarului, Drago a telefonat şi mi-a spus că emisiunea a avut atât de mult succes, încât s-au primit o mulţime de apeluri telefonice, care doreau să afle mai multe despre regresia în vieţile trecute şi reîncarnare. Câţiva ani mai târziu, mi-a spus că terapia vieţilor trecute este acum folosită şi predată în Bulgaria. Presupun că au folosit tehnica prezentată în film. A fost o poveste ciudată despre reîntâlnirea a două suflete, peste timp şi spaţiu. Şi mă întreb dacă am fost responsabilă pentru introducerea unui mod cu totul nou de a gândi, într-o ţară aflată la o depărtare de jumătate de planetă. Aşa sunt căile ciudate ale sorţii.

A fost verificată şi o altă viaţă trecută a mea, deşi nu într-un mod atât de dramatic. Este vorba de o viaţă trecută petrecută la Atena, la Partenon. În timpul regresiei nu eram sigură unde mă aflam, dar se simţea a fi ceva grecesc. Eram o femeie care locuia într-o casă mare cu o terasă în centru. Aveam soţ şi copii, şi eram destul de bogată ca să am servitori. De atunci am văzut imagini cu locuinţe antice din Grecia, care erau exact aşa cum mi-am amintit. Mi s-a părut atât de familiar totul, când m-am uitat la fotografii. Dar nu acesta a fost punctul principal al regresiei. Am accesat o scenă în care alergam noaptea pe străzi, copleşită de o teroare absolută. În timp ce alergam mă tot uitam în spate, pentru că ştiam că mă urmărea cineva. Am urcat în fugă un deal, până la un templu mare. M-am oprit un minut să îmi trag răsuflarea, şi am văzut o scenă panoramică, în faţa mea. În depărtare sub mine se vedea un golf şi puteam distinge pe apă nave cu pânze. Era foarte întuneric, iar luna se reflecta pe apa întunecată. Apoi m-am întors spre templu. Am urcat în fugă treptele care duceau înăuntru şi am văzut că nu avea uşi, ci doar nişte stâlpi enormi. Am trecut printre stâlpi, iar clădirea îmi dădea senzaţia de spaţiu deschis. În centrul templului pe o

platformă, era o statuie enormă a unei femei aşezate. Avea un braţ întins, iar în cealaltă mână ţinea un felinar uriaş, care lumina clădirea. M-am aruncat pe treptele din faţa statuii, cu faţa în jos. Plângeam isteric şi o imploram să mă apere. Apoi am auzit un zgomot şi m-am întors, la timp ca să văd un soldat care stătea deasupra mea. Moartea a coborât instant, când soldatul a înfipt o sabie în mine.

După sesiune au continuat să îmi vină încet-încet, crâmpeie de informaţie. Ştiam că soţul meu din acea viaţă era un om mândru şi dominator, care mă considera proprietatea lui. Se pare că vorbisem în public şi îmi exprimasem părerile prea liber pentru a fi pe placul lui, aşa încât a ordonat asasinarea mea. În viaţa de acum am o nemulţumire faţă de religie. Cred că provine din acea viaţă, pentru că eram un adeptă a zeiţei din acel templu, iar când am fost la mare ananghie, ea nu m-a ajutat. Am simţit că m-a abandonat. Iar acest lucru m-a supărat chiar mai mult decât felul în care am murit.

A fost doar o regresie interesantă. Uneori spuneam că ştiu că am trăit în Grecia antică. Dar asta nu a însemnat mare lucru până când... în anii 1990, în călătoriile mele constante prin toată lumea, am fost invitată să merg la Atena, în Grecia. Cărţile mele erau traduse în multe limbi, iar eu simţeam că e necesar să merg acolo unde sunt cărţile. Întotdeauna mi-am dorit să văd Grecia, aşa că am acceptat să merg acolo şi să ţin câteva prelegeri cu semnare de carte. Am stat la doamna minunată care aranjase totul. Eleni locuia la periferia Atenei într-un vechi conac cu trei etaje, împreună cu câinele ei „Droopy”. S-a oferit să îmi arate Atena şi peisajul rural din jur. Aşa că într-o zi am străbătut cu trenul partea principală a Atenei şi ne-am dus să vedem Acropola şi Parthenonul. Întotdeauna mi-am dorit să văd aceste locuri. Am urcat pe o stradă nepavată, care ducea la ruine. Se făceau reparaţii şi restaurări, aşa că în jurul clădirii erau schele şi grămezi de blocuri de piatră. Cu toate astea, când am urcat treptele care duceau înăuntru, totul mi s-a părut familiar. Mai auzisem despre déjà vu (despre sentimentul că ai mai fost într-un anumit loc), dar nu mai experimentasem niciodată aşa ceva. Până acum. Postamentul era acolo, dar nu era nicio statuie. În muzeul situat sub Parthenon, ni s-a explicat că o mare parte din clădire şi statuile din ea, au fost distruse de-a lungul anilor. Acesta era templul Atenei, zeiţa patroană a Atenei, iar statuia ei se afla în templu, în antichitate. Nu s-au păstrat fotografii, ci doar descrieri verbale şi scrise. Se presupune că era o statuie uriaşă, care aproape că atingea acoperişul clădirii. Se pare că statuia stătea în picioare şi ţinea o zeiţă mai mică într-o mână, şi un scut în cealaltă mână. Această descriere nu se potrivea cu amintirea vie pe care o aveam, dar nimeni nu poate şti cum

arăta exact statuia. Eu am văzut-o stând așezată cu brațul întins, iar în cealaltă mână ținea un felinar uriaș. Toate celelalte detalii erau corecte. Când am ieșit în partea din față a templului m-am uitat în jur, la perspectiva de dedesubt. I-am spus Elenei: „Dacă acesta este locul potrivit, atunci ar trebui să se poată vedea de aici un fel de golf”. Ea a aprobat din cap și a arătat cu degetul. Mai jos erau multe case și străzi care blocau o parte din privelişte, dar încă mai era vizibilă o parte a Mediteranei și se vedeau ambarcațiuni pe apă. I-am povestit cum alergasem pe stradă și mă aruncasem pe jos, în fața statuii. Eram atât de entuziasmată încât nu părea să conteze că am murit violent în acel loc. Am fost încântată să descopăr că amintirile mele sunt reale și se verifică.

* * *

Așa că la început munca mea a constat în mare parte din cercetarea istoriei, prin informațiile pe care le-am descoperit folosind cel mai profund nivel posibil de transă, nivelul somnambul. Am scris mai multe cărți în anii 1980 și la începutul anilor 1990, apoi a început să se întâmple ceva neașteptat. A apărut treptat un nou element (la început încet) care aducea mai multă cunoaștere și era capabil să faciliteze vindecarea. La început a fost ceva neașteptat, dar părea să aibă atât de multă putere și cunoștințe, încât i-am permis să mă ajute. Când mă uit acum la cărțile mele de început, văd că a fost acolo tot timpul, dar pur și simplu nu l-am recunoscut. Am început să îl numesc Subconștient, pentru că nu știam cum să îi spun. Dar nu este subconștientul la care se referă psihiatrii. Subconștientul lor este o parte copilărească a minții, care poate fi folosită în nivelurile mai ușoare de transă, pentru a ajuta la corectarea obiceiurilor. Dar eu am accesat o parte a minții care era mult mai puternică. Am numit-o Subconștient și „ei” mi-au spus că nu le pasă cum o numesc, pentru că oricum nu avea un nume. Dar va răspunde și va lucra cu mine. În scopul acestei cărți, o voi numi pur și simplu SC. Acum știu că este cea mai mare putere care există. Conține toată cunoașterea a tot ce a fost vreodată și a tot ce va fi. Deci poate răspunde la toate întrebările clientului și poate oferi sfaturi minunate. Sfaturi pe care nu aș putea niciodată să le ofer eu. Am descoperit că știe totul despre toată lumea. Pentru el nu există secrete și poate ajuta în mod natural, deoarece vede imaginea de ansamblu. Apoi am început să-i văd capacitatea minunată și uluitoare de a face vindecări, în mod

instantaneu. SC a devenit acum cel mai important element din munca mea și din ceea ce predau în întreaga lume. „Ei” obișnuiau să spună că aceasta este terapia viitorului. Acum îmi spun că este terapia de Acum. Am descoperit că SC are răspunsurile la tot ce există. Este atât de mare și de uriaș și este iubire absolută. De ce să nu lucrezi cu așa ceva? Îmi ia toată povara de pe umeri, ca terapeut. Trebuie doar să pun întrebările corecte, să mă dau la o parte și să privesc cum se desfășoară magia. Și văd că se întâmplă minuni în fiecare zi, la cabinetul meu. Studenții mei din întreaga lume raportează și ei miracole similare. Așa încât simt că am descoperit ceva de mare importanță. De aici provin și informațiile prezentate în aceste cărți. Amintiți-vă, eu sunt doar reporterul, anchetatorul, cercetătorul „cunoașterii pierdute”. Încerc să pun toate piesele la un loc, pentru a forma imaginea de ansamblu. Nu este o sarcină ușoară, dar este una pe care o iubesc.

Așa încât haideți să ne continuăm călătoria în necunoscut și să descoperim ce noi surprize a mai pregătit SC pentru noi!

Capitolul 2

EVOLUȚIA CONȘTIINȚEI

Pe parcursul celor peste 40 de ani de lucru în domeniul hipnozei, m-am confruntat cu provocarea multor teorii, concepte şi informaţii noi. Dar curiozitatea m-a mânat înainte mereu şi m-a făcut să înaintez pe coridoare ascunse. Întotdeauna am vrut să aflu mai mult. Să cunosc „cauza şi desfăşurarea” tuturor lucrurilor cu care mă confruntam. La început am crezut că am rezolvat totul. Am crezut că am descoperit toată complexitatea reîncarnării. Dar nu după mult timp mi-am dat seama că, din păcate, m-am înşelat. „Ei” au început să îmi ofere noi teorii şi concepte, care mi-au pus la încercare serios sistemul de credinţe. Prima a fost teoria imprimării (imprint), care m-a determinat să îmi regândesc toate ideile pe care le aveam despre reîncarnare. Nu voiam să las nimic să îmi zguduie sistemul de credinţe, acum că înţelesesem totul. Dar mi-am dat seama că, dacă nu mă uitam măcar la noua teorie şi nu o examinam, nu eram cu nimic mai bună decât sistemul religios, care spune: „Fă cum spunem noi şi nu pune nicio întrebare!” Aceasta a fost prima mea provocare şi în timp ce am o examinam, am început să primesc mai multe informaţii. Au fost foarte înţelepţi în felul în care mi-au prezentat lucrurile. Au ştiut că nu pot arunca totul deodată asupra ta, ar fi prea copleşitor. Aşa încât în înţelepciunea lor, îţi dau mai întâi o linguriţă mică de cunoaştere. Când ai digerat-o, îţi mai dau încă una. Dacă aş fi primit în urmă cu treizeci de ani informaţiile pe care le primesc acum, în mod sigur m-ar fi copleşit. Le-aş fi respins complet. Aş fi dat cu ele de perete şi aş fi spus „Nu înţeleg! Nu are niciun sens!” Aventura mea de căutare a cunoaşterii, s-ar fi oprit atunci. Nu aş fi avansat niciodată până la stadiul în care mă aflu acum. Printr-unul din clienţii mei, mi-au spus: „Nu-i dai unui bebeluş friptură. Îi dai lapte, cereale şi piure de legume. Nu îi dai o masă cu trei feluri.” Aşa că a trebuit să înaintez cu paşi de bebeluş, pe acest câmp magic al cunoaşterii. A trebuit să diger treptat linguriţele cu terci cu care mă hrăneau. La sfârşitul volumului trei din Universul convolut, am spus: „Cred că mi-aţi spus tot ce trebuie să ştiu. Nu cred că ar putea exista mai mult.” Dar ei au răspuns: „O, nu! Există mai mult! Mult mai mult!” Şi fideli cuvântului lor, mi-au oferit mai mult. Suficient pentru

câteva cărţi noi. Cele trei valuri de voluntari a fost cea mai recentă dintre ele. Oamenii au cerut să îmi citească opera în ordinea în care am scris cărţile, pentru a vedea cum am evoluat. Unii mi-au spus: „Ai prezentat asta într-o carte şi asta în altă carte”. Asta reflecta gândirea mea în momentul scrierii acelei cărţi. Apoi pe măsură ce am crescut şi am absorbit mai multe informaţii, modul meu de a gândi s-a schimbat. Şi încă se mai schimbă.

Pe măsură ce Noul Pământ se apropie, modul nostru de a gândi e pus la provocare din ce în ce mai mult. Voalul se subţiază şi se ridică, pe măsură ce conştiinţa noastră se extinde. Aceasta este o cerinţă pentru intrarea în noua dimensiune, odată cu creşterea vibraţiilor şi a frecvenţelor noastre. Vechile paradigme şi sistemele de credinţe arhaice încep să se prăbuşească pe marginea drumului, pentru a face loc noului. Ceea ce avea sens şi valoare pe Vechiul Pământ nu se mai aplică, pe măsură ce conştienţa noastră se transformă şi mergem înainte. În ultimele luni, în timp ce pregăteam această carte, am început să descopăr noi informaţii, care cred că au o importanţă deosebită. Aceste informaţii au produs o schimbare majoră în sistemul meu de credinţe şi în conştienţa mea. Cred că vor avea o mare importanţă pentru omenire, pe măsură ce traversăm această perioadă remarcabilă şi uimitoare. Cea mai mare provocare a mea va fi să transmit această cunoaştere altor oameni, în mod eficient. Tot ce pot face este să încerc, şi cu ajutorul „lor”, poate vor înţelege şi alţii. Desigur, totul depinde de evoluţia şi implicarea cititorului. Să începem!

În cele 16 cărţi ale mele, am introdus fragmente din aceste idei. Acum a venit timpul să le organizez cât mai bine. Aceste concepte mi-au fost prezentate în mod repetat prin nenumăraţi clienţi, aşa încât ştiu că sunt valabile.

Cu toţii am început cu Dumnezeu (Sursa) şi am fost trimişi în afară, să învăţăm şi să avem experienţe. Nu a fost o călătorie scurtă. În cele din urmă ne-am înscris pentru a experimenta Şcoala Pământ, care este foarte dificilă. Odată ce ne-am înscris pentru această educaţie nu mai există cale de întoarcere, până când absolvim. Alte planete au şcoli mai uşoare. Pământul este şcoala cea mai dificilă. Pământul este considerat cea mai provocatoare planetă din universul nostru şi doar cele mai curajoase suflete se înscriu pentru această misiune. Sufletele care aleg şcoala Pământului sunt foarte admirate, pentru că cei din lumea spiritelor (ajutoarele noastre) ştiu că aceste suflete au ales cea mai dificilă şcoală, cu cele

mai grele lecţii. Pentru că este o şcoală, trebuie să trecem prin mai multe clase, fiecare din ele cu o serie de lecţii, care cresc treptat în dificultate şi complexitate. Nu poţi trece în „clasa” următoare, până nu finalizezi clasa prezentă. Dacă rămâi repetent şi nu îţi înveţi lecţia, trebuie să repeţi clasa. Este atât de simplu. Nu poţi sări de la grădiniţă la facultate. Universului nu-i pasă cât de mult timp îţi ia (ca suflet individual) să finalizezi o lecţie. Ai toată eternitatea ca să o rezolvi. Dar de ce ai dori să petreci atât de mult timp pentru a învăţa o lecţie? Nu ar fi mai bine să absolvi cât mai curând posibil, ca să te întorci la Dumnezeu? De ce să rămâi blocat în aceeaşi clasă în mediul stagnant de pe Pământ, în timp ce alţii din jurul tău progresează rapid?

Voi prezenta acest lucru într-o manieră liniară, deşi acum ştiu că nu există timp şi totul se întâmplă simultan. Dar de dragul simplităţii şi pentru ca mintea noastră umană să înţeleagă totul mai bine, voi explica lucrurile în mod liniar.

Pentru a finaliza şcoala Pământului, trebuie să experimentăm totul! Trebuie să ştim cum este să fim totul! Cum putem înţelege viaţa, dacă nu ştim cum este să existi în alte forme? Această informaţie poate fi un şoc pentru unii, dar noi nu începem ca oameni. Etapa umană apare mult mai târziu, în şcoala evoluţiei.

Mai întâi experimentezi viaţa sub cele mai simple forme imaginabile: aer, gaz, apă, chiar şi celule simple, pământ şi roci. Totul are conştienţă! Totul este viu! Totul este energie! În munca mea, am văzut că mulţi oameni au experimentat aceste forme de viaţă de bază, care au constituit lecţii valoroase de asimilat. Lecţiile care sunt acumulate şi înţelese, pot fi aplicate omului, care este mai complex. E la fel ca atunci când învăţăm să scriem şi să citim într-o anumită progresie lentă, pentru a obţine elementele de bază ale educaţiei. Trebuie să începi întotdeauna de la început, în orice tip de şcoală.

Apoi experimentezi regnul vegetal şi animal. Există lecţii valoroase de învăţat din a fi o floare sau un spic de porumb, din a alerga ca un lup sau a zbura ca un vultur. Am explorat multe din aceste tipuri de vieţi, în celelalte cărţi ale mele. Cred că acestea sunt lecţii valoroase de învăţat, pentru că ne ajută să înţelegem că trebuie să avem mai multă grijă de mediul nostru natural şi ecologic. Putem înţelege acest lucru pentru că toţi suntem Unul şi toţi am fost aceste forme diferite de viaţă, în primele noastre clase de la şcoala Pământ. Există şi Spiritele Naturii: zâne, gnomi, spiriduşi, driade etc. Acestea au sarcina (sau misiunea) de a avea grijă de natură. Toate aceste fiinţe sunt foarte reale şi cu toţii am experimentat aceste forme de existenţă, în alte vieţi. Dacă ne-am da seama că toţi

facem parte din conștiența Unică, cred că am trata natura mai bine.

Natura este un altfel de spirit, pentru că este considerată un spirit de „grup”. Poți asista la asta foarte ușor atunci când privești un stol de păsări, o turmă de vite, un stup de albine sau o colonie de furnici. Acestea par să lucreze și să gândească precum o minte de grup. Apoi pentru a începe să progresezi în sus către partea umană a școlii (ca trecerea prin grădiniță, școală generală, gimnaziu, liceu, facultate etc), este necesar să te separi de sufletul de grup. Acest lucru se face prin iubire. Mi s-a spus de multe, multe ori că iubirea este singurul lucru care este real, este cel mai important lucru din toate. Dacă iei un animal în casa ta și îi oferi iubire și atenție, îi conferi o individualitate și o personalitate și îl ajuți să se separe de sufletul de grup, astfel încât să poată începe a progresa către partea umană a școlii.

Apoi începi etapa umană, iar asta durează mult timp. Nimic valoros nu se învață instantaneu. Trebuie să fie un proces gradat. Când devii om, trebuie să experimentezi totul. Treci de la cea mai primitivă formă umană în sus, la cea mai inteligentă. Trebuie să fii bărbat și femeie, de multe ori. Când spun asta la prelegerile mele, unii bărbați devin defensivi. Un bărbat a strigat: „Ce vrei să spui? Întotdeauna am fost bărbat!” Gândește-te la asta! Ce ai învăța dacă ai fi doar un singur sex, de-a lungul eternității? Nu ai învăța prea multe. Trebuie să fii echilibrat, iar acest lucru poate fi realizat doar experimentând ambele ipostaze. Aceasta este una dintre explicațiile pe care le-am găsit pentru homosexualitate. Cineva a avut un singur sex de-a lungul mai multor vieți și s-a decis (de către cei la putere) că acum va învăța cum este să fie de sexul opus. Prima dată când încearcă asta, s-ar putea să nu se simtă confortabil în corp. Unii din clienții mei au spus că se simt ca o femeie prinsă în corpul unui bărbat. Nu este nimic nefiresc în asta, dacă înțelegi lucrurile în acest fel. Ei trebuie să învețe echilibrul și să se adapteze la noile emoții și sentimente, care sunt diferite. Totul este diferit, prima dată când încerci ceva. Unii se adaptează mai ușor decât alții, la fel ca atunci când înveți să mergi pe bicicletă, să schiezi sau să patinezi. Unii iau totul în mod natural, iar alții trebuie să lucreze din greu, ca să reușească.

Apoi pe măsură ce progresezi prin lecțiile umane trebuie să experimentezi totul, înainte de a putea absolvi. Trebuie să fii bogat și sărac. Uneori a fi bogat poate fi un blestem, mai degrabă decât o binecuvântare. Totul depinde de lecția aleasă. Trebuie să trăiești pe fiecare continent din lume, să fii de fiecare rasă și religie, înainte de a termina școala. Trebuie să experimentezi ambele laturi ale fiecărei situații. Trebuie să înțelegi toate aceste moduri de a trăi, a exista și a gândi.

Conceptul de bază din spatele reîncarnării este să învețţi să nu judeci şi să nu ai prejudecăţi. Ne aflăm cu toţii la aceeaşi şcoală, în diferite clase – în diferite stadii de dezvoltare. Cu toţii urmărim acelaşi scop: să ne învăţăm lecţiile, să finalizăm şcoala şi să absolvim, pentru a ne putea întoarce la Dumnezeu. Dacă aveţi prejudecăţi faţă de orice religie sau rasă, ghiciţi ce se va întâmpla? Dacă problema nu se rezolvă până în momentul în care părăsiţi această viaţă, va trebui să reveniţi pentru a fi exact acel lucru faţă de care aveţi prejudecăţi! Acesta este modul în care funcţionează legea karmei. Ce oferi, aceea primeşti! Am văzut asta de nenumărate ori, în munca mea de terapie.

Când fac aceste afirmaţii la prelegerile mele, de obicei văd cum unii oameni par a fi deprimaţi. „Vrei să spui că trebuie să fac toate astea?" Dar nu vă faceţi griji! Am ajuns la concluzia că atunci când oamenii încep să pună întrebări şi vor să afle mai multe despre aceste lucruri, probabil că au trecut deja prin majoritatea acestor lecţii şi sunt pe drumul către absolvire. Amintiţi-vă că multe din aceste lecţii pot fi rezolvate într-o singură viaţă. Am descoperit acest lucru în munca mea. Cu toate astea, există şi oameni care s-au prins într-un făgaş, care sunt blocaţi într-un tipar şi repetă iar şi iar aceleaşi greşeli cu aceiaşi oameni, fără să progreseze. În ritmul acesta, va mai trece ceva timp până vor absolvi: învaţă foarte lent!

Apoi, aşa cum am explicat în ultima mea carte şi cum arăt uneori şi în acest volum, a fost necesar să fie chemaţi voluntari care să vină să ajute Pământul, deoarece sufletele care au fost aici mult timp, s-au prins în roata karmei. Ele nu mai pot contribui la crearea schimbărilor necesare pentru această perioadă dramatică din istoria noastră. Aşa că au fost aduse Cele Trei Valuri de voluntari, care au putut să ocolească şcoala obişnuită a Pământului, pentru că nu au acumulat niciodată karma şi nu au rămas blocaţi. Ei nu au nici o intenţie să rămână blocaţi. Este ca atunci când o şcoală aduce un profesor invitat sau o persoană specializată într-o anumită zonă de expertiză, pentru a ajuta elevii cu probleme. Acea persoană nu trebuie să rămână şi să participe la cursurile şi la educaţia continuă a grupului. Aceşti oameni îşi fac treaba şi apoi pot să plece şi să se întoarcă acasă la ei. Ei sunt aici doar cu o misiune specială. Mulţi din aceştia nu se simt bine aici şi doresc să se întoarcă acasă. Dar chiar dacă sunt protejaţi de acumularea karmei „normale", dacă pleacă înainte de a-şi termina munca, s-ar putea să fie prinşi de „roată" şi să fie obligaţi să se întoarcă.

Am primit şi adunat o mulţime de informaţii despre aceşti voluntari şi misiunile lor, dar am rămas foarte surprinsă într-una din sesiunile recente, când am

descoperit un alt grup curajos. Se pare că există mult mai multe tipuri de voluntari care au venit aici cu misiuni speciale, care nu sunt cunoscute de publicul larg. Ei au adus mari contribuții pentru Pământ. Amintiți-vă că este vorba despre creșterea conștiinței oamenilor de pe Pământ. Intrăm într-o lume cu totul nouă, iar vibrațiile și frecvențele noastre trebuie să crească, pentru ca să putem exista în lumea nouă. Vechile moduri de a fi cu violență, ură și frică, nu mai sunt utile în această lume nouă. Aceste probleme trebuie rezolvate. A fost un proces lent, care a avut loc de-a lungul multor ani (poate secole). Trebuia să se întâmple ceva, pentru a schimba modul de a gândi al omenirii. Datorită principiului liberului arbitru și al neinterferenței, „ei" nu pot să intervină pur și simplu și să preia controlul (deși sunt sigură că le-ar plăcea să facă asta). Trebuie să facem noi schimbările necesare, în modul nostru de a gândi, în primul rând. Și pentru că suntem atât de înrădăcinați în negativitate, prejudecăți și judecată, a fost necesar să ni se ofere exemple.

Este vorba de sufletele speciale care și-au terminat toate lecțiile la școala Pământului, dar au ales să se întoarcă pentru a-i ajuta pe ceilalți, care încă se mai luptau. Unele suflete vin nu pentru ca să învețe, ci ca să îi învețe pe cei din jur. Desigur, ne vin în minte majoritatea marilor gânditori: Isus, Buddha, Mahomed. Aceștia au venit în momentele în care omenirea se blocase cu adevărat pe roata karmei. Misiunea lor a fost să prezinte noi moduri de gândire, astfel încât să putem progresa. Soluția a fost întotdeauna iubirea. Asta era ceea ce ne învață ei, în mod deosebit. Dar pentru că aveau idei radicale, ei au fost adesea întâmpinați cu violență. Este un proces lent să schimbi gândirea omenirii, și adesea violența și tragedia sunt singura modalitate prin care se mai poate atrage atenția oamenilor. Trebuie să îi „lovești la jugulară", pentru a fi remarcat. Acest lucru a fost valabil pentru orice mare gânditor care a prezentat idei radicale sau revoluționare.

Ori de câte ori lumea se pregătea pentru un pas înainte uriaș în creșterea conștiinței, multe suflete curajoase au preluat sarcini dificile și au intrat în „jocul" de pe Pământ. Am descoperit că este vorba de suflete care au încheiat deja clasele ușoare ale școlii și s-au desăvârșit în a face față la cele mai grele provocări. Dotate cu suficientă experiență, au cerut să li se înmâneze sarcinile grele. La fel cum anumiți studenți care s-au plictisit, cer să li se încredințeze o misiune specială, pentru că au dovedit că sunt pregătiți pentru aceasta. Așa că de-a lungul timpului au venit mulți astfel de oameni, pentru a încerca să ridice conștiința și să ajute la schimbarea gândirii oamenilor. Ei au încercat să ne facă să integrăm conceptul că nu ar trebui să existe prejudecăți, pentru că toți suntem

Unul.

Războiul Civil din Statele Unite a atras atenţia asupra inechităţii sclaviei. Al Doilea Război Mondial şi Hitler au atras atenţia asupra a ceea ce se întâmplă atunci când prejudecăţile merg atât de departe încât încearcă să distrugă o întreagă rasă de oameni. Mişcarea de Eliberare a Femeilor a atras atenţia asupra situaţiei dificile a femeilor. Mişcarea pentru Drepturile Civile a făcut acelaşi lucru pentru populaţia de culoare. În fiecare din aceste cazuri a existat adesea violenţă, deoarece voluntarii şi-au asumat rolul de atacatori, apărători şi martiri. Amintiţi-vă că au fost de acord cu aceste lucruri, înainte de a intra în această viaţă. Au fost de acord că vor atrage atenţia asupra diferitelor probleme şi dacă asta însemna că viaţa lor va fi scurtată, acest lucru făcea parte din acord. Au trebuit să schimbe mentalitatea oamenilor, iar de multe ori asta se face încet.

Dacă privim înapoi în istorie, putem vedea că în multe cazuri acest lucru a funcţionat. În cele din urmă, o mare parte din discriminarea împotriva femeilor, negrilor, evreilor etc. s-a diminuat. Cei mai mulţi din tinerii care trăiesc astăzi nu ştiu cât de diferită era viaţa acestor grupuri de oameni, cu doar câteva decenii în urmă.

ROLUL HIV/SIDA ÎN CREȘTEREA CONȘTIENȚEI

Pe lângă prejudecăţile împotriva diferitelor rase şi religii, au existat şi prejudecăţi împotriva persoanelor cu anumite feluri de boală sau cu anumite handicapuri. Trebuie să arătăm că mulţi din aceşti oameni s-au oferit voluntari ca să preia aceste roluri, în scopul de a-i învăţa pe cei din jur. În munca mea, mi s-a spus că mai multe suflete stau la rând ca să se încarneze în corpurile cu handicap, decât în cele normale. Acest lucru are sens, dacă te gândeşti bine. Se spune că un suflet poate plăti într-o viaţă cu handicap, echivalentul karmic din zece vieţi. Înveţi foarte mult într-un astfel de corp. Toată lumea învaţă ceva de la oamenii cu handicap. Cum reacţionezi când vezi pe cineva în scaun cu rotile sau când vezi un copil cu handicap mintal? Profunzimea lecţiei depinde de creşterea şi dezvoltarea sufletului. Când văd pe cineva în această stare, mă gândesc: „De

data asta ți-ai asumat o provocare grea, nu-i așa?”

De-a lungul istoriei au existat multe boli, care au generat o cantitate enormă de frică și stigmatizare. În multe cazuri, victimele au fost tratate ca niște proscriși și au fost ocolite de societate. Lepra din Biblie este un exemplu perfect. Chiar și în vremurile moderne, oamenii cu această boală au fost izolați de semeni, din cauza fricii de contaminare. Același lucru a fost valabil și în cazul tuberculozei (TBC) în vechime, înainte de a fi descoperite medicamentele moderne care să controleze situația. Victimele tuberculozei erau închise în sanatorii, pentru a fi izolate de semeni. În toate aceste boli, frica a fost principala motivație. Apoi în vremurile noastre moderne, avem stigmatizarea HIV și SIDA. Când boala a izbucnit pentru prima dată în anii 1980, a fost învăluită de frică. O mare parte din această frică provenea din teama de necunoscut. Frica este o emoție foarte puternică, care poate paraliza rațiunea și judecata unei persoane. Cu medicamentele moderne, stigmatul nu mai este la fel de rău cum era pe vremuri, când persoana era ocolită și ostracizată (în special de către Biserică). În munca mea văd mulți oameni care suferă de aceste boli, iar treaba mea este să îi ajut cât pot de bine. Când înțelegi legile reîncarnării, știi că nu poți să judeci sau să ai prejudecăți. Dacă Biserica ne-ar învăța acest lucru, nu am avea atâtea probleme.

Desigur, de-a lungul istoriei au existat motive întemeiate de a izola și a evita bolnavii, din cauza fricii foarte reale de bolile contagioase, care au ucis multe mii de oameni. Dar în vremurile moderne, condițiile nu mai sunt aceleași ca în trecut.

* * *

Și am ajuns acum la sesiunea care mi-a adus un mod nou de gândire și un mod diferit de a privi aceste boli.

Michael a fost un tânăr care s-a oferit să mă ajute, când am ținut un curs la Palm Springs în California, în luna iulie 2011. Ne-a fost de mare ajutor ducându-ne cu mașina și asigurându-se că avem tot ce ne trebuia, cât timp am fost acolo. Ne-a spus că era diagnosticat cu HIV și că lua medicamente puternice. Medicamentele

abia puteau controla boala şi fără ele putea muri.

Michael mi-a spus că numărul lui de celule T era foarte scăzut, iar medicii îi monitorizau progresul luându-i teste de sânge. Știam despre SIDA, dar nu știam despre celulele T. După sesiune m-am gândit că ar trebui să fac câteva cercetări, pentru a fi în stare să lămuresc cititorii. Sper că cititorii medici mă vor ierta, dacă nu am înțeles bine cum funcţionează lucrurile. Celulele T sunt produse de glanda timus şi sunt o parte importantă a sistemului nostru imunitar, în lupta împotriva infecţiilor. La o persoană sănătoasă, numărul de celule T este între 500 şi 1300. La o persoană infectată cu HIV timusul este atacat şi scade producţia de celule T. Dacă numărul de celule T scade sub 200, practic persoana nu mai are imunitate şi este susceptibilă de a contacta orice boală infecţioasă. Nu mai are cu ce să lupte. Acesta este momentul în care se dezvoltă SIDA, când boala copleşeşte organismul. Nu mai există un sistem de apărare eficient. Faptul că glanda timus este situată în partea inferioară a gâtului, mi se pare interesant. În munca mea am constatat că orice simptom care apare la gură, dinţi, maxilar sau gât (în special la tiroidă) înseamnă că persoana nu îşi spune adevărul. Aceste persoane se reţin dintr-un motiv oarecare şi nu pot să îşi exprime cu adevărat sentimentele.

Când a venit timpul să aleg pe cineva pentru demonstraţia din ultima zi de curs, l-am întrebat pe Michael dacă ar fi dispus să o facă. Voia o şedinţă cu mine, dar ştia că nu mai aveam timp pentru una privată. Numai aşa ar fi putut obţine una, dar a ezitat. Este un tânăr amabil şi blând, care voia să îşi protejeze intimitatea. Îşi făcea griji fiindcă va trebui să vorbească în faţa clasei şi să îşi spună povestea. Asta e întotdeauna o problemă, când faci o demonstraţie la clasă. E ca şi cum ai fi un peşte auriu într-un bol de sticlă transparent, iar în jurul tău ar fi toţi aceşti străini, care te privesc. Cel mai mult era îngrijorat de critica şi judecata oamenilor, dacă va spune că este gay şi că are HIV. I-am spus că nu cred că va fi o problemă, pentru că în zilele noastre nu mai există o stigmatizare a acestei boli la fel de mare ca pe vremuri. În plus, toţi cei din clasă se confruntau cu propriile lor „probleme. ” În cele din urmă a fost de acord, pentru că îşi dorea foarte mult o sesiune. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji, pentru că atunci când a început să povestească despre viaţa şi problemele lui, cursanţii au fost foarte deschişi şi binevoitori. Au dat dovadă de multă înţelegere şi îşi doreau cu adevărat ca el să beneficieze de ajutor.

Deşi era agitat, a coborât imediat într-o transă foarte profundă, când a început sesiunea. La început a intrat într-un mic iaz şi s-a văzut ca o conştienţă care doar făcea parte din apă. Nu existau nici un fel de fiinţe acolo, iar apa era liniştită şi

tăcută. Nu trebuia să facă nimic, decât să fie pur şi simplu. Când l-am întrebat de ce a ales doar să fie o parte din apă, a spus: „Pentru solitudine. Pentru liniște. Pentru a fi departe de toate. Asta am ales să fac.” Când l-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva care l-a făcut să îşi dorească să fie singur, mi-a spus că voia să scape de haosul din lumea în care trăise. Avusese prea multă tulburare în jur. Îi plăcea solitudinea, dar începea să se plictisească.

D: Ai vrea să experimentezi altceva?

M: Cred că sunt gata.

D: Crezi că ai învățat tot ce se poate, în solitudine?

M: Nu tot, dar destul.

Când am stabilit că este gata, l-am pus să părăsească apa şi să se deplaseze prin timp şi spațiu, către ceva potrivit pentru a fi văzut. S-a trezit într-o baracă, în mijlocul unui câmp. Avea senzația că se află undeva în Vestul Sălbatic. Era o femeie tânără îmbrăcată într-o rochie veche şi ştia că este cumplit de săracă. În baracă aproape că nu erau bunuri materiale şi era şi foarte cald. (Michael îmi spusese că în viața actuală nu îi place căldura.) Mi-a spus cu o voce deprimată: „Faci tot ce poți. Este o viață grea. Transpiri şi suferi, cu mânie în suflet... Simt că sunt însărcinată.”

D: De ce ai mers acolo?

M: A fost ca o sentință. Cred că am avut prea multe aşteptări.

D: Ce vrei să spui?

M: E ceva obişnuit să nu ai multe lucruri, aşa că mai bine accepți ceea ce ai. Din ce în ce mai multă acceptare.

Locuia acolo cu soţul ei care era şi el nemulţumit pentru că era un lucrător al câmpului, dar nu avea de lucru. Nu știa să facă altceva. Nu putea să cultive pământul. „E prea uscat. Prea multă căldură... prea mult soare... nu este suficientă ploaie. Nu avem apă.”

D: Nu poţi să pleci de acolo? Să mergi în altă parte?

M: Nu avem cum să ajungem acolo.

D: Nu aveţi mijloace de transport. Cum faceţi rost de provizii?

M: Sunt două ore de mers pe jos, până în oraș.

D: Cum faci rost de provizii? Ai bani?

M: Nu, fără bani. – Mă vând. – Asta e tot ce am.

Soţul ei nu știa că face asta. În timpul şedinţei, mă tot întrebam despre soţ. Cum de nu se întreba de unde vine mâncarea, dacă nu aveau bani? Se pare că se hotărâse să închidă ochii, atâta timp cât aveau mâncare. Apoi ea a spus: „Copilul nu este al lui”. Se simţea ruşinată de ceea ce făcea, dar era singurul mod în care puteau supravieţui. Apoi la un moment dat a ajuns în situaţia în care nu a mai putut să meargă atât de departe până în oraș, pentru a se vinde pentru mâncare. Au ajuns să moară de foame.

Am dus-o înainte la o zi importantă pentru a scăpa de scena supărătoare, dar am dat peste o scenă şi mai supărătoare. Când am ajuns acolo Michael a început să plângă, dar a ales cu înţelepciune să observe scena din afară, mai degrabă decât să participe la ea. În astfel de împrejurări, acesta este cel mai bun mod de a relata situaţia. Mi-a spus cu emoţie ce se întâmplă: „Mă uit la ei. A aflat. O bate. A aflat! Știe că copilul nu este al lui. A aflat. Continuă să o bată, să o bată şi să o bată. E plin de compătimire de sine”.

D: Cum a aflat că copilul nu era al lui?

M: I-au spus bărbații cu care a fost ea. Nu a mai putut să fie cu ei. A ajuns într-un punct în care a trebuit să se oprească. Și atunci bărbații s-au răzbunat pe ea. Copilul nu este al lui și o bate... încearcă să o facă să avorteze copilul. Prea multă pierdere de sânge. Ea moare și moare și copilul. Mor amândoi.

D: Ce a făcut soțul, când a văzut că a ucis-o?

M: A fost multă emoție la început. A târât-o afară din casă. Nu i-a păsat suficient de mult, ca să îngroape cadavrul. L-a lăsat acolo să putrezească.

D: Ce s-a întâmplat cu soțul?

M: Nu a mai rămas nimic pentru el. Nu a mai făcut nimic. Îi este foame. Ea îi asigura mâncarea. Acum nu i-o mai poate asigura. Nu mai trăiește mult după aceea. A murit la scurt timp după aceea.

D: Cum se simte ea după toate astea, după ce a murit și și-a părăsit corpul?

M: Ea a făcut ce a putut. A luat cu ea toată această furie și vinovăție. Nu simte nimic pentru soț. Era deja moartă înainte ca el să o omoare... Era moartă în interiorul ei. El i-a distrus emoțiile. La un moment dat, ea a renunțat să mai lupte.

D: Ea a făcut tot ce a putut în împrejurările date. Trebuia să supraviețuiască. A existat un motiv pentru ceea ce a făcut.

Apoi l-am pus să plutească departe de acea scenă teribilă și am lăsat femeia să își continuie călătoria în lumea de apoi, cu speranța că își va găsi acolo pacea. Era doar o demonstrație în clasă, așa că nu aveam timp să explorăm ce s-a întâmplat în lumea spiritului. Am chemat Subconștientul (SC), ca să primim câteva explicații. Mintea conștientă a lui Michael a încercat să intervină, ca să blocheze accesul. Bănuiesc că era îngrijorat de ce vor scoate exlicațiile la suprafață. Dar eu sunt perseverentă și am reușit să dau la o parte mintea conștientă.

Descoperisem o piesă uriașă din puzzle, iar acum doream să accesăm și restul. Când în cele din urmă a venit SC, l-am întrebat de ce a ales să îi arate lui Michael această viață.

M: Acceptare... acceptare. Fără rușine... fără rușine... acceptare. Fără rușine. Acceptarea a ceea ce a trebuit să facă în acea viață.

D: E o lecție foarte grea. Ce legătură are asta cu viața lui de acum?

M: În timp ce femeia își dădea duhul, soțul ei tot striga la ea, numind-o curvă. Gata cu rușinea... Trebuie să spună nu rușinii. O ducea în spinare mai departe. Dar ea aparține acolo.

Am discutat mult cu SC despre eliberarea de trecut, pentru că nu era nevoie de el în viața prezentă. Michael era un om bun și nu avea nevoie să care cu el nimic negativ, din viața trecută în viața prezentă. Această povară i-a provocat probleme de spate care au dus la o intervenție chirurgicală, care nu i-a atenuat durerea. Asta făcea parte din povara pe care o purta cu sine din acea viață, identificată ca rușine în viața lui prezentă. SC s-a ocupat de asta.

Apoi a venit vremea să abordăm subiectul apariției HIV în viața lui. „De ce a făcut această boală?”

M: A făcut parte din acord... Acordul face parte din acceptare. Experiența... experiența tuturor. Cei care au fost de acord să facă asta.

D: Ce experiență?

M: A bolii.

D: Vrei să spui că a fost de acord să experimenteze asta?

M: Da. De asemenea, să își mute conștiența... în afara bolii.

D: Cum îți muți conștiența, având SIDA?

M: Prin conștiența oamenilor din jurul tău. Accepți totul, înainte să se întâmple. Un concept atât de cuprinzător. El a fost de acord.

D: Ne puteți ajuta să înțelegem acest concept cuprinzător?

M: Da... încă trei zile.

D: Ce vrei să spui?

M: Conceptul... înțelegerea... ar dura trei zile să explicăm conceptul. Are multe aspecte. E o parte din acord. El a acceptat deja asta. Trebuie să aibă încredere. Încrederea că asta face parte din acord.

Era greu de înțeles, dar în final am reușit să conving SC-ul să lucreze la HIV. Medicii țineau socoteala celulelor T din corpul lui Michael. Așa măsurau ei progresul bolii. Michael ajunsese la un număr incredibil de scăzut de celule T și putea muri. Medicamentul ajuta la creșterea numărului de celule T. SC a spus că el și-a învățat lecția, așa încât se putea lucra acum la creșterea numărului de celule T. Încă mai făcea parte din acest experiment sau acord, dar au spus că suferința lui s-a terminat. „Gata cu rușinea. Gata cu suferința. Are un alt drum de urmat.” Vindecarea va fi treptată fiindcă trebuia să crească numărul de celule T, dar se va petrece în mod cert.

Am vrut să știu dacă există cineva din acea viață, în viața actuală. Răspunsul SC a fost o surpriză. Soțul care l-a ucis atunci era tatăl său în această viață. Tatăl lui Michael i-a abandonat pe copil și pe mama lui, imediat după cenașterea băiatului. Revenise în viața lui în ultima vreme, dar nu exista nici o apropiere între ei. Mi s-a părut o înțelegere ciudată, pentru că tatăl nu a stat în preajma lui ca să îl crească.

M: Nu. Treaba lui era doar să îi dea din nou viață.

Asta avea sens. L-a ucis, așa că a trebuit să își plătească karma dându-i viață, ajutându-l să intre din nou în lume. Apoi treaba lui s-a terminat. Era foarte important ca Michael să știe asta. „Foarte bine. Acceptare.”

Mai aveam o întrebare. Am vrut să înțeleg ce s-a întâmplat la începutul sesiunii, când era o conștiență scufundată în apă. SC m-a surprins din nou. „Era o stâncă.” Își dorise solitudinea și o stâncă este foarte liniștită și tăcută.

Un lucru interesant s-a întâmplat când l-am adus pe Michael înapoi și el a deschis ochii. S-a uitat în jur la studenții din clasă și a spus: „De unde au apărut toți oamenii ăștia?” Părea nedumerit și am crezut că se referea la studenții care stăteau pe scaunele lor. Dar mai târziu mi-a spus că în timp ce redevenea conștient de ceea ce era în jur, a văzut mulți oameni (multe ființe) de jur împrejurul patului. Erau adunați în spațiul deschis dintre pat și studenții din clasă. Știa în mod sigur că nu erau membri ai clasei. Bănuiesc că ghizii din lumea spiritului ai celor prezenți s-au adunat să privească, iar el a putut să îi vadă, înainte de a deveni pe deplin conștient.

Când am discutat despre sesiune după aceea, studenții au arătat multă bunătate față de Michael. Ei sunt cei care au tras concluzia despre scopul acestui experiment (despre care SC a spus că ar dura trei zile de explicații). Era vorba despre judecarea semenilor. Oamenii care s-au oferit voluntari ca să revină pe Pământ și să experimenteze SIDA (și posibil să moară din cauza ei) au fost de acord să vină aici ca grup, pentru a-i învăța pe oameni despre judecată. Toată clasa a fost uluită de această revelație. Puteai simți cum se mișcă energia în grup, în toată sala de curs. Bineînțeles că așa era! Oamenii care au contractat această boală nu erau victime. Făceau parte din sufletele avansate care au experimentat majoritatea celorlalte lecții de viață și s-au oferit să vină în masă ca voluntari, ca să învețe oamenii despre toleranță și lipsa de prejudecăți în judecarea semenilor. A fost o revelație colosală și m-am gândit cât de minunat ar fi dacă oamenii ar înțelege sacrificiul lor. Poate că asta ne va învăța să ne uităm la alte grupuri care aduc schimbarea și să vedem ce mai au să ne învețe.

O lună mai târziu, am primit un e-mail de la Michael. „Mi-am primit analizele de sânge de la medic (am așteptat aproximativ 3 săptămâni după sesiune, înainte să fac testul). Celulele T au crescut de la 293 la 429, în cele patru luni care au trecut de la ultimul test. Atunci când producţia de celule T a cuiva face un salt de 100 de puncte pe an, este un progres în direcţia bună. În ultimele patru luni, am avut o creștere de aproape 140 de puncte.”

Se pare că Michael îşi învățase lecţia, iar acum mergea pe drumul vindecării.

Capitolul 3

ÎN LUMEA SPIRITULUI

Am primit informaţii despre lumea spiritului (unde mergem atunci când murim) încă din anul 1968, când am dat peste reîncarnare prima dată. Pe vremea aceea totul era nou şi surprinzător pentru mine, şi cu siguranţă au fost multe provocări pentru sistemul meu de credinţe. Până în anii 1980 primisem suficiente informaţii de la sute de clienţi, aşa că am scris cartea Între moarte şi viaţă. Uimitor este că informaţiile ulterioare nu au contrazis nimic din acea carte. Încă mai primesc informaţii care continuă să îmi lărgească cunoştinţele şi să îmi extindă viziunea asupra acestui subiect fascinant. Indiferent unde merg pe planetă, primesc aceleaşi informaţii de la clienţii mei şi apare acelaşi tipar. Voi încerca să fac aici un scurt rezumat, pentru cei care nu au citit acea carte.

Când o persoană moare (când iese din corp), totul este atât de uşor. Ei spun că este ca şi cum te-ai ridica de pe un scaun şi te-ai aşeza pe altul. Ai un sentiment de eliberare şi entuziasm. Te uiţi înapoi la cadavru şi spui ceva de genul: „Sunt atât de bucuros că am plecat de acolo. Nu mai sunt prins. Acum sunt liber să merg oriunde vreau.” În mod normal, întotdeauna apare cineva care te conduce unde ar trebui să mergi. Eu numesc această persoană „cel care te întâmpină”. Poate fi o rudă sau un prieten decedat. Sau poate fi ghidul tău sau îngerul tău păzitor. Important este că nu eşti niciodată singur, când treci dincolo. Întotdeauna va exista cineva care să îţi arate unde să mergi. De asemenea nu eşti niciodată singur în viaţă, dar oamenii nu înţeleg asta. Când te naşti, îţi este repartizat întotdeauna un ghid (sau un înger păzitor). Ei sunt cu tine toată viaţa şi vor fi acolo până la sfârşit. Există mai multe locuri diferite, unde poţi merge după ce mori. Aceste locuri sunt descrise în cartea Între moarte şi viaţă, şi vor apărea în regresiile incluse în această secţiune. Poţi ajunge doar la nivelul cu care sunt compatibile vibraţiile şi frecvenţele tale. Să sperăm că va fi un nivel mai înalt şi nu vei aluneca la un nivel inferior. Totul depinde de ceea ce ai învăţat în timpul petrecut în clasă, la şcoala Pământului.

Uneori, sufletul este dus direct la „locul de odihnă”, mai ales dacă moartea a fost traumatizantă. Locul de odihnă este un loc cu o liniște absolută, fără culori sau sunete. Vei rămâne acolo atâta timp cât este necesar, înainte de a intra din nou în roata karmei. În cele din urmă fiecare suflet se prezintă în fața consiliului bătrânilor și maeștrilor, pentru a-și evalua viața din care tocmai a plecat. Aceasta se numește „evaluarea vieții”. Sunt trecute în revistă toate lucrurile pe care le-ai făcut și le-ai gândit în acea viață și ești evaluat în funcție de ceea ce s-a realizat și de ceea ce necesită mai multă muncă. Nu există un Dumnezeu care să stea pe tron, care să te judece și să te pedepsească. Te judeci singur. Și nu există un judecător mai aspru decât ești tu însuți. Tu singur decizi ce greșeli ai comis și ce trebuie făcut pentru a le remedia. Nu există nicio durere asociată cu moartea. Există doar un sentiment de remuşcare. „Nu ar fi trebuit să fac asta! Ar fi trebuit să fac ceva mai bun cu viața mea!”

Apoi începe pregătirea pentru revenirea pe Pământ. Indiferent cât de frumos este în viața de apoi și cât de mult ți-ar plăcea să mai stai, nu poți rămâne acolo, atâta timp cât există datorii neplătite sau karma. Ai diverse discuții cu sufletele cu care ai fost implicat în ultima viață și îți faci un plan de lucru. „Nu am făcut o treabă atât de bună data trecută. Să ne întoarcem și să încercăm din nou. De data asta tu ai să fii soțul, eu am să fiu soția. Sau tu ai să fii mama, eu voi fi copilul.” Puteți schimba rolurile, în orice mod doriți. Amintiți-vă că viața este doar un joc, este doar o iluzie. Când suntem implicați în joc totul pare atât de real, dar purtăm doar un costum, pentru a juca un rol. Tu ești producătorul, regizorul, actorul și scenaristul propriei drame. Scenariul se scrie pe măsură ce piesa se desfășoară; el poate fi rescris și schimbat în orice moment. Când înțelegi acest lucru, poți controla ceea ce ți se întâmplă în viață.

Așa că îți faci un plan pentru ceea ce speri să realizezi când te întorci la școala Pământ. Închei contracte cu alte persoane privind rolurile pe care le veți juca, astfel încât să poți scăpa de karma restantă. Pare atât de ușor când te afli în lumea spiritului și discuți cu maeștrii, dar când revii în roata karmei, deoarece aceasta este o planetă a „liberului arbitru”, toți ceilalți au propriul lor plan și propria agendă, care adesea intră în conflict cu ceea ce vrei tu să faci. Și ca să fie și mai greu, când revii pe Pământ coboară vălul și uiți totul. Îți uiți planul. Îți uiți contractele. Uiți că este o școală. Uiți că este doar un joc. Pentru că nu ar mai fi un test, dacă ai ști răspunsurile. Va trebui să îți găsești pe cont propriu, drumul înapoi. Va trebui să recâștigi toate cunoștințele și informațiile pe care le-ai uitat, înainte de a putea absolvi această școală. Nu poți sări de la grădiniță la facultate. Avansezi cu greu clasă după clasă, până când absolvi și te întorci la Dumnezeu

(la Sursă), unde îți descarci toate experiențele și lecțiile în computerul uriaș al informațiilor Sale. Mai multe informaţii despre acest lucruri, le veţi găsi în celelalte volume din Universul convolut. Aici doar condensez şi parafrazez câteva lucruri, astfel încât cititorul să aibă un ghid pentru a înțelege sesiunile prezentate în această secţiune. Veți constata că nu există nici o contradicție, ci doar se adaugă mai multe informații la ceea ce am descoperit deja.

* * *

AȘA-NUMITELE „VIEȚI RELE”

În munca mea, am auzit povești de groază despre felul în care au fost crescuți copiii (sunt sigură că mulți alți terapeuți au dat peste așa ceva). Unii oameni au avut o copilărie atât de rea, încât te întrebi cum au reușit să devină adulți funcționali. Este meritul lor că au reușit să o facă. Astfel de întâmplări subliniază comportamentul inuman de care este capabil omul, față de semeni. Bineînțeles, știu că cel care face așa ceva acumulează doze mari de karma, care va dura mult timp pentru a se rambursa. Dar clienții mei întreabă mereu: „De ce mi s-a întâmplat asta?” Ei se întreabă dacă au făcut ceva oribil într-o viață trecută, care să justifice de ce au fost tratați în acest fel.

Eu le explic că în munca mea am constatat adesea că au fost de acord cu acest lucru, înainte de a intra în această viață. Ei nu pot crede că au fost de acord cu așa ceva. „Nu are nici un sens! De ce aș fi de acord să trăiesc o astfel de viață?” Amintiți-vă că totul este o lecție, aranjată cu scopul ca noi să învățăm ceva din această situație. Dacă nu trecem testul, dacă nu învățăm lecția, există întotdeauna data viitoare. Nu contează cât de mult durează ca să absolvi lecția. Ai toată eternitatea la îndemână. Dar nu ai prefera să înveți totul mai repede, decât să dureze o veșnicie? Când înveți ceea ce ai de învățat poți trece la următoarea lecție, care poate fi sau nu mai ușoară. Este posibil să fie mai dificilă, dar măcar va fi altceva.

Revenim la întrebarea inițială: de ce am ales să avem o experienţă atât de oribilă? Am întâlnit două cazuri apropiate, în care oamenii au avut o copilărie îngrozitoare. Într-unul din cazuri, părinţii erau implicaţi în ritualuri sataniste cu copii. Clienta mea a plecat de acasă de îndată ce a putut, şi nu a vrut să mai aibă de a face cu mama ei. Ceilalţi copii din familie nu au fost atât de norocoşi. Fetele au devenit dependente de droguri şi prostituate, iar băiatul a ajuns la închisoare. Clienta mea mi-a spus că încă de la o vârstă fragedă a ştiut că nu voia să se implice în aceste lucruri. Pentru un copil mic, ea a avut un bun simţ extraordinar şi a ştiut instinctiv cum să combată ceea ce se întâmpla. Ea şi-a construit în mod psihic un zid de protecţie în jur, astfel încât să fie separată de nebunia dezlănţuită în afara sa. A plecat de acolo şi şi-a construit viaţa fără nici un ajutor din partea familiei, şi nu dorea să aibă nici un contact cu ei. În timpul şedinţei am întrebat de ce a avut o astfel de copilărie, iar SC a spus că ea a ales asta (lucru pe care îl ştiam). Ea a învăţat o lecţie grozavă – cum să supravieţuiască şi să reuşească, fără nici un ajutor din partea nimănui. Deşi era singură şi se simţea părăsită, a absolvit cu brio lecţia pe care şi-a ales-o, iar acum era timpul să meargă mai departe.

O altă femeie a crescut într-o familie abuzivă îngrozitoare, în care mama vitregă o bătea în fiecare zi. În mod normal în astfel de situaţii, copiii ies din casă cât de curând pot. SC a spus că acest lucru este necesar pentru a o învăţa cum să supravieţuiască, cum să crească şi cum să fie singură. Experienţa oribilă avea un scop bun, dar ea nu putea înţelegea asta, atunci când creştea. În copilărie, ştia doar că nu era fericită.

O altă femeie s-a confruntat cu acelaşi tipar abuziv şi am vrut să ştim dacă fusese generat de karma. M-am mirat când mi s-a spus că nu există karma. De asemenea, nu existau nici vieţi anterioare cu personajele principale. SC a spus că s-a convenit încă înainte de a intra în această viaţă, ca anumiţi oameni să fie plasaţi în viaţa sa pe parcurs, pentru a o testa. Unii din aceştia erau prieteni dragi din lumea spiritului şi din alte vieţi. Dar au fost de acord să joace rolul răufăcătorului, în această piesă de teatru. Şi trebuie să recunoaştem că uneori îşi joacă rolul foarte, foarte bine.

Întotdeauna îi întreb pe cei care au avut experienţe proaste (şi toată lumea are lucruri negative în viaţă.... despre asta este viaţa), ce au învăţat din asta? De obicei vor găsi ceva, dacă vor să vadă realmente adevărul şi efectul său asupra vieţii lor. Dacă vor spune că nu au învăţat nimic din experienţa respectivă, că pur şi simplu nu a fost corect ce s-a întâmplat, atunci vor trebui să repete experienţa

(să repete clasa) și este posibil ca data viitoare să fie și mai greu, până când vor înțelege care a fost lecția pe care au ales să o experimenteze.

Desigur, toate acestea trebuie privite fără emoție, ca un observator.

Capitolul 4

VIAȚA CA ALTE CREATURI

O FIINȚĂ DIN MARE

Ideea că ai avut o viață trecută în care ai fost un alt tip de ființă care nu era om, va părea ciudată sau improbabilă pentru cei care nu mi-au urmărit munca. Dar am găsit numeroase exemple în acest sens. Acestea sunt raportate în celelalte volume din Universul convolut. Înainte de a finaliza școala Pământului, trebuie să știm cum este să fii totul. Trebuie să experimentăm viața în toate formele posibile. Oamenii apar mai târziu în curriculumul clasei, dacă gândim în progresie liniară.

Această sesiune s-a făcut ca demonstrație de clasă la San Diego, în anul 2010. La început totul a fost confuz, deoarece Carrie habar nu avea ce este sau unde se află. Ne-a luat destul de mult timp să stabilim că era un tip de creatură marină, care trăia în ocean. De la început s-a simțit grea de parcă ar fi fost plină cu apă, ceea ce a făcut-o să ceară să meargă la baie. Abia începusem și nu voiam ca acest lucru să perturbe sesiunea atât de devreme, dar sugestiile mele că se simte bine nu au avut nici un efect asupra ei. Așa că i-am pus pe câțiva membri ai clasei să o ghideze spre baie, cu ochii închiși. La întoarcere a spus că încă se mai simte grea, de parcă ar fi fost plină de apă. Se simțea ca un balon. Când am încercat să o fac să distingă ce corp avea, a fost și mai confuză. Acum se simțea ușoară și putea să vadă culori gri atenuate. „Ce fain e... Simt, dar nu văd un corp. Nu văd picioare. Nu am brațe. Nu văd corpul.”

Deoarece acest lucru se întâmplă uneori când persoana este un spirit, am încercat să urmez această linie de gândire. „Ești conștientă de prezența altcuiva în jurul tău?”

C: Nu... nu... Sunt singură aici... Sunt doar eu. În asta... nu recunosc forma, dar știu că sunt în ceva. Nu știu ce este. E ca un balon. Simt că sunt într-o bulă. Simt că sunt în ceva. Unde, unde? Ce fac? Sunt doar... nici măcar nu știu ce sunt. Sunt doar aici.

D: De aceea nu vezi afară? (Da) Nu poți vedea prin bulă?

C: Nu. E dezactivată. Are o culoare gri... Nici măcar nu sunt conștientă că ar avea o margine, care să mă situeze undeva.

Era atât de confuză, încât am știut că nu poate înțelege lucrurile, din acea perspectivă. Am pus-o să se mute în afara bulei și să se uite la ea, ca să poată înțelege mai bine ce o înconjoară. Atunci a exclamat brusc: „Sunt într-un ou. Sunt într-un ou!!" A fost foarte șocată de această revelație. „Are culoare gri. Când ești înăuntru nu poți vedea, dar când sunt afară, văd că mă aflu într-un ou!"

D: Deci de asta nu ai un corp?

C: Da. — Arată ca un ou de pasăre.

D: Să vedem unde este oul. Ne putem extinde punctul de vedere. Unde este oul?

C: Oh... pare a fi într-o peșteră. Nu văd nici un cuib de pasăre sau altceva, dar este un ou... Sunt într-un ou, într-o peșteră. (Nedumerită) Nu știu ce caut aici.

D: Bine. Ne putem extinde percepția, ca să vedem mai multe lucruri. Vrei să vezi ce creatură a depus oul? (Da) De unde provine oul?

C: Este o pasăre. Nu știu ce fel de pasăre este, dar văd ceva albastru.

D: Fă tot posibilul ca să o descrii.

C: Nu pare a avea pene. E foarte alunecoasă... e fără pene... are nişte aripi palmate.

D: Vrei să spui că arată ca pielea, nu ca penele? (Da) Poți să spui cât de mare este?

C: E mare. Pentru că este un ou mare. — Pasărea este neagră la față, dar de un albastru foarte frumos. Are o față ascuțită.

Abia după ședință mi-a venit o idee. Era o creatură marină, deci este posibil să fi fost o pisică de mare. Când am făcut cercetări, am văzut că pisicile de mare sunt de culoare neagră și seamănă cu o pasăre cu aripi mari.

D: Măcar știi că te afli într-un loc sigur. Nimic nu poate vătăma oul, dacă ești într-o peșteră. (A început să scoată sunete ciudate.) Ce se întâmplă?

C: (Șoptind) E greu... greu.

D: Bine. Să mergem înainte, până în momentul când ieşi din ou. Cum ieşi din ou? Descrie cum faci.

C: (Făcea mișcări.) Trebuie să ies afară... Trebuie să ies din ou. (Făcea mișcări cu capul) Ies... durează mult. Vreau afară. Vreau să ies!

Am condensat timpul până în momentul în care a ieşit în sfârşit din carapace. Am spus: „A fost greu să ieşi. A trebuit să te străduiești din greu. Cum arată corpul tău acum, că ai ieșit din carapace?”

C: Nu arată a mare lucru. Hmm... nu semăn cu celelalte păsări! Nu sunt albastră.

Sunt cam cenușie. Simt că trebuie să fac ceva. Dar stau întinsă aici. Nu fac nimic! — Îmi este foame!

Apoi a spus că se simțea din nou grea, ca și cum ar fi fost plină cu apă. Nu am vrut ca acest lucru să îi distragă atenția, așa că am încercat să îi țin mintea departe de asta. „Cum faci rost de mâncare?”

C: Mama... mi-o aduce mama, dar nu știu ce este... (Am râs.) Nu știu ce este. Uf... E moale! (A făcut o grimasă și studenții au râs.)

S-a supărat când și-a dat seama că trebuie să meargă din nou la baie. Spunea că se simte din nou plină de apă. Am încercat să îi dau sugestii, dar singura soluție a fost să le permit celorlalți studenți să o conducă din nou la baie, în starea de transă. De fiecare dată când s-a întâmplat asta, le-am făcut semn studenților să tacă și să o lase să treacă printre ei. Apoi a fost condusă înapoi la pat cu ochii închiși și am continuat. Era ceva neobișnuit că a trebuit să meargă de atâtea ori la baie, dar acest lucru avea de a face probabil cu creatura nou-născută cu care se confrunta. „Bine. Să mergem acolo unde nu mai ești acea creatură micuță, care are nevoie de hrană de la mama. Ne deplasăm mai departe în timp, când ai crescut. Când ești mai mare nu mai stai în peșteră, nu-i așa?

C: Nu. Apă... apă... văd apă. Sunt în apă. Sunt o pasăre sub apă. Mai sunt și alții! Mai sunt și alții cu mine, acum.

D: Seamănă cu tine?

C: Unii seamănă, alții nu. Există și alte creaturi. Unii au multe brațe. Unii sunt mari. Toți suntem copii. Ne jucăm. Suntem în apă.

D: Peştera era şi ea în apă?

C: Da. Era în adâncime, sub ceva.

D: Dar te joci cu ceilalţi? (Da) Chiar dacă toţi arată diferit.

C: E în regulă.

D: Îţi place acolo? (Da)

Am mutat-o înainte într-o zi importantă, deşi nu îmi puteam imagina cum ar fi o zi importantă, pentru o creatură atât de neobişnuită. Când a ajuns la ziua importantă, a început să plângă. „Prietena mea... prietena mea. A fost mâncată. S-a dus. Ceva a mâncat-o. Ceva a luat-o. Nu mai este aici. Toți plâng.”

D: Deci de aceea ești tristă. Prietena ta era o creatură ca tine?

C: Nu. Era ceea ce se numește un „pește”. Era foarte drăguță.

Am liniştit-o şi am simpatizat cu ea. Apoi am mutat-o într-o altă zi importantă. Acum râdea în loc să plângă. „Învățăm să ieșim la suprafață. Mulți dintre noi facem asta. Ne place asta. Suntem mulți.”

D: Ești mai mare acum?

C: Da. Pot să ies din apă și să intru înapoi. Pot să văd apa dinafară. E frumos deasupra apei. Văd cerul și soarele. Nu am mai văzut niciodată asta. Sunt noutăți pentru noi. Nu am mai văzut niciodată cerul. Este frumos. Ne întoarcem în apă. Continuăm să ieșim și să intrăm. Unii dintre noi înțeleg, alții nu.

D: Unii nu-și dau seama ce trebuie să facă? (Râd)

C: Nu, dar trebuie să ne ajutăm unul pe altul. De asta o facem împreună. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul. Asta e foarte important. Nu lăsăm pe nimeni în urmă. Și e frumos acolo sus.

D: Asta e foarte bine. Înveți diverse lucruri. (Da)

Am pus-o să părăsească scena și să meargă din nou la o zi importantă. „Ce se întâmplă acum? Ce vezi?”

C: E ceva pe apă. Ceva nu este bun. Toți cei de sub apă sunt foarte supărați... foarte supărați... pentru că acolo sus la suprafață, este ceva care nu este bun. Încearcă să se îndepărteze de acest pericol.

D: Cum arată? (Pauză) Fă tot posibilul să îl descrii.

C: Încearcă să prindă creaturile de sub apă, dar nu este sub apă. E deasupra apei. Ei prind ființe din apă, dar nu pe cele ca mine... Ei nu mănâncă ființe cum sunt eu. Ei vor mâncare. Ei caută hrană și rănesc creaturile. Pe unii îi aruncă unii înapoi, dar îi rănesc. Încerc să îi ajut să evite captura.

D: Cum îi ajuți?

C: Îi culeg... îi culeg cu aripa mea mare... cu brațul... cu aripa mea... Îi culeg și îi îndepărtez de pericol. Dar nu îi pot salva pe toți! Toată lumea este aici încercând să ajute... încercăm să îi salvăm pe toți. Oh, nu! Aceasta nu e casa voastră! Aceasta este casa mea. Aceasta este casa noastră. Noi locuim aici.

Nu am mai putut continua cu această scenă, pentru că nu mai aveam timp. Când fac o demonstrație la clasă nu am atât de mult timp, cât aș avea într-o sesiune normală. Așa că am pus-o să părăsească scena și să meargă mai departe în ultima

zi din viaţa ei, ca să aflu ce s-a întâmplat cu ea. „Sunt batrână. Nu mai sunt albastră. (Studenţii au râs.) Nu mai sunt albastră... nu mai am culoarea pe care o aveam când m-am născut. Acum sunt un fel de gri.”

D: Ești în apă sau deasupra apei?

C: Mă aflu încă sub apă. Sunt bătrână. Nu mă mai mișc ca înainte, dar am mulți, mulți prieteni. Sunt toți aici.

D: Ați fost cu toții împreună și v-ați ajutat mereu între voi, nu-i așa?

C: Da, așa am făcut... Dar e timpul să plec. Sunt bătrână.

D: Ai avut o viaţă bună, nu-i așa?

C: Da, așa a fost. Ei au venit. Am avut o viaţă bună.

Apoi am mutat-o când totul s-a terminat și se afla în afara corpului, de cealaltă parte. A scos un oftat adânc, de eliberare. Era bucuroasă că s-a eliberat din corp. Am întrebat-o ce a învăţat în acea viaţă, pentru că fiecare viaţă are o lecție.

C: Am învăţat să ajut. Ne-am ajutat unul pe altul. Să fiu acolo. Asta a fost foarte important. Da, am învăţat. Am ajutat.

Știam că acum se va muta în lumea spiritului, în corpul ei spiritual. Dar nu am vrut să explorez asta la clasă. Am preferat să le arăt cum să facă terapia. Așa că am îndepărtat-o și am chemat SC-ul. L-am întrebat de ce a ales să îi arate lui Carrie această viaţă ciudată.

C: Trebuie să-şi amintească asta. Trebuie să-şi amintească să ajute. Uneori uită. Ea trebuie să-şi amintească asta.

D: Dar ea ajută oamenii în viaţa ei de acum, nu-i aşa?

C: Da. A lucrat mult, dar uneori uită că nu toată lumea este la nivelul ei. Trebuie să îi ajute acolo unde sunt. Nu unde este ea, ci unde sunt ei. Uneori uită că ei nu sunt acolo unde este ea. Trebuie să se relaţioneze cu ei, la nivelul lor. Asta e important.

D: A fost o viaţă destul de ciudată. Ce fel de fiinţă a fost ea în acea viaţă?

C: O creatură marină... lecţia ei a fost să înveţe să ajute acolo.

D: A fost o viaţă destul de ciudată. Nu mă aşteptam la asta.

C: Nici ea nu cred că se aştepta la aşa ceva. (Am râs amândoi.) Ea ştie că a fost multe lucruri, dar pe acesta nu îl cunoştea. Ea a văzut că nu toată lumea arată la fel, dar toată lumea are nevoie de ajutor, indiferent unde s-ar afla. Şi asta trebuie să facem noi, trebuie să ajutăm.

SC a continuat să îi vorbească despre scopul ei şi despre ce avea de făcut în viaţă. A trebuit să meargă din nou la baie, dar de data asta SC a mustrat-o. I-a spus că încerca să o facă să se simtă confortabil, dar era prea nervoasă. Nu am avut de ales şi a trebuit să o las să se ridice din nou şi să fie condusă la baie. Cel puţin studenţii au învăţat cum să facă asta dacă va apărea o astfel de situaţie, în sesiunile lor. „Singură îşi face asta. Aşa face ea. Devine nervoasă şi trebuie să facă pipi.” Elevii au râs.

D: Vei fi aici când ea se întoarce, ca să putem continua?

C: Nu plecăm nicăieri. Suntem mereu aici.

D: Ne dă bătaie de cap, dar este doar corpul fizic.

C: Da, ne dă bătaie de cap.

După ce s-a întors și s-a întins iar în pat, a spus: „Am așteptat pentru că avem multe de spus. (Râde) Am avertizat-o! De asta nu și-a băut cafeaua în această dimineață, pentru că știa că va trebui să facă pipi dacă o bea. Când devine nervoasă, face pipi. Acum se simte bine. Gata cu distragerile."

Au continuat să răspundă la întrebările ei și i-au dat sfaturi pentru soțul lui Carrie și problemele lui. Apoi au revenit la preocupările fizice. Înainte de sesiune, Carrie a avut o cerere destul de ciudată. O cerere pe care nu o mai auzisem niciodată înainte, ceva ce în mod cert nu m-aș fi gândit vreodată să îl întreb pe SC. Dar mi-am spus: „De unde să știu eu ce este capabil să facă SC, dacă nu întreb?" L-am văzut făcând lucruri miraculoase, deci cine sunt eu ca să judec? Am descoperit că această tehnică are o viață proprie și este în creștere, în evoluție. Mereu aflu ceva nou despre ceea ce poate să facă SC. Se pare că nu există limite.

Carrie a spus că a avut cancer la sân și medicii au vrut să-i facă o mastectomie. Ea nu a vrut să facă ceva atât de radical, așa că a găsit un medic care a fost dispus să facă o lumpectomie (eliminarea doar a tumorii, fără a îndepărta întregul sân). Operația a avut succes și a fost considerată vindecată. Cu toate acestea, a rămas cu un sân mai mic decât celălalt, ceea ce i se părea jenant. Purta haine largi și curgătoare, pentru a ascunde situația. Ea făcuse deja multe explorări ale sufletului și descoperise motivul pentru care dezvoltase cancerul, și simțea că problema s-a rezolvat. Așa că cererea ei nu a fost pentru vindecare, ci pentru a vedea dacă SC poate mări cumva sânul mai mic, pentru a-l face la fel de mare ca celălalt. Mi s-a părut o cerere neobișnuită, dar m-am gândit că nu strică să încerc. În timpul interviului de dinaintea sesiunii toate aceste lucruri fuseseră explicate în fața clasei, așa că toată lumea era nerăbdătoare să afle ce se va întâmpla. Dacă SC credea că cererea nu poate fi îndeplinită, știam că îmi va spune.

Așa că am adus în discuție subiectul cancerului la sân și am întrebat dacă s-a identificat corect cauza bolii. „Da, a fost rănită profund de mai multe persoane când era mică, dar a fost și foarte iubită. Uneori se gândea la cei care nu o iubeau

și a manifestat astfel tumora la sân.” Acest lucru confirmă ceea ce am descoperit în munca mea, că sânul reprezintă hrănirea. Iar partea stângă a corpului înseamnă că este ceva care vine din trecutul ei. „Ea credea că nu este iubită, când de fapt era foarte iubită.”

D: Și a ajuns să se opereze?

C: Da. Am condus-o la un doctor cu o abordare diferită. Doctorii voiau să îi invadeze corpul. Precum știi, nu ne place invadarea corpului. Doctorul acela a fost ales pentru că invadarea propusă de el era mai mică. Ea a făcut din frică ceea ce a făcut. Dar acum este bine. A rezolvat lucrurile mari. Acum trebuie doar să îi tragem una peste cap. Să o înțepăm între degetele de la picioare, pentru a o face atentă.

D: Dar încă mai are probleme în partea stângă a sânului.

C: Ea știe că e mai bine. Știe că s-a vindecat. — Arată bine. Este bine. Există încă durere acolo, dar s-a vindecat. Nu mai trebuie să ia medicamentele pentru durere. Le ia pentru că a devenit un obicei. Poate scăpa cu ușurință de el. Ne vom asigura că o face. Ea știe că va fi bine.

D: Bine. Dar mai are o cerere. S-ar putea să ți se pară ciudat, dar vrea să te roage ceva. Când au făcut operația, au redus dimensiunea sânului stâng, nu-i așa? (Da) Ar vrea să știe dacă există vreo modalitate de a echilibra sânul stâng cu cel drept. Este posibil să faci asta?

C: (Pauză) Hmmm. Putem. Acolo unde a fost operată, a rămas loc. Putem pune ceva în acel spațiu... putem pune țesut în acel spațiu.

D: Pentru a reconstrui? (Da) Bine. De unde vei lua țesutul?

C: Are destul pe corp. (Toți studenții au râs. Carrie este puțin supraponderală.) Nu va fi o problemă. (Toată lumea a crezut că asta este amuzant.)

D: Așa că vei muta țesutul?

C: O vom face.

D: Faci lucruri minunate... lucruri pe care doctorii nu le pot face.

C: Da. S-a gândit la o operație de reconstrucție, dar a spus nu. Putem face asta pentru ea. Ne bucurăm că nu a făcut operația de reconstrucție.

Apoi SC a început să lucreze la sân. „Examinăm zona. Are suficient spațiu acolo. Am putea pune ceva acolo. Nu e mare lucru pentru ea."

D: Știi cum sunt oamenii. (Da) Este preocupată de aspectul corpului ei. (Da) Aduceți țesut din alte părți ale corpului și îl puneți în acel spațiu? (Da) Și va fi la fel cu cealaltă parte a corpului? (Da) Va dura mult până se face?

C: Nu, nu va dura.

D: Își va da seama ce s-a întâmplat?

C: Da... da, o va face. Va râde. Ea își va da seama... Își va da seama. (Toată lumea râdea.)

Am decis că acesta era un moment potrivit pentru a pune o altă întrebare care mă deranja. Știam că SC poate vorbi cu mine și răspunde la întrebări, în timp ce își continua activitatea. M-am referit la un alt caz de la o demonstrație la clasă, din Chicago. Femeia trebuia să aibă o intervenție chirurgicală la ambii genunchi, deoarece cartilajul era complet erodat și avea dureri mari. „Ei" au înlocuit cartilajul care nu mai era și genunchii ei au fost în regulă. Studenții de la clasă au crezut atunci că am făcut în fața lor un miracol, dar eu știam că nu era meritul meu. Eu sunt doar facilitatorul. SC face treaba. După acel curs am început să folosesc înregistrarea respectivă ca exemplu, la celelalte clase ale mele. Au existat multe dezbateri despre locul de unde a obținut SC cartilajul. Exista cartilaj în corp, care a fost transferat dintr-o altă parte a corpului? Părea a fi ceva similar cu ce i s-a întâmplat lui Carrie în această sesiune. SC și-a amintit cazul la care mă refeream. „De unde ai obținut noul cartilaj?"

C: Putem pune înapoi bucăți din țesutul care este deja acolo. Putem folosi țesut care este deja în zonă, pentru a-l înlocui cel care este lezat. Dar cu toate astea, nu este niciodată ușor să înlocuiești ceva care nu mai există.

D: Dar se poate face? (Da... da.) Cred că este important ca studenții să știe asta, nu-i așa? (Da... da.) Dar este nevoie de credință și încredere. (Da)

Pentru că nu aveam atât de mult timp ca de obicei să lucrăm la Carrie, SC a spus că va continua să lucreze pe ea noaptea, în timp ce ea va dormi. A spus că sânii vor fi echilibrați și că totul va fi bine.

Mesajul de despărțire a fost: Rămâi în starea de conectare cu noi, suntem mereu aici. Te auzim tare și clar. Suntem mereu aici pentru tine, să știi asta. Să nu te îndoiești niciodată. Sunt momente în care te îndoiești, ceea ce nu este necesar. Suntem mereu aici... mereu. Te iubim.

D: Vei ajuta mereu pe oricine are nevoie de ajutor?

C: Da, asta e tot ce vrem să facem. Vrem să ajutăm. — Și pe tine, Dolores. Ne place să vorbim cu tine. Faci treabă bună.

În mod firesc, când Carrie s-a trezit și s-a ridicat, toate privirile erau îndreptate spre sânii ei și se auzeau multe râsete printre studenți. Carrie părea stânjenită dar când s-a uitat în jos la ei, a trebuit să admită că ceva s-a schimbat; păreau mai echilibrați. Deci a fost o lecție și pentru mine. Nu subestima niciodată ceea ce este capabil să facă SC.

* * *

VIAȚA CA FURNICĂ

Când John a intrat prima oară în scenă, nu și-a dat seama unde se află. Era foarte confuz și descrierile lui mă încurcau și pe mine. Putea să vadă doar un lichid gros, de culoare maronie. „E peste tot. E ca și cum ai fi sub ocean... un ocean maroniu. Nu e nimic altceva.” M-am întrebat dacă era în ocean. Acest lucru s-a mai întâmplat înainte, dar oceanul nu a fost descris ca fiind gros și maron. „E ca ciocolata lichidă. Îmi vine în minte pământul... stânci. Este foarte întins... expansiv. Este tot ce pot vedea.” Când se întâmplă așa ceva, tot ce pot face este să continui să pun întrebări, până ne dăm seama ce se întâmplă. „Acum parcă sunt într-o bulă de aer. Ca un buzunar de aer. Sunt înconjurat de ea. Așa arată. E un fluid maro care se învârte în jurul meu, iar eu sunt într-un buzunar de aer.”

L-am întrebat cum se percepea pe sine, cum e corpul lui. A fost surprins când a văzut că este un fel de insectă. „Ciudat... sunt o insectă... un fel de cosaș... o insectă. Am picioare lungi, poate patru sau două picioare, și brațe ca niște mingi.”

Informația nu m-a deranjat, pentru că am avut mulți clienți care au mers în vieți trecute în care erau insecte, plante, animale și chiar pietre. Acest lucru este explorat în celelalte cărți ale mele. Nu contează forma, pentru că totul este conștiență și conține puțin din scânteia divină a vieții. Explorez întotdeauna aceste vieți în același mod în care explorez vieți anterioare „normale”, fiindcă știu că SC a ales să ne arate această viață, cu un anumit scop. E vorba de informații pe care clientul are nevoie să le cunoască, pentru a se raporta la viața actuală. Nu încerc niciodată să judec ce vor face „ei”. Ei pot vedea imaginea de ansamblu și întotdeauna ne arată anumite scene, pentru că există un motiv.

D: Membrele sunt ca un fel de anexe?

J: Da. Aș spune că sunt maro sau negru. Poate sunt o furnică... furnică... asta se simte corect. – Poate că e o apă maronie. – Da, acum sunt pe o stâncă și apa trece pe deasupra mea. Cred că este o frunză deasupra mea, iar apa trece pe deasupra frunzei.

D: Deci nu ai senzația că ești în apă?

J: Că mă înec... nu. Aștept să treacă apa, apoi merg mai departe. Am să mă întorc acasă. M-a prins ploaia.

D: A venit pe neașteptate?

J: Așa cred. Pur și simplu s-a întâmplat.

Am condensat timpul până când a ajuns acasă. I-am cerut să descrie cum era acolo. „Este un cuib... cred că e într-un copac bătrân. Prietenii mei, familia sau cine e acolo... sunt fericiți să vadă că m-am întors acasă.”

D: Locuiți cu toții împreună în acest cuib?

J: Da. Muncim împreună.

D: E ca o colonie? (Da) Este un cuib mare?

J: Nu. Este destul de mic. E în interiorul unui buștean care stă întins pe pământ și e putred în centru. Și poți înainta prin el. Era un loc bun pentru un cuib. L-am găsit și apoi am construit cuibul în el. Am folosit fibre de lemn din buștean și tot ce am putut găsi afară în pădure: iarbă și frunzulițe.

D: Aveți o parte pentru fiecare sau locuiți cu toții împreună?

J: Cred că împărtășim totul. Nu există un loc pentru fiecare din noi. Împărțim totul împreună.

D: Cu ceva timp în urmă ai spus „familie”. Aveți familii?

J: Mă simt ca și cum aș fi doar eu și nu aș avea o familie. Sunt un singur individ. Mă simt masculin.

D: Dar lucrați cu toții împreună și asta e bine, nu-i așa? (Da)

Am vrut să știu cu ce se ocupa, ce făcea în cea mai mare parte a timpului. „Caut hrană, caut hrană.”

D: O faci singur sau împreună cu alții?

J: Mă văd doar pe mine acum.

D: Unde cauți mâncare?

J: Sub frunze pe întuneric, uneori sus în copaci.

D: Ce mănânci?

J: Sunt doar legume și plante. Nu văd animale sau alte insecte. Poate frunze.

D: Aduci mâncarea înapoi în cuib?

J: Da, o împart cu ceilalți.

D: Îți place acolo?

J: Simt că aparțin aici și contribui, fac ceea ce este necesar. Deci da, mă simt bine în privința asta.

L-am dus înainte, la o zi importantă. Mi s-a părut interesant de văzut ce ar fi important pentru o furnică. „Se pare că bușteanul a fost luat de ape. Sunt singur. Bănuiesc că a venit apa și a luat cuibul cu totul. A plutit la vale. — Sunt singur. Stau la câțiva metri de locul unde era bușteanul... unde eram acasă. Știu că a fost

luat de ape. Mă întreb ce voi face acum?”

D: Toţi ceilalţi erau în interiorul bușteanului, în cuib?

J: Nu știu. S-ar putea să fie în regulă. Nu știu ce să fac. Pot încerca să îi caut. Dar nu știu ce să fac. Pot încerca să o iau de la capăt.

D: Este prima dată când eşti singur? (Da) Ai făcut întotdeauna parte dintr-un grup?

J: Da, și m-am simțit bine. — Cred că voi încerca să îi găsesc.

D: În loc să o iei de la capăt?

J: Da. Am să îi caut. Mă voi îndrepta în direcția în care a fost dus bușteanul. — Trec peste frunze și pământ și cred că văd bușteanul. Pare a fi în față. Hmm, nu văd pe nimeni acolo.

D: Mai este în apă sau ce?

J: Nu, e pe pământ... este uscat. L-a adus apa... și l-a așezat. — E un buștean acolo, dar nu îl recunosc. Poate că grupul era mai mare decât credeam. Nu îl recunosc. Mai sunt și alții care caută hrană. Nu știu dacă s-au pierdut sau nu.

D: Poate că unii din ei au murit când bușteanul se afla în apă?

J: Înăuntru pare uscat. Cred că ceilalți erau afară când bușteanul a fost luat de apă. Deci nu au o casă în care să se întoarcă, decât dacă o pot găsi. — Așa că mă voi întoarce de unde am venit. Să văd dacă îi găsesc pe ceilalți.

D: Îi poți îndruma?

J: Da. Mă întorc unde am fost. Încep să se adune, iar eu îi duc unde era bușteanul, apoi le arăt unde s-a dus. M-am simțit uşurat să îi găsesc. Se întrebau ce s-a întâmplat cu casa lor. Au ieșit din pădure și nu mai era nici o casă în care să meargă.

D: Da, la fel te-ai simțit și tu.

J: Acum sunt uşuraţi că îşi pot găsi casa, dar este într-un alt loc. Asta s-a mai întâmplat şi altă dată. — Ne bucurăm că mergem acasă iar eu mă simt important, pentru că am putut să îi ajut să îşi găsească drumul înapoi acasă.

D: Deci ai avut un rol important. (Da)

Când l-am mutat din nou într-o altă zi importantă, tot ce a putut vedea era doar întuneric. Nu a putut continua povestea. „Nu mai eşti în cuib?”

J: Nu cred. Mă simt separat de ceilalţi.

Când se întâmplă asta, ştiu că subiectul a murit şi nu mai este nimic de văzut. Acesta este răspunsul pe care îl dau întotdeauna celor sceptici, care cred că persoana inventează aceste vieţi. Dacă inventa totul şi era o poveste bună, de ce nu a continuat să povestească? Aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Dacă viaţa s-a terminat, nu mai este nimic de descris. Am întâlnit asta de multe ori. Ei nu pot crea o fantezie. Când se întâmplă asta, îmi duc întotdeauna clientul înapoi, la ultima scenă solidă. În acest caz, la momentul când au găsit cuibul din buştean. Iar după aceea l-am dus în ultima zi a vieţii lui, ca să putem afla ce s-a întâmplat cu el. „Ce vezi?”

J: Sunt în căutarea hranei dar ... nu mai am energie... nu mai am nimic de oferit.

D: Ţi s-a întâmplat ceva?

J: Nu. Doar m-am oprit din lucru.

D: Când te opreşti din lucru, ce se întâmplă?

J: E ca şi cum m-aş culca. Mă întind pe jos. — Îmi va fi dor de prietenii mei, dar îşi vor continua viaţa fără mine.

D: Ce se întâmplă după ce te culci?

J: Arată ca o cascadă întunecată sau aşa ceva. Simt că trebuie să merg în sus.

D: Eşti afară din corp acum?

J: Ar trebui să fiu, da. Corpul... nu mai este necesar.

D: Îţi poţi vedea corpul?

J: Da. Arată ca o furnică.

D: Stă întins acolo? (Da) Deci acum vezi ceva ca o cascadă verticală?

J: Da... o cascadă... sau nişte linii care cad. Simt că trebuie să merg în direcţia aceea. Nu trebuie să urc pe cascadă, dar pot urca prin aer, lângă ea.

D: Este bine să fii în afara corpului?

J: Nu contează. Chiar nu e nicio diferenţă. — Acum văd un nor. Mai sunt şi alţii din grup înaintea mea, şi ne bucurăm să ne vedem. Toţi arată ca nişte furnici.

D: Se bucură că ai ajuns acolo sus? (Da, da) Există vreun loc în care trebuie să mergi acum?

J: Cred că aşteptăm să fim chemaţi. Aşteptăm acolo împreună. Apoi vom merge mai departe. Ne oprim într-o zonă de aşteptare... Ne cheamă cineva. Ştim când să mergem.

D: Apoi ce se întâmplă?

J: E ca un fel de judecată... o revizuire a vieţii, ceva de genul ăsta.

Am făcut destule regresii ca să ştiu că atunci când cineva moare, trebuie să meargă în faţa unui consiliu, pentru o revizuire a vieţii. Se pare că nu contează ce

formă a avut în acea viaţă. Dar mi s-a părut interesant să văd cum este revizuirea vieţii unei furnici.

D: Vă pune cineva întrebări?

J: Pare a fi un ghid. Este cineva acolo, care răspunde la întrebări şi ne ajută.

D: Cum arată?

J: Arată ca un om. Un bărbat cu păr cărunt şi barbă cenuşie. Discutăm despre ceea ce am învăţat. Cum ai făcut? Ce ai făcut? — Eu spun că nu înţeleg ce ar fi trebuit să învăţ din asta. Hmm, familie, împreună, a fi parte din ceva mai mare, sacrificiu. Îmi spune că m-am comportat bine.

D: Sunt lucruri bune. Ai învăţat aceste lecţii? (Da) Ce se va întâmpla acum?

J: Mă voi odihni puţin, poate am să mă joc. Da, am ceva timp liber. Mă odihnesc, mă joc. Hmm... merg să explorez. Ies în spaţiul cosmic şi zbor pe acolo. Sunt liber până voi fi chemat. Sunt în spaţiul cosmic acum. De cele mai multe ori este întuneric. Uneori văd stele... nişte planete. — Mă întreb unde voi merge mai departe. Dacă nu aleg să fac ceva, mă voi plictisi. Caut să văd dacă mai este cineva acolo, cu care să mă pot distra. — Văd pe cineva. Cred că e cineva pe care l-am cunoscut înainte.

D: Deci veţi pluti împreună şi veţi explora diverse lucruri?

J: Pare plictisitor. — Cred că ne vom pune la curent cu ce a făcut fiecare. Îi povestesc ce am făcut, iar el mă ascultă. A explorat planete. — Cred că vom avea o viaţă întreagă împreună. Da, vom face ceva împreună în această viaţă. — Încă nu sunt pregătiţi pentru noi.

D: Dar îţi faci planuri.

J: Da. Să fim împreună în această viaţă.

D: Crezi că cei care te cheamă vor fi de acord cu asta? (Da) Deci poţi alege unde mergi şi ce faci? (Da) Poţi alege cu cine vrei să faci ceva? (Da) E în

regulă. Să mergem înainte, în momentul când ești chemat. — Te-au chemat?

J: Da. Văd un copil. Bănuiesc că mă nasc.

D: Înainte de asta, unde te-ai dus când te-au chemat?

J: A existat un grup sau un consiliu și am vorbit despre a fi împreună în această viață. Au fost de acord și au vorbit despre ce vom lucra.

D: Au spus că e în regulă să fii om, de data asta? (Da) Poți sări de la o specie la alta?

J: A trebuit să învăț ceva în ultima viață, de asta am fost furnică.

D: Deci nu există nici o diferență? Nu există o ordine în care trebuie să intri într-o viață?

J: Nu, dacă există o lecție de învățat.

D: Ți-au dat vreun sfat? Există ceva ce ar trebui să faci sau să cauți în viața următoare?

J: Trebuie să am grijă de el... să am grijă de el. Trebuie să învăț ceva de la el... despre iubire, despre obținerea libertății. Trebuie să învăț răbdarea.

D: Te ajută cu planul?

J: Simt că știm unde trebuie să lucrăm unul pe altul și că am făcut o înțelegere pentru a ne întâlni mai târziu în viață.

Am decis să renunț la explorare și să chem SC-ul. „De ce ai ales să îi arăți lui John această viață, în care el era o insectă, o furnică?”

J: E vorba de sentimentul de a face parte dintr-un grup și de a aduce contribuții importante. Are nevoie de asta și de această dată. Să simtă că aduce contribuții

importante și că face parte dintr-o familie. Asta îi lipsește. Va trebui să găsească un grup sau un interes și să se implice în asta, fie că este vorba de grădinărit sau de meditație. Senzație de a fi împreună. Va vedea că este mai mult decât o familie.

John suferea de depresie și lua medicamente. Lui SC nu îi plăcea asta. „Nu este bine pentru corp sau minte. S-a întâmplat din cauze lipsei de încredere în sine, în cele mai dificile situații. Nu am reușit prea bine la asta... nu am putut face mai mult.”

D: Nu l-ai putut ajuta din lumea spiritului?

J: Nu ar primi ajutorul... Este prea încăpăţânat.

D: Dar vrem să-l scoatem din această stare de depresie, nu-i așa?

J: Trebuie doar să o ceară.

D: Întreabă-l dacă îți dă permisiunea să îl ajuți.

J: Ar fi frumos. Da, este de acord.

D: Ce ai de gând să faci ca să îl ajuți?

J: Va fi un proces mai îndelungat. Va trebui să ceară ajutor atunci când are nevoie și va exista un proces prin care să iasă din această stare.

D: Știu că uneori poți face vindecări instantanee, dar de data asta este diferit?

J: Procesul este mai potrivit pentru el. E un proces de învățare, pe care îl poate folosi mai târziu. Se va simți mai ușor, va râde mai mult, va merge mai ușor, se va relaxa. Cu timpul, va vedea schimbări.

D: Ce părere ai despre medicamente? Îl ajută sau nu?

J: Medicamentele sunt acum un fel de cârjă, pentru el. De-a lungul timpului nu va mai avea nevoie de ele, dar are nevoie de cârjă acum, pentru a se simți încrezător. Procesul îi va da încredere. El trebuie să lucreze prin acest proces. Dacă va începe din nou să mediteze.

D: Cum a căzut în această depresie, în primul rând?

J: Trăia izolat... nu avea pe nimeni cu care să își echilibreze gândurile... pe nimeni care să-i oprească gândirea negativă, așa că s-a hrănit doar din el însuși.

D: Nu a avut pe nimeni în care să se poată încrede?

J: Nu... Nu a vrut.

Au urmat câteva întrebări personale. Apoi a venit întrebarea eternă: scopul vieții.

J: Scopul e să ajute. Să îi ajute pe alții, să nu judece și să accepte oamenii așa cum sunt. Dacă vede pe cineva care are nevoie de ajutor, să îl ajute și gata. Dacă vede o nevoie... să o umple.

D: Și asta îl va ajuta cu depresia.

J: Și cu încrederea, da.

SC a verificat apoi corpul, pentru probleme fizice. Existau unele leziuni la plămâni, din cauza fumatului. Cu toate astea John nu a vrut să înceteze cu fumatul, așa că nu am putut face nimic în acest sens, pentru că nu putem merge împotriva liberului arbitru al nimănui. „Ei” au fost de acord să lucreze la niște alunițe pe care John le avea pe piept, care puteau fi precanceroase. John se temea că viața lui se va sfârși foarte curând. (Din cauza depresiei) SC a spus că s-ar putea întâmpla. Era posibil. Dar știam că dacă își termină viața înainte de a-și îndeplini misiunea, va trebui să o ia de la capăt. SC a spus: „Asta nu este ideal”.

Mesajul de despărţire a fost: Este foarte important să facă din nou meditaţie. Atunci vom putea comunica, iar el va evolua şi îşi va ridica vibraţia. Fă mişcare şi exerciţii fizice. Acest lucru îţi va întări inima şi îţi va îmbunătăţi starea de spirit.

* * *

PASĂREA CEA MARE

Am avut o altă clientă (Rachel) care a mers într-o viaţă trecută, unde era o pasăre mare. Era o viaţă banală în care pasărea a trecut prin diverse aventuri, inclusiv una în care a fost atacată de o altă pasăre, pentru că s-a aventurat pe teritoriul său. Când a murit întinsă pe jos în pădure, uitându-se la cer, a văzut o pasăre mare albă şi strălucitoare, care venea să o ajute din lumea spirituală. Se pare că „întâmpinătorul" poate lua multe forme, în funcţie de viaţa trăită. Va fi ceva cu care spiritul care pleacă se poate identifica, cu care se poate simţi confortabil. Când s-a uitat înapoi pentru a-şi vedea trupul, a văzut o pasăre închisă la culoare, întinsă pe pământ. Acum că era în afara corpului, ştiam că îşi poate vedea întreaga viaţă dintr-o perspectivă diferită. „Fiecare viaţă are un scop. Fiecare viaţă are o lecţie. Ce crezi că ai învăţat din această viaţă?"

R: Este în regulă să te bucuri să fii singur şi să faci lucruri împreună cu natura. A fost o viaţă liniştită.

D: Care crezi că a fost scopul acestei vieţi?

R: Să nu îţi fie frică să fii singur. A fost frumos să îi ajut pe alţii care aveau nevoie de ajutor. Iubirea este mereu acolo, oriunde te-ai afla. Viaţa nu doare,

indiferent că eşti rănit sau că mori. Nu este nici o durere. Iubirea este mereu acolo, pentru că acea pasăre este cumva o formă de iubire. E ca şi cum ar fi privit prin spaţiu şi timp prin cer, născându-se din lumină.

D: Ce ai de gând să faci acum, când eşti în afara corpului?

R: Cred că vreau doar să mă odihnesc.

Apoi am pus-o să plutească departe de pasăre şi am chemat SC-ul. Prima întrebare pe care o pun întotdeauna, este de ce i-a arătat viaţa aceea.

R: Trebuie să îşi întindă aripile. (O metaforă foarte potrivită) Să fie ea însăşi, să nu îi fie frică de a fi cine este. Ea este un copil al lui Dumnezeu şi este aici pentru a-L reprezenta în felul ei special, cu propria ei scânteie pe care o poartă. Numai ea poate face asta. Dacă nu îşi întinde aripile şi nu este ea însăşi, ea nu îl exprimă pe Dumnezeu. Acesta este scopul pentru care El a pus-o aici.

Aceasta, desigur, a adus în discuţie eterna întrebare: „Care este scopul ei în această viaţă?”

R: Iubirea. Ea oferă iubire tuturor şi iubeşte pe toată lumea. Are multă iubire şi primeşte multă iubire. Dar nu are încredere în ea însăşi. E ca „în aşteptare”. Ea se reţine. Iar acest lucru nu este bun pentru sănătatea ei. Ea trebuie să fie capabilă să verbalizeze. Trebuie să exprime. — A încercat multe lucruri şi a eşuat, de aceea are teamă de eşec. Trebuie „să încerce din nou”. Ea aşteaptă să se întâmple ceva, dar trebuie să înţeleagă că numai ea este cea care poate face lucrurile să se întâmple.

Amânarea îi afectase sănătatea. M-am concentrat pe această problemă. Avea o excrescenţă la coloana vertebrală şi doctorii voiau, bineînțeles, să o opereze. Problemele ei cu spatele și gâtul au apărut pentru că simțea că duce o greutate prea mare în spate. SC a eliminat problema instantaneu. „Nu mai e nevoie de asta.” Avusese și cancer la sân şi fusese operată. SC ne-a spus cauza: „I-a fost dor de copiii ei. Toți s-au mutat și au plecat. Nu mai avea nimic de hrănit. Nu și-a dorit niciodată copii, dar când i-a avut, i-a iubit atât de mult.” Păcat că Rachel nu a aflat asta înainte de a fi operată, dar nu știm niciodată ce încearcă să ne spună corpul nostru. Acum nu va mai avea probleme legate de cancer.

Următoarea ei întrebare de natură fizică a fost despre sex. Avea durere şi disconfort în acea parte a corpului, în timpul actului sexual. SC i-a dat un răspuns neobișnuit. Problema era cauzată de tratamentele excesive prescrise de medici, după operația la sân. Rachel urma un tratament de chimioterapie care a dus la menopauză precoce, la care sistemul ei s-a adaptat foarte greu. Ea încă mai urma chimioterapia, sub formă de pastile. De asemenea îi făceau periodic RMN-uri, care nu erau necesare. Precauţia excesivă provocase daune acelei părţi a corpului. SC a spus: „Încă mai merge la tratament. Nu este chimio, dar există o substanță chimică depusă pe oasele ei. Ea nu are nevoie de acest tratament. Îi era teamă să nu revină boala, dacă nu îi lăsa pe medici să facă toate aceste lucruri”.

D: Din nou apare frica. (Da) Asta e ceea ce cauzează problemele.

R: Poate opri aceste tratamente, astfel încât corpul ei să poată da afară substanțele chimice și să se vindece singur, fără să se mai lupte cu pastilele şi injecţiile care i se administrează. Ar trebui să renunţe la toate aceste medicamente. Cancerul nu va mai reveni niciodată. Nu are de ce să îi fie frică de el.

I s-a sugerat să își ia o slujbă în care să lucreze cu copiii, ca să nu-i mai fie atât de dor de copiii ei.

Mesajul de despărţire a fost: Fii bună cu tine însăţi... nu te judeca atât de aspru. Ai răbdare. Vezi-ţi de viaţa ta. Voi fi mereu aici să o ajut. Frica ei a dispărut şi trebuie doar să se bucure de viaţă.

* * *

UN SPIRIT ELEMENTAL

Eram în Santa Fe, ca să ţin un curs la Colegiul Northwest din New Mexico. Înainte de a începe cursul, am stat cu Paula la casa ei de oaspeţi situată pe dealurile din afara oraşului Santa Fe, unde făceam sesiuni cu clienţii. Era un loc foarte retras şi liniştit. Bobbie avea multe probleme fizice, dar mai ales suferea de depresie. Nu avea energie, părea a fi obosită şi nefericită şi îşi dorea cu adevărat să moară. Avea doar 40 de ani, dar arăta şi se comporta ca o persoană mult mai în vârstă. Era complet epuizată.

De obicei folosesc o metodă prin care îmi fac clientul să coboare de pe un nor, într-o viaţă trecută.

Când Bobbie a coborât de pe nor, era la ţară şi a văzut bărbaţi în armură de metal şi îmbrăcăminte din zale, cu suliţe în mână. A văzut un batalion de cavalerie care mergea la război, cu coifuri şi blazone cu vulturi pe uniforme. Stătea într-o poiană din pădure între copaci, şi se uita la armata care trecea.

Situaţia a trecut de la normal la ciudat, când am întrebat-o despre corpul ei. „Sclipesc ca o zână. Sunt făcută din lumină aurie. Sunt o fiinţă dulce, care chicoteşte. Văd scântei de lumină pe gât şi la încheieturile mele. Nu fac parte din lumea umană. Nu am nicio legătură cu oamenii din armată. Mi se par amuzanţi.

Ei nu mă văd. Sunt foarte concentrați. Trebuie să meargă undeva. — Sunt foarte fericită aici în pădure, și mă conectez cu spiritele. Trăiesc în lumea spiritelor din pădure, dar este doar o parte din mine. Există o altă parte din mine, care aparține de lumea de sus, din nori. Există multe ființe spirituale invizibile, care vin și pleacă. Le simt peste tot. Oamenii le văd ca niște licurici, dar nu sunt licurici. Sunt ființe spirituale, cu o existență foarte ordonată. Sunt mai vizibilă decât ei. Arăt ca un om strălucitor."

D: Așa arăți de obicei?

B: Nu, este doar o deghizare.

D: De ce ai luat această formă, în acest moment?

B: Pentru că m-au trimis aici.

D: Cine te-a trimis?

B: Ființele din locul de dincolo de nori. Există o lume albă acolo. Mi-au cerut să vin aici.

D: Acolo e casa ta?

B: Cred că am fost trimisă în misiune și nu am voie să mă întorc. Nu sunt sigură unde este acasă. Simt că acasă e mai sus, dar acum nu mai simt clar, pentru că sunt aici jos și trebuie să fac ceva.

D: Cine au fost cei care te-au trimis?

B: Arată ca niște ființe de foc, care ies din nori. Există un fel de consiliu sau trinitate. Din când în când, din foc apar fețe.

D: Deci nu e ceva fizic. De ce te-au trimis? Ai spus că e un fel de misiune.

B: Imaginea pe care o primesc este ca și cum una din acele ființe spirituale m-a pus într-un coș, când eram copil. Este o persoană bună și iubitoare, care nu m-a putut ține acolo. Doamna din locul alb trebuia să creeze un urmaș, care să se conecteze cu Pământul. Eu sunt o parte din acea doamnă și fac explorări. Mă

conectez cu aceste ființe-zâne ca o modalitate de a fi invizibilă și de a mă mișca în această lume umană. Mă simt mai bine fiind doar parțial umană. Pot fi jumătate lumină și jumătate om, dar sunt mai mult lumină, pentru că atunci rămân conectată la locul de lumină.

D: Ai spus că nu ai voie să te întorci?

B: Nu acum. Trebuie sa fac ceva. Tocmai am început. E ceva nou. Mă joc. Tocmai am descoperit pădurea plină de animale drăguțe, care se înțeleg cu spiritele. Și ne distrăm. Este, de asemenea, o modalitate de a te apropia de oameni.

D: Este în regulă să te joci și să experimentezi. Avem voie să facem asta, înainte să devenim solizi. Vrei să devii solidă?

B: Nu cred.

D: Care este misiunea ta?

B: Știu că trebuie să merg mai departe, în satul în care se află oamenii.

D: Dar nu știi ce treabă ai de făcut?

B: Să întreb?

D: Dacă vrei. Poate îți vor spune, înainte să te separi prea mult de ei.

B: Sunt multe probleme – e război. Locul din care sunt eu nu înțelege războiul și ar trebui să stau aici o vreme, pentru a ajuta la ridicarea energiei. Oamenii din sate sunt foarte descurajați și nu au nicio speranță. Oriunde mă duc, lumina aurie mă urmărește și ar trebui să o răspândesc, astfel încât oamenii descurajați să își amintească să se conecteze la ea. Le va stimula mințile, astfel încât să se poată aduna, ca să se gândească la modalități de a-și rezolva problemele. În acest moment, se simt învinși și nu rezolvă nimic. Eu sunt o purtătoare de speranță.

D: Te vor putea vedea?

B: Nu. Dar vor simți diferența. E ca și cum ar fi în preajma prafului de zâne. Le crește frecvența, iar atunci grupul alb îi poate ajuta. Este ușor. Trebuie doar să rămân jucăușă. Să fiu eu însămi. Asta e munca mea. Sunt doar eu însămi și

răspândesc energie în jur.

D: Ai mai făcut asta înainte?

B: Pare ceva cu totul nou. Nimeni nu pare a avea experienţă despre cum se face asta. Cred că e o primă încercare.

D: Ai avut vreodată corp fizic?

B: Am trăit în Egipt ca femeie, dar nu eram numai om. Eram parţial fiinţă stelară şi parţial om. Eram în mod cert mai umană, decât în această viaţă de fiinţă-zână. Eram un fel de preoteasă. Eram o fiinţă umană deplină, dar energia mea de atunci nu pare a fi în trup de carne. Simt că eram foarte înaltă. Misiunea aceea a fost mult mai serioasă. A fost un moment cu adevărat important. Energia stelară a coborât şi s-a amestecat cu oamenii mult timp, până am experimentat acea viaţă. Am făcut parte din multe fiinţe care erau aşa.

D: Evoluau, experimentau şi se jucau.

B: Nu, nu se simţea aşa. Se simţea de parcă Pământul şi Galaxia Stelară făceau lucruri serioase. A fost o viaţă importantă. Soarta lumii avea să se schimbe. Erau o mulţime de nori întunecaţi, o mulţime de decizii mari de luat, mintea superioară era activă. Era foarte important să spui şi să faci ceea ce trebuie, deoarece consecinţele puteau fi uriaşe.

D: Era important pentru tine să fii acolo în acel moment.

B: Da, dar nu pentru că aş fi fost ceva special; pentru că era important pentru toată lumea.

D: Iar tu ţi-ai făcut treaba în acel moment?

B: Nu par foarte fericită. Cred că eram foarte stresată, deoarace consecinţele erau enorme. Aceia dintre noi care făceam parte din fiinţele stelare (nu toată lumea era parţial fiinţă stelară) aveam o responsabilitate privind modul în care urma să îi conducem pe toţi ceilalţi.

D: Sună foarte grav.

B: De asemenea, nu simt că era multă iubire prezentă. Dar nu se simte ca ceva

rău, se simte mai degrabă ca o societate mentală.

D: Crezi că ai îndeplinit ceea ce trebuia să faci?

B: Spune că ne-am dizolvat. Dar nu a fost dureros. A fost multă muncă grea, care a durat mult timp și a implicat multă dăruire, dar lumea aceea nu a continuat. Ne-am dizolvat într-un mod bun. – Dar acum mă aflu în viața în care eram jucăușă și poznașă. Sunt în pădure și miros florile mari, uriașe. Mă distrez atât de mult. Mă uit ca vrăjită în interiorul florii. Totul vorbește. E plin de lumină aurie, care emană de peste tot. Totul mi se pare atât de amuzant.

D: Ai spus că trebuia să lucrezi cu oamenii, sau așa ceva. Asta era misiunea ta.

B: Nu mă grăbesc să plec. Vrei să merg mai departe?

Se distra atât de mult, încât ezita să își continue misiunea. Dar apoi a intrat în sat și a raportat ce vedea acolo.

B: O viață foarte simplă, cu mulți oameni simpli. Sunt și mulți șobolani. Înaintez noaptea pe străzi arătând ca o fantomă, deși nu sunt una. Există multă frică în aer toată ziua, care este creată de gândurile negative ale oamenilor. Frica se adună în buzunare întunecate pe care le limpezesc noaptea, pentru ca oamenii să gândească mai clar a doua zi.

D: Și nu vor mai simți frica la fel de puternic, a doua zi.

B: Corect. Nici măcar nu va mai fi acolo, pentru că eu o voi fi eliminat. Moartea din jurul oamenilor generează multă frică. Eu sunt o ființă elementală și asta e treaba mea.

D: Să mergem mai departe și să vedem dacă se întâmplă ceva important.

B: Văd o scenă de luptă sângeroasă în mediul rural, lângă pădurea unde am apărut prima dată. E ceva atât de nou pentru mine... să văd sânge. Nu prea înțeleg. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. La început am crezut că văd flori

roşii, dar apoi mi-am dat seama că erau burţile despicate ale oamenilor, care se căscau. De la distanţă nu mă deranjează, dar pe măsură ce mă apropii, este destul de urât.

D: Trebuie să faci ceva acolo, în timpul bătăliei?

B: Nu. Sunt mai mult un observator. Am voie să merg acasă acum. Îmi este greaţă şi nu mai vreau să rămân acolo. Nu trebuie.

D: Te întorci acasă în lumea albă? (Da) Cum e acolo?

B: Doamna mă aduce înapoi. E o societate foarte ordonată. Sunt multe holuri. E multă linişte aici. Oamenii vorbesc cu mintea. Se pare că toată lumea lucrează şi se mişcă fără efort. Unii lucrează în cabine, alţii la mese. Toată lumea e foarte liberă, intră şi iese după bunul plac. Văd nişte extratereştri care stau la o masă, lucrând. Suntem cu toţii un fel de cercetători.

D: Care este treaba ta?

B: Sunt conectată la cei care fac parte din consiliu, sunt unul din membrii mai tineri. Nu particip când se iau marile decizii. Stau pe margine, ca să zic aşa. Dar totuşi, am voie să intru în camerele de consiliu. Am mai multă libertate decât cei care lucrează la masă. Par a fi un fel de copil, pentru membrii consiliului. Încă învăţ, dar înţeleg energia tuturor. Mă simt foarte confortabil. Totul este familiar – cu siguranţă sunt acasă. Nimic nu necesită explicaţii. Ştiu unde este totul. Deşi nu sunt bătrână, sunt foarte inteligentă.

D: Mai străluceşti?

B: Nu. Acum sunt unul din oamenii de lumină. Am mult timp liber şi petrec mult timp vorbind cu stelele. Aceasta este un fel de galaxie, cred. Toată lumea este ocupată şi încă nu mi s-a dat o sarcină de făcut, aşa că stau şi mă întreb ce altceva mai este. Nu ştiu dacă vreau să plec. Ceea ce facem aici e foarte ordonat – nu că aş avea o problemă cu asta. Dar sunt conştientă că mai este ceva, întreb cerurile dacă ar trebui să particip la altceva. E ca şi cum ai fi în lumea ta obişnuită şi te culci într-o noapte, apoi te trezeşti în altă parte? Cam aşa e... schimbi realităţile.

D: Vorbeşti despre a fi în două locuri deodată?

B: Nu îmi place acest sentiment de a fi între realităţi. Mă simt ciudat, despărţită în două. Nu știu dacă a fost corect să gândesc în afara grupului meu, pentru că sunt atât de buni și iubitori și ne-am antrenat cu toţii atâția ani și facem o treabă bună. Nu știu dacă nu e greșit să vrei altceva.

D: Cred că este doar curiozitate.

B: Dar nu știu dacă curiozitatea nu este greșită.

D: Ce spun ei?

B: Ei nu prea știu despre asta. Se întâmplă între mine și ceruri.

D: Deci nu ţi se spune asta de către consiliu?

B: Nu. E ceea ce fac în timpul meu liber. Am gânduri despre ce se întâmplă în alte realităţi.

D: Eşti conştientă de un corp fizic pe care îl vei avea în viitor, numit „Bobbie”?

B: Aceeaşi persoană este conectată la lumea albă.

D: E atât de frumos acolo — de ce ai vrea să pleci?

B: Stăteam trează noaptea și îmi puneam întrebări care m-au făcut să adorm, apoi m-am trezit în altă parte. Ca și cum te-ai întreba despre ceva, apoi începi să trăiești acel ceva. Dar există o parte din mine care nu vrea să aibă probleme, care nu vrea complicaţii, care nu vrea să facă lucruri în afara inteligenţei societăţii noastre. – Deci nu știu cum s-a întâmplat.

D: Nu există cineva pe care să-l întrebi despre asta? Ei știu totul, nu-i așa? Probabil că știu ce faci, chiar dacă nu le spui.

B: Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Mă duc la doamna care este un fel de bătrână înțeleaptă. – Ea spune că în societatea noastră toată lumea are liber arbitru, dar liberul arbitru aduce multă responsabilitate. Nu ar trebui să gândesc în termeni de „corect sau greșit”, pentru că lucrurile nu funcţionează așa. Îmi spune că o parte din mine era conștientă de responsabilitate de la o vârstă mai fragedă decât era potrivit. Asta a creat un dor pentru că eram pregătită pentru responsabilitate, înainte de momentul potrivit ca să mi-o asum, în societatea

mea. Ea spune că aveam nevoie de experienţă ca să umplu acel gol din interiorul meu, care devenea conştient de responsabilitate.

D: Atunci este în regulă să intri într-un corp fizic?

B: Ei bine, încă nu văd lucrurile aşa. Există o parte din mine care nu ştie în ce intră. Cer permisiunea, dar ea îmi spune că nu este vorba despre permisiune. Este vorba despre ceea ce creăm noi. Iar eu deja am creat asta, prin urmare este ceea ce este.

D: Deci odată ce ai creat ceva şi te-ai decis să o faci, trebuie să continui?

B: Da, trebuie să îţi împlineşti creaţia.

D: Ai intrat în corpul fizic cunoscut sub numele de Bobbie, când erai bebeluş?

B: Se pare că înainte de asta am mai avut alte vieţi umane.

D: Nu cred că este ceva în neregulă cu asta. Eşti mereu curioasă şi vrei să înveţi. Ce părere ai despre a fi în corpul lui Bobbie?

B: Îmi place de ea. Simt că a rămas conectată la scopurile înalte – la bătrânii înţelepţi, la lumină şi la muncă. Şi e încă ordonată. Deci este uşor.

D: Dar de ce a avut Bobbie atât de multe probleme în corpul ei fizic, când era copil mic? Este ceva legat de tine?

B: Într-un anumit sens, cred că asta are de a face cu frica pe care am simţit-o la început, când mă întrebam dacă am făcut ceea ce trebuie, când m-am deschis spre lumi necunoscute. Cred că am adus cu mine această frică. Doamna m-a asigurat că nu a fost ceva greşit, dar dintr-un motiv oarecare exista un sentiment de teamă şi greaţă, în legătură cu ceea ce este necunoscut.

D: Teama de a fi neascultător?

B: Nu, nu e vorba de a fi neascultător. A fost doar teama de ceea ce se poate întâmpla, de ceea ce poate merge prost în necunoscut, dacă te poţi întoarce acasă în siguranţă şi dacă vei pierde ceea ce aveai. Pentru că societatea respectivă nu funcţionează după principiul „bine sau greşit”, deci nu există neascultare.

D: Dar odată ce ai creat această realitate și ai intrat în corpul fizic, ești mai mult sau mai puțin obligată să mergi mai departe cu ea, nu-i așa?

B: Cred că am creat-o cu jumătate de inimă. E ca și cum a țâșnit o dorință din mine, dar nu mi-am pus tot sufletul în ea. Exista și multă curiozitate.

D: Dar nu aveai prea multă experiență și nu puteai ști ce se va întâmpla.

B: Asta este. Eram destul de inocentă. De exemplu, nu am luat legătura cu nici un membru al consiliului. Și nu există cu adevărat o familie acolo, așa că ești cam pe cont propriu. În societatea aceea e bine să crești singur, dar devii cu adevărat matur doar când începi să îți asumi roluri în consilii.

D: Iar tu nu ai ajuns atât de departe.

B: Așa e. Cunoșteam energia asta, pentru că părinții mei erau acolo și eu urmam la rând.

D: Dar ai decis să ocolești asta.

B: Așa cred. Mai degrabă s-a întâmplat. Nu a fost ca o rebeliune. E ca și cum deschiderea era deja acolo. E ceva ciudat.

D: Dar acum că ești în corpul lui Bobbie, vei merge mai departe. De ce a existat atâta frică și au fost atâtea probleme fizice, când era tânără?

B: Pare a a fi ceva legat de încarnările anterioare. Am pornit bine dar apoi a început să devină greu, iar până am ajuns la Bobbie, a devenit foarte greu. Ca și cum aș fi rămas fără energie. Partea din mine care a avut acea ușoară ezitare sau frică la început, m-a prins din urmă. Am avut vreo trei vieți și jumătate foarte bune și solide ca om, pentru că eram plină de energia din locul alb. Viața de acum e foarte rea, iar cea dinainte a fost pe jumătate rea. A început bine, apoi a mers prost la sfârșit. Deci viața de acum nu a avut nicio șansă. Nu știu de ce nu am plecat. Nu știu de ce am stat aici atât de mult.

D: Probabil că încă mai înveți ceva.

B: Dar există liber arbitru în celălalt loc. Ai voie să vii și să pleci.

D: De asta a avut toate acele coșmaruri? E vorba de nesiguranța sa?

B: Are legătură cu viața de dinainte. Totul a început să meargă rău când am rămas fără energie. Am încetat să mai fiu ființa ușoară, apoi parcă nu mai aveam piele. Nu aveam ce era necesar pentru a fi om. Eram deja la jumătatea vieții. Mă tot întreb de ce nu am plecat.

D: Poate reușim să aflăm. Dar incertitudinea și nesiguranța au cauzat probleme fizice în corpul lui Bobbie?

B: Totul este legat de viața trecută. Nu a avut nicio șansă în viața aceasta, pentru că totul s-a întâmplat deja în cealaltă viață.

Am încurajat-o să îmi explice despre cealaltă viață.

B: Are legătură cu ceea ce am văzut pe acel câmp de luptă: sânge, intestine și stomacuri despicate. Apare acea imagine, din anumite motive.

D: Este o continuare?

B: Da, este o continuare, lecția continuă pur și simplu. O pot descrie doar ca pe o imagine de lumină, care echivalează cu sănătatea, siguranța și totalitatea. Apoi lumina s-a stins. De îndată ce lumina s-a stins, văd doar sânge și măruntaie fără piele. Totul s-a transformat într-o boală, în corpuri mâncate de paraziți. Arată ca o bucată de carne moartă, dezgustătoare.

I-am dat sugestii că nu va continua să poarte cu sine acea imagine. Ei au spus că toate acestea au continuat să fie cu Bobbie, când era copil. M-am gândit că poate a revenit prea repede în corp, pentru că știu că spiritul este trimis într-un loc de odihnă pentru a șterge din suflet astfel de lucruri, astfel încât să nu fie afectată viața următoare. Se pare că s-a întors prea repede pe Pământ, înainte ca amintirile să fi fost șterse.

B: Poate că nu mai avea lumină cu care să intre.

D: Ar fi trebuit să te întorci în lumea de apoi, pentru a te reîncărca.

B: Știu. Știu! De ce nu am făcut asta?

Și-a ales familia actuală, pentru că era conectată la ea din altă viaţă. I-am dat sugestii pentru eliberarea tuturor acestor lucruri.

B: Putem face schimbări? Putem aduce puțină lumină acum în corpul lui Bobbie? Vrei să mă duc să vorbesc cu societatea de lumină?

D: Du-te și vorbește cu ei. Spune-le că ai făcut unele greșeli pe parcurs și întreabă-i cum poți remedia lucrurile. Atâta timp cât trăiești în corpul lui Bobbie, vrem ca acest trup să fie fericit, fără probleme.

B: Doamna aceea se bucură să mă vadă. Îmi spune: „Ce ți-a luat atât de mult?” Am rămas blocată în aventurile mele. Ea este ca o mamă pentru mine. Ea știa că lucrurile devin din ce în ce mai rele și se întreba de ce nu m-am întors mai devreme. Toți sunt atât de iubitori. Membrii consiliului au ieşit din camerele lor și au venit toți aici, ca să vorbească cu mine. Doamna mă îmbrățișează. Își dă seama că sunt epuizată. Mă ține în brațe și mă reîncarcă. Are o mare energie. Nu am decăzut atât de mult încât să uit cum e să mă simt din nou normal. – E ca și cum toate celulele mele dau afară ceea ce nu mai funcţionează. Se simte atât de normal. Începe de la picioare.

Bobbie simțea cu adevărat reîncărcarea și modul în care aceasta îi afecta corpul.

B: În mare parte, problema a fost de natură emoţională. Mi-a fost atât de frică. Mă simţeam ca un copil care s-a pierdut în mall. Mă introduce în corpul ei şi în timp ce sunt reîncărcată, consiliul îmi vorbeşte. Sunt atât de buni. Îi iubesc atât de mult. Sunt atât de înţelepţi. Au crescut de când am plecat. Ar fi trebuit să fiu cu ei. Îmi spun că nu am plecat niciodată şi nu am încetat să fac parte din grupul lor. Ei nu consideră că a existat vreo separare. Erau 15 când am plecat, acum sunt vreo 45. – Acum se creează un tentacul lung. Ei spun că atunci când am pornit la drum, ar fi trebuit să îmi creez un fel de cordon ombilical. Ei spun că acum că ştiu ce se întâmplă cu mine, mă pot hrăni prin cordonul ombilical. Îmi pot trimite lumină prin el. Arăta ca un lucru vechi, zdrenţuit.

D: Unde ataşează cordonul?

B: Este ataşat la partea din faţă a fiinţei mele, ca o ventuză. Ei spun că sunt foarte fericiţi pentru ceea ce am făcut. Nu există greşeli. Asta le oferă posibilitatea de a încerca ceva nou. Ei mă susţin. Aşa că sar înapoi în cordonul ombilical, care e ca un tobogan. Consiliul va fi în comunicare constantă cu mine. Acum îmi pot trimite lumină; înainte nu puteau, din cauză că totul s-a întâmplat noaptea.

D: De aceea a existat atât de multă confuzie în viaţa lui Bobbie. Nu a existat nici un plan.

B: Nu. Doar rătăceam în întuneric. Acum sunt făcută din lumină, ca ei. Îmi amintesc şi ceva din altă viaţă, când eram parţial lumină şi parţial fluture. Când sunt în locul alb, sunt doar lumină albă. Dar de fiecare dată când am venit pe Pământ – ca atunci când am plecat în misiune – am început ca un fluture, înainte de a deveni altceva. Acum ei îmi spun că am formă de fluture, dar când am coborât prima dată aici nu o aveam, pentru că plecasem fără sprijinul lor total. Aceste aripi par să fie piesă lipsă. Există ceva în modul în care se mişcă aripile, care prinde lumina. Face lucrurile să funcţioneze. Înainte lumina se stingea, pentru că nu era prinsă şi folosită. În cealaltă viaţă totul a fost bine şi am putut să mă întorc, pentru că am intrat cu aripile. De fapt le-am păstrat foarte mult timp, pentru că obişnuiam să zbor prin sat noaptea. – Ei îmi spun că dacă eşti plină de lumină, asta e tot ce există. Aripile reprezintă bucuria. Bucuria a dispărut de mult din viaţa mea. Ei îmi spun că acesta a fost ingredientul lipsă. Partea de jos a spatelui meu este locul unde se ataşează aripile. Corpul meu e acum plin de lumină. Lumina este întreagă. Aripile îmi dau energie.

Am tot încercat să fac vindecarea, dar entitatea continua să se contrazică. „Îmi este greu să răspund la întrebări despre corp, pentru că sunt într-un fluture de lumină, nu chiar într-un corp. Așa că acum este prima dată când încerc să mă conectez la acest corp de aici. – Ei spun că, pentru că m-am simțit separată o vreme, trebuie să petrec ceva timp simțindu-mă în siguranță și conectată, ca să îmi amintintesc cum se simte asta. Încă mai tremur, fiindcă am fost separată. – E ca și cum aș primi mai multă energie. În acest moment, mă doare partea inferioară a spatelui, pentru că se întâmplă multe acolo. Ca și cum ar trebui să mi se umple din nou rezervorul. Deși lumina este toată aici, este nevoie de un proces prin care această lumină să poată umple complet corpul. Nu este doar corpul, e toată viața mea. Să am lumină care să curgă prin casa mea, prin căsnicia mea, prin patul meu noaptea. Pentru a fi din nou întreagă. Trebuie să ajung din nou în acel punct. Trebuie să mă umplu, pentru că este foarte important să fiu reconectată la înțelepciunea lor, să fiu întreagă și să funcționez corect. Pentru că așa funcționează lucrurile acolo. Nu este vorba atât de mult despre trup. Este vorba despre lucrul interior. Aici nu există timp. Ea va ști. Va simți din nou acel dor când te întrebi „ce mai urmează?” Ea nu are un plan, pentru că lumina nu funcționează așa. Lumina are propria ei inteligență. Se mișcă întotdeauna la locul potrivit, la momentul potrivit și face ceea ce trebuie. Totul este ordonat. Are grijă de tot. Nu este important să cunoști detalii. Ceea ce este cu adevărat necesar este inima... să îmi amintesc de bătrâni în inima mea, pentru că de acolo a început frica. Frica a început când am simțit că i-am părăsit, deși ei nu au avut nicio problemă cu asta. Am simțit frică la plecare. Acolo toată lumea este independentă, dar toată lumea trăiește ca un grup. Sentimentul de grup este cel care conferă puterea. Singurul lucru care provoacă boala, este frica. Este singurul lucru care poate împiedica lumina. Atâta timp cât lumina este acolo, nu e nici o problemă. O parte din lumina mea a dispărut în timp, pentru că frica a intrat de la bun început. Așa că frica m-a cuprins, de-a lungul timpului. — Ei nu se gândesc la trupuri. Se gândesc la organisme și la reconectare.

Mesajul de despărțire a fost: Cel mai important lucru este că gravitația de aici de pe Pământ se agață de timp, dar asta nu e calea mea. Nu are rost să mă relaționez la mine însămi prin experiențe în timp, pentru că este doar ceva împrumutat pentru a călători. Ei îmi spun să nu presupun că sunt alcătuită din timp, pentru că

atunci încep să mă conectez la frică. Și în această vibrație diferită nu există frică, pentru că nu există timp. Iar când nu există timp, nu se poate întâmpla nimic rău.

Capitolul 5

MULTE OPȚIUNI

Patti tocmai murise după două vieţi simple şi banale şi se afla în lumea spiritului. Una din vieți a fost ușoară, cealaltă a fost dificilă. Când am întrebat-o ce a învățat din acele vieți, mi-a răspuns: „Cea ușoară a fost ca o vacanță de o viață, o ocazie de a mă odihni după alte vieți mai provocatoare pe care le trăisem. Viața grea a fost o înșiruire de greutăți mari. Multă confruntare şi fricţiune. Am învățat că trebuie să existe o cale mai bună. Mai trebuia să mă reîncarnez, dar pe măsură ce treceam prin asta, știam că trebuie să existe o cale mai bună. Au fost atât de mulți oameni implicați. Nu prea cooperau, iar eu eram prinsă la mijloc şi nu puteam scăpa.”

D: Pentru că trebuia să interacționezi cu ei. Dar apoi ai trecut într-o viață ușoară. O vacanță de o viață, ai spus.

P: Da, a fost minunat.

D: Ce ai de gând să faci acum, că ești în afara corpului?

P: Am prea multe alegeri de făcut. Este copleșitor.

D: Trebuie să mergi undeva, ca să faci alegerile?

P: Nu, dar pot să merg undeva şi să primesc sfaturi privitoare la ce drum ar trebui să aleg. Vreau toate sfaturile pe care le pot primi. Lucrurile nu funcționează prea bine, când sunt de capul meu.

D: Să vedem unde te duci, pentru a primi sfaturi. Cum e acolo?

P: (Pauză) Este o clădire veche. Se simte a fi veche. Poate din cauza celor de

acolo. Sunt foarte bătrâni. Mai bine zis nu sunt atât de bătrâni, cât au o înțelepciune străveche.

D: Ce fac ei?

P: Mă așteaptă. Ei mă cunosc. Trec printr-o ușă și îi spun persoanei de la intrare de ce sunt acolo și pe cine vreau să văd. Mă așteapta. Mă duce fără întârziere în această cameră, unde pot vorbi cu acești oameni.

D: Dar ai spus că sunt mai multe alegeri?

P: Da, sunt multe de făcut. Deci ce fac mai departe? O decizie nu este numaidecât mai bună decât cealaltă, dar de fiecare dată când alegi un drum, când ajungi acolo poate fi foarte greu sau poți avea o viață bună.

D: Depinde ce alegi.

P: Corect. De aceea vreau să iau o decizie în cunoștință de cauză, cu privire la locul unde am să merg.

D: Îți arată posibilitățile?

P: Da. Vreau doar să mă asigur că drumul pe care merg are experiența potrivită. Chiar dacă va fi o călătorie dură, vreau să am toate instrumentele și informațiile necesare pentru a izbândi. Să învăț orice ar trebui să învăț.

D: Dar ai spus că unele drumuri sunt mai grele decât altele. (Corect) Care sunt alternativele care ți se arată?

P: (Pauză) Una ar fi în armată.

D: Ce alte alternative mai sunt disponibile?

P: (Pauză) Mai e o viață academică.

D: Dar deja ai făcut asta. (În viața trecută.)

P: Da, am făcut asta. Dar este mai degrabă o școală... un program de formare, mai bine zis un program de viață, apoi să îl predau la studenți.

D: Mai lung decât cel pe care tocmai l-ai părăsit. (Corect) Mai există și alte

posibilităţi?

P: (Pauză) O muncă... destul de dificilă. O posibilitate destul de îndepărtată. – Există multe posibilități și știu că va trebui să le fac pe toate, în cele din urmă. Nu sunt pregătită pentru viața militară, așa că voi alege munca. Nu simt că sunt pregătită nici pentru viața academică. E prea plictisitoare.

D: E plictisitor să predai?

P: Nu e vorba atât de mult despre predare, ci de a fi atâta timp la şcoală. La început ar fi poate interesant să înveți atât de multe lucruri, dar nu există sfârşit. Nu mai ajung să aplic ce am învățat. Pur și simplu înveți și iar înveți, și nu se străvede nici un sfârşit. Este cu adevărat plictisitor.

D: Nu e o idee bună?

P: Nu a fost ideea mea. Ei îmi dau sfaturi. Știu că oricum va trebui să le fac pe toate, în cele din urmă. Dar vreau să le fac în cea mai potrivită ordine.

D: Măcar ai posibilitatea de a alege.

P: Da, sunt recunoscătoare pentru asta.

D: Hotărăşti când te întorci și unde, toate lucrurile astea?

P: Corect. Și ce voi face. Sunt conştientă de circumstanțe. Care este meseria mea și oamenii implicați.

D: Deci faci contracte cu acești oameni?

P: Nu e atât un contract, cât o conştientizare. Conştientizarea că trebuie să facă ceea ce trebuie să facă, dar nu știu exact care este scopul lor. Într-un fel, este o ușurare. Fiecare își are propriul lui drum. Este alegerea lor. Îmi pot cere contribuția și le-o voi oferi cu plăcere, dar apoi trebuie să le dau drumul. Până la urmă este decizia lor, iar eu trebuie să respect asta.

Am chemat apoi SC-ul și l-am întrebat de ce a ales viața destul de simplă pe care i-a arătat-o.

P: Am vrut să îi arăt că este într-adevăr posibil să trăiești o viață care are un minim... nu de provocări, ci de perioade dificile. Că ea nu trebuie să amplifice lucrurile și să dea energie acelor conflicte. Dacă face asta, conștiența ei se va transforma și își va păstra concentrarea asupra lucrurilor pe care și le dorește.

D: Crezi că ea amplifică lucrurile negative, uneori?

P: Ea nu vrea să facă asta. Este mult mai bună decât asta. Ea acționează după sfatul unor oameni buni care doresc să ajute și pur și simplu se lasă condusă de ei, pentru că nu crede că perspectiva ei este adecvată. Dar va ajunge acolo.

D: Cealaltă viață pare foarte asemănătoare cu viața pe care o trăiește acum.

P: De fapt, este o combinație a celor două. Una era dificilă, iar cealaltă a fost tot ce și-a dorit ea să fie. Ea trebuie să înțeleagă că poate să aleagă modul în care vrea să înainteze în viață. Poate să dea energie acestor conflicte sau poate să se concentreze pe ceea ce își dorește, și atunci totul se va rezolva de la sine. Viața ei de acum este foarte asemănătoare, dar este mai complexă și lucrurile se întâmplă mult mai repede în această viață. Rezultatele sunt foarte clare.

D: Ce rost are să repeți anumite circumstanțe?

P: Viața ușoară a fost stabilită intenționat în acest fel. Nu s-a confruntat cu oameni dificili ca cei care apar în viața ei de acum, sau în viața dificilă anterioară. Este o combinație a celor două. E vorba de cum te descurci cu adversitățile și cu acești oameni dificili, ca la sfârșitul zilei să mai ai încă ceea ce ai avut în prima viață... în viața cea ușoară. Este o combinație pentru ca ea să învețe să treacă peste adversități, fără a se lasa copleșită de ele. În viața grea ea a avut ceva de făcut, o muncă necesară și importantă, dar s-a confruntat cu multă opoziție din partea oamenilor din jur. Ea a reușit să facă ce avea de făcut, dar totul a fost o luptă... s-a confruntat cu multă adversitate și cu lupte nu cu pumnii, ci cu lupte ale voinței și determinării. Era absolut epuizată și abia aștepta să plece de acolo. Viața ușoară a avut scopul de a-i arăta că se poate și așa. Că nu trebuie să fie totul o luptă. A fost configurată în așa fel încât să nu aibă confruntările de dinainte. Cum îți trăiești viața când te confrunți cu situații dificile? Mai ai acea plăcere din viața ușoară, capacitatea de a lăsa lucrurile cum sunt, fără să le cari după tine? E bine să îți pese, dar să nu fii așa de strâns

implicat în proces şi rezultat, deoarece rezultatul va avea grijă de el însuşi.

I s-au dat multe sfaturi referitoare la firma la care a lucra şi la implicarea ei cu conducerea de acolo. Ea ştia că oamenii din vârf erau corupţi şi simţea că trebuie să-i aducă în faţa justiţiei. Dar SC a spus că totul se va rezolva în curând, fără să fie nevoită să agite apele. „Dar să nu îţi fie frică să vorbeşti, când va veni momentul.” Următorul lucru important de acoperit se referea la problemele ei fizice, mai ales la artrita de la mâini. Am întrebat ce a cauzat această boală.

P: E din cauza fricii de a lua o decizie. Nu a avut încredere în instinctele ei. Nu a avut încredere în intuiţia ei; lipsa de ei de mişcare şi acţiune a cauzat îmbolnăvirea articulaţiilor. E vorba despre a se mişca, despre a acţiona şi a avea credinţă. Ea ştia ce trebuie să facă, dar frica a ţinut-o pe loc.

D: Poate că o va ajuta să ştie că totul va fi bine.

P: Asta e foarte important. Unii oameni sunt capabili să îşi depăşească frica şi au o credinţă extraordinară, dar ea are genul de credinţă care trebuie justificată. Este o credinţă bazată pe experienţa trecută, nu pe credinţa oarbă. Trebuie să înţeleagă că nu are de ce să se teamă.

D: Putem elimina artrita?

P: Da. Şi-a servit deja scopul. Simplul fapt că deţine aceste informaţii pune capăt problemei. Trebuie doar să îşi facă treaba, pe care este absolut dispusă să o facă.

D: Dar ia nişte medicamente pentru durere. (Intravenos)

P: Nu mai are nevoie de ele. Poate înceta să le mai ia, de acum încolo. Are o programare marţi, pentru injecţii. Poate să sune şi să anuleze programarea, când se întoarce în oraş.

Am întrebat cum va vindeca artrita. Eu sunt mereu curioasă și îmi place ca SC să îmi explice procesul. „Am această unealtă nouă grozavă care emite o lumină albă, care nu este vizibilă cu ochiul liber. Dar ea poate simți energia. Totul este lumină și energie. Intru în toate articulațiile și inund întreaga articulație cu această lumină albă, care distruge agenții patogeni care sunt acolo și toxinele, și țesutul bolnav. Apoi crește acolo un țesut nou-nouț, perfect. Funcționează impecabil, fără nici un efort din partea ei. Ea are responsabilitatea de a avea grijă de corpul ei, dar dincolo de asta, corpul va avea singur grijă de el. Corpul este fantastic. Fixez ADN-ul, în timp ce fac asta. Ea are această afecțiune de ceva vreme... de multă vreme. Deci este încorporată în ADN-ul ei și a făcut-o vulnerabilă față de agenți patogeni și toxine. ADN-ul este afectat de acest instrument care emite lumină, care restabilește o vibrație perfectă. Se restaurează toate firele de ADN pierdute și inactive, deci oriunde erau găuri în firele de ADN care lipseau, acestea se regenerează."

D: Bine. Asta creează un corp aproape nou, nu-i așa?

P: Da. Se va regenera. Ea va observa diferența. Trebuie doar să o accepte. S-a făcut. Fii recunoscătoare pentru vindecare și accept-o. Nu te crampona de ceea ce ai făcut în trecut. Dacă ea crede că are să o doară, atunci... are să o doară.

D: Pentru că se așteaptă la asta?

P: Corect. Așa a fost trecutul ei, dar acum trebuie doar să facă aceste activități și să creadă că nu va mai avea dureri și că este minunat. Ea trebuie să se concentreze pe ceea ce își dorește. – Corpul uman este miraculos, dar există și situații fără întoarcere.

D: Întotdeauna am crezut că poți repara orice.

P: Da, dar uneori o iei de la capăt, cu un corp nou. Totul are un ciclu de viață. – Restul corpului ei este într-o formă destul de bună. A făcut o treabă bună. Ar putea avea o dietă mai bună, dar este mai rău pentru ea să se streseze în legătură cu dieta. Este mai bine pentru ea să continue cu dieta actuală și să renunțe la stres. Stresul este mai dăunător decât o dietă proastă. Nu trebuie să își refuze nimic, din când în când. O gogoașă din când în când, este în regulă. Nu este un grup alimentar.

Avea o întrebare despre partenera sa Jean. Voia să știe dacă avea un contract cu ea sau dacă a avut vieți anterioare cu ea.

P: A fost cu ea în viața dintre vieți, înainte de viața prezentă. Când trebuia să decidă și să își pregătească circumstanțele pentru viața de acum, se simțea copleșită. Spunea de exemplu, „O, nu pot să trec prin așa ceva”. Atunci i-am spus: „Ai să poți.” I-am oferit opțiunea de a o avea pe Jean alături de ea, pentru că Jean o va învăța cum să privească lucrurile diferit. Jean o va înțelege și o va ajuta să treacă prin aceste lucruri, o va ajuta să gândească și să acționeze când se confruntă cu aceste greutăți. Și se vor ajuta una pe alta. Jean și-a rezolvat și ea o mulțime de probleme, despre care Patti nu știe nimic. Nu e treaba ei să știe.

Era foarte important că Patti primise atât de multe informații despre viitorul ei, despre implicarea ei la servici și despre ceea ce urma să se întâmple la firma la care lucra.

P: Asta va fi o mare ușurare pentru ea. Îi va da putere, pentru că nu a ieșit încă la liman. Va fi mult mai ușor pentru ea, dacă știe că vor exploda bombele în jur, dar ea va fi complet protejată. – Nu ne place să le spunem oamenilor viitorul, dar uneori asta le oferă asigurarea că sunt protejați, că trebuie să acționeze și că sunt în siguranță. Asta îi ajută enorm, pentru că au un sentiment de ușurare și confort, care le oferă echilibru. Ei simt că se află acolo cu un motiv, iar când vor ajunge în lumea de apoi, va fi și mai bine. Așa că își regăsesc puterea. Au sentimentul că sunt protejați și în siguranță.

SC transmite întotdeauna clientului un mesaj de despărțire: Ești exact acolo unde

trebuie să fii. Te afli pe drumul cel bun. Faci exact ceea ce trebuie să faci. Aşa că fii cine eşti şi înţelege că nu eşti responsabilă pentru nimeni altcineva. Eşti responsabilă doar pentru tine. Ai grijă de oamenii tăi. Bucură-te de viaţă.

* * *

MUNCA DE VINDECARE

Oricât de mult îmi doresc să ajut fiecare client care vine să mă vadă, există momente în care acest lucru pur şi simplu nu funcţionează. Ei reuşesc să acceseze un nivel profund de transă, cauza problemelor lor (de obicei de natură fizică) este descoperită, SC-ul lucrează cu multă iubire pentru a-i vindeca şi le oferă sfaturi minunate. Dar mai târziu vor spune că nu s-a întâmplat nimic şi că nu au fost ajutaţi. De fapt, unii spun că sunt chiar într-o stare mai rea decât înainte de a veni la mine. Uneori (şi acestea sunt cazuri rare) vindecarea funcţionează pentru o perioadă scurtă de timp, apoi revine boala. Câteva luni mai târziu revine boala şi, bineînţeles, ei mă învinovăţesc pe mine. E mult mai uşor pentru ei să facă asta, decât să admită că ei sunt cauza propriilor lor probleme, inclusiv a celor de natură fizică. Este întotdeauna mai uşor să arunci vina în afara ta, decât să recunoşti că ţi-ai creat propria realitate. Chiar dacă realitatea lor nu este una plăcută, este ceea ce ei au manifestat. Este puterea minţii umane în acţiune. Acesta este motivul pentru care această putere ar trebui folosită pentru a vindeca, mai degrabă decât în mod distructiv. Ei vin la mine cu aşteptări prea mari. Ei caută pe altcineva care să îi vindece. Încerc să le explic cât mai clar că nu eu fac vindecarea, ei o fac. Eu sunt doar facilitatorul care ajută să vină SC-ul şi să facă treaba. Explic acest lucru la cursurile mele, pentru că în momentul în care studentul crede că el face treaba, intervine egoul. Iar asta va împiedica desfăşurarea procesului. Eu doar ajut la desfăşurarea procesului de vindecare.

Astfel de cazuri sunt rare, dar se întâmplă. Cu toţii avem liberul arbitru şi nimeni nu poate trece peste asta. SC poate spune că persoana este vindecată şi că ar

putea să ducă de acum o viaţă normală, dar dacă omul nu acceptă acest lucru şi nu crede în asta, nimeni nu poate face nimic. Liberul arbitru este pe primul loc. Un client mi-a spus, după şedinţă: „Mă simt mai bine. Nu mai am dureri. Dar ştiu că este prea frumos pentru a fi adevărat. Durerea are să revină.” Un alt client mi-a spus mai târziu: „Eu nu pot fi vindecat! Am fost bolnav toată viaţa. Nu mă voi face niciodată bine.” Profeţiile se împlinesc de sine. Dacă clientul doreşte să continue acea realitate (dacă se încăpăţânează să spună că nu vrea să o schimbe), eu nu pot face nimic. Există, de asemenea, posibilitatea auto-pedepsirii pentru o anumită vină. Oamenii sunt fiinţe complicate. Am descoperit asta când am lucrat cu ei timp de peste patruzeci de ani. Uneori lucrul pentru care se pedepsesc a fost uitat de mult şi zace îngropat în amintirile inconştiente. Dar ei s-au transformat în victimă.

Tocmai am vorbit cu o clientă cu care am lucrat acum câteva luni, care a petrecut aproape o oră ţipând la mine. „Am venit la tine pentru că ai spus că mă poţi vindeca. Dar nu m-am vindecat! Sunt mai bolnavă ca înainte.” În primul rând, eu nu le spun niciodată oamenilor că aş putea să îi vindec, pentru că ştiu că aşa ceva nu este posibil. Nu am o astfel de putere. În al doilea rând, rezultatul final depinde de ei şi de sistemul lor de credinţe. Era atât de multă furie în vocea acelei persoane. Mi-am dat seama de ce nu voia să elibereze boala (sau de ce credea că nu poate). Furia faţă de ceea percepea a fi cauza situaţiei ei dificile, mânia faţă de părinţii ei pentru felul în care au tratat-o, mânia faţă de medicii care nu au putut să o ajute, mânia faţă de mine, pentru că nu am putut să îi dizolv toate problemele. Cauza problemei unor astfel de oameni trebuie să fie întotdeauna în afara lor. Doare prea tare şi este nevoie de prea multă responsabilitate, pentru a recunoaşte că de fapt cauza se află în ei înşişi. Este mai uşor să joci rolul victimei, „Săraca de mine! Nu înţelegi cât de oribil am fost tratată! etc. etc.” În metafizică şi mai ales în genul meu de muncă, ştim că am stabilit un plan şi am făcut contracte, înainte de a veni în această viaţă. Am fost de acord cu genul de situaţii pe care le vom experimenta, deşi uneori am fost avertizaţi de ghizii noştri că va trebui să luăm decizii dificile. Dar mergem mai departe şi sperăm că va fi bine. Pentru că atunci când intrăm în corpul fizic ne uităm planul. Uităm că am planificat lucrurile care ni se întâmplă, pentru a învăţa din ele. Dacă nu învăţăm, atunci trebuie să ne refacem temele. Aceasta este legea karmei şi modul în care este condusă această şcoală de pe Pământ. Trebuie să te întorci aici şi să o iei de la capăt cu aceiaşi oameni, în aceleaşi circumstanţe, până când ai absolvit clasa în această şcoală. Este complicat, dar nu eu fac regulile. Încerc doar să ajut oamenii să înţeleagă ceea ce ei singuri îşi fac.

Unii oameni nu vor să se vindece, pentru că se bucură în secret de anumite avantaje. Ei nu ar recunoaşte niciodată acest lucru în mod conştient, dar cu toţii cunoaştem oameni care sunt mereu bolnavi şi se plâng de cele mai noi dureri şi simptome, sau de medicamentele recomandate de medic. Ei se bucură în secret de atenţia care li se acordă. De obicei, acest gen de oameni nu au nimic altceva în viaţa lor şi se bucură de atenţia primită. Dacă i-ai vindeca, le-ai lua atenţia de care beneficiază, le-ai lua identitatea. Iar atunci ar simţi că nu mai au nimic. Este singurul lucru care îi face să se simtă diferiţi de cei din jur şi speciali. Dacă o persoană are astfel de beneficii de pe urma bolii, nu va dori să îi dea drumul. În lucrările mele despre viaţa lui Isus (Isus şi Esenienii şi Ei au umblat cu Isus), am descoperit că nici măcar Isus nu a putut să vindece pe toată lumea, indiferent ce ţi-ar spune Biserica. El putea să se uite la o persoană şi să vadă de ce avea boala. Iar dacă era din cauza karmei, nu putea să îndepărteze boala. Putea să le uşureze durerea, dar i s-a interzis să se amestece direct în planul de evoluţie al oamenilor. Deci, dacă El nu a putut să o facă, cum aş putea eu să cred că am puterea de a trece peste liberul arbitru al unei persoane?

După o zi grea în care petrecusem patru sau cinci ore cu un client, am plecat deprimată de la cabinet, întrebându-mă dacă pot să ajut cu adevărat pe cineva. Sunt sigură că orice terapeut, vindecător, doctor sau psihiatru s-a simţit uneori aşa. M-am urcat în maşină, când deodată am auzit în minte o voce foarte clară: „Responsabilitatea ta încetează atunci când clientul iese pe uşă. Dacă ştii că ai făcut cu adevărat tot ce se putea face, restul depinde de clientul tău.” Mi s-a luat o greutate de pe umeri. Oricât de mult aş vrea să ajut pe toată lumea, până la urmă nu este responsabilitatea mea! Oamenii trebuie să accepte schimbarea, să şi-o dorească, să creadă în ea şi să îi permită să se întâmple. Nimeni altcineva nu poate face asta pentru ei. Îmi place să lucrez cu SC-ul, dar până la urmă nici el nu poate face mai mult, pentru că este interzisă depăşirea liberului arbitru.

Aşa încât clientei cu care tocmai am vorbit, care era atât de supărată, nu pot decât să îi transmit iubire şi să sper că va conştientiza puterea pe care o are în ea, şi îşi va permite să fie vindecată. Poate că aceasta este lecţia ei – să înveţe să aibă încredere în ea însăşi şi să nu mai depindă de ceilalţi, pentru a face ceea ce este capabilă să facă ea însăşi. Ar fi o lecţie minunată şi importantă.

Iar miilor de studenţi care mi-au urmat cursurile, le voi spune: „Faceţi tot ce puteţi. Trataţi-vă clienţii cu compasiune şi folosiţi-vă toate abilităţile pentru a-i ajuta. Dar după aceea, responsabilitatea le aparţine lor.”

Capitolul 6

STADIUL DE PLANIFICARE

Amber a coborât de pe nor, direct într-o scenă. De la primele cuvinte era emoționată, așa că am știut că a accesat ceva important.

A: Mă apropii de stânci şi văd nişte oameni. Nu sunt din satul nostru. Sunt spanioli şi ne pun întrebări. Caută ceva. Eu sunt un băiat. Mă aflu în fața stâncilor... suntem cu toții în fața stâncilor.

D: Mai sunt şi alţii cu tine?

A: Da, oameni din satul nostru. Încearcă să obțină ceva de la noi. Nu știu ce vor, dar bărbatul care pare supărat are o barbă ascuțită. (Râde) Ce prostie! Ei poartă haine! Nu e de mirare că sunt atât de supărați. Trebuie să fie nefericiți, din cauza asta. – (E din nou serios.) Nu știu ce vor. Ei caută ceva. Nu știu ce să le dau.

D: Înțelegi ce spun?

A: Nu. Nu știu ce vor. Privesc în jos, dar ei mă obligă să mă uit la ei. Ei cred că eu știu ceva.

D: Ai idee ce caută?

A: Aur? (Râde) Nu știu ce e aurul. Ceva auriu... ceva strălucitor? Nu știu ce e asta. Nu știu de ce cred ei că aș ști.

D: Dar ceilalţi care sunt cu tine?

A: Le este frică. Se ascund. Încearcă să se ascundă în spatele stâncilor. I-au ucis pe unii din oamenii noștri. Sunt atât de insistenți. Încearcă să ne sperie, dar nu

știu ce caută. Nu știu ce e asta.

D: E și un conducător al satului acolo?

A: Conducătorii nu sunt acolo. Sunt plecați la vănătoare. În față sunt oamenii în vârstă, femeile și copiii. Unii dintre noi, băieții, ne jucam într-o zonă situată la marginea unui canion din stânci. Eu și prietenii mei i-am văzut și am alertat satul. Nimeni nu știa ce să facă, iar ei continuau să se apropie. Ne-au găsit și ne-au adunat la un loc.

D: Ai mai văzut astfel de oameni?

A: Am auzit de ei, dar nu i-am mai văzut până acum. Speram că nu vor veni, dar au venit. – Cred că va trebui să le fiu ghid. Cred că este singura cale. Nu știu unde să îi duc, dar trebuie să îi duc undeva, departe de oamenii mei. Am să încerc să îi păcălesc. Poate că voi reuși să scap. Trebuie să îi duc de aici, altfel au să omoare mai mulți oameni. Trebuie să fac asta. E singura șansă... singura șansă.

D: Deci ce te hotărăști să faci?

A: Am să mă comport ca și cum aș ști unde este, ca și cum aș ști unde vor să meargă și ce caută. Sunt mai mulți bărbați, călare pe cai.

D: Dar prietenii tăi? Vor să meargă cu tine?

A: Nu vor să meargă cu mine. Le e foarte frică. Îi cheamă mamele lor și le este frică.

D: Mama ta este și ea acolo?

A: Da, dar văd în ochii ei că ea îmi dă puterea de a merge. Ea știe ce am de gând să fac.

D: Cred că ești foarte curajos, dacă faci asta.

A: Oamenii noștri suferă. Nu este multă mâncare, bărbații sunt plecați la vânătoare de mult timp. Oamenii noștri sunt pe moarte.

D: Oare au să te creadă?

A: Da, pentru că vor atât de mult să mă creadă. (Râde)

D: Ei nu cred că i-ai putea păcăli.

A: Nu, fiindcă sunt doar un băiat.

Am condensat timpul şi l-am mutat înainte, ca să vedem ce s-a întâmplat.

A: Îi conduc într-un canion, pe un drum lung... lung. La o zi de mers pe jos, departe de satul meu. Intru şi ies din diverse locuri. Mă întorc şi mă rotesc ca să îi zăpăcesc, să nu mai găsească drumul înapoi către sat. Sper că cei din satul meu vor scăpa. Avem un loc sigur în vârful muntelui, unde ar putea fi în siguranţă. Încerc să le dau timp. Poate că grupul de vânătoare se va întoarce între timp.

D: Acești oameni nu vor ști cum să se întoarcă?

A: Nu, dar devin suspicioși. I-am dus în canion pentru că știu o cale de ieșire, dacă pot ajunge acolo la timp.

D: Mergi pe jos sau călare?

A: Merg pe jos, iar ei mă urmează. (Râde) Caii lor sunt atât de lenți. Vor apă pentru caii lor. Îi duc să își adape caii, apoi îi duc înapoi în canion. Nu am mai fost acolo de foarte mult timp. Sper să îmi amintesc. Există o peșteră. Am să le spun că e în peșteră, apoi voi încerca să evadez. Există un fel de potecă printre pietre pe care mă pot cățăra, ca să am o oarecare protecție în tufele de deasupra, dacă pot scăpa.

D: Atunci ei vor intra în peșteră, iar tu vei putea evada.

A: Așa am crezut, dar nu asta s-a întâmplat. Nu credeam că îmi vor cere să intru în peșteră cu ei. Am crezut că vor fi atât de entuziasmați încât vor uita de mine, dar mă obligă să merg cu ei. Intrăm în peșteră și bineînțeles, nu e nimic acolo. Sunt niște desene pe perete la care se uită, dar sunt supărați pe mine. Se hotărăsc să mă vor omoare. Au obosit. Am mers toată ziua și nu avem nimic de arătat

pentru atâta efort. Încerc cu disperare să îi îndrum în altă direcţie, dar peştera se înfundă... Nu există nici un mod în care să scap de acolo, iar ei sunt obosiţi şi supăraţi. Nu ar fi trebuit să intru în peşteră.

D: Dar nu ai avut de ales. Ce se întâmplă acum?

A: Îmi taie gâtul cu un cuţit.

D: Eşti afară din corp acum?

A: Da, stau şi privesc. Îi văd cum pleacă şi lasă trupul băiatului (trupul meu) pe jos, în peşteră. Familia mea va dori să mă găsească.

D: Dar nu vor şti unde să caute, nu-i aşa? (Nu) Cum te simţi în legătură cu toate astea?

A: Sunt dezamăgit. Am fost atât de prost încât am crezut că pot să-i păcălesc.

D: Cred că ai fost foarte curajos, că ai încercat.

A: Nu cred că am reuşit să fac mare lucru pentru familia mea. După toate astea, se pot întoarce în sat. S-ar putea să îi omoare pe toţi cei din sat. Mă simt atât de dezamăgit. Eram atât de sigur că voi reuşi.

D: Dar erai doar un copil. Ai făcut mai mult decât ar fi făcut unii adulţi. Ai cum să vezi ce s-a întâmplat cu familia ta şi cu ceilalţi oameni?

A: Unii au reuşit să scape dar e mult de urcat, pe pereţii canionului. Bătrânii nu au putut să urce... nu au reuşit să scape. (Părea tulburat) Spaniolii s-au întors în sat şi s-au răzbunat. I-au ucis.

D: Dar cred că ai făcut tot ce ai putut.

A: Nu ştiam ce altceva să fac. Dar o parte din familia mea a scăpat. Mama a scăpat.

D: Ce ai de gând să faci acum?

A: Încerc să îi ajut, deşi nu mai sunt cu ei. Încerc să îi ajut cât de mult pot.

D: Cum faci asta?

A: Le las semne. Le spun să nu meargă într-o anumită direcţie, dar situaţia e atât de lipsită de speranţă. Îi pot ajuta pentru o perioadă de timp, dar nu ştiu dacă pot preveni dezastrul.

D: Poate nici nu ar trebui să încerci. Poate că este prea mult, pentru o singură persoană.

A: Nu ştiu.

D: Rămâi acolo o vreme şi încerci să îi ajuţi?

A: Da, dar acum totul se îndepărtează din ce în ce mai mult. Mă îndepărtez de acolo. Sunt tras în sus, din ce în ce mai departe. Sunt departe de toate astea, acum. Sunt singur. Plutesc în întuneric, dar nu mai sunt atât de îngrijorat pentru familia mea. Văd o lumină strălucitoare. Se pare că vine de nicăieri şi de peste tot. O, Doamne, e atât de frumos şi de cald. Plutesc în lumină.

D: Este un sentiment bun. Se simte foarte bine, confortabil şi în siguranţă. (Da) Ce ai de gând să faci acum? Mai vrei să stai acolo?

A: Va trebui să merg în alt loc, dar acum mai rămân în această lumină.

D: E cineva în preajmă care îţi spune ce să faci?

A: Hmm... nu văd pe nimeni. Sunt înconjurat de această lumină. – Dar văd că mă aşteaptă cineva. Exact de asta am nevoie acum. Arată foarte înţelept... ca un tată sau un bunic cu părul alb. Mă salută şi mă înconjoară cu braţul. Îmi spune că am făcut tot ce am putut. Este mândru de mine. – Mă trage într-un loc plin de lumină.

D: Îţi pare rău că părăseşti celălalt loc?

A: Nu. Acest loc este mai bun. Este uimitor! Totul pare a fi plin de lumină. Văd nişte clădiri... el îmi spune că sunt „temple”. Nişte clădiri eterice, uşoare. Sunt temple. Sunt locuri de învăţare, dar nu ştiu ce caut eu aici. El îmi spune să nu îmi fac griji, că îmi va explica el tot ce trebuie să ştiu. – Acum sunt în interiorul clădirii. Are un tavan cu boltă, foarte înalt. Totul este alb. Intră atât de multă lumină, încât e greu de văzut dacă sunt ferestre. Lumina intră peste tot... E frumos. Văd nişte mese lungi, dar nu e nimeni acolo. Doar aceste mese lungi. El merge cu mine. Traversăm un coridor. Mă simt bine aici. Nu ştiu de ce sunt

mesele acolo. Nu există scaune, doar aceste mese.

D: Fără oameni?

A: Nu. Simt că oamenii sunt în alte camere, în lateral. Vrea să mă ducă într-o cameră. – Am mai fost aici.

D: Locul îţi este familiar?

A: Da, şi sunt cărţi... multe cărţi. Îmi zâmbeşte şi spune: „Fiecare carte care a existat vreodată, se află aici”. Oh Doamne! Am mai fost aici, da. Nu ştiu când, dar am mai fost aici. Văd rafturi cu toate cărţile. Şi sunt oameni acolo care caută, trag cărţi şi le pun înapoi. Dar nimeni nu vorbeşte. – Sunt atât de fericit să mă întorc aici unde sunt cărţile! (E bucuros) Oh! Oh! Fiecare carte care a existat vreodată se află aici... fiecare carte. Oh Doamne! Este ca şi cum ai trece cu mâinile peste un instrument muzical şi se aud acorduri. Când ating o carte, ştiu ce este în ea. Îmi spune să nu mă comport ca un copil şi să nu mă mai joc atât de mult, dar este un sentiment atât de plăcut.

D: Deci când atingi o carte, nu mai trebuie să o citeşti? (Nu) Ştii imediat ce este înăuntru?

A: Este ca versiunea Reader's Digest (prescurtată). Ştii rezumatul, când atingi cărţile. Înţelegi? Dacă vrei poţi să dai jos cartea de pe raft şi să absorbi totul, dar poţi să îţi treci degetele peste ea, să extragi sunetele şi să le faci să cânte... să simţi fiecare carte... Oh, ce minunat! (Era în extaz.) El râde de mine şi îmi spune că va fi timp pentru asta mai târziu. (Râde) Tot ce aş vrea să ştiu se află acolo. El râde de mine şi spune: „Este adevărat. Dar există diverse secţiuni şi e nevoie de timp pentru a le vizita.”

Era evident că se afla la Biblioteca din lumea spiritului. Acesta este locul meu preferat. Oricum ador bibliotecile şi pot petrece o zi întreagă într-una, atunci când fac cercetări. Dar această bibliotecă este un loc cu totul deosebit, deoarece conţine tot ceea ce a fost cunoscut vreodată şi tot ceea ce va fi cunoscut vreodată. O adevărată comoară pentru cineva ca mine, care iubeşte cercetarea. În bibliotecă se află aşa-numitele înregistrări Akashice, care au fost descrise în multe feluri. De fiecare dată când am dus un client acolo, am avut acces la toate

informațiile. Multe din ele le-am folosit în cărţile mele.

A: Mă duce mai departe înăuntru, spre centrul bibliotecii. Îmi spune că există o cameră specială pentru mine, cu cărţile mele.

D: Deci este ca o bibliotecă.

A: Da. Oamenii vin aici pentru a face cercetări, pentru a-şi planifica viaţa care urmează şi pentru a aduna cunoştinţe despre anumite lucruri. Sunt multe camere. Nici nu pot număra câte camere sunt. Mă duce într-o încăpere care va fi camera mea, care are cărţile mele. O cameră dedicată vieţii mele şi celor care mi-au fost apropiaţi.

D: O cameră specială, doar pentru tine? (Da) Când oamenii merg acolo, se duc în propria lor cameră?

A: Da. Diferiţi oameni fac lucrurile în mod diferit, dar el ştie că aşa îmi place mie. El ştie că iubesc cărţile. Camera asta este doar a mea.

D: Cum este camera ta?

A: E frumos înăuntru... Există un perete care e doar o fereastră mată cu lumină, şi există rafturi cu şiruri de cărţi. Există o masă în centru şi mă duce la această masă. Există un scaun pentru mine, în care voi sta. El se uită la mine şi spune: „Ştii ce să faci mai departe”. Eu îi răspund: „Nu sunt atât de sigur că ştiu!” El spune: „Sigur că ştii... chemi cartea la tine”.

D: O chemi la tine?

A: Chemi cartea la tine. Nu te ridici ca să te duci să o iei. O chemi, iar ea apare în faţa ta. Orice carte de care ai avea nevoie. Dar cartea în care vrea să mă uit acum, în care trebuie să mă uit acum, este cartea vieţii în care tocmai am fost.

D: Viaţa din care tocmai ai plecat?

A: Da. El ştie cât de nerăbdător sunt să merg mai departe, aşa că îmi va permite să mai pun alături încă două cărţi. Dar mă tachinează. Îmi spune că nu mă pot

uita acum în ele. – Când deschid cartea, e ca şi cum m-aş uita printr-un telescop, apoi cartea devine ca o lupă pe care o pot muta, astfel încât pot vedea unde am locuit. Pot vedea mesa. Pot să văd stâncile. Mă văd pe mine mititel, cum mă joc cu prietenii mei, cu tata şi cu mama.

D: Nu ai trăit foarte mult în acea viaţă.

A: Nu, dar a fost în regulă. Au fost anumite lucruri pe care le-am învăţat şi am aflat că tatăl meu avea dreptate. Mi-a spus când eram mic că prietenii mei s-ar putea să nu fie mereu în preajma mea, ca să mă ajute. Mi-a spus că este important să ai prieteni care să te ajute, dar trebuie să îţi ajuţi şi tu prietenii.

D: Ce crezi că ai mai învăţat din acea viaţă?

A: Familia mea era importantă... foarte importantă. Dar nu i-am putut ajuta. Nu i-am putut salva, dar am făcut tot ce am putut. Dacă n-aş fi plecat, toată lumea ar fi fost măcelărită.

D: Deci i-ai salvat pe o parte din ei?

A: Da. Am reuşit să fac asta.

D: Deci acesta a fost scopul vieţii?

A: Da. Mama trebuia să trăiască. Am mai aflat că am fost cam prost, pentru că dacă echipa de vânătoare nu era în sat, noi (băieţii) ar fi trebuit să supraveghem satul. Ar fi trebuit să stăm de pază şi să supraveghem împrejurimile, dar ne-am jucat şi nu am dat alarma la timp.

D: Când au venit străinii? (Da) Dar toată lumea are dreptul să greşească, nu-i aşa?

A: Da, dar iresponsabilitatea omoară oameni. Nu am făcut-o intenţionat, dar înţelegeam acum de ce era atât de important pentru sat să stăm de pază.

D: Bătrânul îţi explică lucrurile astea?

A: Nu, le-am văzut când m-am uitat în carte. Pur şi simplu ştiu lucrurile astea. El doar stă lângă mine şi asta e foarte reconfortant. Nu mă judecă. E foarte amabil şi blând.

D: Există ceva ce ar trebui să iei cu tine din viața aceea?

A: Nu poți salva pe toată lumea. Poți fi isteț. Poți fi șmecher. Încerci să faci tot ce poți pentru a-i proteja pe oamenii pe care îi iubești, dar până la urmă... nu îi poți salva pe toți... nu tot timpul. Dar faci tot ce poți.

D: Pentru că fiecare are viața lui. Fiecare are propriile lecții de învățat, nu-i așa? (Da) Crezi că ai extras din carte tot ce poți folosi?

A: Nu. Vor fi mai multe sesiuni. Mă voi întoarce să mă uit în carte. Dar am primit cea mai mare parte din informații. El e mândru de mine, pentru că am primit cea mai mare parte din informații. Ne vom întoarce aici mai târziu și ne vom uita din nou. Îmi spune că trebuie să mă odihnesc și vom reveni mai târziu.

D: Încă nu vrea să te uiți la celelalte cărți de pe masă?

A: Mă tentează cu ele, dar încă nu mă lasă să le răsfoiesc. (Glumind) Pentru că nu am terminat cu cartea asta. Trebuie să termin ceea ce am început, înainte de a merge mai departe. El știe că nerăbdarea e slăbiciunea mea. El știe că trebuie să mai lucrez la asta – la a termina lucrurile pe care le-am început. Dar mă ispitește, pentru că știe cât sunt de dornic să mă apuc de următorul lucru. Cărțile sunt acolo și arată minunat, dar trebuie mai întâi să termin cartea asta. Dar mai întâi vrea să mă odihnesc. — Mă duce într-un loc deschis, cu păsări care cântă. Este și o fântână arteziană acolo, lângă care mă pot relaxa. Mă așez acolo și aștept. Aud pe cineva cântând.

D: Ești singur?

A: Da. Dar aud oameni. Aud voci de femei care cântă, dar nu văd pe nimeni. E o zonă în aer liber, cu bănci așezate în semicerc. Sunt sculptate în piatră albă, iar în centru este o fântână arteziană din piatră albă. În apropiere e o pădure. Aud păsările cântând, dar sunt singur acolo. M-a lăsat acolo deocamdată.

D: Pare a fi un loc frumos! (Da) Ai mai trecut în revistă și alte vieți pe care le-ai trăit?

A: Nu. Celelalte vieți sunt în cărți și pot să mă întorc și să mă uit la ele când e necesar, pentru că uneori trebuie să ne reamintim ce am învățat în diferite vieți, ca să nu uităm. – Uneori sunt prea nerăbdător. – Se va întoarce după mine mai târziu, dar acum trebuie doar să mă relaxez. Doar să aștept și să ascult... să

privesc natura. Să absorb totul și să mă conectez la ea. Să simt vântul și direcția în care suflă. Să ascult păsările și să nu mai fiu atât de dornic să fac următorul lucru. Să fiu acum și aici. Va fi timp pentru celelalte lucruri, mai târziu.

Mi-am dat seama că probabil va petrece destul de mult timp relaxându-se în acest loc frumos, ca să își revină după modul în care a murit în acea viață. Va reflecta asupra sensului acelei vieți. Așa că m-am hotărât să îl duc înainte când va veni îndrumătorul său să îl ia, după ce se va odihni suficient. Am presupus că va fi dus înapoi în bibliotecă, la cărți.

A: Nu mă duce înapoi la bibliotecă. (Râde) Mă duce la grupul meu. Știe că asta așteptam, dar m-a făcut să aștept. (Râde și chicotește) M-a făcut să aștept.

D: (Râde) Dar credeam că îți plac cărțile?

A: Oh, îmi plac (râde), dar de fapt voiam să îi văd pe ei. Abia așteptam să îi văd. Oh Doamne! Este grupul meu... cei cu care am lucrat împreună. Este grupul nostru. Am fost împreună în multe vieți, dar acum nu suntem în trup. O parte din noi este mereu acolo, indiferent dacă suntem sau nu întrupați. Interesant. Nu este chiar la fel, dar suntem cu toții aici.

Am simțit că această afirmație era foarte importantă – că și atunci când suntem pe Pământ într-un corp, o parte din noi (un aspect) nu părăsește niciodată lumea spiritului.

D: Îți place să fii împreună cu ei?

A: Oh, da! Lucrăm bine împreună.

D: Deci, când vă întoarceţi în viaţa de pe Pământ, uneori veniţi împreună? (Da) Așa nu ești niciodată singur. (Nu) Ce se întâmplă la grup?

A: Mă întreabă: „De ce a durat atât de mult?” Ei știau că trebuia să aștept afară. Nu pot să cred că i-am uitat! Am fost la cărţi apoi afară să mă odihnesc şi am uitat că se va întâmpla asta în continuare. Cum am putut să uit despre ei? Oh Doamne! Sunt minunaţi. Este atât de frumos să fiu înapoi cu ei... atât de plăcut. – Ei stau la o masă şi văd că discută între ei. Masa este interesantă, pentru că este interactivă. Arată ca o hartă translucidă și atunci când o atingi, mărește un anumit loc. O atingi din nou și poți vedea oamenii din acel loc. Este ca Google Earth, dar când o atingi, poți merge în acel loc. – Sunt ocupaţi cu planificarea. Oh, acest grup nu poate cădea niciodată de acord. Toţi vor să meargă în alt loc. Fac planuri. Mă așteptau. Ei cred că acest loc este cel mai important, că trebuie să fim acolo unde putem lucra cel mai bine. Iar cei de aici... Cineva tocmai a spus (pe un ton amuzant al vocii) „Oh, putem fi peste tot în același timp. Ce mai contează?” Dar ne place atât de mult să fim împreună, încât vrem să fim în același loc. Vrem să începem din același loc.

D: Deci se uită la hartă și încearcă să-și dea seama de unde vor începe?

A: Încerc să îmi dau seama unde voi merge în continuare. Sunt serioşi pentru o clipă. Nu știu dacă suntem pregătiți pentru următorul pas.

D: Dar vrei să mergeţi împreună. Nu vrei să mergi singur?

A: Nu, vom merge împreună. Mulţi dintre noi simt cu tărie că trebuie să mergem în Orientul Mijlociu. Grupul nostru trebuie să meargă acolo unde trebuie să meargă și vom face ceea ce suntem chemaţi să facem. Știm asta. Și uneori, ceea ce trebuie să facem poate însemna că viața noastră împreună va fi foarte scurtă.

D: Există un motiv pentru asta?

A: Totul face parte din plan. Ni se arată câteva fragmente din plan, iar în alte lucruri trebuie doar să avem încredere. Sunt atât de fericit să-i văd și mă bucur că pot să cobor din nou pe pământ cu prietenii mei, cu grupul meu. Dar sunt puțin trist, când mă gândesc că următoarea viață va fi atât de grea.

D: Dar în ultima viață nu ai trăit foarte mult.

A: Nu, dar următoarea va fi și mai grea. Va fi scurtă, pentru noi toți. În ultima

viață, au fost mulți care au trăit mult. Și chiar dacă am fost ucis, am avut o viață bună împreună. În viața care urmează, unii dintre noi vor trebui să joace niște roluri foarte grele.

D: Vi se arată scenariul?

A: Când atingem harta și mergem înainte, vedem scenariile posibile. Văd evrei. Văd Palestina. Văd mult sânge și văd că vom fi în tabere opuse.

D: Există un motiv pentru asta?

A: Da. Trebuie să ne unim, ca să fim împreună. Vor exista oportunități ca să ne unim, dar vor exista posibilități egale de a ne distruge unii pe alții, în această viață. Voi avea din nou ocazia de a-mi ajuta familia.

D: Înțeleg. Mă întrebam care ar fi scopul. Când există un conflict, care crezi că este scopul? Care este sensul?

A: Nu pare foarte logic, dar trebuie să încercăm să ne conectăm unii cu alții pentru a arăta că oamenii se aseamănă, mai mult decât se deosebesc. Grupul nostru a decis deja să plece. Mai trebuiau doar să decidă ce rol va avea fiecare. Mă așteptau. E destul de clar în ce tabără voi fi. Dar nu știu de ce parte a gardului voi sta. (Râde)

D: Poți să te uiți la alte vieți în care vei merge? Ți se arată atât de departe?

Mă gândeam la viața ei actuală ca Amber.

A: Îmi pot arăta, dar încep să mă tachineze că sar la alte lucruri și sunt nerăbdător. Așa că trebuie să rămân la un singur lucru, la un moment dat. Știu că după această scurtă viață în Orientul Mijlociu, va urma o viață complet diferită. Dar nu mă pot deturna acum, sau nu voi mai avea curajul să fac lucrurile pe care trebuie să le fac.

D: Nu vor să îți arate mai multe lucruri deodată? (Nu, nu.) Asta are sens. Așa e

de fiecare dată când te întorci în acest loc?

A: Da. Pot să-mi văd grupul și putem vorbi, putem fi cu energiile celor din jur. Stăm cu aceste energii și le recunosc pe unele din ele. Altele sunt la margine, ca să zic așa, și nu le văd așa de bine. Tatăl meu e acolo. Prietenul meu, Rob, este acolo. Și mai sunt și alții, dar nu sunt sigură cine sunt ei în viața mea de acum. (Viața ei prezentă.)

D: Deci trebuie să trăiești o viață scurtă, înainte de a intra în corpul lui Amber? (Da) Este important să faci asta mai întâi. (Da)

Nu am vrut să acord timp pentru a trece prin acea viață, așa că am dus-o înainte când viața respectivă s-a terminat, când făcuse ceea ce trebuia să facă, iar grupul se întorsese din nou în lumea spiritului. Voiam să o duc în momentul când s-a decis să intre în trupul lui Amber. „Te-ai reunit cu grupul tău. Cum a fost viața în Orientul Mijlociu? Ai făcut o treabă bună?”

A: Cred că da. În viața din Orientul Mijlociu am împărtășit muzica. El a văzut că nu sunt rea iar eu am văzut că el nu era rău, și am purtat asta în inima noastră, în suflet.

D: Ce s-a întâmplat? De ce a fost o viață scurtă?

A: A fost o explozie, focuri de armă și am murit. (Cu un ton lipsit de emoție.)

D: Dar ai învățat anumite lucruri, nu-i așa?

A: Da, pentru că o parte din mine a știut în timpul acelei vieți scurte, să continue să se uite în ochii celor din tabăra opusă și să vadă ce este în sufletul lor. Și nu erau toți răi. Erau doar oameni.

D: Toți își trăiesc propriile vieți. – Dar acum v-ați întors în acest loc. Grupul se adună întotdeauna, sau unii merg singuri, cu sarcini diferite?

A: Ei bine, este interesant, pentru că pe măsură ce se adună în jurul mesei, cei

aşezaţi cel mai aproape de masă sunt cei care în prezent nu sunt în trup. Cei situaţi aproape de margine au o lumină mai slabă şi asta ne arată că sunt încarnaţi. Deci o parte dintre ei se află în această cameră pentru a participa, dar nu în acelaşi mod în care ar face-o dacă nu ar fi întrupaţi. Are sens?

D: Da, înțeleg. Ei sunt acolo, ca să mai poată planifica.

A: Da. Pot participa în continuare, deşi este posibil să fie deja încarnaţi şi putem coborî la ei, la un moment dat. Deci o parte dintre ei încă participă. Dar au o lumină mai slabă în cameră.

Poate că asta se întâmplă atunci când persoana doarme şi, prin urmare, nu este conştientă. Astfel s-ar putea face planuri şi contracte cu acele suflete care s-au încarnat deja şi joacă roluri de mame, taţi, bunici etc. Am presupus că aceste contracte au fost făcute înainte ca sufletele să se încarneze, când erau în lumea spiritelor. Dar se pare că avem contact chiar şi în timp ce ne trăim vieţile noastre prezente. Planurile şi pregătirile sunt în desfăşurare. De asemenea, asta arată cum poate fi schimbat un plan.

D: Ei discută despre viaţa în care vei veni ca Amber?

A: Da. Mi-au spus că mă voi întoarce în New Mexico. (Râde)

D: Ai mai fost acolo înainte?

A: Da, ca băiat... băiatul indian.

D: El a trăit acolo. (Da) Era ceva aur acolo? (Nu) (Râde) Deci este important să revii acolo, din cauza a ceea ce s-a întâmplat?

A: Încă lucrăm la problema mea de a încerca să salvez lumea. (Râde) Ei cred că dacă mă întorc în aceeaşi locaţie, îmi voi aminti că nu pot salva lumea. Dar mă pot salva pe mine. Mi-au spus că va fi o viaţă foarte diferită de cea pe care am avut-o înainte, care va avea şi un fel de umor. Mi-au amintit cum încercam să fiu şmecher şi intram şi ieşeam din canion, cum am stabilit un traseu. Cam asta fac

ei în viața asta. Sunt multe locuri în care mă voi împiedica și voi cădea. Și pot exista direcții false unde intri și revii, dar trebuie să îmi găsesc drumul. Ei râd.

D: Ei cred că este amuzant, din cauza tuturor acestor probabilități și posibilități?

A: Da. Ei știu că pe măsură ce ne apropiem, totul devine mai complicat.

D: Ce vrei să spui prin „ne apropiem”?

A: Suntem foarte aproape de a termina această etapă și ne apropiem de final. Aranjamentul devine foarte complex și complicat. Sunt mai multe opțiuni, mai multe elemente în care îți poți exercita liberul arbitru. Sunt mai multe oportunități. Trebuie să treci prin ele și să dovedești că poți depăși anumite ispite. Trebuie să treci peste lucruri care ar putea să îți distragă atenția. Este foarte complicat.

D: Ce înseamnă ultimele etape?

A: Nu știu unde vom merge mai departe, dar nu ne vom mai întoarce în această cameră. Vom merge într-o altă clădire. Cred că absolvim ceea ce este aici și trecem la următoarea etapă.

D: Asta înseamnă că nu te vei mai întoarce pe Pământ, sau ce anume înseamnă?

A: Ne vom întoarce diferit, în funcție de ce vom alege. De aceea trebuie să facem totul bine.

D: Nu vor mai exista oportunități de a reveni, pentru a corecta ce ai greșit?

A: Vor exista, dar eu vreau să rămân cu grupul meu.

D: Pentru că oamenii fac greșeli.

A: Da. Dar nu e vorba de perfecțiune. Este vorba despre a ști că învățarea este importantă, despre a fi deschis și dornic să înveți.

D: Ei îți arată ce se va întâmpla în această viață ca Amber?

A: E foarte complicat.

D: Dar unii din aceşti oameni se întorc cu tine, pentru a-şi juca propriul rol?

A: Da. Şi ei îmi amintesc unde ar trebui să fim şi că suntem împreună şi ne putem ajuta unul pe altul.

D: Dar când intri în corp nu-ţi mai aminteşti, nu-i aşa?

A: Nu, dar există această sincronizare şi o ştim cu toţii. Suntem aici ca să ne încurajăm unul pe altul. Să nu alegem calea uşoară de ieşire. Să nu mergem pe drumul mai scurt.

D: Care ar fi drumul mai scurt?

A: Drumul scurt este să stai departe de provocări.

D: Asta e calea uşoară, dar nu înveţi multe lucruri, nu-i aşa?

A: Nu. Dacă alegi asta, nu vei putea trece la etapa următoare şi toţi sunt încântaţi să treacă la etapa următoare. De aceea am convenit să ne ajutăm reciproc. Ca să nu rămânem blocaţi în urmă. Ca să progresăm cu toţii împreună.

D: Care este următorul pas? Îţi pot spune ceva despre asta?

A: Ne vom prezenta în faţa altui grup şi vor vorbi cu noi. Este în altă locaţie. Este sus în vârful unei cupole. Ei plutesc în vârf, ca o lumină aurie.

D: Nu ai mai fost niciodată acolo?

A: Nu. Dar grupul meu îşi doreşte foarte mult să meargă acolo. Ştim unde este. Ştim că nu am mai fost acolo şi că vom merge acolo în continuare.

D: E ca o absolvire, ai spus. (Da) Dar mai întâi trebuie să treci prin provocările acestei vieţi. (Da) Şi majoritatea oamenilor pe care îi întâlneşti în viaţa lui Amber vor fi din grup?

A: Nu majoritatea. Doar câţiva selectaţi. Vor fi acolo pentru a îmi aminti că sunt în locul potrivit, că fac lucrurile potrivite şi merg în direcţia corectă.

D: Ai de gând să ai copii în această viaţă? Poţi să vezi asta?

Era una din întrebările lui Amber.

A: Da. Eu am ales asta și ei râd de mine, de lucrurile pe care le aleg. Eu aleg totul. Nu vreau să merg pe drumul scurt. Am pus totul pe lista mea. Și ei râd de mine și spun că nu există nicio modalitate posibilă de a face toate aceste lucruri. Dar sunt atât de hotărâtă să ajung la următorul pas, la următoarea etapă, încât îmi încarc agenda cât de mult pot.

D: Asta poate fi o provocare.

A: Scoatem o bilă dintr-o cutie și o punem într-un castron. Și fiecare bilă reprezintă o provocare. De obicei, oamenii aleg una sau două. Oamenii din grup aleg una sau două bile și le pun într-un castron. Dar eu umplu bolul până sus. Nu sunt foarte încântați de alegerea mea. (E amuzată.)

D: Ești sigură că vrei să faci asta?

A: Pare ușor.

D: Oh, întotdeauna pare ușor când ești acolo.

A: Știu că dacă facem asta, vom absolvi. Vom merge mai departe. Ei se uită la mine. Îmi spun: „Îți dai seama că atunci când pui bila în castron, devine bila ta. Vor fi și alții acolo și s-ar putea să te ajute pațial, dar este bila ta. Eu le răspund: „Știu. Știu."

D: Bine. Dar știi ceva despre copiii pe care i-ai putea avea?

A: Văd o fetiță. E minunată și mă va învăța multe lucruri, dacă o las. Va fi greu. Ea va fi diferită de mine și de cei din jurul meu. Nu face parte din acest grup dar am fost de acord să o aduc pe lume, pentru că are atât de multe de oferit. Este o situație specială. Mă poate învăța, dacă o las. Ea este o biluță în castronul meu. Are o vibrație diferită. Are probleme în a rămâne pe Pământ. Corpul ei este foarte ușor și trebuie să învețe modalități de a se împământa. E foarte important să învețe asta. Învaț-o cum să se joace. Învaț-o cum să fie pe Pământ, cum să

umble pe Pământ. Cu cât va petrece mai mult timp afară în natură, cu atât se va împământa mai bine! În natură va înflori. Va fi multă frică, pentru că pentru ea, aici este un mediu ciudat. Nu este obișnuită să fie într-un corp.

Descrierea se potrivea cu fiica lui Amber, Adriana. Ea a părut întotdeauna că nu își are locul aici și a avut nevoie de multă atenție și iubire.

D: Poți să vezi cine va fi partenerul tău în această viață?

A: Hmm. Ai spus „partener de viață”, dar ei spun „mai multe bile”.

A spus că nici partenerii ei de viață nu vor fi din grupul ei. Ei au lecții diferite pe care Amber trebuie să le învețe. Nu am vrut să-i stric distracția pe care o avea alături de grupul ei cu planificarea, dar m-am gândit că este timpul să trec la întrebările ei. Am întrebat dacă mi se permite să pun întrebări, iar ei au fost de acord: „Poți întreba”. Ei știau ce facem și era permis.

D: Nu vreau să le stric distracția sau să întreb lucruri pe care ea nu ar trebui să le știe.

A: Nu. Te vom anunța când e cazul.

D: Ei știu că acum ești în corp și încerci să obții informații.

A: Da, desigur. Asta ar face ea. A învățat deja multe, din ceea ce i s-a spus.

Una dintre întrebările ei se referea la slujba sa actuală. Nu era mulțumită de

serviciul ei și simțea că se află la o răscruce. Încerca să se decidă dacă să facă o schimbare de carieră.

A: Sunt acele bile. (Râde) Ea știe ce trebuie să facă. Trebuie să se schimbe. La momentul potrivit va ști că nu toate bilele din castron trebuie să reprezinte o povară. O provocare nu este întotdeauna o povară. – Ea trebuie să recunoască faptul că într-un corp uman, poate avea doar un număr limitat de realizări – există limitări. Altfel nu ar fi într-un corp uman. Și trebuie să învețe să poată lucra cu corpul ei uman, pentru a face lucrurile pe care trebuie să le facă. Dacă nu îl respectă, corpul ei se va închide. Deja a dovedit acest lucru.

D: Corpul se va răzvrăti, așa că trebuie să își ia timp liber pentru ea și să se odihnească?

A: Da. Nu-i poate vindeca pe alții, până nu se vindecă pe ea însăși.

Avusese o legătură interesantă cu soțul ei, de-a lungul a multe vieți. Nu erau din același grup, dar aveau aceeași vibrație. Aveau un acord să se ajute unul pe altul și de cele mai multe ori au fost prieteni de nădejde. Tatăl ei era din grup. „El a fost de acord să vină primul aici, pentru ca ea să își găsească drumul. (Ca să nu se piardă) El și-a făcut treaba și mai mult decât atât, a ajutat oamenii. A avut multe ocazii când ar fi putut să plece, dar de fiecare dată a ales să rămână și să ajute, iar noi îi mulțumim pentru munca depusă.”

Mesajul de despărțire a fost: trebuie să știe că ne poate accesa oricând are nevoie. Pur și simplu să stea în liniște și să asculte. Cunoaște locurile în care poate merge pentru a auzi mai bine și oamenii cu care poate fi, astfel încât să poată asculta mai bine, iar noi vom fi mereu alături de ea. Vom continua să fim alături de ea. Amintiți-vă despre bile. (Am râs.)

Capitolul 7

O VIAȚĂ SCURTĂ

La vârsta de 60 de ani, Kim era o însoțitoare de zbor pensionară. A intrat cu ușurință în transă și a accesat o viață care părea a fi cea dinaintea vieții actuale. Locuia într-un orășel de lângă ocean. Era o fată de cincisprezece ani care locuia într-o clădire cu trei etaje, care avea un magazin de furaje la parter. Locuia acolo cu mama și tatăl ei și cu trei frați. Descrierea bucătăriei sugera sfârșitul anilor 1880 sau începutul anilor 1900: o pompă de apă și o sobă cu burtă. Magazinul de furaje era afacerea lor de familie și toți ajutau, când nu erau la școală. Ea se ocupa de scrierea comenzilor. Mi s-a părut o viață simplă și liniștită, până când am mutat-o la o zi importantă. Cobora scările care duceau din locuința lor de la etaj la magazin, când s-a împiedicat și a căzut pe scări. S-a rănit grav, dar nu putea să strige. Auzea oamenii din magazin, dar nu putea să strige după ajutor. A zăcut întinsă acolo, până când a găsit-o cineva și a purtat-o în brațe înapoi, la etaj. Când a sosit medicul, a descoperit că își rupsese gâtul.

„Îmi pune un cearșaf peste cap. Nu am supraviețuit. Tatăl meu e alături de mine. Privesc de dincolo de cameră. Mi-aș fi dorit să nu fi căzut, dar nu pot face nimic în privința asta.” Așa că a murit tragic și brusc, la șaisprezece ani. Bineînțeles că am vrut să știu ce s-a întâmplat mai departe, după ce a ieșit din trup. „Văd o lumină. Mă duc acolo, în sus.”

D: Spune-mi ce se întâmplă când mergi către lumină.

K: S-a întâmplat atât de repede! Aș vrea să nu se fi întâmplat.

D: Dar nu te mai poți întoarce acum, nu-i așa? (Nu) Deci, ce se întâmplă? Ce experimentezi?

K: Doar această pace.

D: Eşti singură sau mai sunt alţi oameni cu tine?

K: Nu văd oameni. Există o prezenţă... „Pot să mă întorc?”

D: Asta întrebi? (Da) Ce îţi spune?

K: „Nu. Corpul tău este distrus.” De ce a trebuit să se întâmple asta? „Este ceea ce ai vrut.” De ce aș vrea așa ceva? Ei spun: „Trebuia să pleci... Ți s-a terminat timpul acolo. Viața ta s-a terminat.”

D: Dar nu a fost o viaţă foarte lungă.

K: Da, şi nu cred că este corect. Ei spun: „Este ceea ce ai vrut.”

D: Cere-le să îţi explice, pentru că ai uitat.

K: „E ceea ce a vrut sufletul tău. Să fii acolo pentru o perioadă scurtă de timp. Ca să înveți.”

D: Să înveți ce?

K: Am învățat ce am învățat. Despre a fi tânăr... Dacă trupul nu îmbătrânește, sufletul nu progresează. Dacă trupul se distruge atunci când eşti tânăr, sufletul tău nu mai progresează.

D: Dar ai fi putut supraviețui ca infirmă. (Da) Dar atunci nu ai mai fi fost capabilă să faci ceea ce trebuia să faci?

K: Cred că nu trebuia să fac altceva. Doar să învăţ cum e să fii tânăr. Deci, te vei întoarce şi vei îmbătrâni. Vei dori să îmbătrâneşti, ca să îţi crească sufletul. Pentru că acum știi că sufletul nu crește, dacă trupul se distruge când eşti tânăr. Vei aprecia faptul că îmbătrâneşti. Trebuie să ai grijă de corp, să fii mai atentă. Să nu cazi, dacă poți evita acest lucru.

D: După ce vorbesc cu tine, te duci în altă parte?

K: E un fel de explozie... căldură... Ca și cum aș fi într-un cocon.

D: Ți-a spus cineva să faci asta?

K: Da. Trebuie să merg mai departe, în acel univers de acolo. Să fac parte din el pentru un timp. – În acea explozie de lumină... ca să mă gândesc la asta.

D: Să te gândești la viața din care tocmai ai plecat?

K: Și să mă pregătesc pentru alta.

D: Trebuie să mergi în altă viață? (Da) Ce simți în legătură cu asta?

K: (Bucuroasă) Cred că e în regulă. Vreau să trăiesc mai mult și nu vreau să mai urc la etaj. (Râde)

D: Nu vrei să riști să se întâmple din nou. (Râde) Vorbești cu cineva despre planurile tale?

K: Da. Vorbim despre asta. Cum va fi dacă te întorci pe Pământ ca să fii ceea ce vrei să fii, cât vei trăi și toate lucrurile astea.

D: Îți faci un plan?

K: Da. Mă gândesc la asta și durează mult să mă hotărăsc. Ei îmi vorbesc despre diferitele posibilități. Mă întreabă: „Vrei să trăiești în preajma zăpezii?” Nu, nu... Îmi place zăpada și uneori voi fi în preajma zăpezii, dar nu mi-aș dori să trăiesc acolo. – Cred că am pus la cale viața în care mă aflu acum.

D: Asta îți arată ei? (Da) Cum faci planurile?

K: Am o coală mare de hârtie, un creion și un condei. Ne gândim la toate aspectele. Ei îmi spun: „Nu aveai prea multe de învățat, dar trebuia să înveți să ai grijă de corpul tău.”

D: Îți faci planuri cu alți oameni, sau ce fel de planuri?

K: Da. Unde vrei să locuiești... familia... toate lucrurile astea. Cred că m-am hotărât cu privire la viața de acum și am încercat să mă feresc de scări. Scările nu au fost bune pentru mine. (Am râs amândouă.)

D: Vorbești despre viața ca Kim? (Da) A existat cineva în acea viață pe care Kim îl cunoaște acum?

K: David (actualul ei soț)... El a fost doctorul.

D: De ce ai făcut un contract să te întâlnești din nou cu el?

K: Pentru că am plecat și nu am avut ocazia să îl cunosc. Era atât de drăguț și de grijuliu. El a plâns.

D: Deci a fost de acord să revină în viaţa lui Kim pentru a o ajuta? (Da, da)

Kim întrebase despre fiica ei adoptivă, Robin. „Ea a fost mama mea, în acea viață. A fost foarte supărată, când am murit."

D: A vrut să fie din nou cu tine? (Da) Dar nu a putut veni ca copilul natural al lui Kim? (Nu) Știa dinainte că va fi adoptată?

K: Da, asta făcea parte din planul ei. – Aproape am făcut-o. Aproape că am distrus trupul. (Kim avusese un accident de mașină.) Dar ea trebuia să ajungă la mine.

D: Și ea te-a ales pe tine, în detrimentul părinților biologici? (Da) A existat un motiv pentru asta?

K: Oh! Aveau șaisprezece ani! Eu aveam șaisprezece ani când mi-am distrus trupul. Mama de atunci a vrut să fie din nou cu mine, de data asta ca fiica mea. A trebuit să își părăsească părinții biologici, pentru că aveau șaisprezece ani și erau prea tineri pentru a o păstra.

D: Deci acesta a fost acordul – urmau să renunțe la ea. Ea știa deja că Kim avea să fie mama ei adoptivă. (Da.) Interesant cum se leagă lucrurile.

K: Da. Sper că părinții mei biologici sunt bine.

D: Putem afla. Faci o treabă minunată răspunzând la întrebări, dar cred că vom chema pe altcineva, care are mai multe răspunsuri. Este în regulă? (Da)

Apoi am chemat SC-ul. Întotdeauna îi pun aceeaşi întrebare, la început: „De ce ai ales să îi arăţi lui Kim această viaţă?”

K: Ca să vadă că trebuie să aibă grijă de corpul ei.

D: A avut nişte accidente, nu-i aşa? (Da) Şi-a distrus trupul, nu-i aşa? (Da) Subconştientul nu a putut împiedica să se întâmple asta?

K: Nu, nu am făcut-o. Dar am crezut că trebuie să i se reamintească. Ea începea să uite acest lucru.

D: Ne-a povestit cum a luat fiica ei decizia de a veni şi a fi adoptată. Ce s-a întâmplat cu părinţii biologici ai lui Robin? Erau foarte tineri când au avut-o pe Robin. Poţi vedea dacă sunt în regulă?

Kim mă rugase să aflu răspunsul la această întrebare.

K: Mama ei biologică a fost fratele ei în acea viaţă. Mama ei de atunci era foarte ocupată cu magazinul, aşa că fata trebuia să aibă grijă de acest frăţior.

D: Deci s-au făcut acorduri între toţi? (Da) Ei bine, Kim şi-a exprimat îngrijorarea. Părinţii care au făcut-o pe Robin erau foarte tineri, aveau doar şaisprezece ani. Ea se întreabă ce s-a întâmplat cu ei în viaţa prezentă. Ştiu că poţi vedea aceste lucruri, dacă este potrivit. Ce s-a întâmplat cu ei, după ce s-a născut Robin?

K: Mama ei biologică a mers la şcoală şi are acum alţi copii.

D: Kim se va simţi mai bine, dacă ştie asta. Deci totul a fost bine, în final.

Una din problemele fizice ale lui Kim era la gât. (Tiroida) Am întrebat ce a cauzat problema. „A vrut să ceară ajutor. Când a căzut pe scări și și-a rupt gâtul, a rămas întinsă acolo mult timp și a încercat să strige, dar nu a reușit.”

D: De ce îi afectează asta gâtul, acum?

K: Încă mai încearcă să ceară ajutor. Totul a început când mama ei s-a îmbolnăvit. Atâta timp cât mama ei era acolo, totul a fost bine. Dar când mama ei s-a îmbolnăvit și trăgea să moară, atunci a vrut să strige din nou.

Am continuat apoi cu terapia, pentru a lăsa simptomele de la gât în trecut cu cealaltă fată, și pentru a o asigura pe Kim că oricum nu putea face nimic, ca să-și ajute mama aflată pe patul de moarte. Pur și simplu se auto-pedepsea. Întrucât boala era doar un memento rămas din altă viață, SC a fost de acord să vindece gâtul și să taie legătura cu trecutul. A vindecat-o trimițând energie glandelor din gâtul ei și relaxându-le. SC a spus: „Nu mai e nevoie să strigi. Trebuie doar să te relaxezi.”

După ce am terminat, am trecut la următoarele întrebări de pe listă. Era îngrijorată de țiuitul din urechi, care trecea dintr-o parte în alta. În alte cazuri mi s-a spus că această problemă are de a face cu reglarea frecvențelor. Bănuiam că răspunsul va fi același și în acest caz. „Ce anume a cauzat problema?”

K: Pământul. Vibrațiile se schimbă și s-a întâmplat asta. Va trebui să se adapteze la frecvențe. O putem ajuta, ridicându-i vibrațiile.

Accidentul i-a provocat probleme grave în corp și a fost necesară o intervenție chirurgicală. SC a întâmpinat dificultăți când a încercat să îi adapteze corpul la noile vibrații, pentru că: „Sunt multe fire aici! De aceea îți vine atât de greu să te adaptezi la noile frecvențe. Să vedem ce putem face.”

D: Asta s-a întâmplat când și-a distrus din nou corpul. (Da) Poți face ca frecvența de vibrație să nu o mai deranjeze?

K: Încerc să o ajustez.

D: Toate acele fire creează un efect de împământare sau ce se întâmplă?

K: Măresc frecvențele... interferează. Interferează cu procesul natural. Ea se descurcă totuși destul de bine, dacă luăm totul în considerație. I-am spus să aibă grijă de corp. (Râde)

* * *

Wilma trecea printr-o viață banală și primitivă, când i-am cerut să meargă într-o zi când se întâmplă ceva important. Când a făcut-o, a fost evident că a sărit într-o altă viață.

W: (Frenetic) Apă! Nu pot să respir.

D: Ce vrei să spui?

W: Sunt în apă. Nu pot să respir.

Am îndepărtat orice senzație fizică incomodă, astfel încât să poată vorbi cu mine cu obiectivitate.

D: Cum ai ajuns în apă? Poți merge înapoi, ca să vezi ce s-a întâmplat. Poți să vezi. Nu te va deranja deloc să te uiți la asta.

W: E o mașină care a ieșit de pe pod.

A fost o surpriză. Mașina sărise în apă. Nu am avut de ales, trebuia să o urmăm.

D: Tu erai în mașină?

Vocea îi tremura de groază, când a răspuns: „Da”.

D: E în regulă. Poți să privești. Erai la volan sau ce s-a întâmplat?

W: Nu... eram pe scaunul din față.

D: Cine conducea mașina?

W: Mama mea.

D: Cine mai e în mașină?

W: Sora mea.

D: Câți ani ai?

W: Șapte.

D: Mergeați undeva?

W: Presupun că da.

D: Locuiai în zonă?

W: Da... Nu foarte aproape. În zonă.

D: Unde este tatăl tău?

W: Nu știu.

D: Ce s-a întâmplat? Poți să privești. Nu trebuie să experimentezi asta.

W: Ne-am lovit de ceva. Suntem pe pod. Partea din față a mașinii tocmai a trecut peste marginea podului. Mașina s-a răsturnat și a lovit apa, iar apa a început să intre pe geamuri. Nu pot să respir.

Am îndepărtat din nou orice senzație fizică neplăcută. „Mama și sora ta sunt și ele acolo?”

W: Nici una din noi nu a reușit să iasă. Toate am murit.

D: Sunteți toate în mașină?

W: Da. Ne scufundăm.

D: Nu vei simți asta. Nu vei simți nici un disconfort. – A fost un șoc, nu-i așa?

W: Da, nu ne așteptam la asta.

D: Nici mama ta nu s-a așteptat, nu-i așa? (Nu) Ea nu știa ce avea să se întâmple.

Am mutat-o înainte, după ce s-a terminat totul şi a trecut în lumea de apoi. Este mai uşor să obţii informaţii după ce persoana şi-a părăsit corpul. Nu era necesar să treacă prin moartea propriu-zisă. Am întrebat-o pe Wilma (copilul) dacă poate vedea maşina.

W: Este sub apă. S-a scufundat cu oamenii în ea.

D: Ştie cineva că aţi căzut în apă?

W: Nu. Nu era nimeni prin preajmă.

D: Ce ai de gând să faci acum?

W: Am murit acolo, aşa că doar plutesc prin preajmă.

D: Mama şi sora ta sunt şi ele prin preajmă?

W: Sunt în apă. Au murit şi ele, dar nu le mai văd. – Nu prea vreau să plec.

D: De ce nu?

W: Pentru că nu vreau să mor.

D: Erai tânără. (Da) Dar a fost un accident. (Da) Ai avut o viaţă bună?

W: Voiam să dureze mai mult.

D: A fost o surpriză ce s-a întâmplat. Nu trebuia să se termine atât de repede. (Nu) Vezi pe cineva?

W: Sunt nişte oameni aici sus, care mă aşteaptă. Ei ştiu că vin.

D: Ai de gând să vorbeşti cu ei?

W: Da, îl văd pe tatăl meu acum.

D: Îi poți întreba de ce s-a întâmplat asta. De ce ai murit atât de tânără?

W: Îmi spune doar că nu trebuie să mai rămân acolo jos. (Eu voiam să mai stau) Voi uita foarte repede cum e să fii acolo jos, apoi voi ști de ce e mai bine să fiu aici sus.

D: Dar ai fost acolo jos doar pentru scurt timp.

W: Îmi spune că nu aveam nevoie de mai mult. Spune că am învățat ce aveam nevoie.

D: Cum te simți în legătură cu asta?

W: Mi-ar fi plăcut să mai rămân acolo, dar poate că e mai bine aici. E mai puțin limitativ. Mai sunt și alți oameni aici. Uite-o pe mătușa mea! O văd pe mătușa mea.

D: Deci sunt oameni pe care îi cunoști. Unde trebuie să mergi acum? Îți spune cineva?

W: Nu, doar stăm aici... plutim pe aici, mai bine zis. Ei spun că trebuie să urcăm, dar nu e nici o grabă. O pot face în ritmul meu.

D: Ce vrei să faci acum?

W: Sunt gata să merg în sus. Nu pot să mă mai întorc acolo.

D: Ai putea să mergi sus și să vezi ce e acolo. Doar nu ai nimic de pierdut.

W: Da. Îmi place acolo. Vine mătușa mea. Mă ia de mână și mergem în sus. Nu văd prea multe acum. E înnorat. Sunt diverse lucruri în aer.

Am dus-o înainte mai repede, până când a ajuns acolo unde trebuia să meargă.

W: Nu știu unde este asta. Încă nu văd prea multe. Sunt diverse lucruri în cale. –

E în regulă. E cineva acolo sus. Știu că ar trebui să îi cunosc, dar nu știu cine sunt. Văd o siluetă umană. Arată „transparentă”, dar știu că este cineva cu care am mai fost în contact aici sus.

D: Deci simți că ai mai fost aici?

W: Da, de multe ori.

D: Când ajungi acolo, locul ți se pare cunoscut?

W: Da, cred că da. (În șoaptă) Aș vrea să știu cine este acest ins. Nu îl pot descrie. Mă ia în primire când ajung acolo. – Tatăl meu pleacă. Trebuie să meargă în altă parte.

D: Are o treabă de făcut?

W: Cred că tocmai a făcut-o... Voia să se asigure că am ajuns cu bine acolo. – Acum rămân aici cu această persoană.

D: Te va duce undeva?

W: Una alta rămânem aici. – Totul e în ceață. Nu văd bine. (Râde) Oh, aș vrea să pot face asta!

D: Ce anume?

W: Tocmai și-a schimbat felul în care arată... într-o clipă. Se schimbă atât de repede. – Oh, vrea să mă amuze. Nu face asta întotdeauna.

D: Să vedem unde te duce. Va deveni mai clar.

W: Mă duc la școală. – Văd o clădire din piatră de culoare albă și niște trepte și stâlpi... E o clădire destul de mare... treptele urcă și iar urcă. Probabil că sunt doar vreo șase trepte, dar parcurg o distanță atât de lungă. – Deci mergem la școală. Eram afară. Acum am intrat, dar nu am apucat să văd ușa. Ciudat!

D: Cum e școala?

W: Se întâmplă o mulțime de lucruri aici. Aici voi afla ce am să fac în continuare.

D: Ce vei învăța la această școală?

W: Cum să mă descurc cu lucrurile de pe Pământ... E o bătaie de cap să fii acolo jos.

D: Vrei să spui – cum să te descurci când vei reveni în corp?

W: Aici sus, putem vedea cum să ne ocupăm de lucrurile de jos. Este mai ușor să le vezi de sus. Când ești jos, nu mai poți vedea nimic. Este ridicol. De aceea, cu toții trebuie să deslușim lucrurile când suntem aici.

D: Când ești acolo jos, nu mergi întotdeauna pe drumul cel bun, nu-i așa?

W: Nu, pentru că nu ne mai amintim ce să facem. Suntem jalnici.

D: Îți explică de ce nu îți mai amintești?

W: Stai să vedem. Spune doar că voi fi confuză. Cred că ar fi mai ușor dacă mi-aș putea aminti, dar el spune că nu ar fi. – Vreau să îmi amintesc, dar el spune că nu așa merg lucrurile.

D: El crede că ai fi derutată dacă ți-ai aminti ce să faci?

W: Da, așa a spus. El spune că suntem cumva programați să rămânem pe drumul cel bun, suntem programați intern. Spune că aici sus vor lucra cu mine. Și pentru că au făcut asta, când voi ajunge acolo jos voi ști, chiar dacă nu îmi amintesc propriu-zis. Spune că totul este înregistrat în interiorul nostru, așa că nu trebuie să ne facem griji. Când oamenii sunt aici, trecem în revizie planul, cu ei. Așa încât atunci când oamenii se întorc pe Pământ, ei știu care este planul, chiar dacă nu „își amintesc”. Ei știu pur și simplu, dar nu știu că știu.

D: Dar de multe ori când cobori pe Pământ, lucrurile nu merg conform planului, nu-i așa?

W: Nu, dar există remedii pentru asta.

D: Ce vrei să spui?

W: De exemplu încercăm să îi influențăm puțin dacă este nevoie, pentru a menține oamenii pe drumul cel bun, sau pentru a-i aduce înapoi pe drumul cel

bun sau orice putem face de unde suntem, fără a încălca nici o regulă.

D: Dar cum faceţi asta? Când sunt pe Pământ, oamenii nu vă pot vedea acolo sus.

W: Nu, ei nu mă pot vedea, ceea ce este bine. Pentru că dacă ar putea să mă vadă, s-ar putea să nu pot face lucrurile pe care le fac. – Uneori trebuie să încurajezi oamenii să meargă într-o direcţie la care nu se gândesc sau în care nu doresc să meargă.

D: Asta nu interferează?

W: Nu, o facem conform regulilor. Cunoaştem regulile şi nu le încălcăm niciodată.

D: Care sunt regulile?

W: Doar că nu poţi interveni, nu poţi să cobori, să iei pe cineva de mână şi să-l conduci. Dar uneori poţi instala blocaje rutiere, poţi bloca un drum, iar asta poate schimba lucrurile pentru mulţi oameni. Încercăm să nu facem mai mult decât e necesar.

D: Oamenii au liberul arbitru când se întorc în corp, nu-i aşa?

W: Da, da. Ei pot face multe lucruri, dacă doresc.

D: Ai de gând să îţi faci un plan?

W: Voi lucra cu ea şi ne vom da seama ce trebuie să facă în continuare. Dar cred că va merge o vreme la şcoală.

D: Fetiţa? (Da) Trebuie să meargă la şcoală pentru a fi instruită?

W: Nu este o instruire propriu-zisă, dar sunt anumite lucruri pe care trebuie să le ştie data viitoare. Le va învăţa în timp ce lucrăm la plan.

D: Are un cuvânt de spus despre plan?

W: Oh, da. Dacă nu vrea să facă asta,vom pregăti alt plan. Nu vrem ca cineva să facă ce nu vrea să facă. Nu e nici o distracţie.

D: Deci trebuie să fie de acord cu planul? (Oh, da, da) Dar planul poate fi modificat când te întorci pe Pământ?

W: Depinde. Uneori planurile au fost modificate, dar încercăm să nu facem asta. Adică încercăm să ne asigurăm că planul este bine pus la punct, înainte de a trimite pe cineva acolo jos.

D: Pentru că sunt implicaţi mulţi oameni, fiecare cu planurile lor.

W: Corect. După cum știi, toate se împletesc.

D: Dar uneori lucrurile nu funcționează așa cum și-a dorit persoana respectivă.

W: Nu, pentru că oamenii au liberul arbitru. Sunt lucruri care se întâmplă, nu e ca și cum ai fi ales asta.

D: Sunt multe influenţe.

W: Corect. Va urma un fel de cursuri generale, până când e gata planul. Când vom obține planul, vom ști mai bine ce trebuie să facă în runda următoare. Întâi revizuim planul cu ea și dacă îi place, o trimitem în diverse locuri unde poate învăța diverse lucruri, care îi vor fi de ajutor în acea viață.

D: De ce a murit atât de tânără, într-un accident de mașină?

W: Pur și simplu nu mai aveam nevoie de ea acolo. A fost de acord să aibă o viață de durată scurtă.

D: A învăţat tot ce trebuia să învețe?

W: Da. Și a ajutat și alți oameni, dacă îmi amintesc bine.

D: Dar când a murit, nu a vrut să plece imediat.

W: Nu. Majoritatea oamenilor nu fac asta, de obicei. Unii oameni sunt dispuși să plece, dar... încă mai sunt atașați de corp. Și nu știu unde pleacă. Nu își amintesc să fi fost aici sus, înainte. Ei cred că merg într-un loc pe care nu îl cunosc, așa că le este frică. Ea era mică, așa că probabil că era mai speriată decât un adult. – Am vrut-o înapoi aici. Aici se întâmplă lucruri care îi plac.

Am dus-o înainte ca să vedem care era planul, ce trebuia să facă.

W: Încă nu este săpat în piatră, dar ne gândim la un bărbat. Văd un costum de om de afaceri... nu știu dacă are să vrea să facă asta.

D: Vrei să spui că va reveni ca bărbat?

W: Nu. Viața asta va fi foarte complicată. Dar nu știu dacă are nevoie de ceva atât de complicat acum. – (Vorbește cu altcineva.) Nu cred că este potrivit pentru ea. Cum? E planul altcuiva? Cred că au încurcat planurile. (Râde și șoptește.) Bine, du-te să îl iei.

D: Asta se întâmplă uneori? Se confundă planurile?

W: Nu ar trebui, dar... – (Râde) Vrem să fim siguri că toată lumea are planul corect. Da, s-a făcut o confuzie... Scuze.

D: Te ocupi de mai mulți oameni acolo?

W: Da, iar acel plan era pentru persoana dinaintea ei.

D: Bine. Las-o pe acea persoană să ia planul complicat. (Râde) — Bine. Care e planul ei? Ce e potrivit pentru ea?

Am știut de la început că vorbeam despre Wilma în viața ei actuală, pentru că dacă fetița a murit într-un accident de mașină, asta nu putea fi prea departe în trecut. Wilma s-a născut în anul 1963, așa că fetița a fost probabil în viața de dinaintea celei actuale.

W: Se pare că în următoarea viață va fi mamă. Asta e tot ce pot vedea.

D: Este un plan bun?

W: Dar nu vreau să o fac... Scutură din cap. Nu vrea să facă asta. Nu vrea să fie mamă. (Râde)

În această viață, Wilma nu s-a căsătorit și nu are copii.

D: Ea are ultimul cuvânt, nu-i așa?

W: Da. Nu obligăm pe nimeni să facă ceva ce nu vrea. – De obicei, oamenii își dau seama dacă nu vor să facă ceva. Dacă se gândesc la asta suficient de mult, de obicei pot vedea cum vor merge lucrurile.

D: Mă gândeam că unii oameni pur și simplu nu sunt capabili să ia singuri o hotărâre bună.

W: Există și astfel de oameni, dar eu nu lucrez cu ei. Altcineva se ocupă de ei.

D: I-ai arătat un alt plan?

W: Trebuie să facem unul. Va dura puțin timp să îl studiem și să ne asigurăm că totul e așa cum trebuie. – Vreau să îi ofer un plan bun... nu atât de traumatizant ca ultimul.

D: Va fi o viață mai lungă decât ultima?

W: Cred că da. Da, va curge mai lin. Îi va plăcea și nu va fi așa de obositoare.

D: Uneori o viață scurtă este o lecție pentru ceilalți?

W: Uneori da. Au existat câteva lecții, pentru cei implicați în acea situație.

Am dus-o înainte când planul era gata și am întrebat-o dacă este de acord cu el.

W: Va avea o carieră. Îi place asta. Trăiește peste vârsta de șapte ani, ceea ce îi place foarte mult. E bine, dacă vrei să stai acolo jos atât de mult timp. Eu nu mi-aș dori așa ceva, dar ea crede că e o idee grozavă.

D: Ce fel de carieră?

W: Nu pot spune. Dar indiferent ce carieră e, îi place ideea.

D: Va fi de acord cu asta?

W: Cred că da. Trebuie să vadă și restul, dar cred că îi place. Va dura ceva timp.

D: Nu va coborî imediat?

W: Oh, nu. Acum că îi place asta, sunt anumite pregătiri de făcut.

Entitatea cu care vorbeam nu avea cu adevărat conceptul de timp, așa încât a trebuit să-i spun că aici lucrăm cu timpul. Am întrebat dacă știa că vorbește printr-un corp fizic. A răspuns că este conștientă de acest lucru.

D: Acesta este corpul fizic pe care îl numim Wilma. (Da) Acesta este trupul, este viața în care merge fetița, sau a mai existat o viață intermediară?

W: Este viața care urmează.

D: Cea pentru care se făcea planul?

W: Cred că da, da. Ea a respins planul în care urma să fie mamă, așa că am renunțat la el.

D: Nu a vrut să își asume responsabilitatea?

W: Pur și simplu nu are nevoie de asta acum. Nu e nevoie să o facă acum. De data asta va participa la o misiune de cercetare.

Trebuia să pun întrebări și voiam să văd dacă entitatea cu care vorbim va putea să răspundă la ele, sau dacă va trebui să apelăm la SC. Mi-a spus: „Nu pot vedea totul, dar pot vedea multe lucruri.” Am pus eterna întrebare: „Care este scopul ei în viață? Ce ar trebui să facă ea în această viață?” Avea o carieră, dar nu era mulțumită. Au spus că acest lucru se va schimba. I-au oferit o mulțime de informații despre noua sa carieră, pe care o va avea până anul viitor. I-am reamintit că în această lume avem nevoie de bani, ca să putem trăi. „Știu. De aceea mă bucur că nu mai trebuie să mă întorc acolo.”

Am întrebat SC-ul de ce a vrut ca Wilma să știe despre viața scurtă a fetiței. Ce încerca să îi spună?

W: Din cauza asta nu se simte bine.

D: Asta îi cauzează problemele fizice?

W: Da. Ea a rămas o vreme pe fundul râului.

Wilma avusese probleme cu plămânii: retenție de lichide, senzația că se înecă în propria grăsime și în lichidele din interior.

W: Ea nu se mai înecă. A murit acolo. Fetița este moartă acum, așa că Wilma nu mai are nevoie de aceste senzații fizice.

D: Dar se pare că s-au transmis în corpul Wilmei.

W: Oh, da? Doamne, dar nu vrem asta. Nu asta ne dorim.

D: Ea a spus că a avut toată viața ei senzația că se îneacă în lichide, ca și cum ar avea o retenție de lichide în corpul ei.

W: Ei bine, a zăcut acolo mult timp. Dar nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să se transmită asta în corpul de acum. Asta a fost în viața când era acea fetiță. Nu aparține aici. Nu ar trebui să facă parte din viața ei prezentă.

I-am dat sugestii să lase totul în trecut, acolo unde aparține, astfel încât această chestiune să nu o mai deranjeze pe Wilma, în viața actuală.

W: Nu am mai văzut așa ceva, dar sunt multe lucruri pe care încă nu le-am văzut. Aș putea întreba în jur, cu siguranță cineva trebuie să știe sau să fi auzit despre asta.

D: În munca mea, am descoperit că oamenii scot la suprafață lucruri asociate cu felul în care au murit. Iar asta nu ne place, pentru că provoacă probleme.

Am parcurs pașii necesari pentru a îndepărta problema. Ei au spus că nu era nimic altceva în neregulă cu trupul, în afară de efectele secundare asociate înecului.

W: Wilma nu ar fi trebuit să aibă această problemă. Dizolvăm boala. Ne concentrăm asupra modului cum ar trebui să fie trupul, cum ar trebui el să funcționeze. Și apoi separăm acele lucruri și le aducem înapoi la locul lor, în cealaltă viață. Ele nu aparțin aici. – Le-am extras și acum vizualizăm cum ar trebui să fie corpul în starea de sănătate, o stare mult mai confortabilă pentru ea. Considerăm că este gata! Am terminat treaba. (De asemenea, i-au stabilizat

metabolismul. Căderea părului era cauzată de metabolismul prea lent.) S-a întâmplat pentru că s-au amestecat viețile. Nu sunt un expert în domeniu, dar uneori se poate întâmpla. Oricât de atenți încercăm să fim, uneori lucrurile se strecoară pe lângă noi.

Mesajul de despărțire a fost: Să poarte torța mai departe. Ea știe de ce o poartă. Ea este aici pentru un motiv, deși motivele nu sunt întotdeauna clare. Voi toți trebuie să purtați torța. Vrem să își amintească și ea să poarte torța.

D: Ce înseamnă a purta torța?

W: Ea are treburi de făcut, pe care este perfect capabilă să le facă. Să își țină ochii fixați pe țintă, ca să nu piardă din vedere ceea ce vrea să facă.

Capitolul 8

O MISIUNE GREA

Mary a coborât de pe nor într-o scenă frumoasă de la țară cu copaci și câmpuri verzi, cu multe animale care se jucau printre copaci. Era o fetiță de șase ani, care se bucura să stea singură afară. Nu îi plăcea să stea în casa în care locuia, prefera să stea în natură. A spus că era mult stres în casă, pentru că toată lumea era speriată. Le era frică să nu își înfurie tatăl. Atmosfera din familie era tensionată. Am întrebat cine mai este în familie. Mi-a răspuns cu o voce copilăroasă: „Mă gândesc la viermii de pe roșii ca la familia mea, dar mai sunt fratele meu și surorile mele, și am un unchi din generația bunicilor și un bunic. De asemenea, mai e mama mea. E tare obosită, fiindcă muncește din greu. Este o fermă mare. Mai sunt și alți oameni care vin să ajute cu recoltele, iar ea gătește pentru toată lumea. Tata nu e fericit. Nu vrea să fie acolo. – În iazuri sunt țestoase, iar viermii de pe roșii sunt mari, verzui și graşi. Se simt bine acolo. Sunt mai buni decât familia mea.” Locuiau în case separate, dar toate se aflau la ferma mare. „Eu stau mai mult singură, dar avem pisici cu pisoi. Îmi plac plantele și animalele. Mă cațăr în copaci, să văd puii de păsări din cuiburi.”

D: Ce vrei să faci când vei fi mare? Te-ai gândit vreodată la asta?

M: Nu știu dacă voi rezista atât de mult. Pare prea departe. Nu cred că adulții sunt fericiți și nu vreau să fiu ca ei. Mi-ar plăcea să fiu mai înaltă.

D: (Am râs) Ai să fii. Crede-mă... ai să crești mare. Toată lumea crește.

M: Vreau doar să rămân la fermă. Animalele, plantele... avem o grădină mare... prind broaște țestoase în iaz. Simt murdăria dintre degetele de la picioare.

Din ceea ce îmi spusese Mary în interviul dinaintea sesiunii, era evident că descria un moment din viața ei actuală. Își retrăia copilăria nefericită de la fermă, cu părinți care nu o iubeau. Am mutat-o înapoi, când era bebeluș. Voiam să o scot astfel din această viață și să o duc în trecut. S-a văzut ca un bebeluș care stătea în leagăn. Toți frații și surorile ei erau adunați în jur și se uitau la ea. Păreau mult mai mari decât ea.

D: Ce părere ai de faptul că ești în această familie, în corpul unui bebeluș?

M: Nu știu. Nu sunt sigură. (Pauză) Nu pare a fi o situație foarte fericită. Se pare că ei nu știu că sunt unul dintre ei. Sunt mult mai mică decât ei, și mă privesc cu o curiozitate foarte mare.

D: Asta pentru că ești nou-venită în familie. Va fi bine.

Apoi am mutat-o pe Mary mai înapoi, când a luat prima dată decizia de a fi din nou copil și am întrebat-o ce vede.

M: Văd o masă cu diagrame pe ea, cu hărți și suluri. Masa are o formă ovală, cu niște colțuri ciudate. Pare a fi din marmură... e rece când o atingi. Se pare că masa luminează dinăuntru, dar nu văd cum poate face asta. Pe ea sunt hărți și hârtii. Pare să strălucească de dedesubt.

D: Mai este cineva în jurul mesei sau ești singură?

M: Mai sunt câțiva oameni în vârstă. (Începe brusc să plângă și spune cu regret:) Nu vreau să plec! – Îmi spun că trebuie să revin pe Pământ. (Plânge) Nu vreau să mă întorc. (Plânge)

D: Asta au hotărât ei?

M: Au spus că trebuie să mă întorc.

D: De ce trebuie să te întorci?

M: Mai am multe lucruri de învățat. – Dar îmi place locul în care sunt acum. E un loc frumos cu apă limpede... cu garduri vii frumoase și verzi, cu peisaje și fântâni. E un loc calm și liniștit. – Nu vreau să plec. Ei îmi spun că va fi mai bine, pe termen lung.

D: Îți pot spune ce trebuie să înveți?

M: Relațiile cu oamenii, de exemplu. Cum să procesez gândurile, ca să rămân departe de negativitate. Toată lumea trebuie să treacă prin aceste lecții. Cred că nu le-am înțeles bine data trecută.

D: Ce se întâmplă dacă nu înțelegi bine?

M: Există multe opțiuni diferite, dar ei îmi spun că aceasta este cea pe care trebuie să o aleg.

D: Ți-au prezentat și alte opțiuni?

M: Nu, pentru că au spus că aceasta e cea pe care trebuie să o aleg. — Scopul este să atingi perfecțiunea.

D: Dar nu crezi că ai înțeles bine data trecută?

M: Presupun că nu. Nu credeam că am făcut o treabă atât de proastă. (E deprimată) Au spus că de data asta va fi diferit. Personaje diferite... o distribuție diferită a actorilor... roluri diferite. (Frustrată) Acolo jos nu mai poți să zbori.

D: Ți-au arătat cum va fi?

M: Au spus că va fi un fel de vindecare, pentru familie.

D: Pentru familia în care intri acum?

M: Cu toții am fost de acord să facem asta.

D: Ceilalţi din familia ta au fost de acord să vină şi ei împreună?

M: Da. Unii dintre noi au mai fost împreună, dar nu toţi... vom încerca să facem lucrurile cum trebuie, de data aceasta. Știu că unii din ei au mai încercat și înainte, dar cred că nu au reuşit. Și mai sunt și alţii noi. Fiecare are roluri diferite... nu sunt la fel.

D: Sunt aduse diferite personaje, pentru piesa de teatru. Asta vrei să spui?

M: (Dezamăgită.) Da... așa cred. Ei au spus că trebuie să merg și să fac asta, pentru vindecarea mea și a tuturor.

D: Ți-au spus cum ar trebui să faci asta?

M: Există multe opțiuni. – Să nu faci rău.

D: Asta e important, nu?

M: Cred că dacă mă vor obliga să mă întorc și să „o fac”, așa va fi. (E enervată) Dar cred că mai există și alte moduri în care aș putea face asta. – Au spus ceva despre programare, că aș putea să fac asta mai repede.

D: Trebuie să se încadreze într-o anumită perioadă de timp?

M: Nu știu dacă trebuie să o fac într-o anumită perioadă de timp, sau dacă e vorba de tot ce am de făcut. Dar există un mod mai rapid de a avea face lucrurile.

D: Deci toţi oamenii care vor fi în familia voastră au fost de acord să vină împreună?

M: Da. Vor veni și alții, când va fi nevoie.

D: Am auzit că stabiliți contracte între voi. Este adevărat?

M: Toți avem sarcinile noastre, dacă asta vrei să spui. Misiunea mea este să merg acolo și să nu fac rău. (Subliniază asta)

D: Și scopul este perfecțiunea, ceea ce este dificil, nu-i așa? (Da) Dar lucrurile arată diferit, când ești acolo sus. Ce crezi? Ai să poți îndeplini misiunea?

M: (Un oftat greu) Cred că ar trebui să mai existe și o altă modalitate de a face asta. Dar au spus că astfel lucrurile se vor rezolva mai repede.

D: Ce se întâmplă dacă nu faci lucrurile cum trebuie?

M: Dintr-un motiv oarecare, de data asta se pare că nu am o altă opțiune.

D: Deci trebuie să faci totul bine?

M: Asta se așteaptă de la mine.

D: Sunt curioasă. Ce se întâmplă dacă nu faci lucrurile corect?

M: Va trebui să mă întorc acolo din nou. Sau poate fi într-un loc diferit.

D: În locații diferite, țări diferite și situații diferite?

M: Pe planete diferite.

D: Oh, deci poți merge și pe alte planete. Ai avut multe vieți diferite, cu experiențe diferite?

M: Am avut câteva.

D: Mă întrebam dacă faci asta de mult timp.

M: (Supărată) În mod cert, așa se simte. – Se pare că există anumite niveluri, iar nivelurile se schimbă. Acțiunea se petrece pe diferite niveluri, dar se va termina în cele din urmă la un nivel superior. (Părea foarte tulburată.)

D: Deci mergi la diferite niveluri. Trebuie să înveți diverse lucruri și să termini mai întâi un nivel, înainte de a trece la nivelul următor?

M: Da, cred că da. – Cred că e o prostie... o prostie! Pentru că în locul în care vor să merg nu îți mai amintești nimic, după ce ajungi acolo. E o prostie! E ca și cum te-ai înscrie într-o clasă la facultate, dar când ajungi acolo, nu există cărți și haine. Nu știi unde este clasa ta. Nu știi cine sunt profesorii tăi și e doar o prostie! Este singurul loc unde fac lucrurile așa. Pe Pământ! (E nemulțumită) În alte locuri... în alte sisteme energetice... în alte galaxii... știi ce se întâmplă.

D: Acolo nu intri fără să știi nimic. Deci, Pământul este diferit.

M: Da. Fă-ţi treaba! Ei vor să cobor pe Pământ şi să îmi fac treaba. Este atât de frustrant.

D: Dar nu tu ai făcut regulile.

M: Nu, dar mă obligă să joc cum vor ei.

D: Le-ai spus că nu crezi că este o idee bună?

M: Oh, cred că le-am vorbit destul de clar. – Ei văd evenimentele în mare, nu doar pentru mine. Cu toţii suntem interconectaţi, aşa că este ca un salt cuantic înainte, spun ei. Mulţi dintre noi coborâm în acelaşi timp, cu aceeaşi misiune. Orientarea către noi moduri de a face lucruri care nu au mai fost făcute... ei bine, acolo jos totul s-a încurcat. Dar se va face o reorientare către felul în care ar fi trebuit să fie lucrurile întotdeauna. Lucrurile se schimbă din nou. Creierul uman nu mai e conectat, aşa cum a fost la început. Nu mai ştie tot ce poate face, dar de fapt creierul poate face mult mai mult. Deci suntem ca o întreagă flotă sau un lot întreg de indivizi, care trebuie să ne întoarcem acolo, ca să reorientăm oamenii.

D: Ai mai fost pe Pământ înainte? (Da) Deci ştii cum e acolo jos.

M: Da, dar întotdeauna apare o surpriză.

D: Ţi-au spus cum îţi poţi aminti misiunea, după ce ajungi acolo?

M: Mi-au spus să nu-mi fac griji. Lucrurile vor decurge cu un debit minim, dar nu asta a fost experienţa mea în trecut.

D: Există vreo modalitate prin care să te ajute când ajungi acolo, dacă întâmpini probleme?

M: Da. Nu suntem niciodată cu adevărat deconectaţi. Dar ne simţim ca şi cum am fi. Suntem cu toţii în aceeaşi supă, aşa că trebuie să ne ajutăm reciproc. Mi s-a spus că vom primi ajutoare, pe măsură ce înaintăm.

D: Probabil că nici nu le vei recunoaşte, nu-i aşa?

M: Probabil că ele nu mă vor recunoaşte pe mine. (cu emfază) – Pur şi simplu nu vreau să merg. E atât de frumos aici... sunt cascade cu apă limpede.

D: Au idee cât va trece, până te vei putea întoarce de acolo?

M: Mi se spune: când termin. Știu că indiferent cum va fi, se va simți ca o eternitate. Întotdeauna se întâmplă așa, acolo jos. (Vocea e foarte copilăroasă).

D: Dar nu te poți certa cu ei, nu-i așa?

M: M-am certat, dar fără rezultate.

D: Dar până la urmă vei reveni aici. Am auzit că atunci când revii, totul ți se va părea că a trecut cât ai clipi din ochi. Nici nu îți vei da seama cât de mult timp ai fost plecată.

M: Da, acesta este cântecul pe care l-au cântat. – Dar eu am fost acolo. Este greu și nu ai aripi. Mie îmi place să zbor. (Melancolică) Îmi place libertatea. La nivelul la care mă duc, trebuie să trec prin toată povestea cu nașterea, copilăria și școlile lor.

D: O iei de la început.

M: Îmi spun că trebuie doar să îi învățăm e oameni și că va fi altfel în viitor. După ce îi aducem pe toți înapoi la felul în care au fost lucrurile întotdeauna, ne vom putea relaxa. Nu trebuie să te prinzi în gravitație și 3D. (Oare e termenul potrivit? 3D se referă la dimensiuni?) Nu va mai fi așa. Va fi altfel. Dar ei au uitat. Lucrurile vor fi diferite când energiile se vor schimba. Trebuie să te ocupi cu acest lucru. Cu toții vom ajuta la schimbarea energiei, iar creierul va fi în întregime conectat. Poți să fii într-un loc și să te concentrezi, să te gândești, apoi să fii într-un alt loc. O pot face și acum, dar pur și simplu au uitat.

D: Vrei să spui că, în viitor, oamenii nu vor mai trebui să își înceapă viața ca un copil și să treacă prin toate lucrurile specifice copilăriei?

M: Corect. Pentru că totul se schimbă și nu vor mai fi limite – nu vor mai fi aceste constrângeri.

D: Vrei să spui că vor avea doar un corp de adult, pe care îl vor păstra?

M: Da, sau nici măcar nu vor avea un corp. Nu trebuie numaidecât să ai un corp. Există toate aceste etape diferite, iar ei abia se mișcă în aceste costume fizice mari și grele. Dar nu trebuie să facă asta. Noi suntem mulți și îi vom ajuta să își

amintească. Dar până să ajungem acolo, trebuie să uităm ce vrem să facem. Înțelegi ce spun? Este o prostie.

D: Dar în viitor, dacă oamenii au un corp fizic, îl vor păstra sau ce se va întâmpla?

M: Da. Energia este singurul lucru care se schimbă și devine mai ușoară. Atunci oamenii vor putea ieși din diferite dimensiuni și vor putea apărea acolo. Nu vor mai trebui să înceapă ca bebeluși. Vor exista facilitatori de energie care vor ajuta, la început.

D: Deci în viitor nu vor mai fi bebeluși sau copii mici?

M: Opțiunea va exista în continuare pentru cei care doresc să vină în acest fel, dar va fi ceva ce poți alege.

D: Am auzit că există unele ființe care sunt doar energie. (Da) Nu au corp deloc.

M: Ele au un fel de conștiență care nu moare niciodată. O conștiență care rămâne.

D: Toată lumea de pe Pământ va evolua la acest mod de a face lucrurile?

M: Oamenii care rămân în planul fizic se vor transforma, dar mulți oameni nu vor rămâne în planul fizic. Nu asta e treaba lor de data asta, așa că vor exista mulți oameni care vor pleca. Dar oamenii care rămân, își vor aminti cum să își folosească creierul. Toate creierele vor fi iarăși conectate corect.

D: Toți cei care trăiesc acum pe Pământ, vor putea face asta?

M: Toți oamenii care vor rămâne. Unii mai repede decât alții, dar vor trebui numaidecât să facă asta, pentru că toată încadrarea se va schimba. Este ca și cum computerul nu mai recunoaște software-ul, dacă rămâi. Înțelegi ce spun? Voi folosiți programele vechi. Va trebui să faceți un upgrade, altfel lucrurile nu vor mai funcționa, pur și simplu.

D: Mă gândeam la oamenii care sunt atât de interesați de karma și negativitate.

M: În cele din urmă se vor schimba. Oh, Doamne, sunt atât de negativi! Ei judecă totul în termeni de... alb, negru... corect, greșit... da, nu. Dar există multe

alte feluri de a fi.

D: Ai spus mai devreme că ar trebui să transformi negativitatea, nu-i așa?

M: Da, ar trebui să lucrăm împreună pentru a o reduce. Să schimbăm modul în care funcționează vibrațiile pe planetă, pentru integrarea deplină a mecanismului uman, așa cum ar trebui să fie. Așa cum a fost înainte. Cum este peste tot în altă parte, în afară de Pământ.

D: Dar se pare că oamenii se vor mișca cu diferite viteze, cu vibrații diferite. Ei nu vor face saltul în același timp, nu-i așa?

M: Da. Nu toți vor reuși.

D: Mi se pare interesant că ar trebui să fii acolo, dar nu ești foarte încântată că mergi. (Râde) Se pare că ai o treabă importantă de făcut.

M: Da. Este cu adevărat o treabă importantă.

D: Nu ți-ar cere să o faci, dacă nu ar crede că o poți face.

M: (Mai liniștită) Da, mă duc acolo...

D: Ei au încredere că vei reuși. Sunt niște reguli stupide, dar cred că ești capabilă să o faci și o vei face foarte bine.

Am pus-o să se îndepărteze de scenă și am chemat SC-ul. La început a existat rezistență din partea minții conștiente a lui Mary, care încerca să recapete controlul. SC a spus că se lupta să îi oprească accesul, din cauza fricii. Nu înțelegeam de ce i-ar fi frică, după toate lucrurile pe care deja le descoperisem și le discutasem. În cele din urmă Mary s-a relaxat și a renunțat la încercarea de a controla sesiunea, apoi SC a reușit să intre.

D: Am crezut că vom merge în viețile trecute, dar a accesat perioada când era fetiță în această viață. Există vreun motiv pentru care ai dus-o acolo?

M: A terminat cu trecutul.

D: Mi-ai spus de multe ori că nu trebuie să ne mai concentrăm asupra vieţilor trecute.

M: Nu mai trebuie.

D: Lucrurile se schimbă şi Mary pare că a venit aici cu o misiune foarte importantă. Dar lucrurile nu au ieșit așa cum credea ea, nu-i așa?

M: Încă nu s-a terminat.

D: Este adevărat. Ea a spus că ar trebui să se adapteze și să ajute la transformarea negativității?

M: Este adevărat. Asta ar trebui să facă ea şi toată lumea.

Au fost multe discuţii despre întrebările şi circumstanţele personale ale Mariei, în special relaţia cu familia ei. Membrii familiei ei au influenţat-o negativ timp de mulţi ani şi încă mai întâmpina dificultăţi în a tăia legăturile pe care le aveau cu ea. Am lucrat la toate acestea. Apoi am ajuns la numeroasele ei probleme fizice, cauzate mai ales de mediul toxic (cu chimicale) în care lucra.

D: I-a fost afectat corpul fizic când lucra acolo, nu-i așa?

M: Da, a fost foarte aproape de tranziție.

D: Oh, atât de rău a fost? (Oh, da) De ce s-a ajuns atât de departe?

M: Nu a urmat indicațiile. Era obișnuită să aibă o energie atât de abundentă încât lucra fără oprire, din zori până în amurg. I se părea ceva de la sine înțeles. A început să petreacă tot mai mult timp în acel mediu toxic. Nu era doar o tură de șase sau opt ore. Făcea multe ore suplimentare, așa că și-a saturat corpul cu substanțe chimice. A apărut o ocazie de a ieși, o ușă deschisă. Ar fi putut să plece dacă voia, dar a ales să nu o facă. După aceea i-a părut rău și a căzut în

depresie.

„Ei” au început să lucreze la simptomele ei fizice, foarte complicate. Problema de la creier era deosebit de interesantă. „Știe că a primit unele recalibrări, și o parte din ele se datorează transformărilor planetare. Și-a dat seama că va avea multe probleme, dacă merge cu medicina occidentală. A știut intuitiv că dacă va îndepărta cauza care provoacă boala, în cele din urmă corpul își va reveni.”

D: Ai spus că creierul a fost deja reconectat?

De multe ori SC reconectează creierul, dacă crede că acest lucru este necesar.

M: Da. Trebuia făcut. Dacă cineva ar face scanarea corectă, s-ar vedea. Ea știe că dacă cineva ar face scanările potrivite, ar putea să vadă modificarea. Are dreptate în privința asta.

D: Vrei să spui că după stricăciunile produse de substanțele chimice, ai intrat acolo și ai reconectat-o?

M: Da. Modul în care funcționează acum, nu mai este același.

D: Dar ea crede că și-a pierdut unele funcții.

M: Ea este altfel acum, decât era înainte. Ne conectam mult cu ea înainte. Își făcea meditația și exercițiile. Este foarte perspicace și observă micile inconsecvențe, și are dreptate. Nu este așa cum a fost, dar noi îi vom oferi ajutor. Am spune că urmând căile vindecării și arta minții, ea s-ar fi schimbat oricum... în alte moduri. Ea spune: „Nu sunt așa cum eram înainte de a începe să lucrez la fabrică”. Răspunsul nostru este: „Nu vei mai fi la fel indiferent ce ai face, dar

funcţionarea ta se apropie de 100%, chiar dacă este diferită de cum era.” Trebuie să se obișnuiască și să nu mai privească acest lucru ca pe ceva negativ.

Stomacul și sistemul ei de excreție fuseseră de asemenea afectate de substanțele chimice și avea o mulțime de metale grele în sistem. „A început o curățare cu plante medicinale. În ultimele două zile s-a luptat cu asta. Vom continua să îi oferim asistență intuitivă ca să știe ce plante să folosească în viitor, pentru a menține lucrurile sub control. Are acest sentiment: „Nimeni nu mă ajută. De aceea trebuie să acționez chiar eu.”

D: Nu ţi-a cerut ajutorul, nu-i așa? (Râde)

M: Dar a făcut un salt de credință, venind să te vadă aici.

D: Sunteţi capabili să eliminaţi toate acele toxine din corpul ei?

M: Da. Ea va observa niște chestii „neplăcute” în toaletă în perioada care va urma, dar totul are un motiv întemeiat și nu este ceva rău. Ar fi bine să își mărească aportul de lichide și să bea apă de izvor. Ar trebui să consume mai multe fructe și legume. Ea a observat că nu mai are nevoie de atâta carne ca altă dată. Acesta este un lucru pozitiv, deoarece continuă să se vindece. Ea s-a rugat și ar dori să ajungă în punctul în care să nu mai consume deloc mâncare. Dar noi îi spunem: „Progresul se face pas cu pas”. Nu a ajuns încă acolo și probabil nici nu va ajunge acolo, în următoarele șase luni. Dar obiectivul poate fi atins.

D: Ai spus că va observa anumite lucruri în toaletă. Te referi la diaree?

M: Vor fi scaune întunecate și culoarea urinei se poate schimba, dar asta face parte din eliminarea toxinelor.

Notă: În tot timpul cât Mary a stat la cabinetul meu nu a băut nimic, deși eu i-am tot oferit apă. După ședință s-a dus la baie. Când a ieșit, a spus: „Cred că am să

accept ofertă aceea de apă. Urina mea are o culoare ciudată.” Deci curățarea intrase în vigoare, imediat.

M: O rugăm să evite carnea; probabil că de două ori pe an ar fi suficient. Își va reveni 100%. Va dura ceva timp să își reechilibreze dieta și să își dea seama de ce are nevoie acum, pentru a trăi. Va fi altfel decât în trecut.

Mesaj de la SC: Calmează-te în privința banilor. O auzim și îi înțelegem îngrijorarea. Nu va muri de foame. Nu va muri, deși îi place partea cu „moartea”. Nu își dă seama cât de mari sunt progresele pe care le-a făcut deja. Ea crede că lucrurile sunt mult mai complicate decât în realitate. Se teme că nu va ajunge pe Noul Pământ, dar într-un fel, deja a făcut-o.

D: Da, este deja aici. Deja se întâmplă.

M: Asocierea ei cu tine este foarte pozitivă. (Urmase unul din cursurile mele.) Poate să facă munca pe care o predai. O vom asista în ceea ce privește stima de sine și îi vom aduce clienți cu care va avea rezultate pozitive, pentru a-și construi încrederea în sine. Deci poate practica și va fi un serviciu „uriaș” pentru oameni, fiindcă a avut un drum atât de dificil în trecut. Se simte singură, dar nu este niciodată singură... Nimeni nu este singur.

Capitolul 9

ECHILIBRUL ÎN VIAȚĂ

Chelsea a fost oarecum derutată la început, când a ieșit din nor. S-a trezit într-un mediu ciudat, nepământean, cu un cer și un sol portocaliu, și o pădure de copaci de culoare violet, fără frunze. În loc de scoarță aveau o textură ca pielea netedă, cu celule ca de piele. Atmosfera portocaliu închis era densă și grea, un mediu aproape gazos. În timp ce înainta prin pădurea cu copaci ciudați, a simțit că nu are un corp. Asta nu a deranjat-o, dar liniștea lipsită de viață a scenei era dezolantă. „Mă simt dezamăgită, pentru că nu sunt multe lucruri acolo. E cam gol.” După ce a rătăcit o vreme prin preajmă, a decis că vrea să exploreze altceva.

Așa că am îndemnat-o să se retragă din scenă și să se mute într-un alt moment, într-un loc potrivit. De data aceasta a ajuns într-o pădure cu copaci obișnuiți. O scenă normală, ca pe Pământ. A văzut că era un băiețel indian, care vâna iepuri pentru a-și hrăni familia. Și-a descris viața alături de familia sa, într-o așezare mare de tipi (corturi conice). I-am derulat viața înainte și a ajuns la o vârstă când i s-a permis să se alăture celorlalți bărbați, care își goneau caii într-o echipă de vânătoare. Dar pe lângă vânătoarea de căprioare, de data asta urmau să ucidă și oameni. „În regiunea noastră s-au stabilit niște colonizatori. Nu este locul lor acolo, vrem să scăpăm de ei. Au construit o structură acolo. Era prima dată când auzeam despre ei. Cred că ceilalți știau deja. Am fost surprins să aflu că îi vom ucide. Mă simt confuz. Acolo sunt femei și copii. Oamenii noștri spun că trebuie să moară. Trebuie să scăpăm de ei, altfel vor veni mai mulți. Trebuie să îi omorâm pe toți.”

Când a început masacrul, nu voia să participe la el. Dar ar fi fost considerat un laș, dacă nu participa. Au ucis o familie și a participat și el, deși nu s-a simțit bine. Bărbații au decis să nu le spună celorlalți din sat despre intruși. Le era teamă că vor intra în panică. Așa că au decis să păstreze secretul și nu au spus nimănui ce s-a întâmplat, când s-au întors în sat.

Dar problema nu s-a rezolvat. Când l-am mutat într-o altă zi importantă, a spus că au venit și mai mulți străini. Bărbații din sat simțeau că nu au de ales și trebuie să omoare cât mai mulți străini posibil. „Ce alte opțiuni mai ai? Să pleci din sat?” Acum nu se mai putea păstra secretul. Tot satul a fost implicat. Așa că l-am dus mai departe într-un moment important și el a anunțat că a fost împușcat și moare (un tânăr de douăzeci de ani). De data asta familia pe care au atacat-o avea arme de foc, iar el a fost împușcat în piept. „Ceilalți se luptă. Am murit înainte ca ceilalți să își dea seama.”

Acum că era eliberat de corp, se simțea fără greutate. Plutea în sus printre stele, în spațiul cosmic. Avea un sentiment de liniște și calm. L-am întrebat despre viața pe care tocmai o părăsise. „A fost trist că a trebuit să fac ceva ce nu voiam să fac. Cred că am fi putut învăța cum să trăim împreună cu toții, dar nu a existat deloc încredere. Să ucizi copii nu este un lucru bun! Dar uneori trebuie să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, pentru binele tuturor celor din jur, chiar dacă nu îți place. Este o lecție, dar nu sunt sigur că este lecția potrivită. Nu părea să existe opțiunea de a nu face ceea ce era considerat necesar... cel puțin dacă voiai să faci parte din acel grup.”

Am condensat timpul, până a ajuns undeva unde nu mai plutea. „Este o zonă albă, albă, de un alb strălucitor. Există o energie, o prezență, cu multe celule energetice care sunt una acum. Arată ca o masă întinsă de substanță lăptoasă. – Acum trebuie să îmi examinez viața. Trec în revistă tot ce s-a întâmplat.”

D: La ce te gândești, când îți treci în revistă viața?

C: Oh, am fost o persoană bună. Nu am trăit mult, dar am fost o persoană bună, cât am trăit acolo. Partea cu masacrul nu a fost bună. Nu am vrut să particip, dar am făcut-o oricum.

D: Făceai parte din cultura aceea. Uneori nu poți ieși din astfel de situații.

C: Nu, dar poate că aș fi reușit să îi influențez dacă aș fi vorbit, în loc să urmez mentalitatea de grup și să fac ceea ce așteptau ceilalți de la mine.

D: În loc să urmezi ce credeau toți ceilalți?

C: Da. Să îmi asum responsabilitatea.

D: După ce termini revizia vieții, ce se întâmplă?

C: Trebuie să mă întorc acolo jos. Cred că voi fi pus într-o situație în care îmi voi folosi raționamentul pentru un rezultat diferit. O situație care va merge împotriva unei mentalități de grup.

D: Trebuie să faci un contract cu alte persoane, sau e doar o parte din revizia ta?

C: Simt că este cineva pe care l-am ucis. Că poate nu ar fi trebuit să îl omor. Chiar dacă am crezut că este corect la momentul respectiv, nu a fost. – Cred că am făcut o înțelegere cu această persoană pe care am ucis-o. A fost un copil... a fost o fată pe care am ucis-o. Trebuie să mă întorc și să fac ceva pozitiv, pentru a înlocui negativul. Trebuie să mă revanșez cumva față de această persoană. — Se discută despre ce vom face. Ei stabilesc unde ar trebui să merg. Eu fac parte din plan. Voi fi pus într-o situație în care pot alege să fac ceva care este greșit, sau pot acționa diferit de toți ceilalți și să fac ceea ce este bine. (Chelsea geme) Voi fi soldat. Nu cred că este decizia mea. Voi merge iar acolo jos și voi fi un soldat, pentru ca de data asta să pot face ceva diferit.

D: Soldații ucid, nu-i așa?

C: Da, ucid. Poate nu a fost o alegere bună, dar asta e.

D: Vorbește-mi despre asta. Poți vedea totul într-o formă condensată. Ce s-a întâmplat în viața aceea?

C: Ei spun că este Al Doilea Război Mondial. Sau este Primul Război Mondial? – Sunt în armata germană. Am o uniformă frumoasă. Sunt un bărbat tânăr.

D: Ai vrut să intri în armată? (Da) Ai vrut să lupți?

C: Sunt mândru de asta, pentru că mă face important în familia mea.

D: Înainte nu erai important?

C: Cred că aceasta era tendința generală. Sunt mare acum. Am ales ceva de făcut.

D: Şi războiul se desfăşoară?

C: Nu încă. Sunt doar în uniformă acum.

L-am pus să condenseze ce s-a întâmplat. A intrat în luptă în război, dar a fost rănit înainte de a avea şansa de a ucide oameni. „Bătălia tocmai începea. Am fost rănit şi eliberat la vatră.” A fost împuşcat în piept şi în braţ şi s-a infectat, aşa că nu a mai avut cum să se întoarcă la război. Dar în loc să se bucure, se simţea ca un învins. „Pentru că nu am apucat să fac mare lucru, înainte de a fi nevoit să plec.” S-a întors acasă, iar mama lui avea grijă de el. „Mama acceptă lucrurile. Dar eu nu sunt fericit. Ar fi fost altceva, dacă aş fi fost rănit mai târziu în luptă.”

D: Nu te-ar deranja să omori oameni?

C: Pentru asta am intrat în armată.

L-am mutat mai departe în viaţă. Pieptul încă îi mai provoca durere. Avea bucăţi minuscule de şrapnel în piept. S-a angajat la o fabrică. „Nu am de ales. Nu îmi place, dar trebuie să o fac, pentru a trăi.” Acum avea o familie, aşa că trebuia să aibă grijă de ea.

L-am dus în ultima zi din viaţă şi a văzut că a făcut infarct. „Sunt bătrân.”

D: Ai trăit mult timp?

C: Relativ vorbind. Am murit la aproximativ şaizeci de ani. Sănătatea mea s-a dus la vale şi nu am mai putut lucra. Eram obosit din cauza respiraţiei şi a fumatului... aveam dureri în piept. Rămăseseră prea multe fragmente de schijă înăuntru. – Stau lungit în pat. Respir cu greutate şi am dureri în piept. Fac un

atac de cord. – Soţia mea este acolo.

L-am dus în momentul în care murise deja şi ieşise din corp. L-am întrebat dacă a învăţat ceva din acea viaţă. „M-am lăsat copleşit de deprimare. Parcă aş fi avut ochelari de cal. M-am lăsat copleşit de mila de sine, după război... după ce am fost rănit. Şi am lăsat ca asta să îmi strice restul vieţii. Am ales să fiu supărat din cauza asta şi nu m-a mai interesat nimic, cu adevărat. Totul era în capul meu. Aş fi putut trăi mult mai bine. Aş fi putut avea o viaţă mult mai bună.”

D: Te-ai lăsat cuprins de deprimare?

C: Mi-am irosit viaţa.

D: Nu prea poţi vedea ce faci, când eşti în mijlocul lucrurilor.

C: Nu... Apoi e prea târziu.

D: Dacă ai avea şansa să trăieşti din nou, ce crezi că ai face?

C: Aş avea o altă atitudine. În primul rând, cred că nu m-aş înrola. Şi chiar dacă aş face-o şi aş fi rănit, aş lua ce e bun din asta. Aş face altceva. Nu trebuie să te gândeşti numai la lucrurile care au mers prost. Nu poţi fi obsedat de trecut. Pentru că atunci îi vei trage în jos pe toţi cei din jurul tău. Nu poţi lăsa lucrurile să te doboare. Poţi controla multe lucruri, dacă ai o gândire bună.

Am pus-o să se îndepărteze de scena morţii şi am chemat-o SC-ul. Prima întrebare, pe care o pun întotdeauna, este de ce ne-a arătat aceste vieţi. „Ai ales trei vieţi diferite pe care să le vadă. Văd continuitatea a două din ele. Primul lucru pe care ni l-ai arătat a fost locul care avea copaci mov şi atmosferă portocalie. De ce ne-ai arătat acest loc?”

C: Există viață și sub alte forme decât cele la care te aștepți. Trebuia să știe că nu există doar viața umană. Există toate spectrele vieții. Nu este întotdeauna vorba despre o ființă umană.

D: O ființă umană este doar o parte a evoluției, nu-i așa? (Da) Apoi i-ai arătat viața de indian, în care a trebuit să omoare.

C: Pentru că uneori trebuie să faci lucruri neplăcute, pentru a susține întreaga comunitate.

D: Uneori, este singurul mod în care poți exista într-o comunitate?

C: Așa e. Uneori trebuie să treci peste propriile sentimente, pentru binele comun. Ea nu înțelege întotdeauna asta. Nu este vorba doar despre ceea ce vrea ea să facă. Este vorba despre ceea ce are sens, pentru binele comun.

D: Pot să văd legătura cu următoarea viață, în care a fost soldat. În viața de indian a ucis fără să vrea, iar în viața de soldat a fost rănit înainte de a avea șansa să ucidă.

C: Nu ar fi trebuit să lase împrejurările să strice felul în care a perceput restul vieții. Ar fi trebuit să treacă peste asta. Ar fi trebuit să ia ce e bun în viață și să facă față oricăror circumstanțe.

D: În schimb, s-a lăsat tras în jos.

C: Corect. Și-a irosit viața. Lecția este să iei situațiile adverse așa cum sunt și să nu le lași să îți dicteze restul vieții, să le transformi în ceva diferit. Poți alege să fii o victimă și să te lași copleșit de lucrurile care nu vrei să se întâmple, sau poți să le iei așa cum sunt și să mergi mai departe, să le depășești și să faci altceva pozitiv.

Chelsea se confrunta cu multe probleme fizice grave și lua medicamente pentru depresie. Nu îi plăcea meseria ei de contabilă și se simțea suprasolicitată. Soțul ei bea și se simțea neglijată. O situație în care își transformase din nou viața în

ceva negativ, în loc să se concentreze pe partea pozitivă. SC a spus că principala cauză a problemelor ei era dorința de a evada din viață. Când venea acasă de la servici în fiecare seară, se închidea în camera ei și își petrecea tot timpul pe computer, în special pe E-bay, unde cumpăra și vindea în mod constant. Ea a spus că era doar un hobby inocent, dar SC i-a arătat că scăpase lucrurile de sub control, înlăturând tot ce era important în viața ei. Era practic o repetare a ultimei vieți. SC i-a sugerat să renunțe la calculator și să revină la viață. (Deși îi va fi foarte greu să facă asta.) I s-a spus că dacă va petrece mai mult timp cu soțul căsnicia lor se va îmbunătăți, iar el nu va mai simți nevoia să bea. În mod cert, Chelsea avea de rezolvat multe lucruri. SC oferă sugestii bune și valide, dar rămâne la latitudinea fiecăruia dacă le acceptă sau nu. Pentru că avem liberul arbitru, ei nu pot interveni niciodată. Dar dacă suntem înțelepți îi vom asculta, pentru că ei pot vedea imaginea de ansamblu.

C: Trebuie să existe un echilibru în toate. Ea poate face muncă voluntară. Poate avea alte activități mai puțin compulsive. Se poate comporta mai mult ca o soție, pentru soțul ei. Îl poate ajuta în situația lui. El i-a propus să facă mai multe plimbări, care l-ar ajuta să își îmbunătățească starea de sănătate. Dacă nu ar fi atât de lipită de computer în fiecare seară, atunci poate că și-ar petrece timpul făcând asta și l-ar ajuta și pe el.

Mesajul de despărțire a fost: Trebuie să privești lucrurile în perspectivă și să cultivi un anumit echilibru. Să renunți la toate hobby-urile. Au devenit o distragere prea mare, care te face să eviți viața reală. Îți poți ajuta soțul. Trebuie doar să creezi un echilibru.

Capitolul 10

CĂLĂTORIA

Linda a fost aleasă pentru demonstrația de la cursul meu de la Londra, din anul 2008. În timpul interviului, Linda a plâns în timp ce descria evenimentele din viața ei. I se întâmplaseră cele mai oribile lucruri pe care le poate face un om cuiva. Era meritul ei că a reușit să supraviețuiască. Cu siguranță că aceste încercări ar fi distrus un suflet mai puțin puternic. A avut o copilărie îngrozitoare, o căsnicie la fel de oribilă, apoi i-au fost luați copiii de către soțul care era implicat în incest cu fiicele lui. Pierduse totul și simțea că nu mai are pentru ce să trăiască. Se gândea serios la sinucidere. A spus că ori de câte ori revenea acasă de la muncă o apuca groaza, pentru că știa că nu mai era nimic pentru ea acasă. Nu m-am mirat când a spus că a fost diagnosticată cu o tumoare canceroasă la organele feminine. Era evident că înăbușea o mare furie în interior. A fost foarte emoționant pentru clasă să îi asculte povestea. Multor studenți le-a venit foarte greu să o asculte. Dar trebuiau să învețe că despre asta e vorba când faci terapie: să asculți fără să judeci și fără prejudecăți, astfel încât să poți ajuta clientul. Nu știam nimic despre viața ei înainte de a o alege pentru demonstrația de la clasă, dar era evident că avea o nevoie disperată de ajutor.

Când Linda s-a desprins din nor, s-a trezit într-un peisaj cu nisip maroniu. Nu se vedea nimic altceva. Era cald și spre surprinderea ei, a văzut că era un bătrân desculț. Picioarele îi erau goale și păroase, bătrâne și maronii, și era îmbrăcat într-un material care se drapa pe el. „Brațele îmi sunt bătrâne și uscate. Simt că am un corp puternic, dar e bătrân și uzat. Părul îmi este negru amestecat cu cenușiu, și îmi vine până la umeri. Fața mea e păroasă și aspră. Brațele îmi sunt păroase, negre și cenușii... Sunt bătrân!” (Nedumerit) „Țin ceva strâns în mână. Este o piatră.”

D: De ce o ții așa de strâns?

L: Este linia vieţii mele. Mă ţine conectat şi îmi aminteşte cine sunt. Mă ţine conectat cu ceilalţi. Ca să ştiu mereu că sunt unul din ceilalţi.

D: Cum arată piatra?

L: Este gri şi are un simbol pe ea. E gravat în interior.

D: Care este simbolul?

L: Are trei puncte care... se ondulează aşa şi sunt trei puncte. (Face semne în aer. Era greu de descris.)

D: Ca o piramidă?

L: Nu. Se ondulează în partea de sus. E ca o mişcare continuă. Sunt trei puncte. Interiorul este solid, iar vârfurile sunt curbate.

D: Ce reprezintă simbolul?

L: Apartenenţa mea. Conexiunea mea. Amintirea mea. O ţin cu mine. Mă uit la simbol. Pentru că sunt departe de ceilalţi şi mă leagă de ei. Îmi aminteşte, ca să pot comunica. Este linia vieţii mele şi o am în mâinile mele. Uneori o port în sân. Este ca un radar... un mod de a-mi găsi drumul.

D: De unde ai piatra?

L: De la ceilalţi.

D: Povesteşte-mi despre ceilalţi. Poţi avea încredere în mine. E în regulă, nu-i aşa?

L: Da. Ceilalţi spun că da. Ceilalţi sunt sursa mea... grupul meu... Sunt unul din ei.

D: Unde sunt ceilalţi?

L: Sunt împrăştiaţi pretutindeni, ca seminţele. Noi suntem în multe locuri diferite şi suntem conectaţi. Simbolul îmi aminteşte de legătura cu ei. Călătoresc în multe locuri, iar uneori e posibil să uit că sunt cu cei de pe Pământ, dar nu sunt unul din ei.

D: Eşti pe Pământ de mult timp?

L: Da, vin şi plec. Am participat la crearea întunericului de pe Pământ, iar acum particip la ridicarea întunericului.

D: Asta faci acum, în locul ăsta cu nisip?

L: Sunt în nisip pentru că acolo îi găsesc pe ceilalţi, în singurătatea nisipului.

D: Vrei să spui că trebuie să fii departe de ceilalţi oameni?

L: Da, iar ceilalţi se conectează cu mine. Am simbolul meu în mână, pentru că iau legătura cu ei. Când sunt printre oameni, îl port în sân. Alături de inima mea, mereu aici.

D: Deci ăsta este rolul pietrei, te ajută să nu uiţi de unde ai venit? Îţi aminteşti de ce ai venit?

L: Piatra deschide canalele, pentru ca eu să le trimit înapoi celorlalţi informaţii despre ceea ce se întâmplă în viaţa mea.

D: Ai spus că ai fost trimis ca să ştergi întunericul?

L: Pentru a-l uşura, da. Pentru a arăta calea de ieşire din densitatea grea, da. Sunt cu ei, dar nu sunt unul din ei. Văd calea de ieşire, aşa că intru în lumea lor şi o simt şi am viaţa... (se întreabă dacă aceasta e formularea corectă) Trăiesc viaţa pe care o au ei şi apoi le arăt calea de ieşire.

D: Cum le arăţi calea de ieşire?

L: Ştiind cum simt, cum gândesc, cum reacţionează; arătându-le celălalt fel de a fi, din interiorul vieţii lor.

D: E greu, nu? (Da) Cum reuşeşti să nu te prinzi acolo?

L: Cu mare dificultate. Am simbolul meu, care îmi întăreşte spiritul şi mă hrăneşte cu impulsurile celorlalţi. Iar ceilalţi mă ridică deasupra întâmplărilor astfel încât, deşi corpul meu se află acolo, esenţa mea este deasupra.

D: Uneori e greu să nu rămâi prins, nu-i aşa? (Da) De aceea trebuie să ai

piatra, ca să nu uiți și să fii prins în capcană. Am spus bine?

L: Da, uneori se întâmplă asta. Este nevoie de o iubire extraordinară.

D: Și ceilalți fac același lucru?

L: Da. E diferit, dar cu același scop.

D: Vă amestecați cu oamenii?

L: Da. Trăim în realitatea oamenilor.

D: Și toți vin în corpuri fizice?

L: Nu. Unii rămân în formă de spirit, ca să îi înalțe pe aceia dintre noi care ne aventurăm în planul fizic. Fără ei ar fi imposibil, pentru că ne-am rătăci. De aceea trebuie să păstrăm mereu simbolul.

D: Ai spus că ajuți oamenii fiind printre ei și împărtășind experiența lor?

L: Da, într-un sens. Mai întâi strângi sentimentele pe care le au ei trăind diverse experiențe, experimentezi modul lor de a fi. Și apoi le arătăm calea de ieșire, după ce ne-am scufundat în întuneric. Ne scufundăm intenționat în întuneric, ca să le arătăm cum să facă pentru a-l îndepărta.

D: Faci asta vorbind cu ei?

L: Nu. Uneori comunicăm verbal, dar de obicei este mai degrabă o vibrație. Doar ești cu ei și simți impulsul a ce să faci și când să faci.

D: Doar prezența ta este suficientă, atunci?

L: Da. Pentru că celelalte lucruri apar când este nevoie, prin deschiderea generată de prezență. Cu unii oameni putem folosi vorbirea. Cu alții este suficientă o privire. Cu ceilalți este doar iubirea din ei. Dar toți simt vibrația și îi liniștește.

D: Vei rămâne mult timp pe Pământ, făcând asta?

L: Oricât este nevoie.

D: Vei şti când e timpul să pleci?

L: Da, pentru că suntem chemaţi înapoi.

D: Vei şti unde să mergi?

L: Voi călători din loc în loc, după cum este necesar. Suntem îndrumaţi unde să mergem. Indiferent de loc sau oră.

D: Cum faci rost de mâncare şi de lucrurile de care ai nevoie?

L: Au grijă de noi. Primim tot ce ne trebuie, ca să îi învăţăm pe alţii. Avem încredere că suntem conectaţi, că totul va veni după cum este necesar, şi nu ne facem griji cu privire la provizii. Uneori ne lipsesc proviziile când avem nevoie să experimentăm ceva, de exemplu cum se simt oamenii, când se confruntă cu lipsa.

D: Ai făcut mereu asta sau ai trăit o viaţă normală?

L: Întotdeauna am făcut asta.

D: Nu ai trăit niciodată o viaţă ca ceilalţi pe care îi ajuţi?

L: Am trăit ca ei, dar cu scopul de a ajuta. Pentru a învăţa, pentru a înţelege şi a prelua vibraţia Pământului. Pentru că am format viaţa în interiorul planetei şi hrănim şi ghidăm viaţa şi trăim viaţa şi o mişcăm.

D: Nu acumulezi karma?

L: Ba da, asta este o necesitate pentru a avea o înţelegere completă. Uneori suntem trimişi să îl salvăm pe unul din ai noştri. Şi uneori trebuie să le permitem să se mişte aşa cum se simt îndrumaţi.

D: M-am gândit că poate vei fi ferit de karma, ca să nu te prinzi aici.

L: Fără karma nu înţelegem pe deplin despre ce este Pământul. Karma are de a face cu scopul planetei.

D: Dar nu vrei să te prinzi în ea. (Nu) Dar uneori eşti trimis să îl salvezi pe unul din ai tăi?

L: Da. Pentru că uneori uităm de ce suntem aici şi cădem mai adânc în întuneric, dar piatra este un memento vizual, ca să zicem aşa.

D: Ce se întâmplă dacă cineva uită? Ți-e teamă că se va pierde?

L: În univers nu există pierderi, iar dacă ei vor petrece mai mult timp aici, aşa să fie. Informațiile din noi sunt întotdeauna trimise înapoi. Chiar dacă revii aici de multe, multe ori în diferite capacități, informațiile sunt trimise întotdeauna înapoi către sursă.

D: Ai spus că uneori vii să îl ajuți pe unul din ai tăi.

L: De multe ori îi scuturăm, pentru a-i trezi. Uneori aceia dintre noi care se află în tărâmul fizic sunt trimişi să declanşeze amintirea unui alt semen aflat aici, şi uneori avem succes, alteori nu. Uneori este foarte dificil să îți amintești să păstrezi conexiunea, când experimentezi densitatea.

Era evident că bătrânul şi-a petrecut toată viaţa făcând asta, aşa că nu am mai considerat necesar să îl mut într-o zi importantă. În plus era o demonstraţie la clasă, aşa că ştiam că nu voi avea atât de mult timp ca într-o sesiune privată. L-am mutat în ultima zi din viaţa lui şi l-am întrebat ce se întâmplă. S-a văzut întins pe o lespede de piatră, înconjurat de mulţi oameni care se uitau în jos la el. Era pe moarte, pentru că era foarte bătrân. „Barba mea este acum foarte cenuşie şi albă. Totul e alb.”

D: E timpul să pleci?

L: Sunt chemat înapoi.

D: Cum te simți în legătură cu asta?

L: Bucurie... sunt fericit. Aştept cu nerăbdare eliberarea. – Ceilalţi vin să mă ia. Simt că mă țin... Mă ridică. Pur şi simplu mă ridic din trup... o moarte paşnică. Este o plecare bună. Este libertatea. Nu mai sunt limitat de restricţiile corpului. Mă simt mai uşor. Mă întorc în lumea spiritului.

Vocea ei era plină de bucurie deplină. Era încântată să părăsească planul fizic şi să se întoarcă acasă. „Ei mă salută. Simt iubirea lor.”

D: Să mergem înainte, când vine timpul să revii pe Pământ. Te ajută cineva să iei această decizie?

L: Da. Mi se arată diferite corpuri şi aleg un bărbat, iar ei îmi spun că nu... nu... nu... trebuie să aleg o femeie.

D: Vor să fii femeie data viitoare? (Da) Îţi arată cum va fi viaţa?

L: Îmi vine să râd, pentru că aşa ceva este uşor. (Nonşalant) După ce ai fost bărbat, a fi femeie este uşor. Ei râd de mine. Îmi spun: „Vom vedea!”

D: Îţi spun ceva despre cum va fi?

L: Da. Spun ceva despre aroganţă.

D: Ce vrei să spui?

L: Îmi spun că, din cauza aroganţei şi a încrederii prea mari în mine, dacă aleg un corp masculin în următoarea viaţă, voi fi prea dur şi voi încerca să îmi impun prea tare voinţa. Aşa că ei îmi spun: „Trebuie să fii o femeie pentru că în calitate de femeie, vei avea mai multă împuternicire interioară... abilitatea de a-ţi dezvolta puterea interioară, abilităţi interioare de a păstra legătura cu noi.”

D: Ei nu vor să te pierzi, nu-i aşa?

L: Nu, pentru că atunci nu îmi voi mai realiza scopul.

D: Eşti conştient că vorbeşti acum printr-un corp uman? (Da) Acesta este corpul pe care l-ai ales, pe care îl numim Linda?

L: Da, dar există o deconectare faţă de corp. Există o scindare interioară. Există corpul – Linda din planul fizic – şi există şi esenţa celorlalţi de-a lungul întregii

vieți a Lindei, de aceea corpul fizic nu este complet. A existat o intrare și o ieșire din corp, dar aceasta a fost planificată în prealabil, pentru a permite corpului să supraviețuiască acestei existențe. Dacă mi s-ar fi permis să fiu doar corpul fizic, nu aș fi putut supraviețui intactă.

Cazuri similare au mai fost raportate și în celelalte volume din Universul convolut. Uneori spiritul își ia prea multe lucruri de făcut pe Pământ, și circumstanțele din viață sunt mai mult decât poate duce o persoană. În astfel de cazuri, un alt aspect este lăsat să intre și să preia responsabilitățile (în special conexiunile karmice cu ceilalți). Uneori aspectul inițial și cel nou fac schimb de locuri, de-a lungul episoadelor traumatizante ale vieții. (Consultați celelalte volume din Universul convolut, pentru explicații privind bucățile de suflet și fațetele inițiale ale sufletului.)

D: Este în regulă dacă răspunzi la întrebări sau trebuie să apelăm la Subconștient? Ce crezi? Poți continua să îmi spui ce se întâmplă?

L: Da, pot face asta.

D: Așa am crezut. Ea a ales viața aceasta, nu-i așa?

L: Absolut.

D: Trebuia să fie atât de grea?

L: Da, și ar fi putut evolua și mai rău.

D: S-ar fi putut așa ceva? (Da) Dar lucrurile sunt deja foarte rele, din ceea ce spunea ea.

L: Da. Ea a decis să experimenteze totul, astfel încât să nu mai fie nevoită să se întoarcă pe Pământ.

Mi s-a părut că și-a pus pe farfurie multe lucruri de rezolvat, care ar fi doborât o persoană obișnuită. Linda era departe de a fi o persoană obișnuită. Era o ființă umană excepțională, dacă a putut face față la tot ceea ce i se întâmplase. Am discutat despre relațiile ei de familie și i s-au spus multe lucruri despre situațiile karmice pe care le-a rezolvat. „De aceea a supraviețuit acestei vieți, acolo unde alții nu ar fi putut-o face. Acum este timpul să eliberăm vinovăția pentru întunericul pe care l-a adus în planul terestru în stadiile incipiente ale planetei, fiindcă acest lucru a fost aranjat dinainte. A fost o parte a planului. Și îi încurajăm determinarea de a-și aduna resursele pentru munca pe care o va face în viitor, ca să nu se piardă totul.”

D: Care este scopul ei? Ce vrei să facă în continuare?

L: Scopul ei este să ajute planeta să își ușureze sarcina grea pe care o suportă. Scopul ei este să schimbe vibrațiile din interiorul celorlalți și din interiorul planetei. Și scopul ei este să vadă de ce a avut aceste experiențe, deoarece după cum știți, corpul ei este una cu Pământul. Corpul ei este ca un transformator, prin urmare preia negativitatea, ca să spun așa, și o transformă în puritate. Ea trebuie să preia Pământul, pentru a putea schimba Pământul. Acum poate face asta fără să se gândească. Să accepte ideea că nu mai trebuie să poarte „cămășile de lână aspră”.

Aceasta era o referință biblică la o cămașă din pânză aspră, făcută din păr de capră. Această îmbrăcăminte era foarte incomodă și era purtată ca o formă de penitență sau auto-pedepsire.

D: Ce vrei să facă pentru a ajuta oamenii?

L: Să respire... să permită respirației să curgă pentru că – știm că știți asta – respirația este conexiunea cu Sursa. Așa că trebuie să înceteze să își mai țină respirația și să înceapă să îi ajute pe alții pentru că, după cum știți, să îți ții

respirația este capcana fricii. Ea trebuie să ajute la eliberarea traumei fricii și durerii, prin respirație. Ea este aici pentru a ajuta planeta să respire. Și pentru că oamenii gândesc prin conștiență, ea trebuie să intre în legătură cu ei prin conștiență și să aducă schimbarea. Înțelegi?

D: Există ceva anume pe care vrei să se concentreze?

L: Vrem să se concentreze pe ea însăși. Vrem să se concentreze pe cine este ea în interior. Petrece prea mult timp uitându-se în afară. Ea se vede fără importanță, așa că se concentrează pe ceea ce este important în exterior. Am dori să îi spunem că totul începe în interior. Iar ceea ce e înăuntru, va fi și în afară. Așa că nu mai trebuie să caute în mod activ, pentru că atunci când intră în acest mod activ de gândire, rămâne blocată în conștient, apoi cade înapoi în corp.

D: Ea rămâne prinsă în karma, în familie și toate aceste lucruri.

L: Atunci când se va ridica din acest pat, va lăsa în urmă nevoia de a mai face ceva. Trebuie doar să fie. A observat această expansiune din interiorul ei, această căldură în creștere, și încearcă să o rețină. Dar ea e gata să izbucnească la suprafață. Este însărcinată cu noul, cu posibilitatea și trebuie să îi dea naștere. În caz contrar, va descoperi că acel buzunar va începe să erupă, deoarece are acolo această excrescență. (Tumoarea canceroasă pe care o descoperiseră medicii.) Înțelegi?

D: Da. Energia vrea să se elibereze. Vrea să iasă și să creeze. Asta are sens.

L: Ea trebuie să își binecuvânteze copiii și pe fostul soț, pentru că ei au contribuit la crearea scopului ei de a fi.

D: Chiar dacă a fost dureros.

L: O iluzie. Este un joc, da?

D: Trăim într-o iluzie. Suntem prinși într-o iluzie și totul pare foarte, foarte real.

L: Când cineva intră în corpul fizic, uită de ce a venit. În viața trecută avea acest simbol (piatra), pentru a-i aminti vizual scopul profund. Este foarte ușor să uiți, când intri în această energie densă.

D: Acum își poate da seama că toată durerea pe care a suferit-o a avut un scop

și nu mai trebuie să se cramponeze de ea. (Corect) Poate folosi acele experiențe pentru a ajuta alți oameni. Este o idee bună?

L: Absolut! Altfel cum ar învăța oamenii, care sunt așa cum sunt? Mulți oameni de pe planetă vin prin abuz. Veți descoperi că în acest timp și loc, cei mai mulți dintre cei care au un scop pentru planetă aleg medii disfuncționale, care formulează ceea ce au ei nevoie să experimenteze. Și odată ce găsesc calea de ieșire, e foarte ușor să îi ridice și pe alții. Și acesta este motivul pentru care ea a spus când era pe vârful muntelui, încercând să îi atragă pe alții: „Nu poți să îi aduci pe alții unde ești tu. Accepți doar să fii cu ei, iar vibrația nespusului este cea care înalță și creează pentru ei un mediu sigur, pentru a fi mutați.” Pentru că ea se află în acel loc al ființei, lucrăm prin asta pentru a accesa alți oameni.

D: Crezi că și-a uitat scopul, când a coborât pe Pământ?

L: Da și nu. Ea a avut acces de-a lungul vieții la învățături și amintiri interioare, dar a avut multe lucruri de înfruntat în planul fizic. Singurele momente în care se află cu adevărat în corp sunt atunci când face o activitate fizică sau simte o durere fizică, așa că durerea ei a fost intensificată, pentru a o menține în corp. Pentru că atunci când simte durerea, este conștientă fizic.

D: Nu mai poate face nimic legat de soțul și copiii ei. (Nu) Nu mai e treaba ei, nu-i așa?

L: (Cu bucurie) Ea comunică zilnic cu ei, în lumea spiritului.

D: Deci ea nu i-a pierdut. Doar comunică într-un mod diferit cu ei.

L: Vom lucra la recablarea creierului, îl vom reajusta. O vom reconecta diferit, vom reconecta unele lucruri care au fost deconectate cu un anumit scop.

D: Va observa o diferență?

L: Oh! Vei observa o diferență și tu. (Râde) O vei vedea în ochii ei și o vei simți, când se va scula.

D: Principalul lucru, și știu că vei fi de acord cu mine... e să nu îi faci nici un rău persoanei... să lucrezi întotdeauna cu iubire.

L: Acesta este jurământul pe care l-a făcut, să aducă în amintirea fizică

preceptul: să nu faci niciodată rău. În circumstanţele din viaţa ei, ar fi putut să facă rău; dar ea ştia... că nu trebuie să faci nici un rău. Ea doar a preluat totul, apoi a făcut transformări în locurile potrivite.

D: Ne poți spune cum recablaţi creierul? Mereu mă interesează astfel de lucruri.

L: Să ne gândim la drumurile blocate, de exemplu. Străzile au fost blocate şi s-a permis accesul într-un singur sens. Eliberăm acele blocaje, ca să se poată merge în ambele sensuri. Reparăm zonele care sunt uzate. Deschidem ambele sensuri, ca să se circule la capacitatea deplină. Şi lucrăm, în mod deosebit, la ceafă. Durerea pe care o simte în partea din spate a gâtului şi a omoplaţilor, ea crede că are de-a face cu flexibilitatea, dar am spune că zona a fost închisă pentru a permite anumite experienţe. S-a produs o acumulare de energie, dar acum deschidem acele căi. Lucrăm pe conexiunea din spatele gâtului. Restabilim conectarea la centru pentru a redeschide coroana şi pentru a-i redeschide fruntea.

D: Al treilea ochi?

L: Da. Deci nu mai trebuie să se îndoiască de ea însăşi şi să privească în afară, va fi liberă să privească peste tot. – Extindem energia dintre omoplaţi, unde totul a fost compactat. La spate se află o distorsiune, fiindcă totul a fost compactat şi ceea ce ar fi trebuit să se exprime, a rămas blocat în interior.

D: Dar excrescenţele de sub sân?

L: Acolo e o acumulare de energie, care spune: „Fii atentă!” S-a deconectat de la corpul ei. Ea şi-a renegat corpul, iar acum facem ca trupul ei să fie din nou un loc iubitor, în care să trăieşti.

SC a descris apoi modul în care urma să elimine excrescenţa. „O vom topi. Va dispărea, permiţând trupului să revină la o stare de sănătate normală, iar energia pe care a acumulat-o va fi eliberată.” Ei mi-au spus de multe ori atunci când am lucrat la cazuri similare, că dizolvă sau absorb tumorile sau excrescenţele, permiţându-le să fie eliminate în siguranţă din organism. „Pe măsură ce tumoarea se topeşte, energia se mută înapoi în locul de unde a venit. Se resoarbe – acesta este termenul potrivit. – Îi sugerăm să ţină post, pentru a permite curgerea energiei şi detoxificarea rupturii energetice.”

D: Când te referi la post, vrei să spui că nu vrei să mănânce nimic, pentru o vreme?

L: Sucuri de fructe... fructe... multă apă.

D: Pentru cât timp?

L: Cinci zile.

D: Cinci zile de post cu fructe, vrei să spui.

L: Da. Asta va muta energia pe care am dislocat-o, iar o parte din transpirația care va apărea este căldura care iese prin fiecare por, pe măsură ce corpul încearcă să se elibereze. A existat o rezistență în ea și în corpul ei. Va observa imediat o diferență.

D: Dar zona abdomenului? Avea o umflătură acolo.

L: Da. Ea folosește cuvântul „însărcinată”. (Ea spune că se simte și arată ca atunci când era însărcinată.) S-ar putea spune că a fost însărcinată cu energie. Iar corpul ei îi atrage atenția să dăruiască în exterior. – A rămas blocată într-o luptă cu copiii și cu ea însăși. Va vedea că în momentul eliberării efective își va elibera copiii, care vor putea veni la ea. Pentru că la fiecare apariție, vine un dar în schimb. Nu lucrăm niciodată cu cineva ca să îi spunem: „Trebuie să suferi de dragul suferinței”. Nu. Diamantul se formează prin foc. El conține un dar, însă ea a întârziat procesul, creând energia care să îi țină departe. Acum sunt liberi să se întoarcă, iar ea este gata să fie eliberată. – Acest leagăn pe care l-a purtat în pântec și l-a simțit atât de profund, este anterior acestei vieți. Este vorba de eoni întregi de purtare a vinovăției. Vrem ca această ființă să își dea seama că face parte din formarea și evoluția planetei, iar tot ce s-a întâmplat a fost plănuit dinainte. Nu există nicio vină pe care să o ducă în spate pentru nimic din ceea ce a făcut, pentru că, după cum știți, totul este un joc.

D: Asta le spun oamenilor, că este un joc. – Am vorbit cu oameni care au spus că au participat la formarea Pământului. Este și ea una din aceste ființe? (Da) E de mult timp aici.

L: Da. A fost un Ciclop... o ființă cu un ochi.

D: La începutul Pământului? (Da) Deci aceste ființe au existat cu adevărat? Nu sunt doar o legendă?

L: Au fost foarte reale iar ea poartă acest fir de vinovăție, care ajunge până în corpul ei fizic de acum.

D: De ce există o vinovăție asociată cu ciclopii?

L: Uită-te la planetă. Uită-te la boală. Uită-te la durerile Mamei. Da. Dar a existat un scop. – Ea este prinsă în această dualitate în care își simte atât măreția, cât și smerenia.

D: Întotdeauna am crezut că ciclopii există doar în basme.

L: Da?

D: Dar mi s-a spus că fiecare legendă are o bază de adevăr.

L: Corpul simte căldura, care a apărut pentru a-i atrage atenția... să acorde atenție corpului cu care vorbim... să asculte, să asculte, să asculte.

D: Ea mai avea o întrebare. Vrea să știe dacă își va găsi un partener de viață?

L: Da. Mai întâi trebuie să se echilibreze. Să realizeze un echilibru între stânga și dreapta. (Râde) Acum simte că vrea să găsească pe cineva care să facă asta pentru ea. În caz contrar, va cădea înapoi în... Trebuie să faci asta singură... să fuzionezi. (Cu o voce autoritară) Privește înăuntru! Înțelegi? – Îi spunem să privească înăuntru... împletește acel ADN... îmbină stânga și dreapta. Găsește întregul în tine. Atunci vei putea să atragi pe cineva pe care nu va mai trebui să îl repari. – E timpul pentru asta. Avem de lucru pentru ea. Și atâta timp cât se ascunde... nu va putea lucra. Va vedea cum se transformă în salturi. Salturile peste limită, care îi vor aduce libertatea de mișcare pe care a reținut-o multă vreme. Vă mulțumim cu bucurie și vă binecuvântăm.

D: Deci ai terminat de lucrat la corp?

L: Da. Vom continua și în următoarele zile, în starea de somn. Am lucrat mai întâi asupra creierului, pentru ca să nu dăuneze propriului scop, prin modul cum

gândește. I-am schimbat conștiența.

D: Și vrei să țină repede postul cu fructe, pentru a elimina toate astea din sistemul ei?

L: Absolut. Ea știa că urmează ceva, așa că aseară a mâncat multe lucruri pe care nu avea voie să le mănânce. (Toată lumea din clasă a râs tare, când a auzit asta.)

D: De acum înainte vei avea grijă de corpul ei?

L: Absolut. Este un corp pe care îl iubim. Lucrăm prin el. Ea și-a încetat munca, atâta timp cât a fost bolnavă.

Le-am explicat că am recunoscut după tonul vocii că vorbeam cu acea parte a minții cu care eram familiarizată. De asemenea, le-am explicat că încercam să demonstrez cum pot fi „ei” contactați.

L: Ei vin la noi, dar noi le spunem: „Deja aveți înăuntru ceea ce spune Dolores. Trebuie doar să acceptați asta.” Și cei care sunteți îngrijorați de cursul avansat... Hmmm. (Clasa a râs) Vă vom avansa noi! Vă vom ajuta!

Mesajul de despărțire a fost: Iubirea pe care o cauți este în tine. Te umplem mereu cu iubire. Deschide-ți inima, pentru a o simți. Iubirea nu trebuie să vină numaidecât prin oameni și prin copii. Iubirea adevărată vine de la Sursă și se revarsă prin tine. Nu o mai căuta. Simte-ne în tine. Să știi că suntem mereu alături de tine. Nu ești niciodată singură... niciodată. Ne înclinăm în fața măreției tale. Ne înclinăm în fața dăruirii tale. Vă înălțăm, așa că nu mai purtați în voi nici o tristețe. Nu există așa ceva. (Cu tandrețe) Vă iubim.

D: Asta e tot ce vrei să spui?

L: Oh? Mai avem timp? (Râde) Vă iubim pe toți și tot ce este în acest spațiu și timp vă este destinat... da... Ați fost chemați cu toții în acest moment, pentru că mesajul este și pentru voi. Când vă veți ridica de pe scaune și veți pleca, lăsați în urmă poverile pe care le duceați când v-ați așezat... Nu vă mai străduiți să înțelegeți. Doar acceptați că este așa și ne vedem în somn.

Viața Lindei s-a schimbat dramatic, după încheierea sesiunii. Chiar și în drum spre casă, se simțea fericită. Înainte, se temea să meargă într-o casă goală. Și-a spus: „Oh, da, creierul meu a fost într-adevăr reconectat!”

Capitolul 11

ACUMULATOR DE INFORMAȚII

Cathy a intrat în scenă și a început să descrie un mediu ciudat. „Văd formațiuni netede pe sol. Sunt asemănătoare cu pietrele, dar nu sunt pietre. Nu știu cum să le numesc. Arată ca o piatră mare, rotundă. Simt că este alunecoasă sau strălucitoare. Nu este ascuțită sau aspră. Este foarte netedă și are multe straturi și nu este o singură bucată. Sunt multe astfel de piese, agregate împreună. Încă nu am văzut totul. Simt că este mult mai mult." A văzut o clădire, apoi un oraș în depărtare. „Are acoperișuri ascuțite ca niște cuburi de gheață, dar sunt îndreptate în sus și merg în toate direcțiile. Unele dintre ele sunt plate și arată ca gheața."

D: De acea culoare?

C: Nu, sunt transparente. Sunt gri și albe, dar de la distanță arată ca gheața. Este un grup mare de clădiri înalte. Sunt ciudate pentru că merg într-o parte, apoi la mijloc se extind în sus. Se îndreaptă în sus și în lateral, în mod neregulat. Niște clădiri ciudate. Văzute de la distanță arată ciudat, pentru că nu e nimic jur. Par a se sprijini de marginea unui deal mult mai mare.

Clădirile nu par a avea un model. Arată atât de neregulat. Câte o treaptă ici colo. Cineva le-a construit așa. Nu este ceva organizat. Poate așa se organizează ei. Nu știu. Nu știi la ce să te aștepți când te uiți la o parte a clădirii, pentru că nu va fi ceva la care te poți aștepta în mod normal la o clădire.

Nu era sigură dacă locuia sau nu în acel oraș. Arăta foarte ciudat și nefamiliar. Cu toate astea, a fost de acord să intre și să exploreze. „Trebuie să intru prin

poarta de intrare în oraș, pentru că există o anumită poartă prin care trebuie să treci, pentru a intra. Când intri, vezi că este un oraș, dar este gol. Are străzi și sunt făcute din același tip de material ca de gheață. – Simt că trebuie să urc într-un turn. Îi spun turn pentru că există o scară rotundă în spirală. Urci, urci și iar urci pe scări. Cred că fiecare are propriul turn în care urcă. – Vârful este deschis și văd foarte, foarte departe. În vârful turnului, nu este o cameră. E deschis. Scopul acelui loc este de a privi în depărtate."

D: Deci nu este pentru locuit? Este un loc de observare? (Da) Ce vezi când privești de acolo?

C: Încă nu văd nimic. Mai este un mecanism pe care îl poți controla sau comanda, astfel încât să poți vedea. Nu e un loc unde privești la întâmplare. Este nevoie de reglaj, pentru a vedea undeva.

D: Se face cu utilaje?

C: Nu văd nimic mecanic. Cred că o făceau cu o tehnologie sau mental, cu o minte diferită sau cu ceva ce nu pot descrie, care probabil nu mai e aici. Când spun mașină, nu am un cuvânt care să o descrie. În lumea noastră oamenii o vor numi o mașină, dar nu este cu adevărat o mașină. Este o metodă sau o tehnologie pe care o poți folosi.

D: Cu mintea?

C: Da. Doar te gândești la ceva. Dintr-un motiv oarecare, trebuie să fii acolo pentru a vedea diverse lucruri. Nu te deplasezi fizic, dar poți vedea totul și știi tot ce se întâmplă. Trimiți o parte din tine... mintea ta merge acolo. Sau întreaga ta conștiență este acolo și poți simți totul acolo. Apoi te poți întoarce. (Ceva ca un portal sau probabil ca o fereastră) — Culegi informații și le stochezi. Totul este înregistrat. Totul este depozitat în turn, unde se adună informații. Se depozitează acolo prima dată. După aceea pun la un loc informațiile din toate turnurile, și sunt duse în altă locație. Totul este stocat.

D: Toți oamenii din oraș fac asta?

C: Nu știu. Mai sunt și alți oameni care fac asta. – Plec din acest loc. Nu am mai

fost în acest oraş de mult, mult timp, aşa că nu îmi amintesc multe lucruri despre el.

D: Trebuie să mănânci? Să consumi alimente?

C: Nu, nu consum alimente.

D: Ce faci pentru a te menţine în viaţă?

C: Nu fac nimic. Mă susţine atmosfera. Nici nu mă gândesc să mănânc.

D: Deci este o existenţă uşoară, nu-i aşa? (Da) Ce faci în cea mai mare parte a timpului?

C: Îmi place să merg în turn şi să observ. Acesta este una din ocupaţiile mele preferate. Dacă nu fac asta, merg în alte locuri să mă joc. Pot merge oriunde. Pot merge departe, pe diferite planete.

D: Cum călătoreşti pe celelalte planete?

C: Mă gândesc doar că vreau să merg undeva şi sunt acolo.

D: Nu trebuie să călătoreşti într-o navă? (Nu, nu) Dar corpul tău este fizic, nu-i aşa?

C: Nu, când fac asta nu sunt fizic. Când călătoresc, nu am acest corp.

D: Cum arăţi când călătoreşti?

C: Par a fi energie, dar nu pot explica. E ca un curent. E ca şi cum ar fi electricitate în apă şi simţi electricitatea, dar nu o vezi. Deci călătoreşti aşa. Mergi unde vrei.

D: Ce se întâmplă când ajungi în locul în care vrei să mergi? Ai nevoie de un corp fizic în acele locuri?

C: Dacă vreau doar să privesc, nu trebuie să am un corp. Dar dacă mă hotărăsc să rămân, pot avea un corp, dacă vreau.

D: Dacă vrei să rămâi acolo o vreme şi să participi?

C: Da, dacă aleg asta.

D: Şi cum obţii un corp, dacă vrei să ai unul? Cum te schimbi de la o formă la alta?

C: Durează mult timp să stai într-un singur loc când ai corp, pentru că trebuie să treci prin multe, multe forme de viață. Treci prin multe, multe corpuri. Îți alegi un corp, dar acesta nu este singurul corp pe care îl ai. Ceea ce vreau să spun este că dacă alegi să stai într-un loc, va trebui să stai acolo mult, mult, mult timp. Ai putea sta acolo multe mii de ani.

D: Deci nu intri acolo, apoi ieși în scurt timp afară?

C: Poți face asta, dar dacă iei decizia de a rămâne, stai mult timp. Sau poți alege să nu rămâi și să mergi în alt loc.

D: Asta înseamnă că doar observi, nu-i așa? (Da, da.) Dar dacă te hotărăști să rămâi, te-ai angajat. Trebuie să stai mai mult? (Da) Există cineva care îți spune că trebuie să stai mai mult acolo?

C: Nu văd pe nimeni care să îmi spună.

D: Sau să îți dea instrucțiuni?

C: Instrucțiuni? Încerc să aflu dacă mă instruiește cineva. – Este alegerea mea. Dacă aleg să rămân trebuie să urmez regulile de aici, ceea ce înseamnă că trebuie să rămân aici până la terminarea întregului ciclu.

D: Altminteri, îți place să mergi doar ca să privești?

C: Da, să privesc.

D: Asta făceai în acel oraș făcut din gheață?

C: Nu, orașul de gheață este locul meu de origine.

D: Atunci când decizi să pleci, te transformi în acest corp din curent electric. (Da) Dar dacă te hotărăști să rămâi undeva, vei fi departe de locul tău de origine pentru o lungă perioadă de timp?

C: Da. Îmi place asta. Este un mod diferit de a culege informații. Apoi când mă întorc, pun informațiile într-un fel de dispozitiv de stocare. Se păstrează totul. Va veni altcineva care va aduna toate dispozitivele și le va pune în alt loc, pentru a face ceva cu ele.

D: Deci acumularea de informații este foarte importantă, nu-i așa? (Da, da) Dar nu știi niciodată ce va face acea persoană cu informațiile.

C: Nu.

D: Ei bine, știi că vorbești acum printr-un corp fizic?

C: Acum?

D: Da. Așa comunici. Deci tocmai te-ai decis să vii să trăiești pe Pământ?

C: Sunt aici ca să fac ceva. Sunt multe pericole. Există și un scop. Voi observa Pământul, apoi îl voi experimenta și eu, în loc să îl privesc. Ca să știu cum se simte să trăiești toate experiențele. Ăsta e scopul.

D: Dar odată ce îți iei angajamentul de a merge acolo, trebuie să rămâi mult timp? (Da) Ai mai trecut prin alte forme de viață?

C: Da. Îmi vin niște pietre în minte. Forma de viață a unei stânci. Cred că am stat acolo mult timp. Am fost o stâncă...

D: Ce ai învățat din a fi piatră?

C: Că e frumos să fii stabil, să stai într-un singur loc. Acum îmi vine în minte un fluture.

D: Cum a fost să fii fluture?

C: E foarte frumos. E aproape opusul stâncii. A trebuit să experimentez opusul. Trec de la o extremă la alta și învăț din asta. Opusul... totul este dual. Mă mișc tot timpul... pietrele nu se mișcă... Un fluture e mai frumos. Piatra are o singură culoare. Și de asemenea, un fluture se schimbă din omidă în fluture. Lecția este despre transformare. Crezi că ești un lucru apoi te transformi în altul, dar stâncile rămân tot timpul la fel.

D: Deci totul are o lecție. (Da) Și a trebuit să treci prin multe forme, înainte să devii om?

C: Da. Nu am vrut să spun asta, pentru că sună atât de ciudat.

D: (Am râs) Nimic nu mi se pare ciudat. – Dar a trebuit să progresezi, înainte să te decizi să fii om?

C: Da, da. Este o necesitate. E ca un ciclu natural. Dacă vrei să înveți, trebuie să faci asta.

D: Să fii totul?

C: Da. De aceea este Pământul atât de important, pentru că îți oferă posibilitatea de a trece prin atât de multe forme de viață. Alte locuri sunt întunecate și au doar câteva culori. Nu sunt la fel de colorate și nu au acest gen de atmosferă meteorologică.

D: Nu au atâtea forme de viață?

C: Sunt mai întunecate și mai reci. Sunt altfel.

D: Dar fiecare loc te învață ceva? (Da) Apoi ai trecut prin mai multe corpuri umane?

C: Da, am trecut prin corpuri umane. Nu cred că am trecut prin multe corpuri, ci prin câteva importante, care să mă ajute să învăț anumite lecții. Acoperă o perioadă lungă de timp.

D: Și în cele din urmă ai decis să intri în corpul lui Cathy, prin care vorbești acum. (Da) De ce ai ales acest corp?

C: (Respiră adânc) Am ales acest corp, pentru că acest corp este puternic. Acest corp a fost întotdeauna puternic și sănătos. Nu am avut probleme cu acest corp în copilărie. Genele sunt bune. Genele sunt puternice în acest organism.

D: Îți spune cineva ce să faci, când progresezi de la formă la formă?

C: Cred că există niște îndrumări. Cineva îți dă sfaturi înțelepte.

D: Există un scop pentru care ai venit în acest corp?

C: Scopul acestui corp este de a vedea cum se dezvoltă corpul feminin, într-o cultură în care nu există multă libertate. Să treacă prin această experienţă şi să revină la normal, să poată privi dincolo de ea. (Cathy s-a născut în China, iar mai târziu a venit în America.) Scopul corpului este... distrugerea fiecărui sistem pe care îl văd. Voi fi în ceva, apoi va trebui să îl desfac... să deconstruiesc totul. Să văd un sistem din interior, apoi să ies şi să văd imaginea reală. Să nu mă conformez şi să văd dacă pot supravieţui întreagă. Să mă despart de părinţi, de cultura mea, de ceea ce aşteaptă toată lumea de la mine, de ceea ce aştept eu de la mine. Mă pregăteam să fiu pianistă, dar tot ceea ce mă aşteptam să fac, s-a prăbuşit. Tot ce se aşteptau părinţii mei de la mine, s-a prăbuşit. Tot ce mă aşteptam... căsnicia mea... chiar şi fiul meu uneori şi fiica mea. Parcă aş merge împotriva curentului toată viaţa mea, şi mă confrunt cu obstacole.

D: Asta e povestea vieţii ei. Ce învaţă ea mergând împotriva curentului?

C: Învăţ că multe sisteme de credinţe sunt dăunătoare oamenilor.

D: Ea vrea să lucreze cu cristale, în viaţa ei de acum.

C: Da, are încredere în cristale, pentru că cristalele o vor ajuta întotdeauna.

D: A mai lucrat cu cristale şi în alte corpuri umane?

C: Am auzit că am mai lucrat cu ele, dar nu ar trebui să ştiu asta, pentru că s-au întâmplat lucruri rele în alte vieţi. Cunosc tehnologia. Ştiu cum funcţionează, am fost bună la asta şi pot să o fac, dar nu mai am voie să o fac. (Confuzie.) Trebuie doar să ştiu că nu pot face asta. Şi trebuie să fiu de acord cu asta. – Când visează, ea călătoreşte. Atunci merge la consiliu. Ei iau toate deciziile, şi uneori ia şi ea decizii. Sarcina ei principală a fost întotdeauna să călătorească, să acumuleze informaţii şi să observe oamenii. Şi să ajute atunci când este nevoie. Ea îşi va aduce contribuţia pentru care este întrupată aici. Ea face deja ceea ce trebuie să facă. Nu trebuie să se îngrijoreze din pricina asta.

Se pare că atunci când o parte a sufletului decide să se angajeze într-o viaţă pe o anumită planetă, trebuie să rămână acolo multe, multe vieţi, până la finalul

ciclului de evoluţie. Asta înseamnă că trebuie să experimenteze fiecare formă de viaţă, de la cea mai simplă la cea mai complexă. Şi aşa cum a spus Cathy, odată ce ţi-ai luat acest angajament, eşti obligat să urmezi regulile care au fost stabilite pe planeta respectivă sau în sistemul respectiv. Pe Pământ prevalează legea karmei. Trebuie să urmezi regulile locului pe care ai ales să îl experimentezi. Dar din cauza amneziei, faci greşeli şi nu poţi progresa mai departe, până când nu răscumperi karma pe care ai acumulat-o. Aceasta este problema pe Pământ, prea multe suflete sunt prinse în roata karmei şi nu mai progresează, ci doar se rotesc şi se rotesc în ea.

Din această cauză unele suflete preferă să fie observatori, pentru a ajuta fără să fie prinse în ciclu. Vin să privească şi să ajute, apoi trec la altceva. Mi s-a spus că aceste suflete pure şi blânde vin în această viaţă cu un scut de protecţie în jurul lor, pentru a preveni acumularea de karma. Acest mijloc de protecţie le împiedică să fie prinse aici. Pentru că odată ce s-au prins în ciclul karmei, vor trebui să revină pentru a-şi răscumpăra karma. Dar nu vor să fie prinse aici, vor doar să-şi facă treaba şi să plece mai departe. Multe dintre aceste suflete blânde s-au hotărât ca, dacă tot au venit aici, să experimenteze tot ce este posibil despre condiţia umană. Aceasta a fost o mare greşeală, dar în inocenţa lor, nu şi-au dat seama. În cărţile mele am raportat mai multe cazuri în care sufletul a spus, în esenţă: „Vreau să experimentez totul!” Şi au trăit o viaţă groaznică, în care au fost nevoiţi să experimenteze fiecare lucru teribil pe care îl poate face omul semenilor săi. Nu avea nimic de a face cu karma, au cerut să experimenteze asta pentru a şti cum este, ca să aibă informaţiile pe care să le raporteze. Alţii au ales să trăiască nu experienţele fizice oribile, ci pe cele emoţionale. Au vrut să experimenteze fiecare tip de emoţie în starea sa extremă, ca să vadă cum se simte acest lucru. Multe dintre aceste suflete blânde au ales să experimenteze mai mult decât pot suporta.

Majoritatea sufletelor de pe Pământ sunt prinse în acest ciclu de evoluţie, până când îl completează. Voluntarii sau observatorii nu sunt prinşi în capcană (cu excepţia cazului în care fac o greşeală şi acumulează karma). Ei se află aici cu o misiune unică şi sunt liberi să meargă mai departe în alte locuri pentru a observa, când munca lor de aici s-a terminat. Informaţii mai detaliate despre aceasta se găsesc în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari şi Noul Pământ.

Capitolul 12

CÂND PORȚI CU TINE VINOVĂȚIA

Amanda a vorbit despre viața ei cu o mamă controlatoare și exigentă. A plecat de acasă la o vârstă fragedă și a avut o căsătorie fericită. A ajuns la biroul meu într-un scaun cu rotile dar a putut să meargă, cu puțin sprijin. Știam că vom avea multe lucruri de acoperit, în sesiune.

* * *

Amanda tocmai murise când era un băieţel, din cauza unei boli contagioase care luase în stăpânire satul în care locuia.

D: Ce simți că vei face acum, că ai ieşit din corp?

A: Văd că trec repede prin tunelul ăsta şi mă întorc la şcoala pe care am părăsit-o înainte.

D: Înainte să intri în trupul acelui băieţel?

A: Da, mă întorc la şcoală.

D: Cum e şcoala aceea?

A: Îi cunosc pe toți cei care sunt acolo şi mai sunt şi oameni pe care i-am

cunoscut în alte şcoli. Unii dintre ei mi se alătură la această şcoală, şi mă bucur. Şi mai sunt şi oameni pe care nu ştiam că am să îi întâlnesc. Şcoala se extinde, ceea ce a fost o surpriză pentru mine. A devenit mai mare ca înainte, ceea ce este un lucru bun. Este întotdeauna un moment fericit, când te întorci la şcoală.

D: Ce înveți la această școală?

A: O mulţime de lucruri. Știi când vine o muscă la tine şi o plesnești ca să plece? Dar nu trebuie să o plesnești, pentru că tu ai atras acest lucru la tine. Nu trebuie să-ți fie frică de nimic şi nici nu trebuie să te lupți cu lucrul respectiv. Nu trebuie să reacționezi. Asta a fost o mare lecție, pentru mine. Nu trebuie să te aperi, iar dacă cineva vrea să îți facă rău, ai putea să îl laşi să treacă prin corpul tău şi nu te va atinge. Nu trebuie să te lupți. Dacă apare agresivitatea, las-o să facă ce vrea. Va trece prin tine ca energia care trece printr-un perete care nu este acolo, şi astfel nu va trebui să o învingi. Nu trebuie să reacționezi, pentru că într-adevăr nu te va atinge, dacă vibrezi la un nivel mai înalt de înțelegere.

D: Ce altceva te mai învață la școală?

A: Să urmăm sunetele muzicii şi curentul, să plutim pe curentul sonor şi să îl lăsăm să intre în noi. Să ne deschidem către curentul sonor şi să devenim curentul sonor. Nu există granițe şi bariere, cu excepția barierelor pe care le creăm noi. Învăţ că nu există nici o barieră pentru că eu am creat-o, aşa că aleg să nu am acea barieră. Nu există şi nu a fost niciodată acolo. Doar am crezut că e acolo.

D: Deci, curenții sonori sunt importanți?

A: Oh, da, sunetul şi lumina, curentul de lumină, desigur.

D: Le-ai întâlnit şi pe Pământ?

A: Oh, da... peste tot.

D: Sunt curioasă ce înseamnă curenții sonori şi curenții de lumină.

A:. Sunt totalitatea. Sunt totul. Sunt curentul.

D: Deci îi vei putea identifica, atunci când te afli într-un corp fizic? (Da) Ce faci cu curenții de sunet şi curenții de lumină, când devii conştient de ei într-un corp

fizic?

A: Te bucuri de ei. Călătorești pe curenții sonori. Te bucuri de curenții sonori. Te bucuri de lumină. Înveți totul după curentul sonor și rata de vibrație. Înveți și ești hrănit. De fapt poți trăi din lumină, poate fi hrana ta. Nu mai trebuie să mănânci altceva, decât dacă vrei.

D: Te poți hrăni așa?

A: Da, pentru că aceasta este adevărata hrană. Este totul.

D: Deci când înveți la școală, de unde știi când a venit timpul să te întorci în planul fizic?

A: Ai senzația că ești tras înapoi, plutești înapoi.

D: Dar dacă poți învăța atât de multe acolo, de ce nu rămâi pur și simplu acolo?

A: Dacă ți se cere să devii profesor, atunci rămâi acolo. Nu ai vrea să pleci de unde este nevoie de tine. Dar mă întorc în planul fizic de multe ori, pentru că am nevoie să învăț multe lucruri acolo.

D: Deci când vine timpul, te întorci într-un corp fizic?

A: Da. Am făcut-o.

D: Ai spus că te simți tras înapoi?

A: E mai degrabă o atracție. E ca și cum ai mirosi un trandafir. Simți parfumul și apare această nevoie de a urmări acel parfum. Știi că poți alege să nu faci asta și să rămâi unde ești, dar ar fi bine să o faci. Nu te smulge nimeni de aici. Nu te iau cu forța. E mai degrabă: „Ți-ar plăcea asta?” Cam așa merg lucrurile. E ca o invitație. Mesagerii vin și te invită să vii dacă vrei, sau să rămâi, dacă preferi să nu vii.

D: Crezi că înveți mai repede mergând la școală, sau coborând în planul fizic?

A: Cred că am ales să experimentez această viață pentru că am știut că voi învăța mai multe coborând pe Pământ. Am învățat mai multe iar când m-am întors

acasă, am văzut că am înțeles mai multe. Conștientizarea mea s-a extins. Am făcut multe lucruri iar când m-am întors la școală, am găsit mai mulți oameni acolo.

D: Deci poți învăța în ambele locuri. Ți s-a permis să intri în planul fizic, în diferite momente. (Da) – Ești conștientă că vorbești printr-un corp fizic acum?

A: O parte din mine vorbește prin corpul fizic.

D: Știi de ce ai ales să intri în acest corp fizic, care se numește Amanda?

A: Oh, da, da. În general vorbind, ea va lucra din nou la spiritualitate. Există o tapiserie pe care Amanda o înțelege acum și este încântată. Și unul dintre mesajele mari pe care ea le va aduce oamenilor în această viață este: cum priviți tapiseria? Ea va discuta despre asta în moduri pe care poate oamenii le vor înțelege. Dar sunt și multe lucruri pe care oamenii nu le vor înțelege. Ea înțelege doar parțial ce este cu adevărat acea tapiserie. Este o energie care vibrează și este vie și este foarte conștientă de tot. Noi suntem tapiseria. Nu există separare. Doar credem că suntem separați. Așa că asta este cu adevărat marea conștientizare: în primul rând să înțelegi că există o tapiserie, iar în al doilea rând, să înțelegi că nu ești separat de tapiserie. Apoi al treilea lucru este să devii pe deplin conștient de tapiserie. Să fii conștient de asta. Este conștientizarea a tot ce e. Este toată ființa.

În cartea mea Între moarte și viață, există o mulțime de informații despre camera cu tapiseria. Este vorba de o tapiserie uriașă situată în Templul Înțelepciunii, din lumea spiritului. În acest templu se află marea bibliotecă, camera de vindecare și multe locuri de învățare. Tapiseria reprezintă întreaga viață. Fiecare ființă umană vie este reprezentată ca un fir în această tapiserie. Conform descrierii, pare că respiră și se ondulează. Toate firele sunt împletite, ceea ce arată că deși suntem unici, suntem și o parte din întreg, din Tot Ce Este. Nu există nici o separare.

D: De ce a ales să vină în această viață? A existat un plan?

A: Da. De fapt, a trebuit să repare niște greșeli, a avut ceva karma. A lucrat la

asta şi aproape că a depăşit toate astea.

Ei ne-au explicat karma dintre Amanda şi mama sa, şi cum a fost ea rezolvată.

D: De ce a avut probleme corpul ei fizic?

A: Din cauza vinovăţiei. S-a simţit vinovată. Sora ei era bolnavă, iar ea se simţea vinovată că îşi permitea să fie liberă, în timp ce sora ei a acceptat povara a ceea ce şi-a dorit mama. Când sora ei s-a îmbolnăvit, Amanda nu locuia în familie. Avea o viaţă minunată. Dar după aceea s-a simţit îngrozitor. S-a simţit vinovată de faptul că a scăpat, în timp ce sora ei a rămas captivă.

Sora ei a dezvoltat SM (Scleroză Multiplă). Când Amanda a început să aibă probleme cu picioarele şi mâinile, medicii au suspectat că are şi ea SM, dar testele nu au confirmat acest lucru. Aşa că Amanda, din cauza vinovăţiei, imita foarte realist boala surorii ei.

A: Chiar nu a fost vina ei. Vinovaţia nu este deloc reală.

D: Pentru că sora ei avea propriul ei plan de evoluţie... şi-a luat propriile ei decizii.

A: Corect... corect. Aşa că ar trebui să renunţe la această boală, care oricum nu este reală. În viaţa trecută, i s-a arătat că băiatul se îndoia de capacitatea lui. El a fost cel care s-a auto-limitat. Aceasta este problema şi în această viaţă, când ea se reţine din nou, prin vinovăţia faţă de sora sa. Ea şi-a asumat empatia în această viaţă, aşa că simte empatie faţă de alţi oameni şi preia necazurile lor. La fel simte şi faţă de sora ei. Ea s-a simţit vinovată: „De ce sunt atât de norocoasă, când ea nu este?” Aşa că a preluat vina. Dar trebuie să renunţe la ea. Trebuie să

renunțe la empatie. Poți să ai empatie, dar nu trebuie să te simți vinovat.

Apoi am vrut ca SC să lucreze la picioarele Amandei. SC a spus că trebuie să înceteze să își mai ia medicația. I-a spus că oricum uita să ia medicamentele, de cele mai multe ori. „Ei” o ajutau să uite să le ia. I-au spus că va merge din nou.

D: Va renunța la scaunul cu rotile?

A: Lucrăm cu ea. Nu vă faceți griji. Ea va ști ca un copil, când e gata să meargă. Va spune dintr-o dată: „Pot face asta!” I-am arătat acest lucru. Conducea o mașină fără nicio problemă, apoi s-a oprit. Am luat-o prin surprindere și acum nu mai are probleme. Poate să conducă mașina. Până la Crăciun, nu va mai folosi deloc scaunul cu rotile și va trece la baston. Acest lucru se va întâmpla, dacă renunță la vinovăție.

D: Medicii i-au spus că i se desprinde retina la ochiul stâng. Poți să repari asta?

A: Cred că putem. Suntem destul de buni la toate. (Râde) Nu voia să vadă ce se întâmplă în viața ei. Momentan viața ei s-a închis, pentru că ea crede că s-a închis.

D: Te-am văzut făcând minuni. Poți repara retina?

A: Vom lucra la asta chiar acum. Vom trage razele de lumină și vom coase cu ele. Să trecem la cusut! – De fapt cu asta lucrăm, cu energia luminii și cu sunetul. – A fost foarte sănătoasă înainte. Va fi din nou sănătoasă. Mai are și o altfel de vinovăție, pentru că a avut alte vieți în care a făcut niște lucruri rele... Toți facem. Și nu mai vrea acea karma. Ne place că este atât de atentă acum, deoarece unele din vechile ei încarnări sunt de fapt memorabile.

Mesaj: Urmează un moment important înainte de sfârșitul anului. Să nu îți fie teamă dacă te vei simți atrasă puternic, ca să ieși din corp. Lasă-te purtată, pentru

că te vom duce într-un loc care îţi va plăcea foarte mult. De fapt, nu este o plecare. Este o revenire. Nimeni nu pleacă nicăieri. Doar se întoarce acasă.

Capitolul 13

MODIFICAREA TRECUTULUI

Monica a văzut că era un bărbat în vârstă (de aproximativ 50 de ani) care stătea pe nisip într-un mediu sterp. Purta haine simple și șterse, avea barbă și păr maro, neîngrijite. Ducea în spate un rucsac care conținea mâncare. A spus că mergea într-un pelerinaj. Apoi a anunțat cu tristețe: „Nu mă aștept să supraviețuiesc". A început să plângă: „Simt că am eșuat. Simt că am dezamăgit pe toată lumea. Am eșuat, așa am plecat. Nu am fost suficient de bun. – Am plecat într-un pelerinaj, ca să îmi absolv păcatele."

D: Alți oameni au crezut că ai eșuat?

M: Asta nu contează. Știu eu că am eșuat. – Nu pot trăi cu mine însumi.

D: Toți facem greșeli, nu-i așa?

M: Da, dar nu ar trebui. Eu sunt cel la care vin oamenii pentru sfaturi înțelepte, și am eșuat.

D: Locuiai acolo undeva?

M: Nu eram de acolo. Am fost trimis acolo.

D: Într-un oraș sau unde anume?

M: Nu era un oraș. Era un loc unde veneau oamenii, nu departe de oraș. Au mai fost câțiva acolo, care m-au ajutat.

D: Ce fel de înțelepciune le-ai transmis oamenilor?

M: Cum să cultivi câmpul, cum să ai o viaţă mai bună, cum să te înţelegi, cum să vezi lucrurile diferit şi cum să fii în inimă. Era simplu.

D: Sunt lucruri bune. Te-a instruit cineva ca să faci aceste lucruri?

M: Da. Am fost trimis de departe. Vreau să spun „de sus.” – Încerc să văd de unde am venit... Simt că am fost trimis acolo, dar nu am o imagine clară despre cine m-a instruit.

Desigur, curiozitatea mea nu putea permite ca acesta să fie singurul răspuns. L-am dus înapoi, pentru a vedea locul de unde venea cunoașterea.

M: Temple albe şi apă albastră. (E copleşit de emoție.)

D: Vorbeşte-mi despre acest loc. Pare a fi frumos. Te-a instruit cineva de acolo?

M: Acolo nu fac altceva decât să te instruiască. Te pregătesc pentru orice trebuie să faci. Am fost instruit pentru asta. Era ca un fel de universitate.

D: Ești acolo de mult timp?

M: Mi se pare un loc foarte bun. Nu știu de cât timp sunt aici.

D: După ce ai fost instruit și ai învățat tot ce trebuia să știi...

M: Atunci mă lasă la locaţie.

D: Cum anume te lasă?

M: Cu o navă spaţială, o merkaba, un vehicul. Un pilot m-a transportat în acest loc. Era o navă ca o sferă mică de aur. Suficient de mare pentru pilot şi pentru mine. M-a adus în acest loc de pe această planetă, şi cred că mă aşteptau... nimeni nu se teme de mine. Am mers pe jos până în acest loc. Am înlocuit pe altcineva. Simt că a mai fost cineva acolo înainte, iar eu trebuia vin în locul lui.

Oamenii ştiau că vine, aşa că l-au întâmpinat bucuroşi şi i-au urat bun-venit.

„Ei caută îndrumare. Făceam şi vindecări.”

D: Cum le făceai?

M: Doar puneam mâna pe ei şi energiile îi vindecau.

D: Se pare că ai avut multă iubire pentru aceşti oameni. (Da)

Îi plăcea foarte mult să ajute oamenii şi era fericit acolo. Dar apoi s-a întâmplat ceva care a schimbat totul. L-am pus să meargă înainte, să examineze faptele şi să îmi vorbească despre asta. „A venit un bărbat... un om mare, furios.”

D: De ce era supărat?

M: Nu ştiu. Văd doar mult întuneric. E ca şi cum o energie neagră ar fi intrat în locuinţa în care mă aflam. Şi nu l-am putut calma. Voia să mă omoare.

D: De ce a vrut să te omoare? Doar făceai lucruri bune.

M: El detesta ce fac eu.

D: De unde a ştiut despre tine?

M: Toată lumea ştia. Nu era un secret.

D: Deci a decis că vrea să te omoare? (Da) Ce s-a întâmplat atunci?

M: I-am spus că nu poate să facă asta.

D: Ştiai că nu va putea? (Da) Pentru că ai protecţie, nu-i aşa?

M: Da, dar oamenii mei nu aveau protecţie, iar el i-a ucis. Ei nu ştiau că nu am nevoie de protecţie şi s-au sacrificat pentru a mă salva. Au murit mulţi oameni.

D: Ai încercat să le spui?

M: S-a întâmplat prea repede. S-a dezlănţuit ca o tornadă. Avea o armă şi ei au păşit în faţa mea ca să-l oprească. Au fost uciși cu toții.

D: Atunci ce s-a întâmplat?

M: L-am omorât! Am trimis energia spre el şi i-am oprit forţa vitală.

Făcea mişcări ale mâinii ca şi cum ar fi strâns energia de sus cu o mână şi ar fi direcţionat-o cu cealaltă.

M: Am trimis energia prin mine şi am folosit-o pentru a ucide, în loc să vindec. De aceea am plecat. Oamenii mei erau deja morţi. Nu exista un motiv să îl ucid pe acest om, am făcut-o pentru că eram supărat. Este împotriva protocolului. Nu trebuia să rănesc o altă fiinţă umană sau alte fiinţe de orice fel. Este împotriva protocolului. (Plânge) Este împotriva protocolului.

D: Ai fost copleşit de emoţie.

M: Eu nu am emoţii. Nu este permis... nu este permis. Eu sunt iubire. Nu sunt emoţie.

D: Asta e singura emoţie pe care trebuia să o ai... iubirea? (Da) Nu ai mai experimentat niciodată genul acesta de emoţie înainte? (Nu) Era exact opusul iubirii. Ştii că iubirea este o emoţie puternică, dar cealaltă emoţie este la fel de puternică.

M: Da, de aceea am făcut-o.

D: Nu ai putut să te controlezi?

M: Aș fi putut. Dar am făcut-o în mod deliberat. Am ucis acea persoană în mod deliberat. Din cauza emoției. Nu m-am putut opri. Dar nu am voie să am nici o emoție. Eu sunt iubire. Trebuie să plătesc. Trebuie să răscumpăr ce am făcut. Dar nu știu dacă acest lucru este posibil. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Contrazice toată pregătirea mea și tot ceea ce susțin.

D: Când ai intrat în acel corp, ai fost om? (Da) Deci ai preluat o parte din caracteristicile umane.

M: Va trebui să verific asta. Nu știu dacă le-am preluat sau nu.

D: Mă gândeam că dacă ai preluat unele dintre caracteristicile umane, emoțiile umane de bază erau ascunse în tine.

M: Dar trebuia să depășesc acest lucru. Asta era treaba mea. – Am acționat împotriva protocolului. Am acționat împotriva întregii mele pregătiri. Am eșuat. Așa că am decis să plec, pentru a mă răscumpăra. Nu mai puteam trăi cu mine însumi.

D: A încercat cineva să te împiedice să pleci?

M: Nu. Toată lumea era șocată și în doliu. S-a întâmplat prea repede. – Am străbătut un drum lung și în cele din urmă am ajuns în deșert. Mă plimb prin deșert și simt că nu voi mai supraviețui multă vreme.

D: Te autopedepsești?

M: Da. Mă pedepsesc. Nu știu ce altceva să fac.

D: Nu există cineva de la care ai putea primi un sfat?

M: Actul comis mi-a rupt legătura. Forța... s-a întrerupt curgerea. Sunt un nimic. Sunt o mizerie de om.

D: Deci nu au putut veni să te ajute în vreun fel?

M: Nu. Legătura cu ei a fost tăiat.

D: Deci nu ai cum să te întorci în locul de unde ai venit.

M: Nu, până nu mă răscumpăr, ca să mă pot reconecta la Sursă... la Forță. Nu mai pot să fac munca pe care o făceam înainte, din cauza separării față de Forță. Nu mă pot întoarce, până nu mă răscumpăr.

D: Cum crezi că te-ai putea răscumpăra?

M: Habar n-am... prin autopedepsire, prin suferință.

D: E cam drastic, nu-i așa?

M: Am acționat împotriva protocolului. Am făcut ceva de neconceput, ceva ce nu trebuie să faci niciodată. Mi-a rupt legătura cu forța.

D: Dar toată lumea face greșeli.

M: Nu aveam voie să greșesc.

M-am hotărât să-l duc înainte în timp. A spus că rătăcea prin deșert. „Ce s-a întâmplat până la urmă?”

M: Am găsit o oază și m-am rugat acolo. M-am rugat pentru izbăvire, dar izbăvirea nu a venit. Nu am mai plecat de la oază. Am rămas acolo. Era suficientă apă și hrană, pentru a trăi. Simt că trupul a îmbătrânit și a murit.

L-am mutat acolo unde s-a terminat totul, când trecuse deja de cealaltă parte. „Care crezi că a fost scopul acestei vieți?”

M: Simt că am preluat mânia pe care o avea bărbatul care a venit acolo... Mânia

acelui bărbat este încă în mine, în timp ce îmi privesc întreaga viață. Simt înăuntru această furie care nu este a mea și nu mă mai pot conecta la mine. Este în mine, chiar dacă mă aflu acum în lumea spiritului... Am îmbrățișat-o, pentru a mă autopedepsi.

D: Ce ar trebui să faci acum?

M: Vreau să întreb mânia: „Cine ești tu și care este scopul tău?" – Eu sunt moartea și mi-ai îndeplinit porunca. – „Aparții omului pe care l-am ucis?" Da, îi sunase ceasul.

D: Ai fost doar instrumentul ei, atunci?

M: Da. Cer ca bărbatul și consiliul lui să vină și să explice dacă acest lucru este adevărat. – Ei vin acolo și spun: „Vă suntem recunoscători". Întreb: „Pentru ce?" Și ei spun: „Pentru că i-ai oferit o moarte la timp". Eu le spun: „A fost împotriva protocolului meu, împotriva pregătirii mele, împotriva a tot ceea ce cred." Ei îmi spun: „Ai acționat din iubire". (E copleșit de emoție.) Întreb: „Cum asta... cum așa?" Nu înțeleg.

D: Cere-le să îți explice ce vor să spună. Este foarte important să înțelegi.

M: Ei spun că l-am eliberat de energia negativă... L-am eliberat de el însuși. La nivel inconștient, el nu voia să mai facă rău oamenilor, nu voia să mai acumuleze karma în continuare. A venit la mine de parcă voia să îl ucid și să îl opresc, dar nu era conștient de acest lucru. E ceea ce își dorea sufletul său, iar sufletul meu a recunoscut asta. Nu l-am învinuit pentru moartea oamenilor mei. Nu l-am mustrat și nu l-am atins. Pur și simplu l-am ucis și am presupus că a fost din furie. Am făcut ceea ce trebuia să fac, deși era împotriva protocolului. Deși nu înțeleg cum s-a putut întâmpla. (Este mâhnit)

D: Știu că ai spus că ai fost instruit și că acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple. Dar când intri în corpul uman preiei emoțiile umane, iar aceste emoții îi fac pe oameni să reacționeze în moduri imprevizibile. Ai fost afectat de acele emoții, deși ai fost antrenat să nu fii. Prin urmare nu este vina ta.

M: Ei spun că aceasta a fost o posibilitate încorporată, că știau că se poate întâmpla așa ceva. (E o revelație neașteptată) Nu m-am gândit niciodată la asta! De ce nu mi-au explicat aceste lucruri, când eram la instruire? Credeam că sunt pregătit pentru orice. „Nu trebuia să știi asta, pentru că ți-ar fi influențat

misiunea. Era doar o posibilitate îndepărtată, o lacună încorporată în program. Trebuia să înveți din această experiență, nu să o duci la extrem și să te autopedepsești de-a lungul a multe vieți. Asta nu servește la nimic, doar te ține pe loc în evoluția ta.”

Monica îmi spusese în timpul interviului că a făcut regresii cu alți hipnotizatori și au descoperit multe vieți de suferință și autopedepsire. Dar ceilalți hipnotizatori nu au știut cum să descopere cauza din spatele tiparului. Nu au săpat pentru a descoperi de ce a trebuit să experimenteze toate aceste lucruri. Ea adusese trauma în viața ei prezentă și încă se mai confrunta cu multă suferință, care părea să sfideze orice explicație. De asta căuta cu disperare să găsească răspunsul.

D: Uneori există forțe mai mari, care preiau controlul.

M: Da, există forțe mai mari.

D: Ai fost folosit ca un instrument. (Da) Ei nu te condamnă, nu-i așa?

M: Nu, m-am condamnat singur.

D: Deci ai de gând să stai acolo o vreme sau ce vei face?

M: Nu mai e nevoie. Acum mă pot reconecta. Nu puteam trăi cu durerea a ceea ce am făcut.

D: Nu mai este nevoie să porți în tine furia sau orice fel de vinovăție, nu-i așa?

M: Nu. Acum am înțeles. Și mântuirea nu mai este necesară. Nimeni altcineva nu m-a pedepsit... doar eu m-am pedepsit.

D: Se pare că omul acela te-a iertat.

M: Omul acela a fost recunoscător. Acum pot continua cu ceea ce trebuie să fac. Altfel, aș fi petrecut mai multe vieți pedepsindu-mă.

D: Asta nu e bine deloc.

M: Am acţionat împotriva protocolului. Am acţionat împotriva a tot ce reprezentam. Dar acum nu mai trebuie să trăiesc toate acele vieţi de durere şi suferinţă. Pot merge într-o altă direcţie.

D: Acum putem lăsa totul în trecut. Acum îţi dai seama că nu există nici un motiv să mai urmezi acest tipar, nu-i aşa? (Da) Poţi începe o viaţă nouă, nu-i aşa? (Da)

Am considerat că am făcut o descoperire uriaşă şi am primit răspunsuri excelente, dar tot simţeam nevoia să apelez la SC. Probabil că participase oricum la ceea ce am discutat. SC a apărut instantaneu: „Suntem aici”. L-am întrebat de ce a ales să îi arate Monicăi acea viaţă.

M: Pentru că merge direct în miezul problemei. Ea se pedepseşte.

D: Am văzut, dar am vrut să te aud spunând asta. Este total inutil să se mai pedepsească, nu-i aşa? (Da) Este o persoană bună. Are multe talente. Poate ajuta mulţi oameni, nu-i aşa?

M: Dacă îşi va permite.

D: Dar s-a cramponat de acea amintire.

M: Şi de altele. S-a pedepsit trecând prin multe vieţi de pedeapsă. Sacrificiul de sine s-a făcut. Este complet. Acum este timpul să meargă mai departe.

SC a explicat că aceasta este cauza pentru care Monica a ales o copilărie atât de proastă în această viaţă şi a intrat apoi într-o căsătorie proastă. A fost un fel de auto-pedepsire. Dar acum terminase cu asta şi era important să nu mai stea închisă în casa ei, izolată de oameni. Era timpul să îşi îndeplinească scopul de a

ajuta oamenii. Trebuia să aducă bucurie celor din jur. Trebuia să îi învețe pe alții. „Învață să fii în conexiune divină și în bucuria de a fi. Trebuie doar să îi permiți să curgă.”

D: Îi veți da instrucțiuni, nu-i așa?

M: A știut că noi îi vom arăta întotdeauna următorul pas, ca să-l poată oferi clienților ei, și așa a fost.

D: Ai fost mereu acolo, dar ea nu te auzea, nu-i așa?

M: A făcut ce trebuia... a urmat toți pașii... toate cursele de obstacole pe care le-am instalat. S-a comportat bine. Nu trebuia să fie o viață ușoară. Trebuia să fie o viață esențială, iar energia trebuia să aibă o magnitudine care să curgă în cealaltă viață, în care se mută acum. Dar mai întâi trebuia să înțeleagă. Nu-i poate învăța pe alții, dacă nu își dă seama că acești oameni au nevoie să știe că ea îi înțelege.

D: Ea spune că nu se simte confortabil în mulțime.

M: Fiecare persoană care se uita la ea îi amintea că a eșuat. Asta se va schimba în timp. Va ieși mai mult în lume... o va face treptat. – Îi place să lucreze cu animalele. Sunt atât de frumoase! Ele o reflectă. Trebuie să știe că frumusețea lor este frumusețea ei. Ca o oglindă pe care refuza să o vadă. Era prea multă durere.

Când am cerut SC-ului să cerceteze corpul Monicăi pentru vindecare, mi-a spus: „Corpul va supraviețui. Va dura ceva timp să se vindece.” Dar știam că se poate vindeca mai repede decât atât. „Ea nu se așteaptă la asta,” mi-au răspuns. Știam că „ei” vor face doar ceea ce este potrivit, dar i-am rugat să scaneze corpul și să vadă care este cel mai important lucru pe care trebuie să se concentreze. „E multă energie întunecată în partea de sus a capului, și trebuie să dispară.”

D: Ține de cealaltă viață?

M: Ține de multe, multe vieți.

D: Nu trebuie să trăiască în umbră. Vrem să trăiască la soare... în lumina strălucitoare. Putem lăsa asta în trecut. Poți să o îndepărtezi?

M: Am făcut-o. Doar puf, și a plecat!

D: Pe ce anume mai vrei să te concentrezi în corp?

M: Există multe dureri care încearcă să o omoare. Așa a vrut ea. Dar nu mai sunt necesare, așa că le vom elimina una câte una. Întregul ei corp este plin de durere. În cea mai mare parte, este auto-provocată. Ea a făcut o treabă bună de a înlătura durerea altora și de a-și ascunde propria durere. Înlăturăm pedeapsa și ura de sine. Iar acum vom elimina și restul. Va simți pacea. Credem că a suferit destul. Poate trece dincolo de suferință acum. Ne-ar plăcea să o vedem zâmbind.

I-au scanat corpul vindecându-l și explicând cauzele problemelor, pe măsură ce îl scanau. Suferea de sângerare menstruală în exces și ei au spus: „S-a gândit că dacă ar crea mai multă durere, s-ar putea răscumpăra. Trebuia să treacă prin acele vieți lipsite de înțelegere, ca să ajungă la această viață. E vremea să înțeleagă că trebuia să treacă prin toate astea. Au servit unui scop. A venit timpul să se reconecteze la întreg și să îl îmbrățișeze, să aducă în viață bucuria. A terminat cu această lecție.” De asemenea, ar trebui să renunțe la medicamentele pe care le ia. Întregul ei corp fusese afectat într-un fel sau altul, din dorința de a se pedepsi. Dar era timpul să se oprească. Acesta era lucrul despre care trebuia să îi învețe pe alții – să nu își pedepsească trupul.

Mesajul de despărțire a fost: Așteptăm de mult această ocazie. Ne dăm seama că ai avut o serie de vieți provocatoare și suntem recunoscători că ești dispusă să finalizezi totul. Nu ai înțeles scopul, pentru că nu era timpul să înțelegi scopul. Dar acum știi că este complet și este timpul să mergi mai departe, iar noi suntem recunoscători pentru asta. Vă iubim și vă îmbrățișăm și așteptăm să mergem mai departe, în tot mai multe conexiuni de iubire și viață.

Au fost unele lucruri în această regresie care m-au făcut să gândesc în altă direcție. Am fost întrebată dacă este posibil să intri într-o viață trecută și să schimbi circumstanțele de atunci. Asta ar afecta cu siguranță viața actuală a persoanei. Întotdeauna am crezut că așa ceva nu este posibil și că nu ar fi indicat. Persoana din cealaltă viață a experimentat evenimentele și a învățat din ele. Deci nu știam dacă ar fi posibil să modific evenimentele. Desigur, în acest caz nu am modificat evenimentele din viața trecută. Nu am putut opri crima. Am reușit doar să schimbăm viziunea omului, după moarte. Este același lucru?

Monica trăise multe, multe vieți de suferințe groaznice și acest tipar continuase până în viața actuală. Totul din cauza unei neînțelegeri, a unei lacune din pregătirea sa. A simțit că a eșuat, că a acționat împotriva misiunii sale, așa că singura soluție a fost să aibă multe vieți de pedeapsă, știind că nu va găsi nicicând izbăvirea pentru că crima comisă fusese atât de oribilă. Nu voia să meargă în lumea spiritului pentru sfaturi, pentru că îi era teamă că va fi condamnată. Dar când a descoperit că crima a avut un scop necunoscut și că de fapt nu a eșuat, și-a dat seama că nu mai avea nevoie să experimenteze toate acele vieți fără speranță. Apoi a fost liberă să meargă în altă direcție.

În munca mea vorbim despre linii temporale și posibilități și probabilități nesfârșite. Asta înseamnă că acele vieți nu mai există acum? Sau celelalte personaje din acele vieți? Sau karma care a fost adusă din acele vieți? Descoperea cauzei și modificarea punctului de vedere al omului, poate șterge tabla de ardezie, poate dizolva toate acestea? Se spune că oricum totul depinde de concentrarea noastră, de capacitatea noastră de a ne descoperi propria realitate. Indiferent cum am dezbate chestiunea, cert este că ședința a avut un efect profund asupra vieții prezente a Monicăi. Ea nu mai trebuie să poarte povara suferinței, a pedepsei și urii de sine. Dacă cei din lumea spiritului nu ne condamnă, atunci de ce simțim că trebuie să ne judecăm și să ne pedepsim atât de dur? Totul în viață are legătură cu lecțiile și experiențele noastre și cu ceea ce învățăm din ele.

Sunt multe de discutat aici.

CRIME ȘI SINUCIDERI

Capitolul 14

CRIMA ȘI LOCUL DE ODIHNĂ

Când Carol a ieşit din nor, s-a trezit într-un oraş tipic din vechiul Vest american: cu clădiri din lemn, trotuare de scânduri şi străzi prăfuite. Ea era o femeie îmbrăcată în stilul tipic de atunci. Stătea în faţa unui magazin şi când a intrat, atenţia i-a fost atrasă imediat de mormanele de pânzeturi şi ustensile de cusut. Era croitoreasă, dar era dezamăgită de selecţia monotonă. Nu era fericită în oraş, se simţea blocată acolo. Nu prea voia să fie acolo, dar nu avea unde să meargă. Toate oraşele erau departe. Locuia singură cu fetiţa ei. Soţul ei fusese ucis de o explozie în timp ce construiau o cale ferată, pentru a merge mai departe spre vest. Nu a putut pleca, aşa că s-a apucat să coase, ca să-şi câştige existenţa pentru ea şi fetiţa ei. Casa ei era simplă, dar adecvată nevoilor lor. Îşi iubea fiica, dar i-a fost greu să îşi piardă soţul, pe care l-a iubit foarte mult.

Când am mutat-o înainte într-o zi importantă, am descoperit că a sărit în altă viaţă. A început să descrie un mediu total diferit. Când se întâmplă acest lucru, înseamnă de obicei că nu s-au întâmplat prea multe lucruri importante în cealaltă viaţă. În majoritatea vieţilor, o zi este la fel ca următoarea. Când se întâmplă asta trebuie să iau o decizie: să continui să explorez viaţa cea nouă sau să mă întorc la cea pe care tocmai am lăsat-o, să aflu ce s-a întâmplat acolo? Am decis să o explorez pe cea în care sărise, pentru că ştiam că SC are un motiv să i-o arate.

De data asta s-a văzut într-un oraş cu străzi pietruite şi felinare stradale. Era o seară mohorâtă, cu burniţă. A intrat într-un pub. A spus că este în Anglia sau în Irlanda. Era o fată tânără de vreo douăzeci de ani cu părul roşu, îmbrăcată într-o rochie de catifea care se strângea în faţă, cu o bluză în partea de sus a corpului. Cu totul diferit de femeia simplă din orăşelul din Vestul american. Aşa am ştiut că am sărit în altă viaţă. În cârciumă era muzică şi oamenii beau şi râdeau, spuneau glume şi, în general, se distrau. „Toată lumea se relaxează după o zi grea de muncă. Se distrează, râd şi e mult zgomot acolo.” A descris pub-ul în detaliu. Părea a fi prin anii 1880. Am întrebat-o dacă lucra undeva, pentru că a

vorbit despre o zi grea de muncă. „Eu socializez. Cu asta mă ocup. Fac favoruri bărbaților, iar ei mă plac. Le place mult de mine. Îmi fac veacul aici. Sunt doar ceea ce sunt.” Era fericită acolo, fără responsabilități și fără griji. „Am camera mea la etaj. Doar urc scările... Nu e foarte mare... un dormitor cu un scaun. Nu petrec mult timp acolo, stau mai mult la parter. Dansez cu bărbații și.... Muzică... Glume... Toată lumea cunoaște pe toată lumea. E un bar acolo jos, unde se servește mâncare și ai toată socializarea, mâncarea și băutura... Totul se întâmplă acolo jos. Sunt pe cont propriu. Îmi pot purta singură de grijă. Bărbații mă plac și îmi plac și ei mie. Ei îmi fac favoruri și le fac favoruri și eu. Ei îmi dau bani. Se asigură că sunt bine. Le pasă de mine. Nu e ca și cum aș fi o femeie ușoară... Probabil că sunt, dar nu e ca și cum aș fi murdară. Servesc un scop, iar ei respectă asta și sunt buni cu mine, pentru că și eu sunt bună cu ei. Am mulți prieteni, care nu se așteaptă la mare lucru de la mine. Sunt fericită așa cum sunt.”

Când am mutat-o într-o zi importantă, s-a dus la ziua morții ei. „Am fost omorâtă. Nu eram bătrână.” I-am spus că poate să urmărească totul în calitate de observator, dacă vrea, ca să poată explica ce s-a întâmplat. S-a întâmplat în camera de la etaj, unde dormea. Un bărbat a sugrumat-o. „Era gelos pentru că m-a văzut cu altcineva, și m-a omorât. Mai fusesem împreună și știa ce sunt și cine sunt. M-a omorât pentru că nu suporta ceea ce făceam pentru a trăi. Era foarte supărat. A vrut să mă ia departe de toate astea. Dar eu nu am vrut să mă stabilesc la casa mea și să trăiesc cu o singură persoană. Aveam o viață bună. Eram fericită. Nu am vrut să îmi părăsesc viața și să îmi las ceilalți prieteni acolo.”

Am pus-o să se mute când totul s-a terminat și a ieșit din corp. Urmărea de sus scena. „Îi este foarte rușine. Îi pare rău, dar e prea târziu. M-a ucis deja. S-a terminat. Nu mă mai poate aduce înapoi. Nimeni nu poate. Zac pe podea. Îl văd aplecat peste mine plângând și plângând. Îi pare atât de rău. Pur și simplu a fost o greșeală.” Apoi am pus-o să se uite la întreaga viață și să-mi spună ce crede că a învățat din ea. „Să fiu mai responsabilă când îmi ofer afecțiunea. Mă distram, dar uite cum am ajuns. Oamenii sunt geloși, au un temperament aprins, plin de furie... iar eu sfârșesc moartă. Eram tânără, frumoasă și plină de viață, iar acum sunt moartă. Nu îmi era rușine de ceea ce fac. Eram cine eram.”

D: Ce ai de gând să faci acum? Ai de gând să mergi undeva?

C: Vreau doar puțină liniște și pace. Vreau doar să mă odihnesc. Să fiu departe

de orice şi de toată lumea, pentru o vreme. Vreau doar să mă vindec.

D: Te duci undeva, ca să te poţi vindeca?

C: Mă duc într-un loc liniştit. Este albastru... e ca un cocon. Parcă aş fi ţinută într-un cocon. Doar stau acolo şi mă vindec şi sunt oameni care mă îngrijesc. Au grijă de mine. Nu trebuie să îmi fac griji pentru nimic. Nu mai trebuie să îmi fac griji să îmi câştig existenţa. Doar stau suspendată în acest cocon cald şi plăcut. Îmi recapăt puterile. Şi pot să stau acolo cât vreau, până când sunt din nou întreagă. E numai iubire aici.

Ştiam că se află în locul de odihnă din lumea spiritului. Putea petrece acolo mult timp ca să îşi revină după modul violent în care a murit, aşa că am dus-o în momentul când era gata să părăsească locul de odihnă. „Ce se întâmplă când decizi că e timpul să pleci?”

C: Mă ridic şi deschid chestia asta ca o păstaie, şi începe să intre lumina. E orbitoare, dar nu mă dor ochii. Pot să ies şi să fac orice vreau. Văd lumină peste tot, în jurul meu. Sunt stâlpi de lumină. E o lumină magnifică. Văd multe clădiri din lumină de cristal. Văd toate aceste structuri, care nu se mai termină. Au toate culorile spectrului şi este atâta strălucire, dar nu mă dor ochii deloc.

D: Mai este cineva acolo?

C: Sunt o mulţime de oameni aici. Se uită în cărţi. Au şi filme pe care le poţi vedea. Fac toate lucrurile astea şi sunt atât de drăguţi. Dar nu sunt oameni. Încearcă să mă ghideze şi îmi spun: „Aici este această cameră, iar acolo este cealaltă cameră. Poţi face asta şi asta. Poţi găti. Poţi mânca. Poţi face totul. Nu reuşesc să îmi arate totul destul de repede.

Am râs din cauza emoţiei din vocea ei.

D: Cum arată ei? Ai spus că nu sunt oameni.

C: Unii sunt lumini albastre, lumini roz, lumini albe, lumini galbene. Ei se transformă. Uneori sunt nişte bile de lumină, apoi îşi scot afară braţele şi picioarele şi iau o formă care arată ca o persoană. Dar poți vedea prin ei.

D: Pare a fi un loc frumos.

C: Oh, e frumos. Și continuă pentru totdeauna. Sunt holuri ancestrale mari și lungi, dar nu par a aparține de o instituție. Nu pot să cred câte înregistrări și câte lucruri au. Dacă vrei să cauți orice, găsești răspunsul acolo. Încerc să îmi fac drum, dar nu știu de unde să încep. Nici măcar nu știu unde să merg. Vreau să învăţ. Vreau să știu despre ce este vorba. Vreau să știu totul.

D: Ar fi greu să înveți totul?

C: Aşa cred. Sunt atât de multe de ştiut. Sunt atât de multe de învăţat. Vreau să aflu dacă oamenii de aici, pe care îi cunosc, sunt morţi. Ei îmi vorbesc despre diferitele aspecte ale acestui loc minunat și despre toate înregistrările și toate dispozitivele cu informații! Încerc să reţin toate aceste lucruri și să mă conectez cu oamenii pe care îi cunosc.

D: Din alte vieți sau de unde?

C: Nu știu. Parcă îi cunosc de când lumea. Nu e ca și cum aș fi printre străini, și sunt atât de drăguți. Mă simt foarte binevenită aici. Am fost plecată mult timp. E ca o întoarcere acasă.

D: Există vreo persoană care vorbește cu tine... cineva responsabil?

C: Mi-a fost distribuit acest „prieten”, care mă găsește aici. Mă va ajuta să cunosc locurile de aici, ca să încep să explorez. I s-a atribuit responsabilitatea să mă pună din nou în funcție. Pentru că eram distrusă. Eram foarte rănită... foarte rănită. Eram atât de fericită în acea viață și mi-a fost luată... Nu vreau să mai fiu ucisă din nou. – Ei vor să mă obișnuiesc cu tot ce este aici. Să nu mă grăbesc. Să mă plimb prin preajmă. Să văd tot ce este de văzut.

Putea dura mult timp, fiindcă nu se grăbeau să o trimită în următoarea ei misiune. Așa că am pus-o să condenseze timpul și să meargă înainte după ce a făcut toate aceste lucruri, să vadă ce trebuie să facă în continuare. „Trebuie să prezint un raport.”

D: Ca o temă la școală? (Da) Ce fel de raport?

C: Trebuie să mă prezint undeva și să le spun cum mă descurc. Să le spun dacă mă fac bine și dacă sunt gata să mă uit la tot ce am făcut, ca să înțeleg de ce am fost ucisă și ce am făcut cu viața mea.

D: Ce ai aflat?

C: Ei bine, ei nu cred că am fost rea. Ei văd că m-am distrat foarte mult făcând ceea ce făceam, dar a fost în detrimentul meu să mă joc așa cu emoțiile oamenilor. Pentru mine relația cu bărbatul acela era la un nivel superficial, dar uneori oamenii reacționează mult mai profund. Nu mi-am dat seama că aș fi putut răni pe cineva, nerecunoscându-i afecțiunea. Ca omul acela care m-a ucis. Eu l-am rănit. – Trebuie să lucrez la asta.

D: Dar nu există nici o judecată, nu?

C: Nu. Ei nu cred că sunt rea dar dacă vreau să progresez, trebuie să examinez ce s-a întâmplat. Cu alte cuvinte, trebuie să fii conștient de ceea ce faci. Nu poți să treci prin viață și să te distrezi, fără să te gândești la alți oameni. Trebuie să te gândești și la felul în care îi afectezi pe ceilalți. Ai această responsabilitate.

D: Ți-au dat vreun sfat?

C: Să mă gândesc mai puțin la mine și mai mult la alți oameni. Asta mă va ajuta să nu îi rănesc.

D: Trebuie să mergi undeva ca să faci asta, sau ce spun ei?

C: Trebuie să rămân acolo o vreme și să studiez. Dar e atât de mult! Sunt volume

întregi cu lucruri de studiat. Pot să mă uit la ceea ce am făcut şi pot merge înapoi. Pot merge înainte. Pot să mă uit la tot. Pot vorbi cu alte persoane. Este un loc unde ar trebui să învăț.

D: Ți-au spus ce se va întâmpla, după ce vei simți că ai învățat suficient?

C: Atunci pot încerca din nou.

D: Vrei să o faci?

C: Oh, da. Dar nu vreau să fiu ucisă din nou. – Stabilim strategii pentru ceea ce vreau să realizez. Data viitoare s-ar putea să mă stabilesc la casa mea și să încerc să am o familie.

D: Deci îți faci planuri?

C: Încerc.

Asta ar explica viața din Vestul american. Se pare că a fost după viața în care a fost ucisă. Avea o familie, dar unul din cei dragi (soțul ei) fusese ucis într-un accident. Cu siguranță a trebuit să se gândească la alți oameni și să se pună pe locul doi în acea viață. A fost plictisitor și simplu, dar a servit scopul urmărit.

M-am gândit că e timpul să chem SC-ul și să aflu câteva răspunsuri. Întotdeauna întreb SC-ul de ce i-a arătat persoanei acele vieți.

D: De ce i-ai arătat lui Carol prima viață în care se afla în orașul din Vest și soțul ei a fost ucis lucrând la calea ferată?

C: Din cauza fetiței mele. Ea a fost totul pentru mine.

D: De ce i-ai arătat lui Carol fetița? Ce legătură are asta cu Carol în viața actuală?

C: O cunosc pe fetița aceea.

Am instruit-o pe Carol să permită SC-ului să răspundă la întrebări şi să nu încerce să se amestece. „Trebuia să arăt iubire necondiţionată.” Carol este lesbiană în viaţa ei actuală, iar SC i-a explicat despre oamenii din viaţa ei de acum. În prezent era cu o parteneră, dar tocmai apăruse o altă femeie în viaţa ei (fetiţa din Vestul Sălbatic). Asta crea probleme. I-au spus că a fost prea mult timp cu Michelle (partenera ei actuală) şi că era timpul să meargă mai departe şi să permită cuiva nou să intre în viaţa ei. Am întrebat dacă Carol a mai avut vieţi anterioare cu Michelle. „În Europa. Carol era un student tânăr şi frumos, violonist... foarte talentat. Michelle era profesoară. Au fost probleme. Ca profesoară, Michelle a fost foarte dură cu Carol. Le-a spus celorlalţi instructori cât de talentat era elevul ei, dar nu a recunoscut niciodată acest lucru în faţa lui Carol. L-a forţat să progreseze şi l-a criticat din ce în ce mai mult, iar asta a distrus încrederea în sine a lui Carol. A fost ca şi cum Michelle a făcut asta intenţionat, pentru că era geloasă pe talentul pe care îl avea Carol.”

D: De ce au ales să vină împreună în această viaţă?

C: A existat karma între profesor şi elev. Michelle avea datorii faţă de Carol. Carol trebuie să îşi recapete încrederea în sine. Contractul s-a încheiat acum. Sunt împreună de mult timp, dar acum a venit timpul să se despartă. Va fi dificil, dar trebuie făcut. Michelle trebuie să plece. Deb (fetiţa) va fi acum liberă să intre în viaţa lui Carol. Există o mare iubire acolo (datorită vieţii trecute, ca mamă şi copil).

D: Poate că o va ajuta să cunoască aceste lucruri. Le va putea înţelege mai bine. (Da) Apoi i-ai arătat viaţa când era la cârciumă şi a fost ucisă. De ce ai ales să îi arăţi acea viaţă?

C: Am vrut să îi arăt cum poţi răni oamenii, prin acţiunile tale.

Nu a fost nimeni în acea viaţă pe care să îl cunoască acum, în viaţa ei actuală.

M-am mirat, pentru că aș fi crezut că bărbatul care a ucis-o va fi un personaj actual. Ea avea întrebări despre scurta ei căsătorie din Vestul American dar deși era vorba de o viață trecută, SC a refuzat să dea detalii. Era mai bine pentru Carol să nu știe.

D: Ce a învățat ea din acea scurtă căsătorie?

C: Să iubească necondiționat... să fie sinceră. Când iubești cu adevărat, nu te mai reține nimic. A fost un contract scurt, dar foarte semnificativ, foarte puternic. Să fii total tu însuți, pentru persoana pe care o iubești. Să poți vorbi despre orice, să fii sincer și deschis, pentru că doar așa poate rezista dragostea adevărată. – Nu a avut aceleași sentimente cu Michelle. A fost o relație diferită. Ea a încercat totul pentru a menține o prietenie iubitoare cu Michelle, dar depinde de Michelle dacă va accepta asta. Nu depinde de Carol. Carol nu își poate limpezi mintea, când este cu Michelle. Ea nu poate crea, se simte ca înfășurată într-o plasă. Michelle vrea prea multe de la ea.

Mai aveam o întrebare la care știam deja răspunsul, dar am vrut să văd ce spune SC. „Vrea să știe de unde a venit.”

C: Ea a venit de la Sursă. Tot ce există vine de acolo... tot ce este. Venim de la Sursă și ne întoarcem mereu la Sursă, pentru că toți suntem una.

Mesajul de despărțire a fost: Nu îți pierde niciodată credința. Suntem mereu aici, pentru a te ajuta. Nu ești niciodată singură.

Capitolul 15

FRICA SE TRANSMITE MAI DEPARTE

Dionne a intrat în scenă stând pe un pământ maro, fierbinte şi uscat ca în deşert. A devenit conştientă de o arcadă în stil persan antic, în lateral. Vederea ei a umplut-o cu o frică inexplicabilă atât de puternică, încât îi venea să plângă. De câte ori se întâmplă asta, ştiu că suntem pe cale să descoperim ceva important şi semnificativ pentru client. Nu poţi simula emoţiile. Ele vin chiar din miezul problemei, chiar dacă nu au niciun sens la momentul respectiv. Mi-am spus că dacă o pot face să nu se mai gândească la asta am putea continua, aşa că am rugat-o să se concentreze asupra corpului ei. A văzut că era un bărbat în vârstă cu barbă, îmbrăcat foarte simplu, cu o haină largă şi un turban. Corpul lui se simţea foarte obosit. „Se întâmplă ceva de cealaltă parte a arcadei, de cealaltă parte a zidului. Sunt mulţi oameni acolo, aud voci puternice. Mă simt de parcă îi cunosc pe cei care sunt acolo şi îmi fac griji pentru ceva.” L-am întrebat dacă vrea să intre în interiorul arcadei şi să vadă ce se întâmplă, dar simţea o groază extremă. „Îmi e frică să intru acolo, îmi e frică de ceea ce se întâmplă înăuntru. Cred că trebuie să intru, dar îmi este frică să o fac.”

D: Cine crezi că e acolo? Pentru cine îţi faci griji?

DI: E fiica mea. Este acuzată că e o vrăjitoare sau ceva de genul ăsta, iar mulţimea strigă şi cere distrugerea ei.

D: Crezi că este o vrăjitoare? (Nu) De ce crezi că oamenii ar crede asta?

DI: Pentru că sunt ignoranţi. Ea are un dar pe care majoritatea oamenilor nu îl au şi ei nu îl înţeleg. Ea s-a destăinuit cuiva care nu a înţeles şi s-a speriat, şi i-a îndemnat pe restul oamenilor să se teamă de ea. Ea a avut încredere şi s-a confesat acestui tânăr. Iar el s-a întors şi a folosit totul împotriva ei.

D: Ai spus că are un dar pe care nu l-au înțeles. Ce fel de dar este?

DI: Darul profeției. Ea i-a vorbit tânărului despre darul ei și i-a făcut o profeție care s-a împlinit. Iar el s-a întors împotriva ei și a acuzat-o că l-a vrăjit și că a creat situația, în loc să o vadă.

După multă amânare, a decis să își învingă frica extremă și să intre acolo. „O vor ucide dacă nu o fac, iar când intru, probabil că mă vor ucide și pe mine... Nu știu ce să fac. Am să încerc să mă prezint drept unul din ei. Am să încerc să o eliberez.” Până la urmă s-a hotărât să intre. „Ea este în spatele unui cărucior, iar ei strigă să fie executată. Tânărul spune că este o vrăjitoare, că a dovedit asta prin ceea ce s-a întâmplat. Mulțimea este doar o turmă de vite turbate. – Nu vreau să o pierd, dar nu vreau nici să fiu ucis și să rămână singură.” Am condensat timpul și l-am mutat înainte, ca să vedem ce s-a întâmplat.

DI: Până la urmă ne-au omorât pe amândoi. Ne-au spânzurat. Aruncă frânghii în jurul unei bârne și ne spânzură. M-au considerat vinovat prin asociere. Am intrat și am încercat să raționez cu ei, dar nu au fost rezonabili. Erau cuprinși de nebunia generală. Am încercat să o eliberez, să o apuc și să o trag afară de acolo, dar m-au prins și pe mine și am fost condamnat prin asociere, la fel ca ea.

D: Erau prea mulți oameni. (Da) Și ce părere ai despre oamenii care au făcut asta?

DI: Îi urăsc! Sunt supărat pe oamenii din mulțime, pentru ignoranța lor. Tânărul era unul dintre ei. Nu cred că am mai avut încredere în oameni după aceea. A fost inutil, pentru că nu am schimbat nimic. Ea nu era o vrăjitoare. Nu a făcut nimic. Nu s-a schimbat nimic. Ei credeau că sunt în siguranță, dacă ea nu mai e.

Nu este niciodată o idee bună să porți în suflet mânie împotriva oamenilor care ți-au provocat moartea. Asta va crea în mod cert karma care va fi transmisă înainte, în viețile ulterioare.

D: Oamenii erau conduşi de frică. (Da) Cred că ai fost foarte curajos, când ai încercat să o salvezi. Dar nu a rezolvat nimic, nu?

DI: Nu a mers... nu.

D: Acum că totul s-a terminat şi eşti în afara corpului, poţi să priveşti înapoi şi să vezi totul dintr-o perspectivă diferită. Îţi poţi vedea corpul?

DI: Da, sunt doar două corpuri fără viaţă. Simt că ne-au înjunghiat în stomac. Sunt doar două cadavre care zac pe pământ. Mulţimea aplaudă şi acum se risipeşte. Nu s-a schimbat nimic. Ei cred că acum sunt în siguranţă, dar nu s-a schimbat nimic cu adevărat.

Fiica lui era cu el în spirit, şi priveau amândoi la această scenă îngrozitoare. I-am explicat că fiecare viaţă are o lecţie. „Ce crezi că ai învăţat dintr-o astfel de viaţă?”

DI: Mi-am iubit fiica şi am învăţat toleranţa, pentru că ea era altfel decât ceilalţi. A trebuit să învăţ toleranţa, pentru că altfel ar fi trebuit să o alung. Am învăţat toleranţa faţă de diferenţele dintre oameni. Nu am înţeles bine ce făcea dar nu era ceva rău, pentru că ea nu era rea. Aşa că am învăţat toleranţa, dar cu toate astea am luat cu mine şi intoleranţa faţă de ceea ce au făcut acei oameni.

L-am întrebat ce plănuia să facă, acum că a ieşit din corp. Dacă era vreun loc în care simţea că trebuie să meargă, sau dacă simţea că ar trebui să facă ceva. După o pauză, a spus: „Bănuiesc că am putea merge să îmi găsesc soţia, care a murit”. Soţia lui murise mai devreme, de aceea erau doar ei doi şi trebuiau să aibă grijă unul de celălalt.

D: Cum vei face asta?

DI: Mă voi întoarce și voi merge în direcția opusă față de locul la care mă uit acum.

D: Ce este în direcția opusă?

DI: Soarele. Peisajul de dedesubt se face din ce în ce mai mic.

D: Oricum nu vrei să stai acolo.

DI: Nu. Nu mă pot întoarce acolo... Nu pot. Încă mai simt greutatea a ceea ce tocmai am experimentat. Nu a dispărut. Încă mai simt groaza aceea.

D: Sigur. A fost o situație traumatizantă. – În ce direcție vrei să mergi?

DI: Există un singur loc unde să mergi cu adevărat. Mă întorc cu spatele la scena aceea și merg în direcția opusă. Văd ceva strălucitor. Nu știu unde merg. Dar simt că e un loc cunoscut. Am mai fost acolo de o mie de ori. – Plutesc spre lumină.

Am condensat timpul și l-am mutat înainte, până când a ajuns la locul unde trebuia să se oprească. „Vei ști când ajungem acolo și ne vom opri.”

DI: Am un sentiment vag că mai sunt și alți oameni acolo. Toată lumea vrea să audă ce s-a întâmplat, iar eu le povestesc. Se pare că soția mea este și ea acolo. Cred că ea este soțul meu în viața de acum. Simt că mama și tatăl meu sunt acolo. Fețele sunt greu de recunoscut, pe măsură ce inelul de oameni se îndepărtează de mine. Fețele nu sunt clare.

D: Uneori este mai mult un sentiment, decât o recunoaștere.

DI: Este o uşurare să fiu acolo. Dar trauma a rămas în inima mea. Încă mai sunt supărat pentru ceea ce s-a întâmplat. Sunt uşurat că acum sunt bine, dar încă mă simt trist. – Cred că trebuie să mă culc o vreme.

D: Îţi spune cineva asta?

DI: Sunt doar conştient că am nevoie de o perioadă de timp în care să mă decompresez, ca să zicem aşa.

D: Să te odihneşti. Pare o idee bună. Dar fiica ta?

DI: Suntem împreună. Cred că vom dormi o vreme, unul lângă altul.

D: Cum arată locul acela de odihnă?

DI: Este ca un fel de nor. Mă simt tulburat. Simt că mi s-a întâmplat ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple, ceva lipsit de sens și îmi vine greu să eliberez șocul legat de asta.

D: Așa că vei sta acolo o vreme și să nu te vei gândi la nimic. (Da)

Când oamenii merg la locul de odihnă, pot rămâne acolo multă vreme. Vor sta acolo până când se vor simți în stare să se întoarcă din nou în roata vieții. Poate fi o perioadă scurtă de timp sau, pentru unii, poate dura sute de ani. Așa că am condensat iar timpul până în momentul când și-a încheiat odihna și era gata să părăsească acel loc și să facă altceva.

D: Te simţi mai bine acum, că te-ai putut odihni?

DI: Simt această frică, care îmi pătrunde toată ființa.

D: Chiar dacă ai trecut prin perioada de odihnă, încă mai simţi frica? (Da) De ce anume îți este frică?

DI: Cred că este teama de a fi distrus.

D: Doar ți-au distrus trupul.

DI: Știu. Știu.

D: Dar nu au putut să te distrugă pe tine, nu-i așa?

DI: Nu. Dar simt greutatea și frica. Nu știu cum să scap de ele.

D: Există cineva acolo căruia să îi pui întrebări și de la care ai putea obține răspunsuri?

DI: Văd pe cineva la dreapta mea. Arată ca un Maestru Ascensionat. Este asiatic.

D: Vrei să-i pui întrebări?

DI: Da, dacă vrei.

D: Spune-i că vrei să înțelegi ce e cu această frică. Frica este o emoție puternică. Spune-i că vrei să înțelegi de unde vine.

DI: El spune că este opusul Sursei lui Dumnezeu.

D: Întreabă-l de ce mai ții încă în tine această frică?

DI: Pentru că a devenit o cârjă.

D: Dar frica ar fi trebuit să rămână lângă cadavru după ce ai fost ucis, nu-i așa?

DI: Se pare că trăiesc cu frica de mult timp și o folosesc ca pe o cârjă.

D: Nu numai în viața aceea, ci și în alte vieți? (Da) Deci nu a dispărut în locul de odihnă? (Nu) Ce vrea să spună? Cum anume o folosești ca pe o cârjă?

DI: Într-un fel, e o o modalitate de a mă proteja. Mă împiedică să intru în situații care mi-ar face rău.

D: Din acest punct de vedere e bine, nu-i așa?

DI: Da, dar când văd situații ca cea în care am fost omorâți de mulțime, se declanșează frica și intru în starea de „luptă și fugi”. O percep în jurul meu tot

timpul, așa că îmi doresc în mod constant să fug, dar mă forțez să fiu calm și să nu fug.

D: Nu este un mod bun de a fi, nu-i așa?

DI: Nu, pentru că este stresant. Să privești mereu oamenii cu suspiciune. Să bănuiești că în orice moment se pot întoarce împotriva ta.

D: Nu este un mod bun de a trăi, nu-i așa? (Nu) Maestrul acela ce spune? Pare a fi foarte înțelept. Poate are un sfat.

DI: Spune că Pământul este un loc potrivit în care să mergi pentru a lucra cu frica. Spune că cea mai mare realizare pe care o puteam avea pe Pământ, este să învingem frica. Dacă nu îmi înving frica, va trebui să cobor acolo din nou. Dacă îmi depășesc frica, nu va mai trebui să cobor acolo, decât dacă vreau. – Dar eu nu vreau să mă întorc acolo. Nu înțeleg de ce totul trebuie să fie atât de oribil pe Pământ.

D: Nu ar trebui să fie, nu-i așa?

DI: Dar se pare că este. (E supărat) E multă cruzime. Pur și simplu, e „ceea ce este”. Pământul este așa. Oamenii sunt așa.

D: Poate că nu sunt numaidecât așa. Poate că au nevoie de ajutor. Întreabă-l – dacă te decizi să te întorci pe Pământ, ai putea ajuta să se transforme lucrurile?

DI: Să îi ajut pe alții sau să mă ajut pe mine?

D: Ambele variante. El ce spune? Poți să alegi? (Dionne e copleșită de emoție) Este în regulă să ai emoții. E chiar bine. Poți alege dacă mergi sau rămâi aici?

DI: Într-un fel. Nu cu adevărat. Nu trebuie numaidecât să plec, dar știu că dacă nu merg, atunci nu voi termina ceea ce trebuie să fac. Așa că trebuie să merg. – Dar nu vreau să plec! Aș vrea să nu mai trebuiască să rezolv nimic. Aș vrea să pot rămâne aici.

D: El ce spune? Există reglementări în acest sens?

DI: Spune că mai am multe lucruri de făcut.

D: Ești de acord să faci asta?

DI: Accept să trec prin toate, până reușesc. Să trec prin orice trebuie să fie, până se termină. Nu am crezut că va fi atât de rău. Simt că dacă mă întorc acolo, va fi altceva oribil.

D: Poate că nu va fi la fel de rău ca experiența prin care tocmai ai trecut. Știe dacă va fi la fel de rău sau mai ușor?

DI: Poate fi orice fac eu să fie.

D: Atunci tu deții controlul, nu-i așa? (Da) Ești mai puternic decât crezi că ești, nu-i așa?

DI: Dar mă simt ca o victimă.

D: Cred că a venit timpul să schimbi acest lucru. Deci iei decizia de a te întoarce pe Pământ?

DI: Știu că trebuie să îmi îndeplinesc acordul și să termin, altfel nu fac decât să amân. Va trebui să o fac, până la urmă.

D: Și înțelegerea a fost să experimentezi totul?

DI: Să trec prin asta, da. Să trec prin realitatea fizică.

D: Cu toate cele bune și rele?

DI: Da. Dar nu aveam idee cât de rău avea să fie răul. E ca și cum ai încerca să îi explici cuiva care trăiește la ecuator ce este zăpada. Își face o imagine, dar nu știe ce este cu adevărat, până nu ajunge acolo unde e zăpadă.

D: Nu înțelegi cu adevărat, până nu experimentezi chiar tu acest lucru.

DI: Nu credeam că voi resimți atât de profund totul, dar așa a fost.

Am crezut că am aflat cât de mult se putea, în acest moment. Știam că luase decizia de a se întoarce pe Pământ, pentru că amânarea nu ar fi făcut decât să

întârzie inevitabilul. Așa că am întrebat dacă este în regulă să chem pe altcineva, care ar putea să ne ofere mai multe răspunsuri. Entitatea a fost de acord. Așa că i-am mulțumit, apoi am chemat SC-ul. Desigur, prima întrebare a fost de ce a ales să îi arate Dionnei acea viață.

DI: Pentru că perioada aceea a fost dominată de tristețe. Mai acumulase tristețe și în trecut, dar atunci a fost momentul în care tristețea a luat în stăpânire totul.

D: Deci ea a mai experimentat și alte vieți negative, dar aceasta a fost picătura care a umplut paharul? (Da) De ce ai vrut să știe asta?

DI: În această viață, ea este empat și trebuie să știe.

D: Un empat preia sentimentele tuturor, nu-i așa?

DI: Da. Trebuia să știe că pentru a fi empat, experimentezi toate emoțiile care există.

D: E o sarcină mare.

DI: Da. Pentru a fi empat trebuie să experimentezi toate emoțiile, pentru a ști ce emoție trăiești. Cu alte cuvinte, trebuie să experimentezi frica, pentru a putea ști că este frica. Ea poate să citească oamenii și să simtă ce simt, înainte ca ei să verbalizeze.

D: E bine, dar ce vrei să facă ea cu acest talent de a fi empat? Cum vrei să folosească acest dar?

DI: Întotdeauna a avut scopul de a-i ajuta pe alții. Are multă compasiune.

D: Dar ea tinde să stea departe de oameni, nu-i așa?

DI: Da, a dezvoltat o neîncredere față de oameni.

D: Asta provine din viața aceea?

DI: Da, și din altele.

D: Oamenii și-au arătat latura violentă. (Da) Dar în viața de acum, nimeni nu o va trata în acest fel, nu-i așa?

DI: Oh, deja au făcut-o. O parte din acei oameni din mulțime sunt acum în viața ei.

D: Oameni cu care a dezvoltat karma?

DI: Da, există karma. Oamenii din mulțime erau străini pentru ea, dar apar din când în când în această viață. Și continuă să aibă același comportament, doar că este adaptat la viața de acum. Așa că există oameni în viața ei, care vor subconștient să o distrugă. Apropiații din familia ei vor să o protejeze. Ceilalți, care au intrat și au plecat, au fost doar cunoștințe. Au venit și au plecat, și au continuat să joace același rol pe care l-au jucat mult timp. Există oameni în viața ei, care o recunosc subconștient din acel timp. Și ei reacționează subconștient față de ea, în același mod în care au reacționat în acel moment. Scopul lor nu este să o distrugă în această viață, dar au o reacție negativă imediată față de ea. Există o recunoaștere a sufletului, care la ei se manifestă ca o antipatie față de ea. Ei nu conștientizează și nu înțeleg reacția lor negativă față de ea.

D: Care este scopul? Ce învață ea din asta?

DI: Trebuie să învețe detașarea. Se implică prea personal.

D: Deci trebuie să învețe să nu ia lucrurile personal.

DI: Da. Ea s-a simțit trădată și neînțeleasă, iar în viața ei actuală a avut experiențe care i-au confirmat că este demnă de trădare. Nimeni în această viață nu a încercat să o trădeze, dar ea așa percepe lucrurile.

D: Este cineva în familia ei de acum, care a fost cu ea în viața aceea?

DI: Soțul de acum i-a fost soție. Fiica de acum e fiica de atunci. Mama de acum era în mulțime, dar nu era de acord cu mulțimea. Era doar o spectatoare neputincioasă. Era în mulțime și nu-i plăcea deloc cum se comportă mulțimea, dar nu putea face nimic.

D: Deci nu există karma acolo.

DI: Se întâmplă ceva cu mama ei. Mama ei are remușcări.

D: Dar mama ei nu a avut un rol activ în ceea ce s-a întâmplat.

DI: Uneori mama ei reacţionează aşa cum reacţionează alţii faţă de ea, la nivel sufletesc. Se teme de fiica ei, aşa cum se temea mulţimea de aşa-zisa „vrăjitoare”. Dar simte şi tristeţe în acelaşi timp, ca atunci când era în mulţime... tristeţe pentru ceea ce se întâmpla cu cei doi oameni. Pentru că a fost neputincioasă atunci, în această viaţă este foarte critică faţă de fiica ei, recunoscând în ea propria sa slăbiciune. Vrea ca fiica ei să fie puternică. O critică pentru a o întări, dar nu face decât să îi ştirbească încrederea de sine. Fiica ei interpretează acest lucru ca o confirmare a faptului că lumea este rea şi că ea nu e demnă de încredere.

D: Dar cum putem scăpa de teama pe care încă o mai poartă în ea Dionne? Acum ştim de unde provine. Nu mai are nevoie de ea în viaţa asta, nu-i aşa?

DI: Nu. Dar este un tipar care s-a înrădăcinat puternic în ea, de-a lungul secolelor. Este înrădăcinat destul de bine.

Am cerut de la SC sugestii cu privire la modul în care Dionne şi-ar putea atenua frica, pentru a o face mai uşor de gestionat. Voiam ca ea să scape de frică acum, ca să nu fie nevoită să o ducă mai departe. SC a spus că unul din factorii care contribuiau la instalarea fricii era situaţia negativă de la servici. „Oamenii de acolo nu sunt la nivelul ei. Ea trebuie să fie cu oameni care sunt aşa cum este ea. Există astfel de oameni acolo, dar sunt puţini şi la distanţă.”

D: Ce ar trebui să facă?

DI: Ar trebui să creeze. Ea are multă cunoaştere şi multă înţelepciune, dar este împrăştiată. Trebuie să se adune şi să împărtăşească aceste lucruri cu alte persoane. Ar putea vorbi cu oamenii şi ar putea scrie despre asta.

D: Trebuie să fii atent cu cine vorbeşti, pentru că mulţi oameni nu înţeleg.

DI: Nu, lumea stă în creierul stâng. (Râde)

Dionne începuse să scrie câteva romane, iar SC a încurajat-o să le termine. „Ea are nevoie de tot ceea ce a experimentat. Trebuie să se facă un declic în mintea ei, ca să înțeleagă. Ea a stat în creierul stâng prea mult timp. Creierul stâng ține oamenii blocați într-un ciclu de gândire care nu duce nicăieri. A fost forțată de împrejurări și de asemenea de firea sa, să stea foarte mult în creierul stâng. – Ea se află într-o dilemă pentru că are rate de plătit, dar atâta timp cât își păstrează acel loc de muncă, nu va crea nimic. Ea posedă anumite talente pe care nu toată lumea le are și pe care le-ar putea folosi, pentru a câștiga bani. Și-ar putea folosi simțul umorului într-un mod unic, prin scris și actorie. Principalul lucru care a reținut-o a fost teama: teama de incertitudine, teama de eșec, teama că nu va fi suficient de bună pentru a face față.

DI: Există în ea un tipar de neîncredere la nivel celular – teama că dacă vorbește, va fi distrusă. De aceea a devenit atât de retrasă în trecut, fiindcă se temea de ceea ce îi vor face ceilalți oameni. Întotdeauna vor reacționa așa față de ea. Se întreabă dacă o vor călca în picoare. Dar există un grup mic de apropiați cărora le pasă de ea. Soțului ei îi pasă foarte mult de ea și de fiica lor.

A fost încurajată să înceapă să scrie din nou, deoarece acest lucru era extrem de important. Și trebuia să renunțe la slujbă, pentru că condițiile de acolo o țineau pe loc. Au spus că va apărea un loc de muncă mai bun, cu toate condițiile ideale de care avea nevoie. Starea ei de oboseală fizică și depresie era ușor de explicat, pentru că nu făcea ceea ce trebuia să facă.

DI: Ea nu face ceea ce trebuie să facă, și știe asta. Ea simte asta. Corpul ei nu este însuflețit de ceea ce face. Când va începe să facă ceea ce îi spunem noi să facă, atunci nu va mai avea nici o depresie. Va fi plină de energie și entuziasmată de viață.

SC i-a scanat apoi corpul şi a făcut corecţii şi îmbunătăţiri. I-a spus că, acum că a înţeles de unde vine frica, va putea face faţă, dar va fi nevoie de muncă din partea ei.

Mesajul de despărţire a fost: O iubim foarte mult. Ea a fost creată în mod intenţionat pentru a fi altfel decât ceilalţi oameni. Ea este specială. Toţi oamenii sunt, dar ea a fost creată pentru a fi specială. A fost creată astfel încât lumina ei să strălucească puternic, ca oamenii să poată vedea. Ea are daruri pe care ar trebui să le dezvolte şi să le dea mai departe. Este în regulă ca oamenii să o recunoască şi să aibă o reacţie negativă imediată faţă de ea, fiindcă de fapt e vorba mai mult despre ei, decât despre ea. Dacă îşi ascultă mica voce intuitivă din interior şi o urmează de fiecare dată, va găsi fericirea şi împlinirea în viaţă.

Capitolul 16

CRIMĂ ȘI SINUCIDERE

Una din problemele cele mai mari ale Juliei avea de a face cu ficatul ei. Era programată să facă o operație foarte periculoasă, care putea să o omoare. Problema era cauzată de o cicatrice pe peretele din spate al canalului biliar, care făcea ca bila să se scurgă în intestine. Dacă operația nu funcționa, era pe listă pentru un transplant de ficat. Julie avea o lungă istorie de operații majore și multe probleme fizice, în special la spate. Lua multe feluri de medicamente, pentru că suferea foarte mult. De asemenea, era tratată pentru depresie de psihiatrul ei și lua multe medicamente și pentru asta.

Julie s-a desprins de pe nor și a coborât pe o plajă lângă ocean. Era un băiat băștinaș de paisprezece ani, cu părul negru și pielea maro ciocolatie, și mergea pe plajă ținând de mână un băiețel despre care știa că este fratele său. Când l-am întrebat unde locuiește, mi-a spus că locuința lui nu mai există. Sus pe creastă fusese un sat care a fost distrus de o vijelie. El și fratele său nu erau acolo când s-a întâmplat. Erau plecați să strângă fructe, în pădure. Când a venit furtuna s-au ascuns sub un copac căzut sub o stâncă, iar el a încercat să își protejeze frățiorul. „M-am lovit cu capul de o ramură mare a copacului. Am așteptat să se oprească vijelia... Am mâncat fructele de pădure.” Nu au văzut ce s-a întâmplat, până nu s-au întors în sat. „Nu mai e nimeni. – Unde s-a dus toată lumea? Mama... mămica mea! – Locul era ras ca în palmă. Satul fusese luat de vânt. Furtuna a fost rea, dar nu atât de cumplită ca să facă asta!” Era foarte emoționat și supărat și tot șoptea „Mami” iar și iar. „Nu știu ce să fac sau unde să merg. Nu știu unde sunt ceilalți.”

Era devastat de emoție și plângea, așa că am decis să condensez timpul și să merg înainte, să văd ce s-a întâmplat. „Ne-au prins oamenii albi. – Știam că oamenii albi sunt acolo. Ne învățau în sat despre Dumnezeul lor. Dar au venit

alţi albi să ne ia. – Nu știu unde este mama.”

D: De ce ar vrea să te ia pe tine și pe fratele tău?

J: Nu știu. (Nedumerit) Sunt frustrat. Nimeni nu vrea să îmi spună.

D: Te duc undeva?

J: Da... (Sarcastic) ... pe mulţi dintre noi. Mi-am găsit tatăl. Fratele meu nu mai este aici. L-au luat. L-au bătut pe tatăl meu, iar tatălui meu îi este ruşine.

D: De ce îi este ruşine?

J: Ei mi-au ucis mama... nu furtuna... nu a fost furtuna. Ea s-a luptat. Tatălui meu îi este ruşine că nu a putut să o protejeze. Nici nu se uită la mine.

Erau ţinuţi prizonieri împreună cu mulţi alţi oameni într-un loc dintr-un sat, păzit de „paznici albi”. Oamenii albi purtau curele cu săbii şi aveau cizme de piele. Îl dezgustau: „ Ei put!” L-am mutat înainte pentru a vedea ce s-a întâmplat. Vocea îi era plină de ură și furie: „Ne înfometează... ne bat... vor să îngenunchem în faţa Dumnezeului lor”. Am întrebat cum este reprezentat Dumnezeul lor. „Omul acela spune că îl cheamă Padre. Mă dezgustă. Trebuie să ne închinăm în faţa lui şi a crucii de lemn.” Vorbea de parcă ar fi avut un gust prost în gură: „Ei spun că drumul spre mântuire este prin omul de pe cruce şi că noi nu suntem altceva decât nişte animale”. Avea un accent distinct, pe parcursul acestei relatări emoționante. „Ei cred că suntem animale. Ne bat ca pe animale. Ne adună ca pe animale. Ne ucid ca pe animale.” Era extrem de supărat şi plângea, în timp ce spunea: „Am să mănânc rădăcina. Am de gând să mă sinucid.” A spus că trebuia să vină o barcă, ca să îi ducă undeva. Acest lucru l-a speriat: „Se spune că ne duc undeva... şi apoi vom muri. Ei spun că sunt stăpânii noştri şi ai pământului nostru. Dar nu poţi deţine pământul. Este al lui Dumnezeu. Suntem poporul lui Dumnezeu.” Era atât de speriat încât a crezut că era mai bine să se sinucidă mâncând rădăcina, despre care știa că este otravă. „Mă doare stomacul!” Am înlăturat orice senzație fizică, pentru ca el să poată explica ce se întâmplă. „L-am

ucis pe Padre. L-am păcălit să mănânce rădăcina. El mă place. El mă atinge. (Plânge) I-am spus că e delicioasă! El e ca un șacal. Este puternic și pute, dar am să îl omor.” Era mândru că l-a păcălit pe preot să mănânce rădăcina.

D: Nu ți-a plăcut acest om, nu-i așa?

J: Nu... Mi-a făcut rău. – El îmi face ceea ce omul nu îi face omului! (Vorbește cu o voce foarte groasă) El nu e un om al lui Dumnezeu... nu al Dumnezeului meu!

Vocea îi era plină de atât de mult dezgust și ură, încât nu era nevoie de multă imaginație ca să înțelegi despre ce vorbea. Deci nu voi intra în detalii, pentru cititori.

J: Am fost viclean ca leoaica. I-am spus „bun de mâncat”. Am mâncat primul. I-am dat cea mai rea parte din rădăcină. Și a mâncat-o.

Pe băiat îl durea stomacul și nu a durat mult ca să moară. Era în afara corpului și se uita la trupul său, care zăcea pe pământ. „M-a irosit omul alb... și Dumnezeul omului alb.” A văzut că încercau să îl ajute pe Padre, dar știa că nu îi puteau face nimic și va muri. A zâmbit: „Mi-am răzbunat mama”. L-am întrebat ce avea de gând să facă, acum că a ieșit din corp.” Am să dansez. Dansez pentru cei care strigă și plâng și voi dansa până când familia mea se va întoarce acasă... Vreau ca acești oameni să plece, și voi dansa până când oamenii mei se vor întoace acasă. I-au luat pe toți și m-au lăsat cu Padre, pentru că îi plăcea de mine. – Dar acum pot merge oriunde. Sunt liber. Sunt liber!”

D: Eşti liber acum. Te-ai sinucis şi l-ai ucis. Simţi că a fost pentru un motiv întemeiat?

J: Da. Trebuia să îl opresc să mai facă rău altor oameni şi să ne facă să îngenunchem la crucea lui. Era puternic. În mintea sa el era un Dumnezeu, iar cei din jurul lui îl ascultau şi se plecau la cuvintele lui. Acum nu îl mai au pe Dumnezeul lor dezgustător.

Apoi am pus-o pe Julie să se îndepărteze de scenă, lăsându-l pe băiat să îşi continue propria călătorie. Am chemat SC-ul şi l-am întrebat de ce a ales să ne arate această viaţă.

J: Din dragoste pentru comunitate, sacrificiile sunt adesea făcute atunci când te aştepţi mai puţin, chiar şi de cei foarte tineri.

D: A fost o viaţă destul de violentă, nu-i aşa?

J: Doar partea aceea. Restul a fost bun. Sunt multe de spus despre sacrificiu, comunitate şi iubire. A avut întotdeauna o iubire profundă în inima sa. Este vorba de iubirea supremă.

D: Dacă în viaţa aceea a ucis, crezi că a fost din iubire?

J: Nu. A simţit că dacă îl va ucide, asta va face ca alţi băştinaşi să nu mai fie adunaţi din alte sate, după ce acest om puternic nu va mai fi.

D: Pentru că acest om al lui Dumnezeu nu ar mai fi acolo?

J: Da, dar nu a putut opri lucrurile. Erau prea mulţi albi. Ei doar l-au înlocuit pe cel pe care l-au pierdut.

D: A făcut ce a crezut că era cel mai potrivit. (Da) S-ar putea să fi ajutat unii oameni făcând asta. (Da) Ce legătură are asta cu viaţa lui Julie de acum?

J: Uneori ea crede că se sacrifică pentru a-i ajuta pe alţii, şi chiar face asta. Ajută

pe oricine îi cere atenția și are nevoie de sacrificii. Dar acest lucru nu este sănătos pentru ea. Trebuie să își ia timp pentru ea însăși și să își vindece durerea... durerea autoprovocată. Ca atunci când a luat rădăcina.

D: Felul în care s-a sinucis atunci are vreo semnificație în viața ei de acum?

J: Ceea ce ingerează ea acum este o otravă. Medicii cred că o ajută. Ei încearcă să o ajute pe Julie, dar de fapt îi fac rău.

D: Deci crezi că medicamentele prescrise de medici nu sunt bune pentru ea?

J: Nu. Și crezând că face ceea ce trebuie, ea se sinucide.

D: Se sinucide din nou, vrei să spui? (Da) Dar nu vrem asta, pentru că în viața de acum, asta nu este lecția de învățat, nu-i așa? (Nu) Ea a învățat deja acea lecție. (Da) În această viață are treabă de făcut. Ea va ajuta mulți oameni.

J: Mulți oameni, da.

D: Deci nu vrem să se otrăvească din nou.

J: Nu. Ea a ajutat câțiva oameni în viața de atunci, dar acum poate ajuta mulți oameni. Dacă nu ia otrava.

D: Care sunt medicamentele pe care nu vrei să le ia?

J: Medicamentele neurologice pentru durere și medicamentele obișnuite pentru durere cu Tylenol... sunt rele... medicamentele prescrise cu Tylenol. (Cu o voce ca tunetul) Tylenolul omoară! Îi afectează ficatul și rinichii. Tylenolul o ucide! Trebuie să se oprească! Chiar și atunci când are o durere de cap, dacă folosește Reiki, poate face durerile de cap să dispară.

D: Puteți curăța din corpul ei medicamentele pe care le-a luat deja?

J: Da, putem.

D: Mai ia vreun alt medicament pe care nu vrei să îl ia?

J: Da. Nu este necesar ceea ce i-a dat psihiatrul.

D: Antidepresivele?

J: Da. Să renunțe la ele, să oprească tratamentul... Să nu le mai folosească deloc.

D: Vrei să renunțe la ele deodată sau treptat?

J: Vrem să oprească tratamentul!

D: Va provoca acest lucru vreun efect asupra corpului, dacă oprește tratamentul? Nu vrem să facem rău organismului.

J: Poate avea schimbări extreme de dispoziție, dacă se oprește complet. Poate alege oricare din cele două variante. Cel mai bun lucru ar fi să înceteze complet tratamentul. Din punct de vedere emoțional poate fi dificil să te oprești complet, dar va dura doar aproximativ o săptămână.

Nu credeam că va dura foarte mult să elimine toate aceste substanțe nocive din sistemul ei.

D: Deci poate avea schimbări de dispoziție în acea perioadă de timp, dar va ști de unde vin.

J: Da. Se va echilibra.

D: Vrem ca ea să fie echilibrată. Mai este ceva ce vrei să nu mai ia?

J: Medicamentele pentru deficitul de atenție. Nu e nimic în neregulă cu mintea ei. Este foarte conștientă de sine.

Am descoperit că de multe ori, atunci când clientul ia mai multe tipuri diferite de medicamente, ele interacționează între ele și adesea produc efecte nedorite. Am menționat că medicii voiau să o opereze la ficat. Acest lucru supără întotdeauna SC-ul, căruia nu îi plac operațiile. A spus că ficatul își va reveni, dacă va opri tratamentul cu Tylenol și cu alte medicamente pentru durere. „Nici o operație...

nu sunt necesare operații!” Am rugat SC-ul să intre în corp în zona ficatului și să facă niște reparații. Julie era programată să facă un RMN la întoarcerea acasă. M-am gândit că dacă medicii vor face analizele și vor vedea că nu e nimic în neregulă, nu vor mai dori să o opereze. „Nu, nu vor mai dori.”

D: Știți cum sunt medicii, cu aparatele lor.

J: Da. Le oferă dovezile concrete, pe baza cărora acționează.

SC a spus că lucrează deja la ficat și l-am întrebat ce face. Întotdeauna sunt curioasă și vreau să aflu ce face. Când SC lucrează nu mai vorbește, dar eu îl pun să îmi descrie ce face, ca să văd cum progresează. Mi-a spus în trecut că pot vorbi cu el, în timp ce lucrează.

J: Presiunea din interiorul ficatului crește și creează presiune. Mă rotesc în jurul lui cu o energie care vindecă. Corpul ei a acumulat energie în timp ce vorbim, astfel încât acum pot face asta.

D: Când ea va merge la doctor și el o va scana, va observa ceva diferit?

J: Oh, da.

D: Desigur. Dar nu va înțelege, nu-i așa? (Râde)

J: Nu vor înțelege nimic. – Corpul ei s-a înfierbântat foarte tare, din cauza cantității mari de energie. Aveam nevoie să se adune energia în corp, ca să putem face asta. Dar de fiecare dată asta ne uimește.

D: Vindeci stricăciunile pe care le-a făcut Tylenolul? (Da) Medicii vorbeau despre scoaterea ficatului și introducerea altui ficat... printr-un transplant.

J: Și ea a spus că asta îi face să tremure ficatul. (Am izbucnit în râs)

Acest lucru a arătat că ficatul are o conştienţă proprie. A reacţionat la gândul de a fi îndepărtat din corp.

D: Nu i-a plăcut ideea. Doctorii au o singură soluție – operația.

J: Da. Mutilează corpul. Dar acest corp a trecut prin atâtea încercări. A fost destul de mutilat.

D: Nu vrem să îi mai lăsăm să îl mutileze, nu-i așa?

J: Nu, nu are nevoie. – Dar este încăpăţânată.

Am rugat SC-ul să se uite şi la alte părţi ale corpului care aveau probleme, de exemplu la zona lombară. „Sigur, pot face asta”. Am întrebat care era cauza problemei.

J: Sincer? (Da) Trecutul ei... din păcate a alunecat și a decăzut în viață și în spirit.

În timp ce lucra în corp, am întrebat dacă a existat cineva în acea viață pe care să îl cunoască acum, în viața prezentă. A spus că frățiorul era James, un prieten bun în această viață. Desigur, m-am întrebat dacă Padre era cineva cunoscut în această viață. A confirmat ceea ce bănuiam, că Padre a fost bunicul ei în această viață. În timpul interviului nostru, Julie mi-a mărturisit că bunicul ei a molestat-o când era copil. Se pare că făcuseră un contract pentru a fi din nou împreună (în roluri diferite), pentru ca el să poată răscumpăra ceea ce i-a făcut băiatului. Dar se pare că el nu și-a învățat lecția, pentru că a perpetuat problema sexuală. În loc

să își răscumpere greșeala, a acumulat și mai multe datorii. L-am întrebat pe SC despre karma.

J: Ea și-a achitat karma. Acest om are multă karmă. Iar acum a repetat greșeala. Este problema lui, nu a ei.

D: Dar Julie nu mai avea nevoie să își achite karma. Ai spus că și-a rezolvat karma.

J: Așa este. Ea îl iubea.

D: Deci într-un caz ca acesta, crima și sinuciderea nu sunt considerate negative?

J: Nu într-un astfel de caz. Părea a fi singura soluție, pentru un băiat de paisprezece ani. – S-au întâmplat lucruri esențiale și pentru ea, când avea paisprezece ani.

D: Există o legătură?

J: Într-un fel. Ea a găsit iubirea în loc de ură... harul în loc de furie.

D: A făcut o mastectomie la paisprezece ani.

J: Da, a făcut-o.

D: Există vreo legătură?

J: Nu cu acea viață, în mod deosebit. În afară de durere și suferință și de mutilarea propriei persoane. Noi credem asta, dar nu este întotdeauna necesar să existe o legătură. Are de a face și cu mama ei. Ea a vrut să fie o mamă bună pentru fiica ei. A vrut să o ajute. Chiar dacă știa că masa era benignă, a insistat. I-a spus că tumora este canceroasă, deși nu era. Julie nu știa să facă diferența. Și biata fată și-a pierdut sânul. Mama ei a cerut ca sânul să fie reconstruit după extirparea tumorii. Iar sânul a făcut o infecție oribilă cu stafilococ, care aproape că a ucis-o. Ea nu are nici o amintire despre asta. Știe doar că a fost foarte bolnavă și că a stat multă vreme la spital.

Mi s-a părut interesant că acest lucru s-a întâmplat la aceeaşi vârstă la care băiatul a experimentat trauma în viaţa trecută. Dar acum că a înţeles toate acestea, nu ar trebui să mai aibă probleme fizice. SC a insistat că ea a avut destule probleme fizice.

Apoi am pus întrebarea inevitabilă: „Care era scopul ei în această viaţă?" Ar trebui să scrie, deşi credea că este ceva dificil. Se simţea atrasă de profesia de vindecător, dar SC a considerat că nu era o idee bună pentru Julie. „Este posibil să funcţioneze uneori, dar trebuie să fie conectată la un nivel foarte profund, ca să fie ceva de durată. Ea este prea empatică. Preia ca un magnet bolile şi energia oamenilor."

A avut o surpriză, când am întrebat despre soţul ei. Avuseseră probleme, iar el se gândea fie să se retragă, fie să meargă la o altă bază militară din Washington. „Pensionarea e încă departe. E prea devreme să se pensioneze acum."

D: Poţi să vezi ce se va întâmpla cu el?

J: Da. Se recăsătoreşte. (A fost o surpriză.)

D: Vrei să spui că nu vor rămâne împreună?

J: În cele din urmă, nu. Deşi ea crede că asta îşi doreşte, şi o întristează foarte tare gândul că se va întâmpla aşa ceva. El va accepta postul la Washington, iar ea va rămâne în Virginia.

D: Cum va putea Julie să se întreţină singură?

J: Va începe prin a se întoarce la şcoală şi va urma câteva cursuri, nimic extins. Educaţie... nu într-o universitate. Asta va deschide o uşă ca să cunoască oameni noi... conectare. Va întâlni un domn mai în vârstă, care o va ajuta să capete încrederea necesară pentru a scrie.

Nu mai aveam mult timp, dar ea mai avea o întrebare. De multe ori în timp ce dormea, vorbea în alte limbi. Soţul ei le înregistrase chiar pe casetă. Voia să ştie ce se întâmplă când se manifestă acest fenomen.

J: Canalizează alte vieţi. Amintiri... amintiri celulare. Vorbeşte limba de atunci.

D: Mă gândeam că atunci când a luat otrava, poate că asta a afectat-o în această viaţă. În acea viaţă i-a cauzat dureri de stomac.

J: Nu. Există un contrast între a lua ceva care crezi că te va ajuta şi a lua ceva ca să mori.

Mesajul final înainte de a pleca: „Nu mai lua medicamentele. Să ştii că eşti deschisă mediumic pentru noi. Îţi trimitem informaţiile iubitoare despre care vei scrie.

Primesc arareori ştiri de la clienţii mei după şedinţe, dar Julie mi-a trimis un e-mail pentru a-mi spune ce s-a întâmplat după aceea:

„În noaptea de după şedinţă, am adormit în drum spre locuinţa mea din Virginia. Prietenul meu cel mai bun era la volan. La un moment dat m-a trezit ca să mă întrebe dacă sunt bine, pentru că eram udă leoarcă de sudoare. Era ca şi cum corpul meu fizic încerca să dea afară toate medicamentele toxice. Niciodată nu am mai transpirat aşa şi nici nu îmi imaginez că o voi mai face vreodată. Îmi puteam storce rochia, la propriu!

În luna mai avusesem un canal biliar deschis de 14 mm, care a făcut ca bila să se scurgă în intestine. Eram programată la operaţie şi figuram şi pe lista de transplant hepatic, pentru un ficat nou cu canale de dimensiuni sănătoase. (Sesiunea noastră a fost în luna iunie)

Luna trecută (în septembrie) am făcut în sfârşit al doilea RMN şi medicii au fost

uluiți de rezultate. Au rămas cu gura căscată. Au spus că e ca și cum ar fi privit la sistemul hepatic și ductal de la două persoane diferite. Am avut un canal biliar cu cicatrici de 14 mm, care nu se putea închide din cauza cicatricilor. Acum am un canal biliar de 9 mm, fără semne de sclerozare sau cicatrici. În aceste condiții, transplantul de ficat nu mai este necesar. Nu mai sunt bolnavă în stadiu terminal. Singurul lucru care s-a schimbat a fost că am întrerupt toate medicamentele și Tylenolul pentru durere. Așa cum m-a instruit în mod insistent sinele meu superior. FĂRĂ TYLENOL! Era otravă.

În aceeași perioadă în care am făcut această sesiune, au apărut anunțuri pe CNN și în ziare, care avertizeau oamenii despre consumul medicamentelor care conțin acetaminofen. Tylenolul și alte medicamente pentru durere conțin această substanță, care dăunează ficatului. După această sesiune, am încercat să avertizez oamenii despre pericolele acestor medicamente.

Am mai avut și alți clienți cu reacții de epurare a toxinelor, după astfel de sesiuni. Unii au vărsături, alții diaree sau transpirație. Fiecare client are simptome diferite. Interesant este că clienții își fac griji doar rareori. Ei înțeleg că otrăvurile sunt eliberate din organism, iar simptomele nu durează foarte mult. Este o epurare.

Capitolul 17

O SINUCIDERE

După ce s-a desprins din nor, Evelyn s-a văzut cum stătea pe un munte şi privea în jos, într-o vale de sub ea. Erau mulţi copaci iar valea era atât de adâncă, încât soarele nu putea ajunge în fundul ei. Era un loc frumos şi curat. Stătea lângă o clădire în stil chinezesc cu acoperişuri curbate, pe care o percepea a fi un fel de mănăstire. Înăuntru erau podele de lemn şi multe obiecte strălucitoare, printre care o statuie a lui Buddha. Era o cameră mare, cu alte încăperi în lateral. Lumina venea de sus, de parcă sala era deschisă spre cer. Pe podea erau covoare din bambus şi o grădină în miniatură, cu un copac bonsai în mijloc.

A existat confuzie când s-a uitat prima oară la corpul ei. Nu era sigură dacă era bărbat sau femeie, dar a văzut că purta o robă lungă cu o broderie complexă mov şi aurie, precum brocartul chinezesc. Avea peste douăzeci de ani şi un păr negru, drept şi aspru. Pielea ei era de un galben pal, nici măsliniu, nici alb. Mânecile îi erau foarte largi şi a putut să vadă că purta o brăţară de jad pe mâna stângă. A fost surprinsă să vadă că avea unghii lungi. Locul se simţea ca o mănăstire, pentru că acolo nu locuiau familii. Fiecare om avea camera lui, foarte simplă, în care dormea. Mâncau în dreptul unor mese mari şi stăteau pe podea. I-a văzut în faţa unor castroane cu supă.

I-am cerut să vadă cu ce se ocupa de obicei. S-a văzut scriind manuscrise pe hârtie albă înaltă, de formă dreptunghiulară. „Arată ca o tabletă. Nu folosesc un penson. Este un toc cu cerneală. Nu scriu de la stânga la dreapta. Scriu în sus şi în jos. Scriu manuscrise iluminate.” Am întrebat ce vrea să spună prin „iluminate”. „Cu poze în colţ. E atât de frumos! Scriu multe cuvinte, dar există chenare ornamentale sau litere decorative, care sunt foarte frumoase. Cred că eu fac totul, atât desenele cât şi scrisul. Desenele sunt partea distractivă. Nu ştiu dacă e ceva religios sau dacă suntem studenţi. Acum ne-am adunat cu toţii la masă şi părem a fi de aceeaşi vârstă. S-ar putea să fiu student. Nu vreau să plec de aici.” Deodată a fost copleşită de emoţie. Nu puteam să înţeleg de ce. A

început să plângă. „Nu vreau să plec de aici. Îmi e atât de frică. Sunt atât de fericită aici.” Locuia acolo de câțiva ani.

Am mutat-o înainte, la o zi importantă. „Ne adunăm cu toții în această sală de ședințe. Cred că ne vor spune ceva. – E un bărbat care vorbește. Cred că este un războinic. Are o sabie. Este o preluare militară. Nu va mai fi cum a fost.” Începe să vorbească tare deodată, de parcă ar fi fost agitată sau speriată. „Nu îmi place acest om! Îl văd numai pe el acum, dar e o armată întreagă.” Apoi, pentru prima dată, a devenit conștientă de ce sex era. „Suntem fete. Aici locuiesc numai fete. Cred că este o mănăstire pentru că locuim toate acolo, și suntem de aceeași vârstă și de același sex.”

D: Dar acum a venit armata asta, soldații?

E: Șeful lor este aici și le ordonă să ia în stăpânire locul... Încearcă să ne spună că totul va fi bine. Dar nu va fi bine. Minte de îngheață apele. O poți vedea pe fața lui. Nu suntem proaste.

D: Ei cred că nu vă dați seama ce se întâmplă, fiindcă trăiți izolate aici.

E: Exact. Este o școală situată într-un loc frumos, deasupra unui defileu. E greu să ajungi aici și nu vedem mulți oameni, dar asta nu înseamnă că nu putem vedea scrisul mare de pe perete, ca să zic așa. Nu suntem proaste. – Nu e bine ce se petrece. Cred că intenționează să își aducă aici locotenenții. Armata e jos, în fața munților. – Asta nu e destinația lor finală. E doar un popas pe drumul lor, fiindcă avem tot ce le trebuie și suntem numai femei. Ne vor forța să ne culcăm cu ei. Altfel de ce ar veni aici? – Cred că am să mă sinucid!

Simțeam cum crește în ea frica. Îi venea greu să vorbească despre asta. A trebuit să o încurajez că poate să îmi spună orice, pentru că voi înțelege.

E: Ne vor viola și va fi oribil. Se îmbracă bine și arată destul de îngrijiți, dar sunt

nişte animale. Pentru ei e o distracţie. (Se uita în mod evident la un viol.) Cât va dura? Ce se va întâmpla? Am să merg la marginea prăpastiei şi am să sar în ea. Este îngrozitor. Situaţia nu are cum să se îmbunătăţească. Voi alerga afară din casă. Pe margine este o lespede de piatră ascuţită, care iese în afară. Peretele muntelui coboară foarte mult, până jos. E întuneric. – Am să alerg spre margine foarte repede, ca să nu am timp să mă gândesc şi mă va prelua impulsul... E o distanţă mare până jos. E mai bine aşa.

D: Este e o soluţie?

E: Asta am să fac. Chiar acum. – Gata, s-a terminat!

D: Ce ai făcut?

E: (Cu o voce lipsită de emoţie) Nu am vrut să trăiesc aşa. Am sărit!

D: Cum a fost să cazi în prăpastie?

E: Cred că a fost înfricoşător. Aerul urca foarte repede. Şi picioarele mi se zbăteau în jurul meu, dar ştiam că atunci când voi ajunge la fundul prăpastiei voi fi moartă, pentru că era o distanţă lungă până jos. – M-am zdrobit de sol. Văd un cadavru acolo. E linişte şi sunt singură acolo. Nu e nimic care să deranjeze. Nu doare acum. Este în regulă.

D: Acum că eşti în afara corpului, îţi poţi privi întreaga viaţă dintr-o perspectivă diferită. Ce crezi că ai învăţat din acea viaţă?

E: În cea mai mare parte, a fost frumos. Cred că am învăţat să nu opun rezistenţă. Dacă rezişti, totul devine mai greu.

D: Ai simţit că e singura cale de ieşire din situaţie, nu-i aşa?

E: Poate că aş fi putut trăi şi aş fi putut să le ajut pe celelalte fete. Poate că aş fi reuşit să îmi refac viaţa, după plecarea militarilor. Dar nu ştii niciodată. Poate că n-aş mai fi rămas în viaţă după ce au plecat, poate ne-ar fi ucis pe toate. Nu ştiu. Nu voi şti niciodată ce s-ar fi putut întâmpla. – Sunt doar nişte bărbaţi şi trupurile noastre erau pentru ei doar nişte jucării.

D: M-am întrebat dacă eşti supărată pe ei.

E: Eram supărată pe ei. Eram îngrozită, dar după ce am murit nu am mai fost. E doar un lucru care s-a întâmplat. Nu cred că ei ar fi putut face ceva diferit. Erau un produs al mediului lor. (Începe să râdă.) Mă întreb dacă am făcut mizerie, când am căzut. A fost destul de dramatic.

D: Da. Dar unde vei merge acum? Ai idee unde mergi?

E: Mă întorc și e ceva în spatele meu... ceva ușor și pufos ca un nor, care mă atrage. Am sentimentul că pot merge în acest loc. Acolo sunt oameni pe care îi cunosc deja. Oameni pe care i-am cunoscut înainte să cobor. – E ca și cum m-aș întoarce acasă... nu știu cum să spun, dar îi cunosc. E ca un fel de școală. Te duci și întrebi: „Ce crezi despre asta?” Apoi te întrebi: „Oare am făcut ce voiam să fac?”

D: Discuți despre ceea ce tocmai ai experimentat? (Da) Ce spun ei despre ceea ce ai experimentat?

E: Ei nu te judecă. Te lasă să vorbești. Te ajută să înțelegi că nimic nu este bun sau rău. A fost frumos, dar a existat și această urâțenie extremă. – Nu știu ce voi face acum. Cred că acesta este un loc de așteptare și de alinare. Cred că voi avea o altă viață. (Începe să plângă) Încă nu știu cum va fi. Îi cunosc pe acești oameni. Am mers la ei și m-au întrebat: „Deci, cum a fost?” Toți știau ce s-a întâmplat. Cred că e un loc unde mergi ca să discuți despre aceste lucruri.

D: Cum este locul acela?

E: Ei poartă aceste robe albe. Nu există nici o diferență de statut între cei de aici. Știi că cineva este mai matur după ceea ce simți față de el, nu din felul în care se îmbracă.

D: Și evaluezi ce ai făcut?

E: Știam de când am intrat prima dată acolo că asta urmează să facem, și mă bucur. Pare ciudat să spui așa ceva, după o astfel de experiență. – Dar e atât de bine să mă întorc aici. Se simte ca acasă. Este un loc bun. Celălalt loc a fost doar o experiență. Oamenii în alb... aici e acasă.

D: Ai spus că veți discuta ce vei face în continuare?

E: Tocmai am văzut într-o străfulgerare, că voi avea altă viață. O văd venind. E

ca un cerc care vine spre mine.

D: Va merge vreunul dintre ei cu tine?

E: Cred că unii ar putea, dar încă nu vreau să plec. Cred că trebuie să aleg ce vreau să fac. Ei îmi dau sfaturi.

D: Ce îți spun ei?

E: Aud cuvântul „limite”. Ar trebui să ne cunoaștem limitele.

D: Ce înseamnă asta?

E: Ei bine, eu m-am sinucis. (Râde) Se discută despre viața care s-a încheiat. Sinuciderea a fost o opțiune. Nu cred că este considerată optimă, dar când alegi experiențe dificile, trebuie să fii sigur că le poți face. E vorba de a-ți cunoaște limitele. Pentru că dacă intri într-o situație foarte intensă și nu faci față și te blochezi, înseamnă că ai ajuns la limita a ceea ce poți face. Sau ai putea să iei lucrurile ușor și să adopți o atitudine diferită. Aș fi putut continua și poate că aș fi ajuns într-un alt loc. Dar am vrut să se termine. Am vrut să ies de acolo.

D: Ce poți spune despre următoarea ta viață? Îți arată ce va fi?

E: Va fi complet diferită. Poate fi cea în care mă aflu acum. Așa cred. Văd doar crâmpeie. Nu știu toată povestea. Văd viața asta în care mă aflu acum.

D: Ce vor ei să înveți în următoarea viață în care vei merge?

E: Să las lucrurile să curgă și să nu rezist.

Evelyn a primit niște răspunsuri, și chiar a identificat niște oameni din viața ei de acum, care fuseseră cu ea în acea viață. Dar m-am gândit că am putea obține mai multe răspunsuri dacă aduc SC-ul. L-am întrebat de ce i-a arătat acea viață. „Ca să vadă că golul care a determinat-o să se sinucidă nu este real și nici golul pe care îl simte acum nu este real.”

D: De ce simte acest gol acum? (Evelyn e copleșită de emoții și începe să plângă)

E: Pentru că toți oamenii cu care a venit aici au plecat. Am aranjat ca ei să vină împreună.

D: În acea viață, Evelyn s-a sinucis pentru că se afla într-o situație din care simțea că nu există ieșire. (Da) Știu că nu condamni pe nimeni... nu există bine sau rău. Dar încerc mereu să înțeleg sinuciderea. Știu că sinuciderea este adesea condamnată, pentru că se consideră că rupe contractele.

E: În acest caz, a fost o opțiune. Nu a fost ceva rău. S-a simțit ca ceva rău, dar nu a fost. Poate nu a fost cel mai inteligent lucru de făcut, dar atât a putut să facă ea...

D: Cum se aplică asta în viața ei prezentă? Ce trebuia să învețe din asta?

E: Să meargă mai departe. Să nu se dea bătută. A renunțat de multe ori la luptă, în această viață. Trebuie să înceteze să o mai facă. Nu are rost, în acest loc frumos care este „Pământul”. Viața e atât de frumoasă. Ea trebuie să fie fericită... cu ceea ce se întâmplă în fiecare zi. – Tu ai ales să vii aici. Există mai multe dimensiuni decât știi. Poți simți bucuria. Nu s-a terminat. Poți simți bucuria.

Probleme fizice: A avut astm toată viața.

E: Ea nu vrea să respire. Ea rezistă la multe lucruri acum. Și-a ținut respirația până la capăt, atunci când a sărit. Nu mai trebuie să facă asta. – Uneori se simte rău, când nu poate face față limitelor. Putem vindeca această boală. Nu este cu adevărat acolo. Nu e nimic în neregulă cu plămânii ei. Ea singură creează această problemă în organism. S-a obișnuit cu frica, dar nu are nevoie de ea. Ea așteaptă să se întâmple lucruri rele. Nu trebuie să îți fie frică. Trebuie să înțeleagă că nu are de ce să se teamă.

E supraponderală: „Ea a vrut asta. Pe bune! (Râde) Pentru că s-a simțit în siguranță. I-a plăcut. Nu ar trebui să își facă asta. Problema va dispărea de la sine. Ea știe că suntem foarte ușori în interior și că ne putem ridica de pe pământ, dacă vrem. – Nu se aștepta ca viața ei să fie atât de lungă și a cam renunțat la ea. Dar mai sunt foarte multe lucruri de făcut. Ea nu își numără realizările.

Capitolul 18

O SINUCIDERE DE INIMĂ FRÂNTĂ

Când Helen a coborât din nor, mi-am dat seama după expresia feței că ceva o deranja. A șoptit că stă singură printre multe pietre funerare noaptea, într-un cimitir. Era o ceață care se rostogolea și îi era frig. „Nu îmi place aici. Mă face să plâng.” Părea foarte tristă și singură. „Mă uit în jur, dar nu găsesc ceea ce caut. – Sunt tristă... de parcă ar fi murit cineva. A murit cineva. – Încerc să găsesc ceva.” Apoi și-a dat seama că era o tânără de douăzeci de ani, îmbrăcată cu cizme negre și cu o rochie lungă, acoperită cu o pelerină. Vocea ei a căpătat apoi un accent englezesc: „Caut pe cineva și nu îl găsesc. – Este un copil... Cred că îmi caut copilul.” Apoi a început să plângă: „Un băiețel. Cred că am pierdut copilul. Am pierdut copilul!” Chiar dacă plângea, am încurajat-o să îmi vorbească despre asta. „Era bolnav, dar și eu eram bolnavă. Bolnavi de febră. M-am trezit și el nu mai era. Încerc să îl găsesc în cimitir. Încă nu avea cinci ani. Sunt tristă... foarte tristă. – Cred că am pierdut și un bebeluș.”

Pierduse doi copii în acelaşi timp, din cauza bolii. Erau puține medicamente, așa că nu s-a putut face nimic. Soțul ei nu s-a îmbolnăvit, doar ea și copiii. „S-a întâmplat foarte repede.” A spus că locuiau într-un orășel. Numele suna ca Siking (?), în Anglia. „Un orășel foarte umed, rece și întunecat.” Apoi și-a dat seama că soțul ei Rob din viața actuală, era soțul ei și atunci. „Văd acest cimitir și mă uit în jur... mă simt pierdută, fără copiii mei. Nu am fost acolo (nu era conștientă). Eram bolnavă. Nu am văzut ce s-a întâmplat cu ei. Sunt în morminte... în morminte.”

D: Deci s-a întâmplat în timp ce erai bolnavă? De aceea nu știai unde i-au îngropat? (Da) Soțul tău știe unde sunt?

H: El vine la mine. Îmi arată. – Simt că îmi pierd mințile... simt că înnebunesc.

(Plânge) Nu pot... Pur și simplu nu pot suporta.

D: Este un mare șoc. (Da) Deci te-ai făcut bine și atunci ți-au spus?

H: Dar știam... știam. Da. – O! Cred că am avut un copil în mine. Se pare că a fost un copil care a murit în mine.

D: Acesta e cel pe care l-au îngropat, sau e vorba de altul?

H: Era un făt în mine și un băiat... un băiețel cu părul blond.

D: Deci febra a ucis copilul din tine.

H: Da, de aceea am fost bolnavă.

D: I-au luat și i-au îngropat, iar acum îți arată unde sunt îngropați?

H: Văd o movilă de pământ. Și o piatră de mormânt... o cruce mică.

D: Scrie ceva pe piatra funerară?

H: Cred că... Thomas... Scrie Thomas C. Și o dată: 1873.

D: Dar nu puteai face nimic, nu-i așa?

H: L-am dezamăgit. Aveam o datorie. Este o datorie să ai copii. Simt că mi-am dezamăgit soțul.

Am petrecut ceva timp consolând-o și spunându-i că nu e vina ei și că nu putea face nimic. Acest lucru este important, pentru că uneori aceste situații se repetă în viața actuală și pot fi cauza a numeroase probleme (fizice și de altă natură).

D: Cum îl afectează asta pe soțul tău?

H: Este trist și dezamăgit, dar încă mă iubește. Se simte vinovat. Crede că ar fi

putut face ceva mai mult.

D: Sunt momente în viață, când nimeni nu poate face nimic. Ai spus că erau foarte puține medicamente. (Corect) – Dar cel puțin știi unde sunt. I-ai găsit, nu-i așa?

H: Da... în Rai.

D: Ce face soțul tău în acel oraș?

H: Face parte din cler. Are grijă de biserică. Văd haine alb-negre.

D: Este preot?

H: Da, ține în mână o Biblie și o cruce catolică... da... E un om evlavios. Este foarte respectat. – Simt că nu valorez nimic.

D: Așa te tratează?

H: Nu. El mă tratează doar ca pe o femeie. Mă tratează doar ca pe o servitoare.

D: Așa sunt tratate femeile în acel loc?

H: Da... și am eșuat. Pentru că nu i-am dat un copil.

D: Dar i-ai dat copii.

H: Știu, dar acum sunt doar eu... Așa se întâmplă... copiii mor. E prea frig aici... prea umed. (Pauză) – Cred că pur și simplu îmi ies din minți. (E tristă) Nu vreau să mai stau aici. – Pur și simplu nu mai vreau să trăiesc.

D: Nu crezi că vei mai putea avea copii?

H: Nu. El mă ignoră. Nu mă atinge. S-a închis în el. Stă în camera lui.

D: Dar trebuie să iasă, pentru a ajuta oamenii din oraș.

H: (Cu o voce lipsită de emoție) E doar o fațadă... slujba lui. – Între noi... nu există nici un contact.

D: Deci nu a fost o căsătorie din dragoste. (Nu) S-a căsătorit cu tine doar

pentru a avea copii și ca să ai grijă de el? (Da) Deci nu mai era nimic pentru care să stai acolo, asta vrei să spui?

H: Nu. Mor în patul meu.

Am dus-o înainte în ziua morții, ca să vedem ce s-a întâmplat. Întotdeauna instruiesc persoana că poate privi ca un observator, dacă vrea. Nu e nevoie să experimenteze nimic fizic. „Ce s-a întâmplat?”

H: Furie... (Pauză) Eu... m-am sinucis. (E supărată.)

D: Poți urmări totul ca observator. Nu e nevoie să participi.

H: Văd cum m-am înjunghiat.

D: Ai spus că a fost multă furie?

H: Da. Nu mai puteam să fiu acea persoană... Nu mai voiam să fiu acolo, cu el. Eram atât de supărată pe mine însămi. – Văd cum m-am înjunghiat în stomac și în inimă. Strigam. – Nu era nimeni acolo, dar Robert a intrat și m-a văzut moartă, imediat după aceea. – Îl văd cum își acoperă ochii și e trist, dar fără emoție... fără emoție. Cred că e mai bine pentru el că am plecat. Eram inutilă, pentru el.

D: Dacă nu puteai avea copii, nu aveai nici o valoare.

H: Da. Nu mai eram potrivită pentru viața aceea. După ce am pierdut copilul, pur și simplu nu am mai vrut să fiu acolo. Nu știu cum am ajuns în situația asta. Nu am înțeles nimic despre viață.

D: Deci ești afară din corp acum?

H: Da. Văd un corp... dar mă bucur că am ieșit din acel corp. Aveam doar douăzeci de ani.

A privit cum au dus cadavrul în acelaşi cimitir, au săpat un mormânt, au pus-o în el şi au acoperit totul cu pământ. Au pus şi o piatră de mormânt albă cenuşie. „Becca. Rebecca.”

D: Există şi un nume de familie?

H: Începe cu C. – E doar un cadavru. Slavă Domnului că nu mai sunt în el. – Când am intrat în acea viaţă, am vrut să aduc lumina în întuneric. Locul acela era atât de întunecat. – Dar a fost prea greu... prea greu.

D: Deci ai plănuit să faci ceva şi nu a funcţionat. Asta vrei să spui?

H: Da. Se întâmplă de multe ori. Nu eşti în siguranţă aici. Inima mea continuă să fie rănită, de fiecare dată când vin pe acest Pământ. (E foarte supărată) Trebuia să fiu iubire... să ajut.

D: Sunt lucruri bune. Ai avut experienţe proaste şi în alte vieţi? (Oh, da!) Spune-mi ce poţi vedea sau ce îţi poţi aminti.

H: Hm... Atât de multe. Multe războaie. Suntem atât de proşti.

D: Ai fost implicată în războaie?

H: Da... dezonorează moartea.

D: Dar când ai intrat în acele vieţi, ai vrut să fii în războaie? (Oh, da) Ai făcut planuri pentru asta?

H: Da. M-am tot gândit că am să pot învinge. Că aş putea face o diferenţă.

D: Chiar şi într-o situaţie ca asta, chiar şi într-un război?

H: Da. – Dar m-am simţit atât de singură şi în acele momente nu m-am putut conecta cu oamenii aşa cum mi-am dorit.

D: Deci ai făcut planuri care nu au ieşit aşa cum ţi-ai dorit?

H: Da. Nu a ieşit cum mi-am dorit. ... Văd mult sânge... multă moarte. – Asta nu s-a întâmplat de fiecare dată când am venit pe Pământ. Am avut şi câteva vieţi bune. De aceea am crezut că pot face ceea ce am încercat să fac. Pentru că ştiam că lumina este bună şi că e nevoie de ea.

D: Ai avut intenţii bune.

H: Întotdeauna.

D: Dar asta se întâmplă când ajungi aici în corp?

H: E ca noroiul... e atât de greu şi oamenii pur şi simplu nu mă înţeleg.

D: Când intri în corp îţi uiţi planul, nu-i aşa?

H: Da, şi mă duc să mă ascund. Mă ascund. – Tocmai l-am văzut pe Rob (actualul ei soţ). El a fost acolo! A fost soţul meu atunci!

Am mutat-o înainte, când şi-a făcut planuri ca să vină în trup ca Helen. „Poţi să te uiţi la acea parte în care îţi faci planuri?”

H: Ce vrei să ştii?

D: Care a fost planul tău, când ai intrat în corpul cunoscut sub numele de Helen? Acesta este corpul prin care vorbeşti, nu-i aşa? (Da) Să vedem care a fost planul tău, ce ai vrut să realizezi. Nu vrem să facem din nou aceleaşi greşeli.

H: Oh, oricum a făcut-o din nou. – E foarte sensibilă. Ea are o energie în interiorul ei, care este foarte puternică. E ca şi cum nu contează foarte mult ce face. Ea trebuie să păstreze energia pentru acest spaţiu... pentru acest timp nou...

D: Ce fel de energie?

H: Este pentru Pământ.

D: Pământul din perioada în care trăieşte Helen?

H: Da. Planul a fost foarte simplu. Tot ce trebuie să facă este să fie ea însăşi. Doar să se bucure de viaţă. Asta e tot ce are de făcut.

D: Pare simplu.

H: Ea face ca totul să fie atât de complicat.

D: Deci ar trebui să vină şi să se distreze, de data asta?

H: Da... da... da... da.

D: Şi poartă în ea această energie, despre care vorbeşti? (Da) Ar trebui să facă ceva cu energia?

H: Ea este un far de lumină.

D: Cum funcţionează acest far?

H: Este pentru zona în care locuieşte. Matricea... reţeaua... acum.

D: Atunci când a plănuit să vină aici, ştia că va locui în această zonă?

H: Ea a ştiut asta dinainte, da, dar nu în mod conştient.

D: Cum ar trebui să răspândească lumina, dacă doar se distrează?

H: Îi place să ajute oamenii.

D: Ea ştie că este limitată, aici pe Pământ?

H: Se luptă cu asta. Ea ştie de unde vine şi ştie ce are de făcut aici.

D: De unde a venit? Poate că ar fi bine să ştie.

H: Multe locuri. Sirius este favoritul ei. Este o călătoare. Ea merge peste tot. Are capacitatea de a trăi doar acolo unde este nevoie de ea.

D: Şi nu trebuie să facă nimic... doar să fie acolo... să fie un far de lumină?

H: Este important să o facă. – E greu să împărtăşim totul cu ea, pentru că vrem ca ea să rămână aşa cum este. Ştim că este frustrată. Dar lucrurile trebuie să fie aşa. Personalitatea ei este atât de puternică, încât trebuie să ţinem în frâu egoul. – Dar este foarte protejată. Nu ar trebui să îşi facă griji.

Se pare că Helen făcea parte din al doilea val de voluntari, care a venit să-şi răspândească energia, pentru a ajuta oamenii. De obicei, voluntarii nu trebuie să facă nimic. Trebuie doar să fie. Dar pentru mulţi oameni este greu de înţeles cum poţi influenţa oamenii, doar fiind.

D: Ea vrea să realizeze lucruri şi în această viaţă.

H: Nu prea contează, pentru că totul este în mişcare. Ar trebui doar să se bucure de viaţa ei. Acesta este scopul ei... să se bucure de viaţă. A avut multe vieţi care nu au fost plăcute.

D: Cea pe care ne-ai arătat-o nu a fost plăcută, nu-i aşa?

H: Nu... asta îi provoacă durere acum. Informaţia este blocată în corpul ei. Deja lucrăm la ea.

Se refereau la inimă (zona pieptului) şi la zona abdomenului, locurile în care s-a înjunghiat.

D: (M-am referit la una din problemele ei fizice.) A spus că există o tumoare fibromatoasă în uterul ei. Poţi să o vezi?

H:Nu e domeniul meu.

D: Acolo s-a înjunghiat, nu-i așa?

H: Da. Un incident nefericit. (Oftat adânc.)

D: Oamenii greșesc, când cred că nu mai suportă. Problemele fizice sunt cauzate de trauma înjunghierii?

H: Parțial.

D: (M-am referit din nou la problema de natură fizică.) Ea a spus că există o masă fibromatoasă pe partea dreaptă. Ce este asta? Poți să o vezi?

H: Acesta nu e domeniul meu.

D: Care este domeniul tău?

H: Nu știu. (Chicotește.) Nu sunt cine crezi. Doar simt compasiune pentru ea. – Nu sunt Subconștientul.

Nu credeam că este dar ne dădea niște răspunsuri, așa că am lăsat-o să vorbească. Înainte de a evoca Subconștientul real, am vrut să subliniez ceea ce această parte din ea ne spusese deja. „Vrei să se distreze? Acesta este planul... să se distreze?”

H: Felul în care știe să răspândească bucuria este foarte bun. Și asta vrem să creeze ea. Este foarte necesar, în acest moment.

Am încercat să obțin răspunsuri la unele din întrebările mai specifice ale Helenei, dar ei au spus din nou că nu era domeniul lor și nu au putut să răspundă. „Atunci este în regulă dacă chemăm Subconștientul și îl lăsăm să răspundă la

mai multe întrebări?”

H: Te rog, fă ce trebuie să faci.

D: Apreciez foarte mult informațiile pe care i le-ai oferit-o. Cred că le va asculta și îi vor fi de ajutor.

H: Ei lucrează la ea.

D: Cine lucrează la ea?

H: Ghizii ei.

Când am încercat să chem prima dată Subconștientul, mi-au spus că Helen rezistă. „Frica stă la pândă. Îi vine greu să se elibereze. Așteptările ei sunt foarte mari.” I-am explicat că deja a permis să se răspundă la majoritatea întrebărilor și mai rămăseseră doar câteva. „Creierul ei nu se va opri din gândire.” I-am explicat că s-a oprit deja de peste o oră, iar ea nici măcar nu știe. Așa că tot ce trebuia să facă era să se dea la o parte și să ne lase să terminăm. Putea să privească, dacă vroia. Logica era persuasivă și se pare că și-a dat seama că deja se făcuseră multe lucruri, fără știrea ei. Așa că a fost de acord să ne permită să continuăm. Prima întrebare pe care am pus-o a fost de ce i-au arătat Helenei viața în care copiii au murit, iar ea s-a sinucis.

H: Pentru vindecare... pentru vindecare... (mai tare) pentru vindecare!

D: Încă mai poartă amintirea asta în ea?

H: Da. A fost o eliberare să retrăiască aceste lucruri. Pentru a elibera acea amintire.

D: Nici nu știa că o poartă în ea, nu-i așa?

H: Nu. Avea doar o vagă idee.

D: A fost cineva în acea viață, pe care ea să îl cunoască acum?

H: Da, soţul ei... soţul ei a revenit acum.

D: De ce s-au întors împreună în această viață?

H: Ca să aducă iubirea. Să finalizeze totul... să fie așa cum și-a imaginat ea... cu iubire.

D: Pentru că a fost foarte indiferent în acea viață, nu-i așa? (Da) Deci el s-a întors ca să-și rezolve karma?

H: Karma a fost a ei! Nu ne place când oamenii își iau viața. A fost o adevărată risipă... A simţit că acea viață e fără rost, şi a risipit-o.

D: Dar a trecut prin multe. Simțea că nu mai poate face față.

H: Înţelegem asta.

D: Deci a trebuit să se întoarcă în viața asta, cu același soț?

H: Da. E un om bun. Lucrurile sunt mult mai bune acum... Dar ea se îngrijorează prea mult.

D: De ce își face griji?

H: Își face griji dacă își va putea asigura traiul.

D: Da, asta a fost una dintre întrebările ei. Este îngrijorată din pricina banilor.

H: Toată lumea este. E ceva uman. Dar nu va fi așa de greu cum crede.

SC a continuat să răspundă la întrebările puse de ea despre munca ei și despre dezvoltarea unui centru. I-au spus să se relaxeze și să nu-și mai facă griji, pentru că totul avea să se întâmple la momentul potrivit, iar viața ei urma să înflorească.

H: Înţelegem că ea se află într-un loc unde există provocări. Trebuie să mai rămână acolo, deocamdată. Ea învaţă să aibă încredere în sine şi să se lase sub îndrumarea divină... cunoaşterea adevărată necesită aceste teste. Trebuie să aibă încredere în ea însăşi. (A început să plângă) Ea este atât de plină de energie. A călătorit în multe locuri din America şi are atât de multă energie. O răspândeşte pe tot Pământul. Pământul are mare nevoie de ea. Este un lucru foarte bun. Vrem ca ea să rămână pe acest Pământ. Are multe lucruri de făcut.

Apoi am vrut să ştiu despre fibromul pe care îl avea în uter. Era întrebarea legată de sănătate, la care cealaltă parte din ea nu a putut răspunde. În munca mea, am descoperit lucruri interesante şi neaşteptate despre tumorile fibromatoase. Aceste informaţii m-au luat prin surprindere, când au început să curgă prin clienţii mei. Tumorile fibromatoase sunt bebeluşi nenăscuţi! Am avut mai multe cazuri în care femeile au făcut avort. În unele cazuri au crezut că era justificat: prea mulţi copii pe care nu îi mai puteau îngriji, sau sarcini incomode. Femeile au spus că avortul nu le-a deranjat, dar trupurile lor spuneau altă poveste. Încercau să înlocuiască copilul pe care îl pierduseră. În alte cazuri era vorba de femei care îşi doreau cu disperare copii şi simţeau că ceasul biologic se scurge. Îmbătrâneau şi ştiau că nu mai au multe şanse. Aceste femei au dezvoltat, de asemenea, tumori fibromatoase. Corpul lor încerca să producă un copil. Mi s-a spus că adesea, atunci când un astfel de fibrom este secţionat, medicul găseşte dinţi şi păr în interior! Nu este remarcabil ce poate face corpul uman? La una dintre cursurile mele recente, mi s-au oferit informaţiile descoperite de un medic chinez, care lucra cu plante medicinale. El a spus că, de când China a promulgat legea „un singur copil”, rata tumorilor fibromatoase la femeile chineze a crescut de trei ori. Acest lucru arată că ele încercau să producă copii.

Majoritatea cazurilor pe care le-am întâlnit îşi au cauza în viaţa actuală. Dar fibromul Helenei părea a fi cauzat de pierderea sarcinei în viaţa trecută pe care am examinat-o. Ea şi-a pierdut copiii în acea viaţă, iar acum încerca simbolic să îi aducă înapoi. În acest caz problema aparţinea trecutului celeilalte femei şi nu îşi avea locul în această viaţă, aşa că o puteam lăsa în trecut. Mai doream verificare de la SC. Am întrebat: „Ce a cauzat tumora?”

H: Multe lucruri. Viața aceea a fost doar o viață în care ea a avut probleme. Era dispusă să experimenteze lucruri dureroase, din iubire. (Asta s-a întâmplat și în alte vieți.) Unele lucruri au rămas prinse în corp. – Pot să le resorb și să le dizolv.

D: Te-am mai văzut și altă dată făcând asta... Le resorbi și le dizolvi, ca să fie eliminate din corp în siguranță.

H: E ca o mică bombă.

D: Le dizolvi încet sau cum o vei face?

H: Nu. ACUM!

D: E timpul să le elimine. Ea este gata. (Da) Deci le scoți afară din corp?

H: Cea mai mare parte. E un haos aici. (A gemut de durere.)

D: Dar pot fi eliminate din corp în siguranță?

H: Oh, da... oh, da.

D: Este cel mai important lucru la care lucrezi în corpul ei?

H: Întregul sistem nervos și inima. (Ea a tresărit.)

D: E ceva în neregulă cu inima ei?

H: Nimic. Trebuia doar activată, ca să spunem așa.

D: Pentru că acolo s-a înjunghiat. A rămas un reziduu traumatic acolo, nu-i așa?

H: Nu atât de mult acolo. Tocmai și-a amintit. – Am început să lucrăm la ea cu mult timp în urmă.

D: Când am început această sesiune?

H: Înainte.

D: E minunat! Mă bucur că faci asta pentru ea.

H: Sunt doar o entitate, nu o energie. Ea deține multe, multe energii.

Au spus că vor continua să lucreze la ea în următoarele zile mai ales când doarme, ca să se poată face într-un mod mai blând.

H: Ea învață în același timp, așa că am nevoie ca ea să doarmă. E atât de puternică uneori.

Au mai răspuns la câteva din întrebările ei dar nu sunt pertinente pentru această relatare, așa că nu le voi prezenta aici.

Mesajul de despărțire a fost: Trebuie să reziste. Să meargă mai departe. E foarte iubită, mai mult decât poate conține. Ea nici măcar nu poate conține câtă iubire are în ea. Suntem alături de ea și vom fi mereu. – Îți mulțumesc pentru timpul acordat. E gata să își încheie sesiunea.

Problema sinuciderii a fost discutată adesea în munca mea. În cartea mea Între moarte și viață, se arată că sinuciderea nu este niciodată justificată. Că nu are niciodată un efect pozitiv și că cel care s-a sinucis trebuie să se întoarcă pentru a retrăi aceleași circumstanțe, cu aceiași oameni. Dar sesiunile din această secțiune și din alte cărți ale mele, m-au făcut să mă întreb dacă este adevărat. Este justificată vreodată sinuciderea? Produce întotdeauna o karmă negativă? Sau există circumstanțe atenuante? Am găsit multe cazuri în care persoana se afla într-o situație insuportabilă, din care nu exista nici o ieșire. Sinuciderea era

singura modalitate de a pune capăt suferinței. În aceste circumstanțe, este justificată? În aceste cazuri, ei au spus că a fost o opțiune care a fost inclusă în planul proiectat pentru acea viață.

În cercetarea mea, am constatat că sinuciderea este considerată reprobabilă atunci când sunt rupte contractele. Când facem evaluarea vieții anterioare în lumea spiritului și analizăm (împreună cu consilierii noștri) ceea ce este necesar a fi rezolvat în viața următoare, stabilim contracte cu sufletele participante. Acestea sunt de acord să revină pe Pământ și să ne ajute să rezolvăm greșelile din trecut. Aceste angajamente și contracte sunt privite foarte serios și fac parte din planul nostru. Există multe tipuri de contracte. Unele dintre acestea sunt pe termen lung, cum ar fi căsătoriile, nașterea și creșterea copiilor. Altele sunt pe termen scurt și se referă la prieteni și cunoștințe, care vor fi acolo ca să ne ajute pentru o anumită perioadă de timp. Un exemplu de contract scurt ar fi o întâlnire sexuală de o noapte, care are ca rezultat nașterea unui copil. Tatăl a fost de acord să fie acolo doar pentru a oferi copilului o cale de a intra în lume, iar apoi contractul a luat sfârșit. Deci stabilim diferite tipuri de contracte, de diferite grade. Aceste contracte sunt luate în serios pentru că celelalte suflete au fost de acord să își ia timp de la propria dezvoltare, pentru a te ajuta să avansezi. Deși probabil vor avansa și ei odată cu tine.

Când persoana se confruntă cu obstacole pe care le consideră de netrecut (și nu uitați, acestea sunt obstacole pe care au acceptat să le pună acolo pentru a învăța) și se sinucide ca mijloc de evadare, încalcă anumite contracte. Acest lucru perturbă planurile celorlalți participanți. Sinucigașul va trebui să se întoarcă și să absolve clasa. El a picat examenul. El nu „a scăpat”. Trebuie să își joace rolul din nou în aceleași circumstanțe, cu aceleași personaje. Data viitoare va fi probabil și mai greu. Dar dacă persoana a încălcat toate aceste angajamente, toate aceste contracte, sufletele participante vor fi dispuse să ajute din nou? Poate că nu. Ei vor spune: „Mi-am oprit progresul pentru a te ajuta la lecții, dar m-ai dezamăgit. Te-ai retras din joc. De ce ar trebui să fac asta din nou pentru tine? Va trebui să îți aștepți acum rândul, în timp ce eu îmi voi vedea de propria mea evoluție. Ți-am dat o șansă, dar nu știu dacă pot avea încredere că îți vei îndeplini angajamentele.” Sinuciderea este o piedică în calea evoluției, în acest caz. Ceea ce ar fi trebuit să se rezolve într-o singură viață, va dura acum multe vieți.

Capitolul 19

O SINUCIDERE PLĂTEȘTE KARMA

Când Joan a intrat în scenă stătea în picioare, dar nu pe pământ. Simțea că stă pe un fel de bulă. Am rugat-o să o descrie.

J: E destul de opacă. Mă susține cu ușurință, dar e ca o suprafață umflată cu aer, așa că există o tensiune. Arată ca un material întins. – Plutesc undeva în spațiu. Nu văd nimic, doar cerul și norii. Dar cred că mă duce undeva. – Acum am alunecat cumva înăuntrul ei și plutesc ușor în jos, înăuntrul ei. – Mă simt de parcă aș coborî într-un puț. Nu văd nimic. Cobor ușor undeva.

D: Devii conștientă de tine. Cum este corpul tău?

J: (Pauză) Este transparent. Are o culoare gri-albă, ca a unui nor. Nu are multă substanță. Mă simt ca un observator care privește în jur. – Parcă aș aștepta să se întâmple ceva... să apară ceva. – Tocmai a apărut o altă ființă. A apărut din neant în fața mea. Cred că vrea să mă ducă undeva. Din nou, e mai mult o formă. Gri amestecat cu alb. Simt că fundul bulei s-a deschis. Pare a fi un gol, dar cred că e un fel de pâlnie. Cred că merge în altă parte a universului. S-a deschis acum și parcă aș fi pe cer. Plutesc.

D: Deci ai ieșit din bulă acum? (Da) Poate a fost doar o modalitate de a ajunge unde trebuia să ajungi?

J: Așa am simțit. Parcă era un pasaj.

D: Și acum această ființă amorfă te duce undeva? (Da) Ce vezi în timp ce călătorești?

J: Doar cer albastru și nori.

D: Lasă-l să te ducă acolo unde ar trebui să mergi. Poți să comunici cu el?

J: (Pauză lungă) Vrei să comunic cu el?

D: Dacă poți.

J: Pur și simplu simt că a venit să mă ghideze undeva. Mesajul pe care îl primesc este că vrea să îmi arate ceva.

D: Bine. Vrei să mergi cu el? (Da) Atunci lasă-l să te ia și să îți arate ce vrea. Putem face asta destul de repede. Ce vrea să îți arate?

J: Mulți îngeri.

D: Unde sunt?

J: E un fel de oraș pe cer. O adunare a tuturor acestor ființe.

D: Cum arată orașul lor?

J: Nu îl văd. Doar simt că e acolo. Alunec și plutesc. Devine din ce în ce mai vizibil, pe măsură ce mă apropii de el.

D: Cum se simte locul?

J: Emană o stare de bine, de iubire. E foarte plăcut. – Mă duce printre grupuri de ființe. Trec printre ele acum. (Pauză) Văd o imagine a unei cărți mari, deschise. (Se emoționează brusc și începe să plângă. Nu înțelege de ce.) Mă simt foarte emoționată.

D: E în regulă. Emoția este bună. Înseamnă că este ceva important.

J: (Plângând) Îmi arată ceva în carte. Nu știu ce este.

D: Roagă-l să îți spună despre ce este vorba. (Pauză) Ce vrea să știi din carte?

J: (Pauză. Încă mai e copleșită de emoție.) Eu doar simt asta, dar el îmi arată această viață, cu evenimentele și durerile prin care am trecut. Mă trag înapoi, apoi privesc în carte din nou.

D: Ce crezi despre viaţa ta, când o priveşti în acest fel?

J: Am uitat cât de dureros a fost, dar când o revăd, îmi amintesc totul.

D: Este important să îţi aminteşti?

J: Da. Pentru că acum s-a terminat.

D: Întreabă-l de ce a trebuit să vezi din nou ce s-a întâmplat în acea viaţă?

J: Ca să recunosc cât de departe am ajuns. A fost o completare a ceea ce a precedat acea viaţă.

D: Deci a trebuit să treci prin asta, pentru a finaliza ceva. (Da) Întreabă-l dacă durerea şi încercările au avut de a face cu karma.

J: Durerea a fost ca să găsesc echilibrul. Echilibrul nu era acolo. Durerea a fost pentru că nu eram în echilibru. Şi prin ea am ajuns să caut un echilibru. El continuă să spună că în viaţa asta pe Pământ, trebuie să obţin acel echilibru. Acum am înţeles.

D: (Chicotind) A fost greu, nu-i aşa? (Da) Dar a fost implicată karma, în timp ce îţi găseai echilibrul? (Da) Îţi poate spune de unde a venit, ca să poţi înţelege? (Pauză lungă) Poate îţi arată.

J: Da, el îmi arată. Îmi arată. Este mai degrabă o viziune interioară a vremurilor în care eram foarte rău, eram oribil şi luam decizii groaznice.

D: În alte vieţi? (Da) Ce ai făcut?

J: Am sentimentul că eram cu adevărat rău, rău şi furios.

D: (Pauză) Deci într-o altă viaţă ai făcut rău altor oameni?

J: Da. Văd un fel de şablon al meu, cum eram atunci. Este ciudat. Văd un şablon plat. Este ca un tablou, s-ar putea spune, dar este doar schiţat. E oribil... Nu are prea multe detalii. E ca o felie, aşa îmi vine să spun. Ca o suprapunere. Simt puterea şi energia pe care le deţineam şi sentimentul de groază pe care îl cream. Fără detalii... doar sentimentul de groază pe care îl cream.

D: Poate că e mai bine să nu intri în detalii. (Da) Detaliile nu sunt necesare. Deci ai făcut multe lucruri care au fost negative? (Da) A fost cineva implicat în acea viață, cu care a trebuit să te întorci în această viață, pentru a plăti karma? Poți vedea asta?

J: S-a întrupat ca tatăl meu, în această viață. El a pus la cale o mulțime de scenarii care mi-au provocat durere sau angoasă personală, astfel încât să devin sensibil la felul în care simt ceilalți oameni.

D: Deci acesta a fost scopul lui?

J: Da, dar el era foarte întunecat și nu am înțeles asta niciodată. El a rămas în această negativitate, pentru ca eu să îmi dezvolt sensibilitatea și să trec dincolo de negativitate fără a fi prins în ea, ceea ce am reușit să fac. Nu avea nici o bucurie în el.

D: Asta a fost treaba lui. Asta a trebuit să facă, pentru ca tu să poți crește.

J: Printre altele, am torturat oameni... (Se cutremură) Iar în altă viață, am fost eu torturat. Nu am putut suporta asta.

D: Ai torturat oameni?

J: Da, și de aceea am fost torturat într-o altă viață.

D: Întotdeauna se întâmplă astfel, nu-i așa? (Da) Dar ce legătură are asta cu viața de acum? Nu ți-ai plătit karma când ai fost torturat și tu?

J: Despre asta e vorba. Trebuia să îmi plătesc karma, dar nu am putut să suport. Așa că m-am sinucis. Nu am putut suporta tortura care mi-a fost aplicată.

D: Cine a fost cel care te tortura? E cineva cunoscut de Joan, în această viață?

J: Da. Ființa aceea este Richard în această viață.

Richard a fost soțul ei timp de treizeci de ani, înainte de a divorța de el.

D: Asta înseamnă că l-ai torturat într-o altă viață?

J: Nu știu asta. Este ca și cum s-ar aduna multe lucruri mărunte și s-ar încarna, ca să obțin experiența a ceea ce am făcut. Nu știu cât de departe se conectează, dar nu trebuie să știu asta. Este un fel de tipar care a „înaintat prin timp".

D: Vrei să spui că în alte vieți, Joan a torturat mulți oameni pentru că era foarte negativă, și a trebuit să fie torturată și tratată cu cruzime într-o altă viață, pentru a fi răsplătită?

J: Ca să știu cum a fost, ce am făcut.

D: Și a fost prea greu pentru ea și s-a sinucis? (Da) Cum s-a sinucis în acea viață?

J: Simt că a fost un foc. Am aprins un foc. Într-un hambar sau un fel de clădire. Am intrat acolo și am ars.

D: Atunci cred că a plătit totul. De ce a trebuit să revină aici cu aceeași entitate, Richard?

J: Pentru că s-a sinucis.

D: Dar s-au petrecut lucruri pe care nu a putut să le suporte, fiindcă erau prea dure.

J: Dar nu am echilibrat karma.

D: Ar fi echilibrat-o dacă ar fi rămas acolo mai mult timp? Asta vrei să spui? (Da) Trebuia o viață întreagă, ca să echilibrezi totul? (Da) Dar în schimb ea s-a sinucis. Explică-i ce se întâmplă în acest caz, pentru că se pare că a repetat același lucru.

J: Ea nu a transformat experiența în înțelegere, prin urmare nu a înțeles cu adevărat despre ce era vorba și nu a evoluat. De aceea s-a sinucis, pentru că nu a putut niciodată să înțeleagă scopul superior al lucrurilor, evoluția înapoi la Sursă.

D: Ea nu a înțeles că nu trebuia să se sinucidă. Asta vrei să spui? Acesta era

contractul?

J: Da. Trebuia să obțină iluminarea prin experiență.

D: Și atunci când s-a întors în această viață, a trebuit să treacă din nou prin același lucru?

J: Mi s-a dat ocazia să mă autodepășesc, pornind de la același nivel...

D: Și cu aceeași persoană... aceeași entitate?

J: Da. (În șoaptă.) Și mi s-a dat un tată care avea un câmp energetic foarte asemănător cu Richard. Era ca un ecou al lui. A fost un tată dominator și controlant, de care am reușit să scap când am crescut și am plecat de acasă. Dar nu am obținut atunci înțelegerea și puterea care decurg din a merge până la capăt. Richard m-a ajutat să devin mai înțelegătoare față de cei care trec prin dificultăți. Altfel aș fi lăsat în urmă acea parte din mine, anume sensibilitatea din copilărie; aș fi trecut la altceva și nu aș fi simțit niciodată asta. Dar știam totuși că am o misiune.

D: Știai că trebuie să dai la o parte din drum, toate lucrurile astea.

J: Da. Dar a fost vital pentru propria mea creștere și putere, pentru scopul mai mare de a-i ghida pe ceilalți, să înțeleg aceste lucruri până la urmă. Să le înțeleg și să-i ajut pe alții să treacă prin ele mai repede decât am putut eu, pentru că nu au petrecut atâta timp ca mine lucrând cu ele.

D: Așa că Joan a trebuit să se întoarcă în această viață cu aceeași entitate, pentru a repeta aceeași circumstanță. (Da) Iar acum este treaba ei să continue să ajute oamenii.

J: Ei nu au așa de mult timp cum am avut eu. Totul se accelerează. Dar există oportunități pentru care trebuie să se pregătească rapid.

D: Nu mai avem mult timp ca să lucrăm cu aceste lucruri?

J: Nu pe Pământ.

D: Dacă nu experimentezi singur, nu poți înțelege prin ce trec alții.

J: Da, și nici măcar nu este aceeași experiență. Este o sensibilitate care le simte angoasa, dar cauzele pot fi diferite. Le simți angoasa și știi că poți trece prin asta.

D: Da. Atâția oameni se simt prinși, nu-i așa? (Da) Ei simt că nu pot scăpa dintr-o anumită situație. – Acesta este motivul pentru care ai preferat să-i arăți asta, în loc să o duci în viețile anterioare?

J: Da. Este un șablon. Ca o pizza, dacă asta are vreun sens, dar nu este acoperit cu acel amestec de culori proaste. E ca niște picături, iar felia reprezintă esența și este multă claritate în ea. Aceste picături sunt ca partea lipicioasă din pizza și reprezintă viețile negative în care a existat un dezechilibru. Iar acum e ca și cum ai curăța și ultima parte, ultima viață.

D: Pentru că nu mai este timp să trecem prin aceste lucruri din nou?

J: Da. Așa este. Și făcând asta îmi clarific acest lucru, dar și felul în care am ales să o fac, în loc să trec prin asta. Înțeleg ce suportă alți oameni. Asta îi ajută să treacă rapid prin aceste experiențe, astfel încât să nu fie nevoiți să rămână în suferință. Dacă ar putea înțelege cât de ușor este să ieși din ea! Pot să-i ajut să facă asta mai repede.

D: Ea a început un ciclu de vieți negative și a fost prinsă în el?

J: Nu. E ca un amestec al tuturor vieților. E ca o felie mare foarte clară și albă, dar există aceste pete ca la pizza, cu toate aceste culori proaste. Imaginează-ți o pizza cu roșu, maro și portocaliu împrăștiate prin ea. Și extrage din ea această viață specială în care din cauza lucrurilor pe care le-am făcut, a fost rândul meu să simt cum e să fiu torturat, pentru că și eu am făcut-o. Și nu am putut să suport.

D: A avut o viață în care a făcut rău oamenilor, și totul a trebuit să se întoarcă la ea.

J: A trebuit să experimentez asta ca să știu cum se simte, să știu și să înțeleg.

D: De aceea a petrecut Joan atât de mulți ani în situația aceea, până când a fost sigură că e suficient. Asta vrei să spui?

Joan a avut o copilărie abuzivă, apoi s-a căsătorit cu un soț la fel de abuziv. Ea a descoperit în cele din urmă metafizica după 25 de ani de căsnicie și apoi a avut curajul să divorțeze.

J: Da... a înțeles că ar putea trece prin asta singură. Acesta era lucrul important. Că avea înăuntrul ei capacitatea de a trece prin totul.

D: Trebuia să fie propria ei decizie?

J: Da. Să nu se învinovățească, să nu se bazeze pe alții, doar să sape adânc și să găsească puterea interioară și înțelegerea interioară.

D: Pentru că dacă te blamezi, asta creează mai multă karmă, nu-i așa?

J: Da, e ca și cum s-ar renaște karma.

D: Acum a ajuns la un punct în care a terminat cu toate astea. S-a terminat. Totul e în trecut. Nu trebuie să mai treacă prin asta. — Dar Richard? Are karma pentru ceea ce i-a făcut lui Joan? El a ieșit acum din viața ei.

J: A fost doar o bucată din pizza. El are propriile lui lucruri de care să se ocupe. Chestia cu pizza era de genul: Împinge-mă și dă-mi șansa de a rezolva problema. Dar el are propriile lui lucruri pe care să le rezolve.

D: Asta înseamnă că Richard nu va avea karma pentru ceea ce a făcut?

J: Nu, nu va avea karma.

D: Pentru că a făcut-o cu un scop?

J: Da. Dar din păcate are alte probleme, de care nu s-a ocupat. Pur și simplu nu era pregătit să se ocupe de ele. A rămas prins în ele și nu le-a putut da drumul.

D: Crezi că este prea târziu ca el să se mai schimbe în această viață?

J: Da, din cauza obiceiurilor și atitudinilor. A închis prea multe uși, în loc să treacă prin ele.

D: Deci va trebui să își urmeze propriul drum, care nu are nimic de a face cu Joan.

J: Așa este.

D: Va merge pe drumul lui.

Mi-am dat seama că vorbeam cu Subconștientul lui Joan. Intervenise undeva pe drum. Este întotdeauna evident când intră în conversație. Am întrebat dacă vorbesc cu el și a recunoscut. Așa că nu a mai trebuit să îl invoc, pentru că era deja acolo. Am știut că pot merge înainte, ca să pun întrebări.

D: Întotdeauna credem că vom merge în vieți anterioare, dar ai dus-o la Cartea Înregistrărilor. De ce ai ales asta, în loc să o duci într-o viață trecută?

J: Pentru că este mai mult decât o singură viață. Este esența a tot ceea ce este ea. Știa că majoritatea vieților ei sunt foarte bune și de aceea i s-a arătat culoarea albă, cu pete pe ea.

Scopul principal a fost de a-i arăta că a fost dezechilibrată și că trecerea prin experiențele negative din această viață a readus-o la echilibru. Richard nu va mai avea nici un rol în viața ei, pentru că totul fusese rezolvat (cel puțin din partea ei). Își jucase rolul și făcuse ceea ce trebuia să facă. Acum era timpul ca ea să meargă mai departe. Desigur, principala întrebare a fost care e scopul ei în viață. Avea multe planuri și dorea să știe mai multe despre viitorul ei. Ce voia SC să facă ea, acum că era liberă?

J: Să ajute cât mai mulți oameni să se mute în Noul Pământ. Să îi influențeze și să-i ajute să avanseze, prin înțelegerea pe care a dobândit-o. Atâția oameni încă

se mai poticnesc în întuneric, dar sunt aproape de a pătrunde acolo. Ei au nevoie de oameni ca Joan, care să-i ajute. Acesta este rolul ei acum.

D: Cum vrei ca ea să ajute alţi oameni?

J: Să fie o persoană în care oamenii să aibă încredere. Să iasă în necunoscut. Să aibă încredere în lumina care străluceşte în ea şi să facă acest salt de credinţă. Să aibă încredere că oamenii vor respecta integritatea ei şi vor avea încredere în ea. Atunci vor avea curajul de a sparge ceea ce îi ţine. Vor simţi pacea care îi aşteaptă şi frumuseţea care le va permite să dea drumul la durere şi să treacă dincolo de locul în care se află. Ca un grăunte din Noul Pământ pe care să îl experimenteze şi să spună: „Asta este ceea ce vreau”. Tot ce şi-a imaginat ea se va întâmpla şi chiar mai mult. Ea va putea să manifeste orice îşi doreşte. Începe să înţeleagă cum să o facă.

D: Ea credea că şi-a îndeplinit majoritatea contractelor. (Da) Credea că i se va da un nou contract. E adevărat?

J: Oh, da. Asta face ea acum. Atrage oamenii, pentru că intenţia este atât de pură, necontaminată de propriile ei probleme. Ea a trecut peste toate astea.

D: Ştiu că atunci când intrăm într-o viaţă, facem contracte. (Da) Nu ştiam că poţi crea noi contracte, pe măsură ce înaintezi în viaţă.

J: Nici ea nu ştia asta.

D: Deci dacă ai terminat tot ce aveai de făcut şi s-au finalizat contractele, poţi face unul nou?

J: Oh, da. Apar noi viziuni. Ea a crezut că totul este atât de limitativ, dar începe să înţeleagă că este exact contrariul.

D: Voi (cei din lumea spiritului) ajutaţi la stabilirea noilor contracte? (Da) Pentru că puteţi vedea ce ar trebui să facă persoana respectivă. (Da) Cel mai important lucru este să finalizezi mai întâi vechile contracte, să te eliberezi de lucrurile vechi. Atunci poţi să mergi înainte? (Da)

M-am întors la întrebările ei de natură fizică. Cea mai importantă se referea la problemele de la coloana vertebrală. Am rugat SC-ul să scaneze zona respectivă. „Această zonă i-a fost spulberată de multe ori, în celelalte vieți. Doamne, prețul pe care l-a plătit! A fost reasamblată, dar și-a plătit tributul. Acum că a conștientizat problema, totul se poate repara, poate fi îndreptat. – Împing în locul acesta. Piesele nu sunt aliniate. Le aduc înapoi în aliniere. Nu au suficientă putere pe cont propriu, pentru a rămâne stabile. Ea nu a fost aliniată cu problemele și s-a răsucit pe parcurs.”

I-am lăsat să lucreze pe coloana vertebrală, apoi am întrebat dacă s-a terminat. „E aproape gata... mai am nevoie de puțin timp.” Am păstrat liniștea până când și-a terminat munca și a anunțat că alinierea a fost făcută. Am dat sugestii că va rămâne stabilă. Știam că odată ce persoana a găsit cauza finalizându-și astfel munca pe care trebuia să o facă, afecțiunea va fi înlăturată iar vindecarea va rămâne stabilă, atâta timp cât persoana va rămâne pe calea pe care trebuia să fie.

J: Aceasta este ultima aliniere pe care a solicitat-o, care va facilita alinierea la scop. – Face parte din descoperire: au existat provocări, trădări și prăbușirea stimei de sine. A fost de acord să simtă toate astea. Era singura cale. Totul a fost stabilit să se întâmple în această viață.

Mesajul de despărțire a fost: Adună-ți puterea și ai încredere. Misiunea pe care ai acceptat să o îndeplinești este o parte a întregului univers, și multe ființe lucrează alături de tine, în toate dimensiunile.

* * *

Subiectul crimei este de asemenea interesant, atunci când este privit fără emoție. În cartea mea Între moarte și viață, am vorbit despre diverse modalități de a

răscumpăra o crimă. Nu este niciodată: „M-ai ucis, așa că te voi omorî!” Asta doar învârte mai departe roata karmei. Există o cale numită „calea cea blândă”. De exemplu, poți avea grijă de victima ta, în viața următoare. Îi dedici toată viața și nu te mai poți concentra pe propriile dorințe și propria viață. Totul se concentrează pe nevoile celeilalte persoane. Aceasta poate fi un copil, cineva cu handicap, un părinte care are nevoie de îngrijire, sau poate chiar un șef exigent. Este un alt mod de a privi lucrurile. Nu are niciodată sens în viața prezentă, dar când examinezi viața trecută, totul e clar și justificat. În continuare voi prezenta o parte dintr-o sesiune cu o femeie care este o vindecătoare foarte bună în această viață (terapeută prin hipnoză regresivă).

Monique a accesat două vieți anterioare. În prima viață era o tânără preadolescentă, care a fost ucisă de o armată invadatoare. A fost înjunghiată în stomac de o sabie. În a doua viață, a fost un soldat roman care omora oameni. A murit ca un războinic, cu o sabie înfiptă din nou în stomac. Asta era explicația pentru problemele persistente de stomac pe care le avea Monique. Ea a coborât în acea viață ca soldat, pentru a experimenta latura cealaltă. „Făcea parte din lecție să își amintească felul în care a ucis oameni, și deasemenea să simtă cum este când ești ucis chiar tu.” Nu voia să trăiască o viață plină de violență, dar asta făceau oamenii în acel moment. Lecția a fost că este greșit să ucizi, iar oamenii care au fost uciși au învățat și ei o lecție. Ei știau că vor experimenta asta, înainte să coboare pe Pământ. „Lecția era să experimentezi ceea ce a simțit cealaltă persoană și să înțelegi că nu vrei asta.” A acumulat karma din cauza a ceea ce a făcut ca soldat. „Nu și-a ascultat vocea interioară, care îi spunea că nu ar trebui să facă asta. Ar fi putut să își lase la o parte mândria și să nu o facă. Ar fi putut să plece în altă parte, dar părinții lui au crezut că este o onoare să se înroleze.” Acum trebuia să își rezolve karma. Am întrebat: „Cu oamenii pe care i-a ucis?”

M: Nu, nu neapărat cu oamenii pe care i-a ucis. Cu oameni care au fost uciși în acest fel. Deci ar putea fi un medic, un vindecător, pentru a-i vindeca pe acești oameni care au fost răniți atât de îngrozitor, sau și-au pierdut un picior sau un ochi. Ar putea să îi ajute în acest fel și să vadă cum au suferit.

D: Deci nu trebuie să fie numaidecât aceeași persoană pe care a ucis-o.

M: Nu.

D: Odată ce ai învățat o lecție, poți să o transformi într-un avantaj și să mergi pe o altă cale. Are sens?

M: Da. Acum e departe de lumea războinică în care se afla atunci.

D: Ce decide să facă atunci când se întoarce pe Pământ? Va fi cineva care ajută?

M: Va fi cineva care ajută, dar va fi și cineva care are persoane dragi care sunt rănite și ucise.

D: Care este scopul de a avea persoane dragi care sunt rănite?

M: Va experimenta ce au simțit apropiații celor pe care i-a ucis.

D: Întotdeauna trebuie să vezi ambele părți, nu-i așa? (Da)

Este un concept interesant care apare în mod natural în timpul războiului, când foarte mulți oameni sunt uciși. Ar fi dificil și ar dura foarte mult să răscumperi uciderea fiecărei victime. Așa încât doar circumstanțele se repetă, iar răscumpărarea se face prin ajutorul oferit altor oameni care au fost victime în astfel de situații. De asemenea, se experimentează situația în care cei dragi sunt răniți sau uciși. Acest lucru pare întotdeauna atât de nedrept, când este privit din perspectiva vieții prezente. „De ce a fost Dumnezeu atât de nedrept? De ce a fost acea persoană rănită sau ucisă, când era un om atât de bun?” Ca să putem privi din perspectiva celorlalți oameni implicați în scenariu. Nu contează dacă ne amintim sau nu viețile în care au avut loc aceste evenimente. Ce oferi, aceea primești!

Deasemenea, în munca mea am descoperit că poți scăpa de orice karma rămasă, dacă îi ierți pe cei care au comis fapte rele împotriva ta. Dar și mai important, trebuie să te ierți pe tine. Întotdeauna există două părți în fiecare poveste. Nu este ușor, dar dacă vrei să oprești roata karmei, trebuie să faci aceste lucruri.

PARTEA A DOUA

UNIVERSUL CONVOLUT

CONTINUĂ SĂ SE EXTINDĂ

Începutul Pământului

Capitolul 20

ÎNAPOI LA ÎNCEPUT

Naomi s-a trezit într-un mediu ciudat ca de pe altă planetă. Pământul era negru ca cărbunele sau obsidianul, iar ea stătea deasupra unei formațiuni de stâncă asemănătoare cu Marele Canion, privind straturile de stâncă ce coborau într-o prăpastie. S-a uitat în abisul adânc și a constatat că nu avea vegetație. Atmosfera era cenușie și pe cer erau nori gri. Am întrebat-o dacă vrea să coboare. „Nu. Vreau doar să stau pe stâncă și să privesc în jur. Solul e ca obsidianul măcinat foarte fin. Mă uit la norii cenușii... Este o ceață gri.” Când i-am cerut să se descrie, a spus că nu are un corp.

Acest lucru s-a întâmplat de atâtea ori în ședințele mele de hipnoză, încât nu mă deranjează.

„Eu semăn cu norul. Stau lipită de munte. Stau lângă obsidian. Simt că fac parte din ceață. Eu răcoresc lucrurile.”

D: Asta e treaba ta?

N: Da. Le cobor temperatura. Pe partea din față este căldură mare, iar eu mențin răcoarea.

D: De unde vine căldura?

N: Vine din centrul acestui loc. Este o căldură de tip vulcanic. Eu nu fac parte din ea. Fac parte din ceață.

Cei care sunt familiarizaţi cu cărţile mele vor înţelege că nu este nimic extraordinar în faptul că ea nu avea un corp şi se afla într-o formă gazoasă. Am descoperit că asta face parte din ciclul reîncarnării prin care trebuie să trecem, înainte de a intra într-un corp uman. Am raportat multe astfel de cazuri, în celelalte cărţi ale mele. Pentru a explica acest lucru în sens liniar (deşi învăţăm acum că de fapt totul este simultan), mai întâi avem o formă gazoasă, apoi putem fi roci sau pământ, apoi suntem plante, animale şi spirite ale naturii, înainte de a încerca forma umană mai complexă. Dar am descoperit că cele trei valuri de voluntari ocolesc aceste cerinţe pentru că fac parte dintr-un grup special, care nu se angajează în ciclul reîncarnării de pe Pământ.

D: Faci parte din ceaţa care răceşte pământul sau din atmosferă?

N: Da. Trebuie să răcoresc toată regiunea. E o sarcină de amploare, dar este uşoară.

D: M-am gândit că va fi greu.

N: Nu. Răcoresc lucrurile când este prea multă căldură. Dacă este prea multă căldură, devine distructivă.

D: Deci ar putea fi periculos, dacă se acumulează prea multă căldură?

N: Da. Asta este treaba mea... E doar ceaţa. Dacă nu fac asta, planeta va exploda.

D: Mai sunt şi alţii care te ajută să faci asta?

N: Da, sunt fiinţele ceţii. Este un grup.

D: Deci vă numiţi „fiinţele ceţii” şi menţineţi planeta la o temperatură mai joasă, ca să nu explodeze.

N: Da, pentru că planeta este nouă, este nou formată. Miezul planetei este fierbinte, iar misiunea noastră este să menţinem ceaţa. Şi planeta se răceşte, astfel încât să poată veni pe ea alte forme de viaţă.

D: Nu pot veni dacă e prea cald?

N: Corect.

D: Deci treaba ta este să o răcoreşti, astfel încât în cele din urmă să se formeze viaţa?

N: Da, este corect.

D: Îţi place ce faci?

N: Este ceea ce am ales să fac. Menţinem ceaţa împreună. Este calea pe care am ales-o.

D: Ai fi putut alege altceva?

N: Da, dar am ales acest lucru, care este mai greu de făcut. Oamenii ceţii pot face asta. Doar că e plictisitor să controlezi mereu căldura.

D: Dar aceasta este o planetă nouă?

N: Da, este o planetă care tocmai s-a format.

D: Nu are deloc plante sau viaţă pe ea?

N: Nu. Are doar căldura pe care o răcim şi obsidianul întunecat care a fost răcit de ceaţă.

D: Erai acolo când se forma?

N: Da. Am fost de acord să fac parte din echipa iniţială.

D: Ai urmărit planeta când se forma? (Da) Îmi poţi spune cum a fost?

N: Vine o minge de lumină care devine mai fierbinte, apoi devine şi mai fierbinte. Devine foc. În jurul focului se coagulează molecule de materie, care se adună şi formează obsidianul negru. În jurul focului se formează obsidianul negru. Focul rămâne înăuntru şi continuă să construiască planeta, dar trebuie să existe ceaţa care să răcească materia, astfel încât să se formeze materie solidă.

D: Dacă s-ar face mai fierbinte, ar exploda?

N: Da, nu s-ar mai forma. Nu ar mai veni lumina, să formeze căldura fierbinte.

Căldura nu ar mai forma moleculele şi nu s-ar mai forma materia. Ar fi doar lumina, pur şi simplu.

D: De unde a venit iniţial mingea de lumină?

N: De la Sursă. Sursa trimite mingea de lumină.

D: Mingea de lumină generează de la sine căldura şi moleculele?

N: Da. Apoi diferiţi oameni (nu e vorba de oamenii din terminologia voastră) vin cu energii diferite, ca să formeze ceea ce este necesar.

D: Fiecare are sarcina lui specifică?

N: Corect.

D: Ce aleg o parte din ceilalţi să facă?

N: Unii din ei au ales să fie punctul original de lumină. Să devină punctele de căldură din jurul luminii care formează o intensitate vibraţională din ce în ce mai mare, care se extinde şi se transformă în căldură. În focul din materie, care produce materia. Fiinţele energetice vin pentru a face parte din materie. Atunci fiinţele energetice ajung să facă parte din materia solidă, din materia solidă neagră. Şi mai sunt şi fiinţele care ajung să facă parte din ceaţă. Şi mai sunt şi alte fiinţe care aşteaptă să vină şi să facă parte din celelalte formaţiuni care vor apărea.

D: Care vor apărea după ce se va răci?

N: Da.

D: După ce planeta se formează şi se răceşte, celelalte fiinţe pleacă?

N: Unii da, alţii nu. Unii rămân aici şi devin alte forme de viaţă. Fiecare alege ce va deveni. Unii devin materie vegetală. Unii devin aspecte ale aerului, aspecte ale apei, aspecte ale mineralelor sau alte aspecte necunoscute, pe care această planetă încă nu le are.

D: Deci unii nu pleacă imediat. Rămân să ajute la dezvoltare?

N: Da, este corect.

D: Şi stai acolo până se răceşte suficient?

N: Da. Până când se poate forma apă pe planetă. Atunci sunt liber să fac o altă alegere, să îmi iau un alt angajament.

D: Planeta trebuie să aibă apă, nu-i aşa?

N: Unele planete au apă, altele nu. Această planetă alege să aibă apă.

D: Deci apa nu este întotdeauna necesară pentru formarea vieţii? (Nu) Alte planete au altceva în loc de apă?

N: Da. Este corect. Sunt multe opţiuni.

D: Dar tu nu ai nimic de a face cu formarea apei?

N: Nu. Nici cu formarea locului unde va fi apa. Voi putea alege să fac parte din apa care rămâne, care va forma alte forme de viaţă. Dacă asta aleg în acel moment.

D: Trebuie să aştepţi până atunci, pentru a decide.

N: Da, este corect.

D: Ai făcut întotdeauna acest tip de muncă?

N: Nu. Am fost căldură. Am fost lumină. Am venit de la Sursă de multe ori în multe regiuni diferite, în multe forme diferite.

D: Când termini treaba, te întorci la Sursă?

N: Uneori da. Alteori merg în alte locuri.

D: Dar progresezi mereu? (Corect) Toate astea durează perioade mari de timp. (Da) Deşi mi s-a spus că timpul nu există.

N: Este doar ceea ce face cineva. Nu există măsurători.

Era evident că ar fi putut dura o perioadă de neimaginat de eoni de timp, așa că am dus-o înainte când și-a terminat misiunea de a face parte din ceață și de a răci planeta. „Ce faci acum?”

N: Acum devin o parte dintr-un bazin de apă care se află într-o zonă mică, umbrită de stânci. Particip la formarea bazinului de apă, în stadiul de la început. Celelalte ființe vin cu mine și devin și ele parte din acest bazin. Bazinul va crește. Colectivele sale încep ca o picătură. Nu eu am fost picătura originară. Particip la formarea apei.

D: Mă întrebam de unde vine apa.

N: Vine din ceața din care se formează picături. Apoi picăturile formează un bazin.

D: La început e doar un bazin mic?

N: Corect.

D: Și crezi că va crește?

N: Da, iar ființele din ceață ajung să formeze corpuri de apă mai mari. Vin cu ele și alte ființe, care vor forma părți ale lanțului de apă care va da viață plantelor și animalelor pe această planetă.

D: Deci la început trebuie să existe apa, pentru ca plantele și animalele să se poată dezvolta? (Da) Îți place să faci parte din apă?

N: Da. Îmi place senzația apei. Nu e foarte diferită de ceață. Totul există, pur și simplu. Și este un sentiment plăcut.

D: Nimeni nu este mai important ca ceilalți, pentru că toți au un rol.

N: Corect.

D: Îţi spune cineva ce să faci?

N: Nu. Pur și simplu știi. Ți s-a dat amprenta, când ai intrat.

D: Amprenta îţi spune ce treabă ai de făcut?

N: Da. Așa că am devenit ceață, apoi la sfârșitul perioadei de ceață, am ales să devin picătura. Picătura a intrat în piscină. Acum am de ales dacă să devin o formă de animal sau o formă de plantă, sau o formă de evaporare a aerului.

D: Să mergem înainte. Ce te hotărăști să faci în continuare?

N: Decid să devin aer, aer cu apă care s-a evaporat, împrejurul planetei.

D: La început ai creat apa. Acum te ocupi de evaporarea ei. (Da) Care este scopul evaporării?

N: Este crearea unei atmosfere în jurul planetei.

D: Deci o planetă trebuie să aibă o atmosferă, așa cum trebuie să aibă și apă.

N: Planeta asta, da. Nu toate planetele fac asta. Există multe variații diferite.

D: Ce faci când participi la evaporare?

N: Formez în jurul acestei planete un scut care se extinde spre exterior, pentru creșterea planetei. Astfel încât să servească drept barieră față de alte ființe din aer, care ar putea veni să afecteze aerul de pe această planetă. Alte ființe de aer sunt diferite... diferite... voi ați spune gaze... diferite gaze.

D: Înțeleg. Este vorba de gaze care nu sunt potrivite pentru ceea ce încercați să creaţi aici?

N: Corect. Care nu se încadrează în lucrurile de care are nevoie această planetă pentru funcţionarea sa optimă. Trebuie să existe o combinație potrivită între materialele evaporative care provin de pe planetă, și alte materiale care provin din afara planetei. Se formează un amestec pentru atmosfera planetei.

D: Și voi sunteţi cei care împiedicați să intre gaze de un tip greșit?

N: Corect. Formăm bariera exterioară dintre materialele evaporative și alte tipuri

de aer. O ecranăm – acesta e termenul adecvat din limbajul disponibil.

D: Comunicarea prin limbajul vorbit este întotdeauna dificilă. (Da) Se pare că ai îndeplinit sarcini foarte importante, încă de la început.

N: Nu sunt mai importante ca altele.

D: Ce faci după ce s-a format atmosfera, când rolul tău în acest proces s-a terminat?

N: Când această misiune specială este completă, mă întorc la un loc de odihnă.

D: Nu trebuie să continuaţi în alte forme?

N: Pot face asta, da... Dar am ales să merg la un loc de odihnă. Locul de odihnă este acolo unde este Lumina.

D: Ce îmi poţi spune despre Lumină?

N: Este doar o lumină în care nu trebuie să se întâmple nimic. Pur şi simplu suntem Lumina. Nu ni se cere să facem ceva, să imprimăm ceva sau să scoatem din Sine ceva. Pur şi simplu eşti una cu Totul, prin urmare ai un sentiment de plenitudine.

D: Te odihneşti mult timp? (Da) Este în regulă. Să mergem în momentul în care te hotărăşti să părăseşti locul de odihnă. Care este următoarea ta misiune?

N: Sunt în curenţii care duc lucrurile dintr-un loc în altul. Sunt un curent. E asemănător cu un curent de aer, dar nu este aer. Nu am un cuvânt pentru asta, dar aş spune că este un fel de combinaţie de electricitate şi lumină, de aer şi gândire. Este o combinaţie.

D: Mă gândeam la curenţi precum vântul.

N: Funcţionează într-un mod similar, dar este diferit. Ajută la mişcarea conştienţei, a conştientizării. Este un curent de evoluţie, ca să zicem aşa. Pentru a ajuta o galaxie să evolueze, curentul trebuie să curgă în galaxie şi în jurul stratului care conţine galaxia.

D: Mă gândeam că vorbeşti despre vântul de pe planetă.

N: Nu. Vorbeam despre galaxie și cosmos, care necesită asistență în deplasare. Curentul ajută la deplasarea în direcția dorită.

D: Ai spus că ajută și la mișcarea conștienței? (Da) Care este conștiența pe care o mișcă?

N: Ajută la trecerea într-o stare spirituală de conștiență, în lipsa unui termen mai bun, într-o conștiență a armoniei, a conștientizării. În vibrația iubirii.

D: Are de a face cu galaxii și corpuri mai mari, în acest punct?

N: Da. Pentru a oferi un alt nivel de experiență, un nivel mai extins de experiență pentru galaxie.

D: Ce vrei să spui prin alt nivel de experiență?

N: Într-o galaxie, toate planetele, toate ființele, toate formele de gândire, toată conștiența din galaxie au un anumit nivel. Iar când galaxia este aproape completă la acel nivel, va fi introdus un curent nou. Mișcarea se poate face până dincolo de marginea unde se află alt curent în mișcare.

D: Asta face parte din crearea altor lucruri? (Da) Ce fel de lucruri pot fi create în acest fel, în galaxie?

N: Tot ceea ce produce formele gând. Tot ce vrea materia să producă. Se formează o linie de lumină care poate fi folosită de formele gând, care susține apoi tot ce creează formele gând.

D: Deci celelalte spirite ca tine sunt cele care aduc formele gând?

N: Da, este corect.

D: Care pot crea orice doresc?

N: Corect. Trebuie doar să se cableze la linia de lumină.

D: Nimeni nu le spune ce să facă?

N: Nu. Ele ridică conștiența galaxiei, astfel încât să știe și alții să facă asta. Dar conștiența trebuie adusă mai întâi la un nivel superior, înainte de a putea avea la

dispoziţie lumina.

D: Contribui şi la crearea vieţii pe planete? Ai ceva de a face cu asta?

N: Nu. Eu doar aduc curentul. Eu sunt numai curentul.

D: Asta îţi place mai mult?

N: Da, pentru că pot vedea mai multe. Pot vedea cum se potrivesc lucrurile în Tot.

D: Crezi că intrarea în corpul fizic al unei plante sau al unui animal îţi restrânge vederea?

N: Este o viziune diferită. Nu e cuprinzătoare, ca atunci când vezi imaginea galaxiei în funcţionarea planetelor. Nu e ca viziunea galactică, când vezi cum se potrivește totul într-o galaxie și cum se conectează apoi acea galaxie cu cosmosul. Dar viziunea restrânsă poate fi mai interesantă, în acest moment. Părerile diferă.

D: În cele din urmă încetezi să mai fii curentul? (Da) Ce se întâmplă în acel moment?

N: Pot să aleg un alt loc în care să fiu.

D: Există atât de multe opțiuni, nu-i așa?

N: Da, există.

D: Care este următorul lucru pe care alegi să îl faci?

N: Aleg să merg într-un loc de învăţare. Este un loc în care merge toată lumea... toate ființele. Oricine poate alege să meargă acolo, când trebuie să învețe mai multe... când nu accesezi cealaltă sursă.

D: Vorbește-mi despre acel loc.

N: Are tot ce trebuie să știm vreodată.

D: Ce fel de formă ai când mergi într-un loc de învăţare?

N: Sunt doar conștiență.

D: Despre asta e vorba? Despre a învăța și a crea?

N: Despre a evolua. Da. Pur și simplu ceri să înveți ceva și ți se dau informațiile. Le știi automat.

D: Fără profesori?

N: Nu. Ți se dau informațiile... Sunt pur și simplu transmise în conștiența ta.

D: Ce preferi să înveți în acest loc?

N: Prefer să învăț despre vastitatea a ceea ce crează Sursa. Învăț despre părți din galaxii, despre universuri, planete și forme de viață. Vreau să învăț despre vastitatea întregii creații, astfel încât să pot fi dincolo de ceea ce văd acum. Nivelurile mele actuale din cosmos includ galaxii și planete minore, nu minore ci detaliate, așa că vreau o vastitate mai mare.

D: Ai învățat că există ceva mai mare?

N: Da. Nu se oprește niciodată. Toată creația se extinde. Primesc în mine o vastitate mai mare, care va fi recunoscută la momentul potrivit.

D: Există vreodată un moment în care poți învăța totul?

N: Te poți întoarce la Sursă, pentru a te odihni.

D: Și când ești acolo poți ști totul? (Da) Este o cantitate imensă de cunoștințe. Petreci mult timp la locul de învățare?

N: Da. Învăț în Întregul Timpului.

D: Și absorbi toate aceste informații?

N: Corect.

Asta confirmă ce a spus SC-ul de multe ori, că ai în tine toate cunoștințele și

toate răspunsurile. Nu este nevoie să cauţi în afara ta. Poţi învăţa să accesezi acest fond incredibil de informaţii.

D: Ce ai de gând să faci cu toate aceste informaţii, după ce le-ai absorbit?

N: Voi transmite o parte din informaţii altor fiinţe, unde este necesar. Dar trebuie să existe un anumit nivel de disponibilitate pentru recepţie. Trebuie ca ei să vrea asta.

D: Deci tocmai le-ai difuzat?

N: Da, iar acele fiinţe care au un nivel de recepţie adecvat le primesc şi le pun în aplicare, sau le transmit mai departe.

D: Eşti ca un far care transmite.

N: Corect.

D: Deci nu ai nicio dorinţă să intri într-un corp fizic? (Nu) Asta ar fi limitativ, nu-i aşa?

N: Nu ar fi limitativ, pentru că nu aş şti despre limitare. Dar nu ar fi la nivelul de expansiune la care am acces în acest moment.

D: Eşti conştient că vorbeşti printr-o fiinţă umană, un corp fizic? (Pauză) Eşti conştient că acum comunici cu mine?

N: Trimit raze către această fiinţă, pentru ca ea să ţi le poată transmite ţie.

D: Deci nu eşti în această fiinţă prin care vorbeşti?

N: Nu. E ca turnurile de transmisie pentru sistemul vostru de telefonie sau ca sistemele voastre radio... Undele radio sunt transmise prin această fiinţă.

D: Am descoperit că singurul mod în care putem comunica, este atunci când aduc oamenii în această stare de conştienţă. Atunci ei sunt pe recepţie.

N: Da, este corect. O persoană fizică nu poate menţine nivelul necesar.

D: De ce ai ales să comunici astăzi prin ea?

N: Ea este dispusă să primească informațiile.

D: Desigur. Dar nu vrem să îi supraîncărcăm sistemele cu un volum prea mare de informații.

N: Da. Ea are tendința de a se supraîncărca. Nu vrem asta.

D: Crezi că e timpul ca ea să aibă acces la mai multe informații?

N: Da, vehiculul este gata. Liniile de transmisie au fost conectate. Ea va fi un transmițător, un transmițător uman. Nu va conta ce face ea într-o anumită formă. Transmisia se va face prin ea.

D: Își poate continua viața în mod normal?

N: Corect. Transmisia trece prin ea ca și cum ea ar fi un vehicul situat în jurul atmosferei. Vehiculul este similar cu planeta Pământ în sensul că există vibrații, o matrice și o atmosferă, și tot felul de lucruri în jurul Pământului care alimentează transmisia.

D: Vrei să transmită doar prin a fi sau ce vrei să facă?

N: Da. Ea transmite doar prin esența sinelui, prin esența fizicalității sale, prin esența atmosferei din jurul fizicalității sale.

D: Deci nu trebuie să scrie sau să vorbească despre asta?

N: Nu numaidecât. Poate alege să o facă, dar nivelul de transmisie este de așa natură încât mulți nu ar putea înțelege ceea ce se transmite prin cuvântul rostit sau scris. Asta e calea pe care a ales-o... A ales să fie un far. Ea este ca un turn de reglaj care rafinează planeta, pe cei de pe ea, din ea și din jurul ei.

D: Există și alte ființe pe Pământ care fac același lucru? (Da) Sunt conștienți de asta?

N: Unii din ei, puțini la număr. Cei mai mulți din ei nu sunt conștienți de acest lucru.

D: Acesta e unul dintre lucrurile pe care dorea să le știe. Care este scopul ei? Ce are de făcut ea aici pe Pământ?

N: Ea este un dispozitiv de transmisie și acordare. Funcţionează ca un dispozitiv. Ea rafinează fizicul și atmosfera din jurul fizicității. Și celelalte corpuri care sunt folosite pe această planetă, corpurile fizice, mentale, astrale și spirituale. A fost alegerea ei. Ea continuă să servească drept dispozitiv, atâta timp cât se află în corp. A fost un astfel de dispozitiv, toată viața. Ea a fost plasată în diferite locuri, astfel încât transmisiile să poată fi acordate și trimise în diferite locuri, pentru ca transmisiile să fie „amplificate”.

Părea a face parte din al doilea val de voluntari. Aceştia au fost descriși ca un fel de balize, de transmițătoare, generatoare și canale care transmit energie pozitivă. (Mai multe informații se găsesc în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari)

D: Mi-ai spus altă dată că oriunde mergem, lăsăm ceva din energia noastră.

N: Da. Dar nu este energia în sine, din terminologia voastră. Este o combinație de lucruri care activează ceea ce urmează a fi adus pe planetă. Îi spuneți „energie” în terminologia acestei planete. Ar putea fi numită „energie”, dar este mai rafinată decât atât. Este o acordare mai fină, o transmisie mai fină care ajută ca totul în jur să devină mai fin și să poată primi mai multă lumină.

D: Care este scopul? De ce se face acest lucru, în acest moment al istoriei Pământului?

N: Pentru ca Pământul să poată urca la un nivel superior de evoluție, și să elimine corpurile și energiile grele, întunecate, dense, mai puțin luminoase, oricum ai vrea să le numești, care țin planeta pe loc.

D: Aceste lucruri vor dispărea?

N: Corect.

D: Deci vom avea mai multă lumină, mai multe cunoștințe și mai multe

informaţii?

N: Este corect. Da. Mai multe transmisii care vin, pot rafina planeta într-un ritm mai rapid.

D: Sunt mulţi cei care vin acum, ca să facă asta?

N: Da. Fac asta prin râs, prin joacă, prin muzică sau prin alte moduri mai puţin structurate.

D: Dar o fac fără să își dea seama.

N: Da. Sunt mulți care știu, dar sunt și mai mulți care nu pot ști, din cauza locului în care se află. Pentru că dacă s-ar ști, atunci ființele din jurul lor ar încerca să închidă robinetul.

D: Deci este mai bine ca ea să nu vorbească despre asta?

N: Va ști când să o facă și când să nu o facă. Ea nu poate vorbi despre asta cu cea mai mare parte a oamenilor cu care se află în prezent. Ei nu ar înțelege. Există ființe dense și întunecate, care ar face tot ce pot pentru a opri transmisiile.

D: Acesta este motivul pentru care majoritatea oamenilor care fac asta, o fac în secret?

N: Da. Ei par a fi niște singuratici, în terminologia acestei planete, dar de fapt sunt lumină. Ei primesc de la Sursă o transmisie directă cu un „voltaj înalt”, ca să folosim terminologia voastră.

D: Dar toți sunt de la Sursă, nu-i așa?

N: Da. Dar există și cei care, prin liberul arbitru, nu au în interiorul Sinelui lor dorința de a aduce mai multă lumină.

D: Deci totul depinde de liberul arbitru al individului?

N: Da, pe această planetă.

D: Unii dintre ei au refuzat să facă asta. (Da) Am fost surprinsă când am accesat o viață de pe vremea când s-a creat planeta. (Râde) Ne așteptam să

accesăm vieţi trecute obişnuite.

N: Acest lucru este normal pentru această fiinţă.

D: Asta se întâmplă din ce în ce mai des, când lucrez cu oamenii. Accesează lucruri neaşteptate. (Da) Cred că este momentul potrivit pentru aşa ceva, pe planetă.

N: Da. Dar face parte şi din evoluţia ta.

D: Din evoluţia mea?

N: Da. Pentru că eşti un transmiţător al Sursei.

D: Un alt fel de transmiţător decât ea.

N: Corect.

D: Informaţiile pe care le-am primit sunt foarte, foarte diferite de cele pe care le primeam la începutul carierei mele.

N: Aşa este. Şi acest lucru va continua.

D: Dar întotdeauna îmi spun că nu îmi vor da mai mult decât putem duce.

N: Corect.

D: Şi trebuie să transmit lumii în continuare aceste informaţii?

N: Da. Ai contribuit mult la activarea şi evoluţia sufletelor, şi la esenţa planetară.

D: Lucrările vor continua să se amplifice?

N: Da. Lăsăm în voi două o transmisie de lumină şi de esenţă a harului.

Mesajul de despărţire a fost: Ea trebuie să îşi susţină Sinele, pentru ca Sinele să fie conştient de Sine, în orice moment. Să nu permită Sinelui să fie monitorizat, manipulat sau folosit în nici un fel, decât pentru o fiinţă care merge pe cale,

alături de ea. Suntem mereu alături de ea.

D: Eu te numesc Subconştient. Ai spus că nu îţi pasă cum te numesc. (Râde)

N: Este corect. Știm că sinele are nevoie de nume, pentru a se conecta.

D: Dar azi nu a trebuit să te chem, pentru că erai deja aici.

N: Corect. Suntem mereu aici.

Capitolul 21

„MODIFICAREA”

Ella era atât de nerăbdătoare să intre în scenă, încât nu a mai aşteptat să termin inducţia. A început imediat să se plimbe printr-o grădină extraordinară, plină cu flori frumoase. În copaci erau păsări colorate. Apoi a văzut o clădire de tip roman, despre care ştia că este o bibliotecă uriaşă. „O parte din clădire este bibliotecă şi oh, poţi face tot felul de lucruri acolo.” Locul i se părea foarte familiar şi ştia că mai fusese acolo. Era nerăbdătoare să urce treptele şi să intre în clădire. „Un prieten de-al meu îmi deschide uşa. E cineva pe care îl cunosc dintotdeauna. El este foarte informat.”

D: Ştie de ce ai venit?

E: Întotdeauna ştie totul despre mine. Este foarte bun şi amabil. Cred că mă aştepta.

D: Vrei să vezi ceva anume?

E: Vreau să discut. — Acum se pare că fundalul s-a schimbat. Mă aflu în faţa „celor doisprezece”. Consiliul meu. Sunt trei dedesubt, şapte în mijloc şi doi sus. Ei stau aşezaţi, iar eu stau în picioare în faţa lor. Prietenul meu este la stânga mea şi mă încurajează să vorbesc cu consiliul.

D: Sunt doisprezece inclusiv prietenul tău, sau el este separat?

E: Este separat.

D: Te încurajează să vorbeşti cu consiliul? (Da) Despre ce vrei să vorbeşti?

E: Oh, sunt multe lucruri. Atât de multe lucruri. Cu cine voi avea ocazia să

lucrez? Simt că voi lucra cu cei care nu s-au născut aici, pe această planetă. Voi dezvolta relații și legături cu diferiți oameni... — Sunt trei jos, șapte la mijloc și doi deasupra. În timp ce mă uit la consiliu, cel din stânga sus deschide gura și iese o scânteie de lumină. Se întâmplă ceva.

D: Îi întrebi cu cine lucrezi sau cu cine ar trebui să lucrezi?

E: Cred că e persoana cu care lucrez în viața prezentă. — Când deschid gura, se întâmplă lucruri. E ca și cum s-ar deschide o ușă.

D: Vrei să spui că ei nu vorbesc cu tine?

E: Pe cei de jos îi pot înțelege. Cei de la mijloc nu prea înțeleg ce spun. Iar cei de sus comunică în alte moduri, pe care nu le înțeleg. Cei trei de jos sunt de cele mai multe ori cu mine. Mă aflu în fața consiliului ca să... cred că le cer permisiunea de a face diferite lucruri. Discută între ei și se sfătuiesc despre asta. Ei sunt consiliul meu.

D: Ai spus că cei trei de jos sunt cu tine de cele mai multe ori. Ce vrei să spui... sunt ghizi sau ce sunt?

E: Nu îmi dau seama. Știu doar că sunt energie. Nu pot să spun care sunt, dar cel din mijloc din partea de jos (unde sunt trei) comunică cu mine într-un mod pe care îl pot înțelege cel mai bine... electric.

D: Când comunică? În timp ce dormi sau când?

E: Oricând.

D: Ai spus că vrei să afli mai multe despre cei cu care vei lucra?

E: Corect. Despre cei care s-au oferit ca să lucreze cu mine. – Am deja permisiunea, dar nu am încredere în mine.

D: Când ești într-un corp uman, percepi lucrurile într-un mod diferit.

E: Corect. Ei știu asta și zâmbesc. (Râde) Ei îmi transmit iubire. — Acum sunt condusă undeva.

D: Cine te conduce?

E: Nu știu. Înaintez cu viteză și mă aplec în dreapta și înapoi.

D: Să vedem unde te duc.

E: Am ajuns undeva, dar nu știu pe ce stau. Nici măcar nu știu dacă stau în picioare. Văd diverse planete. Diverse sisteme stelare. Este destul de vast. Dar deja știu asta, mi se arată ca să-mi amintesc. Diferite planete. Este un sistem cu două stele... o stea binară și planete în jurul lor. Nu este singurul loc, dar pe asta mă concentrez în primul rând. Interesant. Oh, există multe creaturi diferite. Unele sunt în curs de clocire.

D: Adică acum se formează sau ce vrei să spui?

E: Corect. Abia se dezvoltă... abia încep. Văd diferite forme de viață foarte mici.

D: Unde sunt aceste forme de viață?

E: Pe diferite planete. Diferite planete au diferite forme de viață. Sunt multe lucruri de supravegheat și de ajutat. Ne prezentăm în locuri diferite. Facem experimente. Ne uităm și vedem ce poate funcționa, apoi îl introducem în atmosferă și în acel corp planetar... cu permisiunea lui. Corpul planetar este o parte dintr-un proces cu o dinamică totală.

D: Deci planeta trebuie să își dea permisiunea, pentru ca diferite forme de viață să fie acceptate să trăiască pe ea?

E: Da, iar sistemele solare participă și ele.

D: Sistemele solare trebuie să își dea și ele permisiunea, nu numai planeta?

E: Toată lumea trebuie să fie de acord.

D: Ai spus că există multe forme de viață diferite?

E: Da. Lucrez cu multe forme de diferite tipuri, pentru a face această lucrare. Unii arată ca niște păianjeni foarte ciudați, și sunt foarte buni la matematică. Alții... oh, alții arată ca în scena barului din Războiul Stelelor. (Râde)

D: Dar totul e viu. Nu trebuie să aibă aceleași forme, nu-i așa?

E: Nu trebuie, nu.

D: Orice se poate adapta la acea atmosferă?

E: Corect. Cei care lucrează cu asta au nave spațiale. Mergem pe una din ele, unde studiem, calculăm și experimentăm ce ar funcționa pe acea planetă. Pe baza experimentelor noastre de pe alte planete, stabilim ce forme de viață se pot adapta și pot evolua acolo. Toți de pe navă discutăm și încercăm lucruri diferite. Avem multe abordări, potrivite pentru medii diferite.

D: Toate astea se fac pe această navă spațială?

E: Da. Avem multe nave spațiale, dar aceasta ne place în mod deosebit. Nava e așezată în mijloc și alte șapte nave sunt așezate în jurul ei. E destul de mare. Putem face aproape orice în ea, dar când coborâm uneori pe planetă, folosim nave mai mici. Alteori trimitem doar o parte din ființa noastră acolo... o parte din conștiența noastră.

D: Deci nu trebuie să îți transporți acolo toată conștiența?

E: Nu, doar o parte din ea coboară pe planetă, pentru a o examina. Poți călători doar prin conștiența ta, sau poți lua totul cu tine... instrumentele tale sau ce ai la bord. Poți folosi ambele metode. Orice este nevoie. Suntem mulți. Suntem o întreagă brigadă cu reprezentanți din multe locuri și medii. Suntem aici pentru a extinde lumina. Asta facem. Extindem lumina. Intrăm în locuri necunoscute și pe baza experienței noastre comune... colaborăm pentru a sădi forme de viață multiple și variate, pe diverse planete.

D: Dar tu nu trăiești pe aceste planete? Locuiești în navele spațiale?

E: Corect. Nu sunt de aici, dar aceasta este meseria mea și îmi place ceea ce fac. Și mă bucur de camaraderia dintre noi toți. Unul din noi arată ca o insectă... voi o numiți călugăriță. Arată ca un bătrân maiestuos și știe multe lucruri. Este o sursă incredibilă de cunoștințe și informații.

D: Aceste ființe diferite au meserii diferite?

E: Da, dar discutăm între noi. Lucrăm împreună.

Am întrebat-o cum își percepe corpul. „Pot fi orice vreau.”

D: Ai capacitatea de a-ți schimba forma? (Da) Ceilalți au și ei această capacitate?

E: Nu știu. Fiecare este diferit. Dar eu pot să arăt cum vreau. Există un lucru care îmi place în mod deosebit – o rochie lungă. Are multe culori strălucitoare, care de fapt sunt energii. Există un scop pentru asta. Sunt energii diferite. Dar nu trebuie să ai un corp. Poți fi doar conștiență, dacă preferi așa.

D: Cum te percepi în forma ta normală, dacă nu te transformi în altceva?

E: Sunt înaltă și zveltă, nu semăn cu corpul meu de pe Pământ. Am vrut să experimentez diferența. Sunt foarte înaltă. — Poți fi ceea ce vrei să fii.

D: Deci aici nu este casa ta, aici este doar locul tău de muncă?

E: Da, pentru că îmi aduce bucurie. Dar merg acasă. E într-o altă dimensiune. Acolo e destul de diferit. Treci printr-un portal, apoi (oh, cum să le numesc?)... mergi pe niște atostrăzi energetice. Poți să o faci așa sau poți doar să te gândești și să fii aici.

D: Mă întrebam dacă durează mult timp să ajungi pe planeta ta natală.

E: E instantaneu. De fapt, poți fi în ambele locuri în același timp. Poți fi în mai multe locuri. Poți călători între diferitele sine ale tale. Orice îți aduce bucurie. Sau poți fi chemat în locuri diferite. Te cheamă energia. Dar poți să rămâi acolo unde te afli, trimițând doar o parte din energia ta pentru a aborda orice situație, pentru a comunica, pentru a fi o parte din acea viață. Există atât de multe posibilități, iar asta îmi aduce bucurie. Cameraderia... suntem mulți, dar unii sunt mai avansați. Nu mai în vârstă, ci mai experimentați. Unii sunt mai aventuroși decât alții. Unii au făcut asta eoni de timp. Eu sunt relativ nou în domeniu.

D: Cei care fac asta de eoni de timp, încă se mai bucură de ceea ce fac?

E: Da, altminteri ar fi în altă parte. Ei pot merge oriunde doresc.

D: Și asta e principala treabă pe care o faci acum?

E: Da, pe baza antecedentelor mele, pe baza locurilor în care am fost. Eu aduc emoții, iar când formele de viață ajung într-un punct în care le pot încorpora, atunci îmi folosesc expertiza, care constă în insuflarea emoțiilor. Seamănă cu ce avem aici, pe Pământ. Toți suntem combinații cu multe variații. Pe baza experienței mele, iau aceste cunoștințe și le discut cu colegii mei, de exemplu dacă se dorește ca anumite forme de viață să experimenteze mai multe emoții decât în trecut. Experimentează și dualitatea. Poate fi foarte greu, dar poate aduce și multe satisfacții.

D: Deci unele din ființele de pe navele spațiale nu experimentează emoții?

E: Nu în aceeași măsură ca mine sau ca cei asemenea mie. Nu au o gamă de emoții la fel de extinsă ca noi.

D: De ce ești atât de dezvoltat emoțional?

E: Pentru că am fost pe Pământ. Am experimentat Pământul.

D: De acolo vin emoțiile?

E: Da. Face parte din ADN-ul meu... din evoluția mea. Face parte din modul în care m-am transformat. Codificarea mea s-a transformat. Noi încorporăm codurile noastre diferite, în diferite forme de viață. Luăm fire din diferitele grupări ale colegilor mei. Luăm fire de... codificare – e cel mai simplu mod de a explica. E mai mult decât ADN – este un proces de codificare. Luăm o parte din el, amestecăm și creăm variații, apoi le insuflăm în forme de viață de pe diverse planete, care au atins un anumit stadiu de dezvoltare.

D: Vrei să spui că nu ai mai avut emoții, înainte de întrupările de pe Pământ?

E: Am avut emoții, dar nu toată gama. — Imaginează-ți un evantai. Deschizi tot evantaiul și în fiecare pliu al evantaiului este o emoție diferită. Pe unele planete evantaiul se deschide numai puțin, pe alte planete evantaiul se deschide un sfert sau jumătate, sau trei sferturi. Dar aici, pe Pământ, este deschis... nu chiar complet, dar aproape până la capătul evantaiului. Noi cei care trăim pe Pământ avem multe emoții, pe care trebuie să le depășim. Învățăm despre aceste energii,

învățăm cum să le valorificăm și cum să le controlăm. Când învățăm cum să valorificăm și să controlăm emoțiile, putem spune că am absolvit această școală (mai mult sau mai puțin) și putem merge mai departe.

S-a spus că principalele lucruri pe care le învățăm la școala Pământului sunt emoțiile și limitările. Din acest motiv, planeta Pământ este considerată cea mai provocatoare planetă din universul nostru.

D: Pentru că emoțiile sunt foarte complexe pe Pământ, nu-i așa?

E: Oh, este incredibil... incredibil. În locurile de unde vin colegii mei există unele emoții, dar nu toată gama... Ei nu le înțeleg prea bine. Sunt nedumeriți când văd tot ce se întâmplă aici. Dar dacă îți concentrezi atenția poți vedea, poți simți, poți ști.

D: Ai spus că nu au toată gama de emoții, dar care sunt emoțiile de bază pe care le au cei mai mulți din ei?

E: Ei înțeleg dragostea și mânia... iubirea de semeni, iubirea pentru familie și mânia... Mă gândesc la un „reptilian”... el înțelege iubirea și se mânie forte rapid. Poate simți ambele emoții, dar nu experimentează toate gradele formelor superioare de compasiune și formele superioare de emoții multiple, simultan. Pe Pământ putem fi furioși, triști, fericiți, încântați, veseli și veninoși, în același timp. Asta este ciudat pentru ei, pentru că ei trăiesc într-o singură emoție, nu în mai multe simultan.

D: Oamenii sunt creaturi foarte complicate.

E: Da. Poate fi foarte greu, dar poate fi și palpitant... poate fi absolut captivant să fii aici.

D: Dar dacă aceste ființe au doar două emoții de bază, acele emoții vor fi foarte puternice.

E: Ei au emoții precum gelozia, deși privesc asta ca o boală mintală. Ei au, de

asemenea, o mai bună înțelegere a unității, a faptului că suntem cu toții una și experimentează această unitate. Aici pe Pământ, am trecut printr-o etapă lungă în care ne-am simțit separați. Și am învățat multe în această perioadă de timp, când am perceput viața în acest fel.

D: Asta înseamnă că ființa care ești, care trăiești acolo pe nava spațială, există în același timp cu această persoană de pe Pământ cu care vorbesc? Înțelegi ce spun? (Da) Știi că vorbești acum printr-o ființă umană. (Da) Existați amândoi în același timp? (Da) Ești pe nava spațială în același timp în care vorbești prin Ella? (Da) Poți explica cum se întâmplă asta?

E: Diferite părți ale conștienței.

D: Asta înseamnă că Ella a avut vieți anterioare pe Pământ? (Da, da) Emoția pe care a trăit-o în acele vieți și-a fost trimisă înapoi? (Da) Deci nu trebuie să mai trăiești această viață? (Corect) Asta încerc să înțeleg. Primești emoția de la ea prin osmoză sau așa ceva?

E: Corect. Acesta este unul dintre motivele pentru care se află la bordul navei. Ea este, cum se spune în limbajul vostru, „ajustată”. Codificarea ei este descărcată și transmisă simultan altor ființe.

D: Aceste lucruri se fac într-un laborator sau așa ceva?

E: Există diferite moduri de a face asta.

D: Informațiile sunt puse într-o bază de date? Încerc să folosesc termenii noștri.

E: E ceva ca un computer, ca o bancă mare de calculatoare care este accesibilă tuturor din univers. Dacă doresc să aibă aceste informații, le pot avea. Totul este împărtășit. Totul este una.

D: Atunci această parte emoțională este descărcată în alte ființe de pe alte planete?

E: Da, dacă ei aleg acest lucru.

D: Oamenii au liberul arbitru, așa că aceste ființe au și ele liberul arbitru?

E: Da, desigur.

Una din întrebările de pe lista Elei avea de a face cu o experienţă petrecută când era mică. Era într-o maşină pe care o conducea mama ei şi a văzut o navă spaţială uriaşă. Am întrebat ce ne pot spune despre acea experienţă.

E: Da. (Amuzat) De fapt, era o navă mică. Ea crede că a fost mare.

D: Era o doar fetiţă, poate de aceea lucrurile i se păreau mai mari.

E: Asta e adevărat. Dar era o navă mică, în comparaţie cu alte nave pe care le avem. Alte nave ar părea imense, după standardele umane.

D: Am auzit că unele sunt mari cât un oraş.

E: Oh, mai mari... mai mari.

D: Chiar a văzut asta când era în maşină cu mama ei?

E: Da.

D: Şi mama ei a văzut asta. (Da) S-a întâmplat ceva în ziua aceea? (Da) Ce poţi să-i spui despre asta?

E: A fost nedumerită pentru că era mică şi nu am vrut să îi facem rău. Are multe de făcut în această viaţă. Încerc să îi arăt ceea ce vrea să vadă. O clipă. Ea a văzut interiorul navei. Există compartimente (voi aţi spune încăperi) cu diferite funcţii, pentru diferite categorii de oameni de ştiinţă de la bord. Ea îi cunoaşte pe aceşti oameni.

D: Cum a ajuns pe navă?

E: Doar o parte din sinele ei conştient a mers acolo.

D: Deci nu a fost scoasă fizic din maşină?

E: Se poate face în ambele moduri. A fost la bord atât fizic cât şi prin proiecţia

conştienţei. Am întrerupt timpul o secundă, pentru că timpul nu este ceea ce credeţi voi că este. În esenţă, poţi să despici o secundă, poţi să o îngheţi unde se află şi să o desfaci. Atunci ea este liberă să intre într-o altă dimensiune.

D: Deci se întâmplă foarte repede? (Oh, da) Aproape simultan. Asta vrei să spui?

E: Da, dar asta s-a întâmplat mai târziu în viaţă. Atunci i s-a permis să vadă pentru a stârni o amintire care să ajute la trezirea ei. Trebuia să vadă asta.

D: A fost luată şi mama ei?

E: Nu. Mama nu era necesară.

D: Nu făcea parte din experienţa mamei ei? (Nu) Dar mama ei a văzut totuşi nava.

E: A fost o validare pentru Ella. O dovadă că nu a inventat acest lucru. Ea a primit validarea şi de aceea a pus mai multă credinţă şi mai multă înţelegere în ceea ce a văzut.

D: Ai spus că nu a fost singura dată când i s-a întâmplat asta? (Nu) S-a mai întâmplat înainte sau după aceea?

E: Şi înainte şi după... De multe ori după aceea.

D: Ai spus că a fost luată şi „ajustată”?

E: Modificată. Conştienţa este modificată, nu reformulată. Se adaugă ceva, ca să poată face faţă vieţii de aici de pe Pământ, ca să poată realiza ceea ce a venit aici să facă.

D: Ai mai spus ceva şi despre ADN.

E: Când oamenii vor să înţeleagă ce sunt, ei caută să îşi vadă în primul rând componentele ADN-ului. Ei nu înţeleg că există mult mai mult decât asta. Ceva asemenea unui proces de codare matematică. Există şi un câmp magnetic în jurul tău, cu o anumită interacţiune. Există un magnetism al pământului şi un magnetism uman. Pentru ca scânteia vieţii să se aşeze şi corpul să funcţioneze, toate aceste lucruri trebuie să fie aliniate. Şi uneori alinierea trebuie

„modificată”. Trebuie realiniată, pentru că uneori corpurile umane nu se mai aliniază. Nu este ca şi cum ar fi mai bine sau mai rău. E doar o aliniere, iar pentru a menține acea entitate, acea persoană, acea unitate în aliniere, este necesar... un fel de control medical. Pe Pământ mergi la un medic care te verifică și se asigură că funcționezi corect. Iar dacă nu funcționezi corect, medicii încearcă să îți regleze corpul și să îl facă să funcționeze din nou, prin proceduri medicale sau prin medicamente. Există diverse abordări. Sunt multe medicamente aici pe Pământ, dar există și ierburi și un mod natural de a face acelaşi lucru. Noi facem lucrurile diferit. Noi realiniem ființa, astfel încât să fie o entitate echilibrată, capabilă să facă ceea ce trebuie să facă.

D: Dar cred că folosiți și voi energia.

E: Da, energia, cristalele. Există diferite modalități de a lucra, după cum știi.

D: Dacă trupul iese din aliniament, apare boala, nu-i așa?

E: Ea nu trebuie să își facă griji din cauza bolii.

D: Da, pare a fi destul de sănătoasă. Dar când omul obișnuit iese din aliniament, atunci apar bolile?

E: Da. Dar se întâmplă și alte lucruri la un nivel mai înalt, pe care ei au ales să le depășească, atunci când au venit în această viață.

Ella a vrut să știe dacă a făcut un contract, când a intrat în această viață. Ei au spus: „A existat un acord”. Dar când am întrebat care este acordul, au spus că nu-i pot spune în acest moment.

D: În regulă. Ea își îndeplinește acordul?

E: Da. Viața ei se va schimba în moduri pe care nici nu și le poate imagina. Oricum își dorea multă schimbare.

D: Schimbări pozitive?

E: Nu e o chestiune de pozitiv sau negativ aici. Sunt schimbări cu care a fost de acord. Sunt lucruri bune... Va fi încântată.

D: Dar nu vrei să-i spui mai multe despre asta în acest moment? (Nu) În regulă. Păstrăm surpriza pentru mai târziu.

E: Încă nu a venit timpul. Va cunoaște totul la momentul potrivit.

Apoi am ajuns la întrebarea „eternă”, pe care vrea să o cunoască fiecare client. „Care este scopul meu în viață? De ce sunt aici? Ce ar trebui să fac?” Răspunsul a fost același pe care l-am auzit de multe ori: „Ea este aici ca să ajute”. Ei nu spun niciodată că suntem aici ca să petrecem, să facem sex, să bem și să facem mulți bani. Fir-ar să fie! Ei spun mereu că suntem aici pentru a ajuta oamenii și pentru a ne ajuta unii pe alții.

D: Ai spus că a fost dusă pe navă pentru a i se ajusta ADN-ul și pentru a se aduce îmbunătățiri corpului. Este corect?

E: Ca să i se regleze codificarea. Voi ați spune că s-a lucrat la ADN, dar noi ne gândim la asta mai degrabă ca la o codificare. Se mai întâmplă și alte lucruri.

D: Mi s-a spus că ADN-ul se schimbă pe toată planeta, chiar acum.

E: Da, da. Este din cauza energiilor. Se schimbă energiile.

D: Se schimbă vibrațiile și frecvențele, nu-i așa? (Da) Mi s-a spus că ADN-ul sau codurile trebuie schimbate, pentru a merge cu Pământul. (Da) Pentru că Pământul însuși evoluează. (Da)

Încercam să parcurg lista extinsă de întrebări a Ellei. Cea mai mare parte din ele se refereau la posibila asociere cu extratereștrii. Își amintea în mod conștient fragmente din diverse experiențe. „De ce a trebuit să meargă pe diverse nave

spațiale?”

E: Din diferite motive... ea interacţionează cu diferite entităţi, în diferite scopuri. Ea şi-a extins scopul.

D: A avut senzaţia că îi cunoaşte de multă vreme pe oamenii pe care îi întâlneşte în aceste nave. (Da) Ca şi cum ar fi prieteni sau familia sa.

E: Chiar asta sunt.

D: Încerc să fac diferența între tine şi ea. A avut vieţi pe alte planete?

E: Oh, da. În multe forme de viaţă. Pe multe planete diferite, da. Toate viețile sunt simultane. Nu este ceva liniar. Se întâmplă acum.

D: De ce a ales să vină pe Pământ? Corpul uman este destul de diferit.

E: Ca să ajute să aducă lumină pe această planetă, ca să ajute oamenii de aici... ca să ajute.

D: Vin mulți ca să ajute, nu-i aşa?

E: Da. Vin să ajute... fiecare într-un mod diferit.

D: Când Ella îşi va termina munca aici, se va întoarce în lumea de apoi?

E: E dincolo de ceea ce consideraţi voi a fi lumea de apoi. E mai degrabă lumina care merge spre lumină.

D: Înapoi la Sursă?

E: Dacă alege asta, dar e dincolo de Sursă. Treci prin Sursă pentru a merge în altă dimensiune.

D: Aceasta este lumina uriaşă strălucitoare pe care unii oameni spun că o văd?

E: Creatorul, da. Treci dincolo de el, pentru a te extinde.

D: Deci există mai mult decât putem înțelege, nu-i așa?

E: Oh, da, mult mai mult decât poate centraliza creierul liniar.

În munca mea, mi s-a spus că în cele din urmă ne vom învăța toate lecțiile de la școala Pământ și vom absolvi, ca să spunem așa. Vom absolvi toate școlile (pe Pământ și în alte părți) și ne vom întoarce la Sursă. Am crezut că aceasta este destinația finală.

E: Trebuie să înțelegeți că există diferite niveluri ale Creatorului. Există Creatori și apoi există, ca să spunem așa, mamele și tații acestor Creatori. Apoi există mamele și tații acelor Creatori. Există atât de multe niveluri diferite, încât este greu de conceptualizat pentru creierul uman. În capacitatea pe care alege să o aibă în prezent, este greu de conceptualizat. Există ceva dincolo de Creator, iar asta înseamnă să mergi dincolo de Creator, în creația de pe cealaltă parte.

D: Aceasta este una dintre întrebările pe care mi le-au pus oamenii când vorbesc despre Dumnezeu sau Sursă. Ei întreabă: „Cine L-a creat?” La asta te referi? (Da) În felul ăsta poți merge la infinit, nu-i așa? (Da) Deci nu a existat într-adevăr un „început”. (Râde) Încerc să înțeleg.

E: Da, dar începutul este și sfârșitul care este și mijlocul. Este, de asemenea, chiar acum.

Simțeam cum mi se încâlcește mintea. „Mi s-a spus că întrebările noastre nu vor primi niciodată răspuns, deoarece mintea umană (nu creierul) nu are concepte prin care să înțeleagă.”

E: E adevărat că vă lipsesc conceptele pe baza cărora ați putea înțelege aceste

lucruri, dar trebuie să înțelegi că în forma umană folosești în mod conștient doar o parte foarte, foarte mică a ceea ce porți în tine. A ceea ce porți în fiecare celulă din corpul tău.

D: Mi s-a spus că nu există concepte care să explice cu adevărat, pentru ca noi să înțelegem.

E: Corect, dar vei înțelege la un moment dat.

D: Mi s-a spus că unele informații sunt ca otrava în loc de medicament, pentru că nu le-am înțelege și am ajunge la concluzii greșite.

E: Și asta este adevărat.

D: Au spus că trebuie să fie foarte atenți la modul în care formulează lucrurile, ca să nu fie interpretate greșit.

E: Acest lucru este adevărat. Este adevărat.

Era timpul să nu mai filozofăm și să revenim la tema sesiunii. „Când ești pe nava spațială, trăiești cât vrei?" (Da) „Nu aveți limitări ca oamenii?" (Nu) „Ai spus că ești o conștiență care își poate crea orice formă vrea." (Da) „Așa că nu există o modalitate de a muri, ca să zic așa."

E: Niciunul dintre noi nu moare.

D: Știu. Doar ne transformăm. Intrăm într-o formă spirituală, când părăsim corpul. Deci nu există moarte cu adevărat. Doar se schimbă forma. Nu mai ai un corp fizic. Un corp fizic are limitele sale.

E: Corect. Cutia în care te pui, în care stă conștiența, are limitele ei. Cu asta lucrăm, cu aceste limitări, pentru a o face o cutie mai bună, care să dureze mai mult.

D: Dar trebuie să avem un vehicul în care să locuim.

E: De fapt, nu. Poți trăi fără vehicul, dacă asta alegi să experimentezi. E alegerea ta.

D: Mă gândesc că pe Pământ trebuie să avem un vehicul.

E: Există multe conștiințe. Unele apar ca niște „sfere”. Dar sunt de fapt conștiințe. Uneori, ceea ce considerați a fi un orb individual, este de fapt o întreagă civilizație în cadrul unei sfere. Forma de sferă este vehiculul perfect, forma perfectă, prin care poți intra în această atmosferă, poți intra în această densitate, fără să te blochezi. Poți privi, călători, experimenta, fără a rămâne blocat. Pentru că majoritatea entităților nu vor să rămână blocate în atmosfera grea și letargică, în energiile care există pe această planetă. Doar cei mai puternici se aventurează. Doar cei mai puternici au voie să fie aici.

D: Pentru că atunci când se blochează, trebuie să se întoarcă iar și iar, nu-i așa?

E: Este alegerea lor. Acest lucru se apropie de sfârșit, dar este alegerea lor.

D: Am constat că numărul oamenilor care mai au karma este în scădere.

E: Încearcă să vizualizezi un diamant cu multe, multe fațete. Fiecare viață este asemănătoare cu o fațetă a acestui diamant și odată ce ai terminat acea fațetă, nu mai trebuie să te ocupi de ea. Dar unele suprafețe, unele fațete, necesită multe vieți pentru a se finaliza. Lucrezi pe mai multe fațete în același timp. Este mai rapid să o faci astfel și, de asemenea, sufletele sunt nerăbdătoare să experimenteze multe lucruri diferite, în mod simultan. Dar odată ce ai finalizat ceea ce este pe o fațetă, nu mai trebuie să te ocupi de ea. Poți să te întorci și să-i ajuți pe alții de pe aceeași fațetă, dar nu mai este nimic de care să fii prins karmic. Puteți vizualiza totul și ca un cerc. Un cerc karmic. Mulți oameni de pe această planetă se confruntă cu experiențe provocatoare de pe o parte a cercului karmic. De cealaltă parte a cercului karmic, ei văd experiențe care sunt mai pline de satisfacții sau mai plăcute pentru ei. Modalitatea de a ieși din cerc este să mergi înăuntru. Dacă aveți un cerc care se rotește și este perceput ca bun pe o parte și dificil pe cealaltă, mergeți pe teren neutru, unde nu ești nici bun, nici rău. Nu judeci nimic din ceea ce se întâmplă în viața ta. Ești neutru. Când ești neutru, înțelegi că atât percepțiile bune cât și cele rele, vor veni la tine într-o stare neutră. Dacă vei continua să rămâi neutru indiferent față de ceea ce se întâmplă în viață, te vei îndepărta din cercul karmic.

D: Eu folosesc denumirea „roata karmică”, dar este acelaşi lucru.

E: Roată, da. Dar ar putea fi şi o sferă. Ar putea fi o minge. Ai putea să o vezi într-o dimensiune, în două dimensiuni sau tridimensional. Dar pe măsură ce intri înăuntru, simbolic vorbind mergi în interiorul tău, deoarece tu eşti universul. Aşa că intră în tine şi fii neutru. Când eşti neutru eşti departe de ciclul karmic şi doar fiind neutru poţi continua.

D: Am mulţi clienţi care vin să mă vadă, care sunt atât de blocaţi în karma lucrurilor pe care cred ei că le-au făcut oamenii împotriva lor de-a lungul vieţii, încât nu mai pot să iasă. Nu vor să le dea drumul. Pur şi simplu sunt blocaţi acolo.

E: Se pot debloca în câteva secunde, dacă îşi schimbă percepţia că sunt victime. Dacă se percep ca fiind victime a ceva petrecut în trecut, se agaţă de asta cu un motiv. Ei învaţă din asta. Se hrănesc cu această energie. Ei experimentează ceea ce vor să experimenteze şi vor face asta până când vor vedea că există o cale diferită, apoi vor merge pe ea şi vor experimenta altceva. Este doar o chestiune de percepţie şi îţi poţi schimba percepţia în câteva secunde.

D: Asta este treaba mea, să îi fac să înţeleagă că s-au îmbolnăvit cramponându-se de lucruri vechi care le-au fost făcute.

E: Asta îţi ia atât de multă energie. De ce ţi-ai irosi energia în acest mod?

D: Încerc să-i fac să vadă şi să conştintizeze acest lucru, pentru a se putea elibera.

E: Corect. Pe măsură ce vor deveni conştienţi, vor da drumul la vechile atitudini şi vor adopta o altă perspectivă. Am fost cu toţii acolo. Toţi am făcut asta. Toţi am experimentat asta.

Mesajul de despărţire a fost: Multă iubire. Ea va ajuta mulţi oameni. Vom vorbi cu ea mai târziu. Suntem mereu aici. Comunicăm cu ea destul de des, atunci când doarme. Se află într-un proces în care visul este realitatea şi realitatea este visul. Se va comuta.

Capitolul 22

CREAREA FIINȚELOR UMANE

Tim era un tânăr muncitor în construcţii care spunea că nu se simţea niciodată în siguranță, întotdeauna era o victimă. Avea o mulţime de temeri iraționale, ceea ce atrăgea în mod natural evenimente nedorite și negative în viața lui. SC ne-a dat o explicație la care nu m-aș fi gândit niciodată.

Când Tim a coborât de pe nor, părea a fi undeva în spațiul cosmic. „Văd lumină... universul. E ca o nebuloasă de nori. E frumos, cu multe culori. Văd multe lumini, stele și spațiul cosmic. De fapt nu pot spune dacă sunt în spațiul cosmic sau într-o navă spațială. Poate că sunt doar un punct în spațiu. – Există un loc aici, unde vreau să merg. – Acum am coborât într-un loc foarte verde. Nu știu exact cum am ajuns aici. Mi-au plăcut acele lumini. – Cobor prin ceață și nori... E ceață... e greu de văzut dincolo de ea. Acum sunt jos și e greu să văd ceva. E mult verde și o ceață deasă.”

D: Pe ce stai?

T: E moale și umed, pare a fi un fel de mușchi. Sunt și ace de brad, ceva scrâșnește când pășești... cred că sunt niște crengi. E ceva foarte liniștit în acest loc... foarte familiar. Cred că aici este ceață în mod constant.

Când l-am rugat să se uite la corpul lui, a avut o surpriză. Corpul îi era acoperit cu blană și era mare și puternic. „E mare, seamănă cu trupul unei gorile. Nu cred că este o gorilă, dar seamănă cu ea. E ca o gorilă... E mare ca un Sasquatch sau Bigfoot. Oricât de primitivă ar fi această ființă, este foarte adaptată la mediul în

care trăiește. Trăiește în unitate cu acest loc. Nu mai cunosc ființe care să fie atât de acordate la împrejurimile în care trăiesc. Simte vibrația pământului. Este foarte plăcut. Este foarte liniștit și în armonie cu vibrația acestui loc.”

D: Nu prea poți vedea împrejurimile, nu-i așa?

T: Nu, este un loc cețos. E interesant. Există mult mister aici, dar acest corp pare să cunoască aceste mistere. Dar nu sunt în contact suficient de bun cu el, pentru a înțelege ce știe.

D: Ce vrei să spui? Ce mistere sunt acolo?

T: Sunt o ființă destul de vizuală, dar este destul de greu de văzut ceva aici. Vederea nu este cel mai bun simț de folosit aici. Acest corp nu se bazează atât de mult pe vedere. Se bazează pe aspecte mai intuitive.

D: Crezi că în acest loc este ceață mereu?

T: Da, în mod predominant. În acest corp, în acest loc, el interacționează foarte bine cu împrejurimile. Dar nu sunt în stare să înțeleg ceea ce simte acest corp. – Pământul de aici este viu. Vibrația de aici este vie și acest corp știe ce înseamnă asta. Întâmpin probleme în a înțelege ce înseamnă aceste vibrații. Mă simt atât de confortabil aici, încât nu urmăresc nici un mister.

Mâncarea lui consta în principal din fructe pe care le găsea în pădure. „Este un loc muntos cu o pădure densă, învăluită în mare parte într-o ceață ciudată. În pădure există lucruri de mâncat, niște fructe.”

D: Și ești capabil să găsești această hrană prin instinct, mai degrabă decât prin văz?

T: Da. Fructele mă cheamă și știu că sunt acolo, dar nu le văd propriu-zis. Adică

aș putea, dar nu am nevoie de asta.

D: Unde locuiești?

T: În mai multe locuri. Unul din ele este un fel de casă naturală în copac, iar celălalt loc seamănă cu o peșteră. Le folosesc în funcție de anotimp sau de vreme. Dacă e vreme bună stau în copac, iar dacă e vreme rea, stau mai mult în peșteră.

D: Cum e vremea acolo?

T: Se pare că e multă ploaie sau ceață.

Nu avea pe nimeni care să locuiască cu el. Era în mare parte singur. Mai erau și alții ca el în zonă. „Sunt rari, dar există. Este un teritoriu destul de întins.” Dar nu avea nevoie de nimeni. „Acest loc este foarte liniștit și îmi lasă timp să îmi contemplu ființa interioară. Este timpul meu petrecut în lumină. Acest corp este foarte intuitiv. Este foarte puternic și de asemenea, foarte acordat la energia superioară.”

D: Ai spus că îți place să fii în ton cu lumina. (Da) Ce înseamnă asta?

T: Îmi vine ușor să mă liniștesc, să intru în interior și să fiu aliniat cu cel mai înalt sine al meu.

D: Aș crede că un animal nu s-ar gândi cu adevărat la astfel de lucruri.

T: Acesta este un răspuns uman tipic. Oamenii sunt și ei animale și nu sunt prea luminați, de cele mai multe ori. Adeseori au prea multe conflicte pentru a fi aliniați la ceea ce sunt cu adevărat. Această ființă este mult mai contemplativă decât oamenii și are mai puțină nevoie de a se hrăni și de a se proteja, pentru a se descurca în acest loc. Aici are tot ce îi trebuie.

D: Se pare că există și alte tipuri de ființe acolo, nu-i așa?

T: Mai sunt şi alţii în acest loc. Mai sunt şi alte fiinţe ca mine, dar suntem solitari şi nu ne întâlnim des. Această fiinţă şi felul în care interacţionează cu mediul îmi sunt străine şi nu sunt obişnuit cu aşa ceva. Interacţionează pe o bază total intuitivă şi îmi vine greu să o descriu. Ştie unde sunt celelalte fiinţe şi cum să interacţioneze cu ele dacă vrea, dar în general alege lumina. Iar pentru asta trebuie să fie singur.

D: Cum arată celelalte fiinţe, care nu seamănă cu tine?

T: Nu prea le văd. Le simt. Nu prea am de a face cu ele. Există creaturi care seamănă cu păsările, dar nu le pot descrie. Nu le văd propriu-zis.

D: Pentru că vederea nu este simţul primar. (Da) Mă întreb dacă ai nevoie de un partener de orice fel.

T: Asta s-a întâmplat şi, din nou, este ceva intuitiv care atunci când este nevoie, se reglează de la sine.

D: Dar nu trebuie să rămâneţi împreună? (Nu) — Dar această lumină despre care vorbeai, cum o percepi?

T: Este peste tot. Este ca şi cum corpul meu fizic ştie de ce are nevoie şi când şi are grijă de asta, dar această lumină este cu adevărat ceea ce sunt. Este conexiunea mea cu universul, dacă vrei. Pot vedea prin toate. Nu trebuie să mă concentrez pe un singur lucru. Pot să văd totul.

D: Asta se întâmplă ori de câte ori lucrezi cu lumina? (Da) Probabil că îţi deschide capacitatea intuitivă.

T: Da. O studiez chiar acum. Mă uit la ea şi e frumoasă! Este ca şi cum aş fi într-un corp fizic undeva, dar sunt de asemenea universul.

D: Deci ori de câte ori te gândeşti la lumină, devii una cu universul?

T: Da. Îmi pot concentra atenţia oriunde şi sunt acolo. Am acest corp fizic, sunt această fiinţă liniştită ascunsă în copac, dar sunt şi universul. Nu doar universul fizic, ci şi cele de dincolo de universul fizic. Depinde unde aleg să îmi îndrept atenţia. Mă pot concentra acolo, la asta făceam aluzie mai devreme. Sunt multe mistere aici. Sunt multe lucruri asupra cărora îmi pot concentra atenţia, dar cu toate astea nu par a fi interesat de mare lucru, în afară de lumina în sine. O

absorb şi o beau, fiind una cu ea.

D: Poţi descrie cum arată lumina?

T: E atotcuprinzătoare. Se concentrează în cap în al treilea ochi, dar este peste tot. Dacă ai privi în spațiul adânc cu un telescop puternic, te-ai putea concentra asupra multor lucruri, și totuși nu există nimic asupra căruia te-ai putea concentra. Depinde cum privești problema.

D: Ai spus că poți vedea dincolo de universul fizic. Ce ai vrut să spui cu asta?

T: Universul fizic, oricât de vast ar părea celor cu corpuri fizice, este de fapt destul de mic. Nu e mare lucru. Există multe universuri, care sunt mult mai vaste decât cele fizice. Și avem în noi esență din fiecare din aceste universuri. Avem emoții, capacități mentale și capacități eterice, care toate fac parte din alte universuri. De fapt, aceasta este partea principală a existenței noastre. Suntem atât de prinși în modul de supraviețuire. Dar supraviețuirea nu este o problemă în acest loc.

D: Nu e nevoie să faci ceva sau să fii ceva.

T: Corect. Acest corp fizic are practic grijă de el însuși. Știe exact cum și de unde să obțină ce îi trebuie pentru întreținere, fără efort.

D: Poţi accesa celelalte simţuri.

T: Corect, și e foarte reconfortant să fii una cu aceste părți, dacă vrei.

Aceasta era o creatură interesantă, dar mă întrebam cum să fac să avanseze povestea. Într-un loc ca acesta, o zi era foarte asemănătoare cu următoarea. Totuși, m-am hotărât să îl mut într-o zi importantă. Nu știam dacă va fi capabil să găsească una în care să se întâmple ceva diferit. Dar m-a luat prin surprindere, când l-am întrebat ce vede. „Sunt transportat undeva. Am fost de acord să fiu transportat.”

D: Ce vrei să spui, transportat?

T: Nu ştiu, pe o navă spaţială care are ca destinaţie Pământul.

D: Nava a venit acolo unde locuiai?

T: Face parte din civilizaţia care era acolo. E o parte a tehnologiei folosite de omenirea noastră.

D: Dar nu ai fost implicat în acest lucru, în zona în care locuiai?

T: Nu.

D: Deci existau şi alte părţi ale planetei, care erau mai evoluate?

T: Da. Şi într-un fel sau altul, am fost de acord să fiu transportat în altă parte.

D: Dar cei care te transportă ştiu cât de inteligent eşti?

T: Suntem cam la fel în această privinţă. Cu toţii suntem foarte inteligenţi. Foarte în ton cu universul. Fac parte dintr-o misiune. Ceea ce mi-a plăcut la acest corp a fost cât de intuitiv şi liber era, în locul unde trăia. Dar avem capacitatea de a ne schimba forma. Corpul poate lua orice formă fizică doreşte. În mediul său nu era necesar, dar departe de casă este nevoie să luăm diferite forme. Şi avem capacitatea de a face asta.

D: Pentru a supravieţui şi a te adapta? (Da) A venit cineva să te ia?

T: Da. S-a făcut un apel. Am convenit de comun acord să îndeplinim o misiune şi să mergem undeva. Face parte din planul la care lucrăm cu creatorii noştri. Uneori ajutăm la crearea unor noi locuri şi a unor noi forme de viaţă.

D: Dar nu îţi aminteşti înţelegerea, până nu mergi cu ei?

T: Nu, pentru că nu se întâmplă neapărat în timpul liniar. E ca un tratament facial holistic – asta facem noi – ai avut timp pentru a contempla, iar acum trebuie mergi să manifeşti contemplaţia şi ne ajutăm reciproc să facem asta. O parte din mine s-a întors în peşteră sau în locuinţa din copac, pentru a obţine claritate. Am avut perioada mea de claritate, iar acum este timpul să merg să îmi îndeplinesc misiunea, alături de ceilalţi.

D: Ai fost atât de fericit acolo, pentru că era atât de confortabil și perfect. Îți pare rău că părăsești acest loc?

T: Da, da. Aceste misiuni sunt foarte interesante și foarte fructuoase, dar adeseori sunt pline de pericole.

D: În ce fel?

T: Mergem în locuri unde există energii și forme de viață care nu sunt la fel de evoluate ca noi și sunt programate să se teamă. Noi facem multe programări. Programăm unele din învelișurile fizice ca să preia alte esențe. Programăm o parte din ele astfel încât celelalte esențe să poată experimenta alte tipuri de energii, dar din păcate asta nu este întotdeauna cea mai de dorit activitate.

D: E o parte a procesului de creație despre care vorbiți? (Da) Dar acum când ești în nava spațială, îți schimbi forma sau rămâi așa cum ești?

T: În general rămâi în aceeași formă. Forma mare cu blană, ca să zicem așa. De fapt nu cred că sunt o gorilă blănoasă, dar asta este descrierea cea mai potrivită la care mă pot gândi.

D: Cum arată celelalte ființe de pe nava spațială?

T: Sunt aproape la fel ca mine. Mergem în diverse locuri și ne vom schimba aspectul fizic, pentru a nu contraria programarea ființelor pe care le vom întalni. De cele mai multe ori așa se face.

D: Ceilalți arată la fel de blănoși ca tine?

T: Blănos nu este tocmai... asta este descrierea mea. Acum arată mai degrabă ca o lumină sclipitoare, cu multe fascicule de lumină. Nu este blană.

D: Știi care este misiunea ta pe Pământ?

T: Fac parte dintr-un colectiv. Cu toții avem lucruri pe care le-am rezolvat individual, în propria noastră viziune. Ne-am întors acasă și în contemplarea noastră am văzut de ce anume are nevoie universul pentru a se desfășura. Cu toții avem propriile noastre misiuni și destine individuale. Dar avem și o misiune colectivă, care a fost decisă deja.

D: Știi ce vei face, când vei ajunge pe Pământ?

T: Da. Îl vom coloniza.

D: Aceasta este misiunea mai mare sau mai mică?

T: E misiunea mai mare, dar și o parte din misiunea mai mică.

M-am hotărât să îl mut înainte, când nava spațială a ajuns pe planeta Pământ. L-am întrebat de ce a ales această planetă.

T: Altcineva, o altă formă de viață, a aranjat lucrurile în așa fel încât să ne fie mai ușor. Pentru a nu fi nevoiți să facem totul pornind de la fundație. Există deja un proces capabil să susțină forme de viață: o planetă și o atmosferă. Nu trebuie să facem asta, deși suntem capabili și de a face asta. Dar de obicei nu ne ocupăm de așa ceva.

Asta se potrivește cu fragmente din celelalte cărți ale mele. Un anumit tip de ființe creatoare au creat galaxiile, planetele și în final, celelalte lucruri necesare pe Pământ la început. Apoi când planeta s-a răcit, au venit alte ființe care au început procesul de însămânțare a vieții (în diverse forme). După ce s-a stabilizat atmosfera și s-au dezvoltat oceanele, a început procesul de dezvoltare a organismelor monocelulare. A început viața plantelor. Au trebuit pregătite multe lucruri, înainte să poată fi introdusă viața animală.

T: Planeta în sine este vie. Este o entitate vie și lucrăm cu ea pentru a crea vibrații care vor funcționa în acest loc. Deducem ce fel de radiații și vibrații are această entitate (Pământul), apoi creăm învelișuri fizice care vor proteja esențele de radiația acestui loc, printre altele; nu doar de radiație, ci de multe alte vibrații

care vor exista aici şi se vor perpetua.

D: Există şi alte forme de viaţă acolo?

T: Vibraţia de sus... de dincolo de fizic, este vie. Dar suntem aici pentru a coloniza în primul rând forma umană. Am putea face totul, în toate etapele. Am făcut asta ocazional, dar nu aici pe Pământ. Suntem aici pentru a lucra cu alte specii, pentru a crea forma umană.

D: Mă gândeam la plante, care constituie o sursă de hrană.

T: Da, există plante. Planeta a fost populată cu forme de viaţă inferioare, de exemplu cu celule şi bacterii, apoi cu forme vegetale, precum şi cu unele specii de peşti şi cu alte fiinţe de tip oceanic. Lucrăm cu alte specii pentru a crea corpuri fizice mai complexe, capabile să suţină esenţe superioare. În primul rând lucrăm cu oameni.

D: Au fost aduşi deja pe planetă?

T: În această etapă, încă nu. Se întâmplă destul de repede. Odată ce baza planetei a fost stabilită şi are capacitatea de a susţine viaţa, noi suntem capabili să o populăm destul de repede, cu tot ceea ce este necesar.

D: Animalele sunt aduse din altă parte, sau cum se întâmplă asta?

T: Unele specii sunt create, altele sunt aduse din alte locuri, iar unele sunt hibridizate. Acest procedeu se foloseşte pe multe planete. Depinde de specie.

Întreaga poveste a fost prezentată în cărţile mele Păstrătorii grădinii şi Custozii. Întotdeauna este interesant pentru mine să primesc din nou aceleaşi informaţii, prin mai mulţi clienţi. Este o confirmare că există adevăr în această relatare despre începutul Pământului.

D: Se pare că ai făcut asta în repetate rânduri. Există cineva care îţi spune unde să mergi şi ce să faci?

T: Nu e cineva specific. Suntem un colectiv. Avem o legătură destul de strânsă unul cu celălalt. Nu suntem izolaţi cum sunt oamenii, în carapacea lor.

D: Ei cred că sunt singuri. (Da) Pentru tine este altfel?

T: Corect. Există un sentiment de identitate individuală, dar nu eşti atât de izolat ca în existenţa umană.

D: Deci ai venit pe Pământ şi lucrezi la crearea corpului uman. Eşti acolo de mult timp? (Da) Ai văzut multe transformări, animale, plante, totul? (Da) Există un plan pentru stabilirea oamenilor pe planetă?

T: Da, se fac multă programări. Li s-a oferit o capacitate uriaşă de cunoaştere interioară, dar în acelaşi timp proiectul prevede că nu vor avea acces la ea atât de mult pe cât ar putea. Şi mai există şi – nu ştiu un mod politicos de a o spune – un experiment cosmic. Lucrăm mereu cu creaţia. Încercăm mereu lucruri noi peste tot. Aşa este universul: mereu în expansiune.

D: Odată ce formele umane au fost create, ele nu pot trăi fără suflete. Este corect?

T: Corect.

D: Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta? Aveţi planuri?

T: Cum este însufleţit un vehicul? (Da) Aceasta depinde de esenţa individuală pe care o numim „suflet”, care va contribui la modul în care se modelează şi se dezvoltă vehiculul. Sufletul ajută la crearea vibraţiei vehiculului individual.

D: Bine. După ce faci toate astea, rămâi pe Pământ sau decizi să te întorci acasă?

T: De cele mai multe ori ne întoarcem acasă. Dar unii sunt „veghetori” care rămân în urmă. De obicei, asta se întâmplă printr-un acord neştiut. În cazul meu, nu ştiam că voi rămâne în urmă. Nu m-am aşteptat la aşa ceva. A avut loc un atac şi o parte din ai noştri au reuşit să scape, dar nu au mai putut să se întoarcă să-i caute pe cei care au rămas în urmă. Asta cred că s-a întâmplat.

D: Spune-mi ce s-a întâmplat?

T: Am fost atacaţi de nişte primitivi, de nişte umanoizi programaţi. Programarea lor s-a defragmentat şi au atacat. Şi nu au înţeles cum să folosească tehnologia care a rămas în urmă. Mulţi din ai noştri au scăpat, dar eu nu am fost printre ei.

Asta mi s-a părut cunoscut. Cred că este acelaşi eveniment pe care l-a descris Bartolomeu în volumul unu din Universul convolut. Oamenii primitivi au vrut să ia în posesie maşinile miraculoase şi tehnologia. Dar după ce au ucis fiinţele creatoare, au constatat că nu ştiu cum să folosească dispozitivele. Aşa că progresul lor s-a oprit şi au început să decadă.

D: Deci ai rămas în urmă?

T: Da. În rotaţia Pământului, în timpul liniar al Pământului. Am rămas acolo foarte mult timp. Aş fi zice că sunt aproape etern, dacă ar fi să socotim în anii Pământului.

D: Nu ai avut cum să te întorci? (Nu) Şi cum te-ai simţit?

T: Nu mi-a plăcut deloc. Am petrecut foarte mult timp contemplând lumina. Am petrecut mult timp apărându-mă de primitivi. Am încercat nu doar să îi resping, am încercat să îi învăţ. Am încercat să îi reprogramez, astfel încât programarea lor să nu mai fie atât de copleşitoare. Practic, am vrut să le ofer o parte din darurile cu care sunt înzestrat. Dar nu a fost uşor. Nu aveau încredere, din cauza programării lor. Lipsa lor de încredere a generat atacuri. — A făcut mai uşor să nu mă mai gândesc de unde vin.

Era timpul să aducem sesiunea înapoi lui Tim, omul din pat prin care curgeau toate informaţiile. „Îţi dai seama că vorbeşti acum printr-un corp uman?” (Da) „Corpul pe care îl numim Tim?” (Da) „Asta este una dintre formele pe care le-ai luat după ce ai rămas pe Pământ?”

T: Forma mea fizică inițială a murit cu mult timp în urmă, dacă măsurăm în anii Pământului, e de neimaginat cât timp a trecut de atunci.

D: Ai rămas pe Pământ și ai trecut prin multe forme fizice, în multe vieți. Este corect?

T: M-am întors aici de multe ori după prima viață, da.

D: Și esența ta a intrat în cele din urmă în Tim.

T: Este corect.

D: De ce ai decis să intri în corpul fizic al lui Tim? Ai avut un contract?

T: Sunt multe lucruri care au rămas neterminate, lucruri care trebuiau terminate – nu doar finalizate ci și începute.

D: Deci te-ai hotărât să intri în trupul lui Tim când era bebeluș?

T: Da. De fapt, înainte de formarea corpului său. Am ales aceste circumstanțe și acest corp, pentru că știam că va fi un corp puternic și așa a fost.

D: Este un corp pe care l-ai putea folosi pentru a-ți îndeplini scopurile? (Da) Acest corp are karma? (De obicei întreb dacă există karma de plătit.)

T: Nu neapărat. Oamenii încearcă să înțeleagă. Inițial programarea este destul de limitativă. Dar este posibil să îți rescrii programarea. Asta este karma, este o programare. Dar nu este atât de intensă cum o fac oamenii să pară. Și cred că el ar trebui să știe asta pentru că, indiferent de motiv, el a preluat toată intensitatea credințelor altor oameni, a credințelor religioase, ca să spunem așa.

D: Deci el are puterea de a crea. El poate crea orice își dorește în viața lui. Acest lucru este posibil, nu-i așa?

T: Absolut.

D: Dar a uitat că o poate face.

T: Da. O parte din călătoria spre a fi uman este acordul cu amnezia.

D: Altfel ar fi prea complicat. (Râde)

T: Nu neapărat. Este doar o programare și am putea aranja lucrurile altfel. Dar face totul mai simplu, pentru designul original.

D: Dar ar fi posibil să ne trezim din nou această capacitate de a crea?

T: Oh, da! Absolut!

D: Pentru că sunt multe lucruri pe care vrea să le facă în viață.

T: Da. Există un sentiment de pericol în care a acceptat să creadă, bazat parțial pe unele din lecțiile prin care a trebuit să trec.

D: În celelalte vieți?

T: Da. Dar face parte din prezent și numai cei curajoși și aventuroși pot duce înainte procesul. El este curajos și aventuros, dar în inima lui se teme de anumite lucruri.

D: Nu a venit momentul să trezim din nou aceste abilități?

T: Da. Sincronizarea este minunată, dar există lucruri care depășesc cu mult ceea ce ar înțelege istoria voastră înregistrată. Și unele dintre aceste lucruri ar putea fi interpretate ca amenințări.

D: Dar vrea să își creeze o viață bună, o carieră bună și nu există nici o amenințare în asta. În a avea o viață fericită.

T: Dar o parte din contractul lui trebuie să fie mai mult decât atât. Trebuie să își învingă fricile. Aceasta este cea mai mare provocare care apare în calea unui om. El va fi în siguranță. Întotdeauna își face griji din cauza pericolului. Își face griji. Se gândește ce ar putea însemna aducerea la iveală a adevărurilor ascunse. Dar asta nu este neapărat ceva pentru care trebuie să își facă griji. Ne putem ocupa de asta. — Dacă ar petrece mai mult timp contemplând lumina, ar reuși să o contacteze. De fapt ea l-ar chema, dar nu are încredere că se va putea conecta cu ea. Nu e treaba mea să îi spun. El singur trebuie să descopere asta.

Era timpul să pun întrebarea inevitabilă: „Care este scopul lui în viaţă?” Tim avea o carieră, dar simţea că ar trebui să facă altceva. Voia un sfat. I s-au prezentat mai multe posibilităţi. „Dacă s-ar dedica la ceea ce ştie în inima lui, şi-ar putea croi o nişă în spaţiul şi timpul din cultura voastră. Dacă ar decide să facă acest lucru indiferent de consecinţe, obstacolele ar dispărea de la sine.”

D: Îşi va da seama că e doar o parte a lui, pe care a creat-o în trecut. El poate crea orice vrea. Are nevoie doar de încredere, nu-i aşa?

T: Da, există un aspect pe care am avut dificultăţi să îl lucrez, de pe vremea când eram creator. Anume... am crezut că am fost trădat, când am rămas aici. De fapt fusesem de acord cu acest lucru dintr-o perspectivă superioară, dar nu îmi mai aminteam. Credeam că ştiu totul. Aşa am crezut cu toţii. Dar mi-a scăpat ceva. Am fost ultimul de felul meu rămas aici şi am petrecut mulţi ani pământeni aici, pe cont propriu. Şi m-am concentrat foarte mult pe ceea ce am considerat a fi trădarea de a fi lăsat aici. A fost nevoie de mulţi, mulţi ani pentru a depăşi trădarea şi a înţelege că era de fapt ceva cu care am fost de acord. Mi-am creat propria realitate. Tim încă îşi mai aminteşte acea trădare şi a atras unele trădări în viaţa sa actuală. Cred că trebuie să se concentreze numai pe ceea ce vrea să creeze, în loc să se concentreze pe frică sau pe ceea ce nu vrea să creeze. În loc să te concentrezi pe trădare, concentrează-te pe faptul că tu ai creat-o, pentru lecţiile pe care trebuia să le înveţi. Apoi mergi mai departe concentrându-te pe ceea ce îţi doreşti cu adevărat, nu pe ceea ce nu doreşti. Pentru că, după cum ştim, dacă te concentrezi pe ceva îl vei atrage, fie că vrei sau nu.

D: Asta este o parte a fricii pe care o simte în stomac?

T: Da. El crede că nu ar trebui să folosească ceea ce a învăţat din cele mai vechi timpuri, că nu este ceva potrivit. Undeva de-a lungul drumului, a făcut un acord să nu folosească abilităţile pentru care i-a trebuit multe vieţi, ca să le înveţe. De parcă nevoia ar fi un fel de insignă de onoare să îţi legi braţul la spate. Trebuie doar să îşi dezlege braţul legat la spate şi să folosească toate resursele disponibile. – Nu îi place să ia decizii. Dar dacă decide că poate face să funcţioneze un lucru, el va face acel lucru să funcţioneze cu adevărat. Nu există

multă dramă aici, dar îi place drama când ia decizii. Îi place să aştepte mult, ca să ia o decizie. Presupun că ştie că este etern într-un anumit sens, când nu se află într-un corp fizic. Dar acum este într-un corp şi aşteaptă îngrozitor de mult să ia decizii. Uneori asta este în avantajul lui, alteori nu.

Am rugat SC-ul să se uite în interiorul corpului lui Tim, pentru a vedea dacă există ceva de care ar trebui să ne îngrijorăm. El nu avea nici o doleanţă de natură fizică, dar m-am gândit că nu strică niciodată să verifici. Cu toate acestea, nu au găsit nimic în neregulă. „Este un exemplar sănătos, un vehicul sănătos. În designul iniţial, aceste corpuri nu au fost concepute să dureze o perioadă lungă de timp. Dar pot fi programate pentru a dura mult mai mult decât îşi imaginează majoritatea oamenilor, în era actuală. Poţi crea corpul în care vrei să locuieşti.”

Mesajul de despărţire pentru Tim a fost: El ştie multe dar cu cât ştii mai multe, cu atât ştii mai puţin. Există anumite lucruri pe care le va şti dacă doar le urmăreşte, iar uneori cel mai mare eşec este să nu faci nimic. Trebuie doar să îşi vadă de treabă.

Capitolul 23

SEPARAREA DE SURSĂ

Când Brenda a ieşit din nor era vizibil emoţionată, aşa că am vrut să ştiu ce vedea, care îi cauza emoţia. A spus că vede un oraş, dar era unul pe care nu-l mai văzuse niciodată. Era foarte frumos, de un alb pur, cu clădiri foarte netede, care străluceau ca marmura. Apoi s-a concentrat asupra unei clădiri care se ridica mai sus decât celelalte: „E frumoasă. Are un aspect fluid fără margini ascuţite, e foarte netedă." Nu era vegetaţie, doar această clădire foarte albă, aproape sidefată. „E foarte mare. Acum o văd dintr-un alt unghi. În faţă sunt două coloane uriaşe, albe. Mă uit înăuntru şi este un spaţiu mare, deschis. Are formă ovală... e ca o frunză ascuţită la ambele capete. O clădire frumoasă, cu aspect fluid. Tavanul este o cupolă care este deschisă în partea de sus, ceea ce nu are sens. Nu ştiu cum se susţine, din punct de vedere arhitectural." Apoi a intrat în sală şi a văzut lumini în jur, care semănau cu nişte globuri.

Apoi am rugat-o să îşi perceapă corpul. A oftat: „Este interesant. Nu am un sentiment de sus sau jos... Nu simt că aş avea un trup cu cap şi membre. Simt că sunt într-o sferă. Nu înţeleg." Am încurajat-o să vorbească despre asta, pentru că atunci când clientul vorbeşte, lucrurile se clarifică. „Sunt într-o sferă de culoare. E ca un vârtej. Văd mult albastru şi verde, şi ceva galben. Simt mici impulsuri electrice, care îmi trec prin corp. Nu e neplăcut, dar simt că nu există sus sau jos, aşa că sunt puţin dezorientată. (Pauză) Mă deplasez undeva. Acesta este un loc de unde pleci în altă parte. Este o staţie de transport. Te duci acolo ca să pleci în altă parte." E copleşită de emoţii şi începe să plângă încet. Am întrebat ce anume îi provoacă emoţiile.

B: Nu sunt sigură. Nu sunt supărată, nu sunt speriată sau tristă, doar... Emoţia e foarte mare. Acest loc este copleşitor. Totul este în sfere... toate sunt sfere. Camera în care mă aflu nu este rotundă – este un oval. Privesc în jur. Pe laterale,

sunt multe astfel de sfere. Arată ca niște bile de cristal, dar sunt foarte fluide. Sferele au un diametru de aproximativ jumătate de metru până la un metru. Sunt peste tot în cameră, în același plan. Se mișcă neîncetat, ceea ce nu are sens. Cred că sferele sunt niște amplificatoare. Există o sursă de energie. Interesant, ei sunt foarte blânzi. Îmi spun: „Privește doar la aceste sfere.” — Acum locul se simte diferit. Are aceeași formă, dar tavanul nu este deschis. Nu mai e alb; este o cameră mai întunecată. Nu e ceva rău, dar nu mai e la fel de luminat. Se simte mai închis. Și văd aceste sfere strălucitoare în jurul camerei, oriunde mă uit. Sunt la același nivel. Își trimit raze de lumină între ele, iar tu ești la mijloc. (Respiră adânc) În mod cert, este o stație de transport.

Încercam să aflu dacă e cineva la conducere. Exista vreo modalitate de a face diferența între aceste sfere? De unde știi unde să mergi? A spus că nu poate distinge între ele. Apoi a tras aer în piept și a avut o revelație. A spus în șoaptă: „Pur și simplu știi! Vii și stai aici, și totul e deja programat.” Corpul a început să-i tremure: „Când îmi pui întrebarea, primesc un răspuns în cap. Când ai întrebat ce ar trebui să fac, am auzit: ‘Te vom duce acolo’”.

D: Întreabă-i unde ar trebui să te ducă?

B: (Cu voce tare) Unde mergem? (Pauză, apoi e copleșită de emoții) În Soare! Soarele nu este ce credem noi. Intri în mijlocul lui și ieși pe cealaltă parte. Dar nu este Soarele nostru. Este Soarele tuturor Sorilor. Este Soarele central al tuturor Sorilor. (Plânge încet) De aici venim cu toții. (Plânge) E acasă!

D: Bine. Dar dacă acolo era acasă, ce cauți în acest loc?

B: Sunt un fel de stații exterioare, așa le numesc.

D: Și ai venit acolo din altă parte?

B: Da, din Soare. Când ești în Soare, ești într-un bazin. Trebuie să vii la stația exterioară, pentru a lua formă.

D: Deci când părăsiți Soarele și mergeți la stația exterioară, sunteți aceste sfere?

B: (Șoptește) Da! E pentru că nu ai formă. Când ești în Soare, nu ai formă. Sunt mai multe etape; când ieși nu ai formă, așa că sunt anumite lucruri pe care trebuie să le faci. E ca și cum te-ai aduna la un loc. (Vorbea cu un sentiment de surpriză, de parcă descoperea ceva) Piesele se unesc pentru a lua o formă – forma în care te afli acum. Și nu poți face totul deodată. Sunt anumite etape. Mai întâi trebuie să mergi în acest loc, apoi te aduni, apoi pleci.

D: Deci când ești în această lumină, în acest Soare, nu ai deloc formă?

B: Nu, e ca marea. E ciudat pentru că e foarte luminos, dar nu este fierbinte. Și se mișcă. Ai putea crede că este haotic, dar nu este așa.

D: Ai spus că nu este Soarele sistemului nostru solar.

B: Nu. Este Soarele tuturor Sorilor.

Acesta este modul în care mulți dintre clienții mei au descris Sursa / Dumnezeu.

D: De ce părăsești acel loc, pentru a merge la stațiile exterioare?

B: Pentru că asta vrem. (Râde) E atât de amuzant. Pentru că vrem asta. E ca și cum am fi copii mici sau așa ceva. Este foarte ușor și sunt foarte fericită. Da, e ca atunci când ești un copil mic și vrei să explorezi. Totul este atât de antrenant. Îți saltă inima de bucurie, ca la un copil mic. Vrei să te joci.

D: Și te-au lăsat să faci asta? Te-au lăsat să pleci?

B: Când spui „te-au lăsat”, simt că am decis cu toții să facem asta și am plecat. (Râde)

D: Și apoi mergi la stația exterioară și devii această sferă, care e prima formă a ta?

B: De fapt, începi să iei formă chiar înainte de a ajunge la staţia exterioară. Este atât de interesant! Văd Soarele şi din el ies aceste degete frumoase de lumină. Sunt atât de frumoase! Aceste degete de lumină ies şi încep să se unească într-o formă uimitoare de culoare în mişcare. Apoi se transformă în aceste globuri de lumină.

D: Până la urmă se transformă într-un glob.

B: Exact! Da.

D: Și apoi te afli la stația exterioară, iar ei spun că e timpul să mergi altundeva?

B: Exact. Și atunci energia începe să....

Părea că se uită la ceva interesant. Dar îi venea greu să descrie.

B: E prima dată când începi să te simți separat. Apare sentimentul de sine. Este atât de interesant. Este ciudat. E ca și cum ai simți că există o graniță, în timp ce înainte nu simţeai nicio limită... era doar această întindere, această expansiune. Începi să simți că ai margini, că ai limite.

D: Ai început să te simți separat?

B: Te simţi mai mic. (Râde) Interesant este că nu am sentimentul de noi, tu sau eu. Dar este momentul în care începe să apară sentimentul de sine, încep să simt că am propria mea identitate. Ceea ce nu este adevărat, este o iluzie. Este momentul în care apare iluzia pentru prima dată, dar este un instrument necesar, pe care trebuie să îl ai. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Când eşti în Soare, te simți precum copiii. Ai toată înţelepciunea, dar în acelaşi timp eşti vesel şi inocent. Este o combinaţie de înţelepciune şi inocenţă, care e ca o măsură de protecţie: „Pe măsură ce mergeţi mai departe, copii, aveţi nevoie de protecţie.” Iar pentru asta, ai nevoie de un anumit simţ al sinelui. Nu am idee cât timp durează asta, este un proces. Aşa încât începi să îţi dezvolţi un simţ al sinelui. Iar pentru mine este prima dată când fac asta.

D: Deci asta face parte din proces, înainte de a putea părăsi staţia de transport.

B: Exact.

D: Apoi vei merge să explorezi.

B: Poţi merge oriunde.

D: Ştii unde ai de gând să mergi?

B: Unde sunt acum? Am plecat pe Pământ. Am ales Pământul. Oh! Dar prima alegere a fost altceva! — M-am dus într-un loc albastru. Albastru? Oh Doamne! Dar nu văd locaţia. Ei îmi spun: Ai mers mai întâi în locul albastru, pentru a aduna cunoaştere. Oh, e atât de interesant! Există toate aceste niveluri diferite, în toate aceste locuri diferite. Locul pe care l-am ales era foarte fizic. Dar pentru a merge acolo, trebuia să ştii anumite lucruri, care sunt ca un fel de unelte. Mai întâi mergi la şcoală. Şi tot ce văd când am întrebat, este albastru, o planetă albastră. Este un loc fizic, dar nu este Pământul. Este planeta albastră. Simt că este acoperită de ocean.

Mulţi alţi clienţi au spus că vin de pe o planetă frumoasă acoperită de apă, unde au trăit ca diferite tipuri de creaturi marine. Nu aveau nicio responsabilitate şi se bucurau de atâta libertate, încât nu voiau să plece de acolo.

B: Observ, ca şi cum m-aş uita la un film. Doar privesc. Nu simt nici o emoţie, doar văd oceanul, văd balene şi delfini. Respir sub apă. Dar nu e apă, este ceva mai gros decât apa. Un fluid mai greu decât aerul, dar nu este la fel de greu ca apa. Nu este rece, e neted şi mătăsos, iar când te uiţi în jur străluceşte puţin. Mă simt fluidă şi nu îmi simt forma. Nu mă simt ca un delfin sau ca o balenă. Văd în jur delfini şi balene. Este ciudat, dar parcă aş fi o cârpă de mătase remorcată prin apă. Am oarecare substanţă. Sunt puţin mai densă decât ceea ce este în jurul meu. Nu pot să mă văd, dar mă simt foarte fluidă. Îmi vine greu să descriu. Toate vietăţile înoată. Aici nu există fiinţe care umblă pe două picioare.

D: Nu vezi nici un teren solid? (Nu) Ce trebuie să faci în acel loc albastru?

B: Mi-au spus: „Ești codificată”. Au folosit cuvântul „cod”. Codificată cu ce? Și am auzit: „Totul este un pas în crearea formei”. Trebuie să existe o codificare, care trebuie să se facă într-un loc fluid. Se face prin vibrație. Nu au spus „vibrație”, au spus „energie”.

Începea să întâmpine dificultăți în a găsi cuvintele corecte, pentru a descrie ce se întâmplă. Este ceva comun. I-am spus să facă tot ce poate.

B: Mai întâi ești codificată, au spus ei. Apoi totul este construit din fluid. Când progresezi, traversezi acest loc fluid, care este foarte albastru. Pot vedea forme care arată ca balenele. Nu este chiar o balenă, dar cam așa arată. Și aud sunete ca cele scoase de delfini. O astfel de creatură se apropie de mine chiar acum. Ființele ca niște balene din jur transmit tonuri înainte și înapoi. Și sunt construită. Cuvântul construită este interesant. Se simte foarte clinic când spun asta, dar nu sunt atașată de acest cuvânt. Este atât de interesant, parcă mi-ar construi corpul.

D: Asta face parte din codificarea despre care vorbeai? (Da) Deci ei iau esența care ai fost, și o transformă în ceva mai solid?

B: Exact! Asta se face acolo. Acolo am fost construită. Totul se face prin aceste tonuri.

Avea dificultăți în a explica ce vede. „E atât de ciudat, ca într-un film științifico-fantastic.” Se pare că se construia o formă umană, iar asta se făcea prin tonuri. S-a văzut ieșind din apă împreună cu alții asemenea ei. Arătau ca niște adulți complet dezvoltați, nu ca niște copii. Erau mulți. Dar nu aveau încă toate „detaliile”. Toți arătau la fel cu picioare și brațe, dar fără trăsături definitorii. „Îi văd cum se maturizează în fața ochilor mei. Acum oamenii primesc păr și ochi. Sunt creați. — Dar nu văd pe nimeni făcând asta.”

D: Ce ai de gând să faci acum, după ce această formă a fost creată?

B: Acum obținem cunoștințele. Nu mai suntem în natură. Intrăm într-o clădire. Sunt oameni acolo, dar nu recunosc clădirea. Se simte foarte real. Intri aici și... totul se întâmplă foarte repede, dar nu am sentimentul de timp.

D: Vreau să-ți pun o întrebare, înainte de a merge mai departe. De ce au făcut o formă în care arăți ca un om? Ai putea arăta ca orice, nu-i așa?

B: Pentru că am ales să merg pe Pământ. Dar da, aș fi putut fi orice.

D: Dar în acest caz toți arătau ca niște oameni?

B: E o întrebare foarte bună. Să mă uit mai bine. Am spus că păream a fi „umani”, pentru că aveam aceeași dimensiune și înălțime – brațe, picioare, cap, trunchi. Dar nu, nu suntem umani, pentru că nu venim pe lume așa cum se nasc oamenii. Prin urmare, nu suntem umani. Dar asta e cea mai potrivită formă pentru ceea ce vrem să facem – pentru ceea ce fac ei.

D: Bine. Deci acum te afli în această clădire și ai spus că acolo primești cunoștințe.

B: Da. Există o masă și sunt hârtii pe masă și oameni care stau în jurul mesei. Hârtiile de pe masă par a fi planuri, sau așa ceva. Și masa este luminată de dedesubt. Iar oamenii la care mă uit arată ca... Toate tipurile diferite de ființe! Uau! Interesant este că forma de bază este umană – cu brațe, picioare, trunchi, cap, ochi – este aceeași formă. Dar există anumite lucruri care sunt diferite, așa că știi că nu sunt oameni. De exemplu o persoană are ochii diferiți, fără pleoape sau gene. Sunt mai multe persoane care stau în jurul acestei mese, și au haine pe ei. Sunt un observator și mi se arată asta.

D: Care este scopul hârtiilor de pe masă?

B: Ciudat, când întreb asta — a, bineînțeles! Tu știi deja! Aici se face planul. Planul care spune unde vei merge mai departe. Suntem șapte inși. Tocmai am intrat în cameră.

D: Sunt şapte în grupul tău?

B: Corect! Suntem şapte care am ieşit împreună din apă. Şi acum trebuie să mergem la următoarea destinaţie. Cel mai rău e că nu văd unde mergem. (Oftat) Vorbim despre asta. E ca şi cum deciziile au fost deja luate şi aici ţi le comunică.

D: Ce ţi-au spus?

B: Au spus că voi merge pe Pământ.

D: Ştiai ce este Pământul?

B: Nu. Mă simt foarte ciudat pentru că.... Logic vorbind, nu călătoreşti dintr-un loc în altul. Ei sunt foarte blânzi cu mine şi îmi spun: „Îţi arătăm lucrurile astea, ca să îţi faci o idee despre ceea ce se întâmplă.” Bine, deci sunt într-o formă. Apoi, dintr-o dată, sunt fără formă şi nu mai ştiu unde sunt.

D: Poţi să îi întrebi de ce trebuie să mergi pe Pământ? De ce mergi acolo?

B: Încearcă să îmi arate într-un mod pe care să îl înţeleg. Totul vibrează în armonie şi generează culori. Văd multe planete. Dar e ciudat că nu le recunosc pe ale noastre. Nu recunosc planeta Mercur, planeta Venus sau Soarele. Văd toate aceste planete şi sunt ca o orchestră – toate vibrează în armonie. Totul e fluid şi se mişcă. Ei îmi arată că totul merge în armonie. Văd totul în ansamblu, apoi ei îmi arată Pământul, care nu este acordat. E ca un pian care trebuie acordat. Pământul nu este acordat şi cântă fals.

D: Nu este acordat şi cântă fals. (Da!) Şi din cauza asta iese foarte tare în evidenţă.

B: Foarte tare! Da! Când îl văd de departe, totul pare a fi în armonie. Chiar dacă nu îl aud, simt că vibrează aproape muzical. Da! Se simte ca vibrează, dar totul vibrează puţin diferit, ca diferite instrumente dintr-o orchestră care cântă aceeaşi melodie şi toate sunt în armonie împreună. Când m-au pus să mă întorc şi să privesc Pământul... Era cea mai superbă orchestră pe care ai auzit-o vreodată în viaţa ta, dar Pământul cânta ca un pian dezacordat şi ieşea în evidenţă. În orchestra tuturor galaxiilor care au existat vreodată, se observă imediat când un punct cântă fals. Merg mai departe şi mai departe şi mai departe şi mai departe în perspectiva mea, şi văd că în colţul nostru din imensitatea spaţiului cosmic, Pământul cântă fals. Nu suntem singurul loc care face asta, mai sunt şi alte locuri

mult mai departe. Dar din toate universurile care sunt aproape de noi, Pământul iese în evidență...

D: Iese în evidență pentru că creează probleme.

B: Exact! Nu mai este în ton. Nu mai este în armonie. Cântă atât de fals. Așa că vom ajuta la reajustarea lui.

D: Cum te simți la ideea de a face asta?

B: Sunt entuziasmat. Dar rezultatul nu este sigur. Nu știm dacă vom avea succes. În alte locuri în care am mai fost, eram foarte siguri. Puteai intra, trebuia doar să faci asta și asta și asta și asta, și rezultatul apărea imediat. Dar aici nu suntem siguri.

D: Deci ai avut și alte vieți în care ai făcut astfel de lucruri?

B: Da. Acordăm planetele.

D: Știi cum vei face asta?

B: Văd culoare. Totul este culoare, este în vibrația culorii. Văd că suntem mai mulți. Oh Doamne! Suntem ca o rețea în jurul Pământului și parcă ar fi multe instrumente. Totul este vibrație și există frumusețe în această simplitate. Nu este atât de ușor, dar toată lumea ar putea cânta. Aceste tonuri, aceste vibrații înalte și frumoase au diferite culori. Dar unele locuri parcă ar fi într-un fel de gudron, ca o pastă lipicioasă. Ei încearcă să îmi arate o imagine, un exemplu. Unii oameni se prind în încercarea de a curăța gudronul, dar nu asta trebuie să faci. Trebuie să intri acolo și să schimbi vibrația, apoi gudronul se transformă de la sine. Nu este vorba despre ștergere sau curățare; trebuie să îl transformi în altceva.

D: Deci mergi pe Pământ. Vei intra într-un corp sau cum vei face aceste transformări?

B: La început nu am fost într-un corp. Văd Pământul și în jurul Pământului... e altfel decât credeam. E ca o țesătură ca o rețea pe hârtie milimetrică, dar este fluidă și este în jurul Pământului. Și există mai multe straturi din această țesătură. La început am fost acolo. Văd și niște pâlnii acolo. E o țesătură mare care urcă până deasupra Pământului și există o pâlnie care coboară până la un punct de sub Pământ. Când Pământul este sănătos și fericit în mod natural,

aceste linii se distribuie în mod organic și fluid. Arată ca niște piepteni care coboară și intră în Pământ și reciclează. Și totul se mișcă. Suprafața Pământului e permeabilă. Dar există locuri de pe Pământ care s-au îngreunat și par a fi sufocate, par a fi pe moarte.

D: E greu de pătruns?

B: Exact! E greu de pătruns. Și din moment ce este greu de pătruns, trebuie să coborâm sub Pământ, sub suprafață, ca să facem reparații la suprafață. Nu mai putem face asta de sus. Și sunt multe, multe astfel de puncte.

D: Cum vei lucra la suprafață?

B: Aduci acea energie... o văd acum. Când eram deasupra Pământului, eram ca niște puncte de lumină care amplificau și activau. Energia intră în aceste puncte de lumină, apoi se amplifică și este direcționată către Pământ. Dar a fost necesar să aducem aceste puncte de amplificare mai aproape de Pământ, ca să fie mai puternice. Punctele de lumină au coborât în adâncime sub suprafața Pământului. Înainte lucrau de sus dar acum nu se mai poate face așa, pentru că densitatea a crescut. Încă mai există insule de ființe de lumină în rețeaua din jurul planetei, dar unii dintre noi am coborât aici, la suprafață.

Am vrut să știu dacă era conștientă că vorbește printr-un corp fizic uman și a recunoscut fără tragere de inimă că uneori era conștientă. Așa că am întrebat-o când a decis să intre într-un corp fizic. Dacă făcea o treabă atât de importantă fără corp, de ce a mai fost necesar un corp?

B: S-a făcut un acord. Mă uit la corpul uman în care mă aflu și mă întreb: „Am fost întotdeauna în acest corp uman?” Dar „Eul” care vorbește nu a fost întotdeauna în acest corp uman. A intrat mai târziu. A existat un acord. Nu prea înțeleg.

D: Să vedem dacă putem explica. Vrei să spui că „Eul” care vorbește nu este cel care s-a născut în corp?

B: Nu. Am venit mai târziu. (Pauză) Limbajul uman nu este pregătit pentru asta.

D: Știu. Mi s-a spus de multe ori că limbajul nu este adecvat.

B: Ai întrebat dacă m-am născut în acest corp uman și simt că nu m-am născut. Dar am amintiri despre asta. Am amintiri de la început. Există amintiri. Dar parcă nu era necesar să fiu aici la începutul acestui corp uman. Am intrat mai târziu. Am intrat când conștiența... interesant, văd că nu suntem separați, e doar o parte din mine care nu e atât de dezvoltată. M-am întrebat de ce nu am coborât mai devreme, dar eram ocupată în altă parte. Se pare că am trimis jos o parte din mine. Pentru că nu era nevoie de mine când eram copil sau când acest corp era copil. Am avut nevoie de corp când corpul era mai dezvoltat.

D: Cealaltă parte a fost acolo în copilărie?

B: Exact. E ca și cum o parte din tine coboară... și nu iau asta în derizoriu, dar partea mai puțin dezvoltată din tine coboară și învață toate lecțiile de la început și are toate acele experiențe. E ca atunci când mergi la un medic —mai întâi mergi la un medic generalist, apoi mergi la un specialist. Înțelegi ce vreau să spun? Partea specializată din tine intervine mai târziu. Deci partea specializată este persoana care vorbește acum, care a fost chemată să intervină pentru că are anumite abilități. Deci „eu” care vorbesc acum nu m-am născut în acest corp, dar o parte din mine a făcut-o. Există acest acord și tu cumva fuzionezi cu partea care e aici de la început, și devii una. Nu este ca și cum ar fi două ființe în acest corp. Nu este deloc asta.

D: Este o fuziune a celor două părți.

B: Corect. Fuziune este un cuvânt potrivit.

D: Ce vârstă avea corpul când s-a întâmplat asta?

B: Doisprezece ani.

D: Deci fuziunea a avut loc la doisprezece ani. (Da) S-a întâmplat un accident sau ceva în acel moment?

Brenda a început să se emoţioneze. Când se întâmplă asta, ştiu că am atins ceva important. Aşa că am încurajat-o cu blândeţe să vorbească despre asta şi să îmi spună ce o deranjează. A oftat adânc şi a continuat:

B: Sunt oarecum confuză pentru că văd lucrurile din două perspective diferite. Le văd din perspectiva copilului care s-a născut. Nu înţeleg acea parte. Este interesant pentru că încerc să găsesc un eu, dar nu există nici un eu. Încerc să văd de unde vine emoţia. A apărut când mă chinuiam fără succes să îmi definesc un „Eu". Aşa că am făcut un pas înapoi şi doar am observat lucrurile. Am observat-o pe Brenda în copilărie, când era cu fiinţa aceea care e un fel de custode...

D: Când era cu acel prieten imaginar?

Brenda menţionase acest lucru în interviu. În copilărie a avut un prieten imaginar, care era foarte real pentru ea. Acest lucru nu este ceva neobişnuit. Mulţi copii au astfel de prieteni care interacţionează cu ei, dar sunt invizibili pentru toţi cei din jur. Fiica mea cea mare a avut o astfel de prietenă invizibilă şi chiar a insistat să îi păstrez un loc la masă, şi mi-a cerut să o iau de mână când am traversat strada. Nu am încurajat-o sau descurajat-o. Ştiam că prietena invizibilă era ceva real pentru ea. Îi spunea „Julia", aşa că, atunci când s-a născut a doua mea fiică, i-am pus numele Julia, pentru că eram atât de obişnuită să aud acest nume. „Prietena" a dispărut în acel moment. Unii părinţi mi-au mărturisit că se tem că copiii lor îşi pierd minţile, pentru că le-au vorbit despre un prieten invizibil. Dar eu le-am spus să nu îşi facă griji, deoarece acest lucru este absolut firesc şi „prietenul invizibil" va dispărea în cele din urmă. Când prietena Brendei a plecat, ea s-a simţit foarte singură şi abandonată. Aceasta a fost una dintre întrebările ei. Dorea o explicaţie despre ceea ce s-a întâmplat în copilărie.

B: Când era mică. Da, am avut grijă de ea. Eram una din fiinţele de lumină.

D: Ca un îngrijitor?

B: Da! Dar a fost mai mult decât atât. Are de a face cu tonifierea corpului. Multe din formele umane, atunci când intră sufletul în ele, nu sunt calibrate ca să reziste la intrarea unei ființe cu vibrații mai înalte. Bebelușul a fost calibrat de la bun început. Văd niște bătăi la talpă, ceea ce este ciudat. Modelele vibraționale au fost imprimate în tot corpul, în oase și în sistemul celular, de la bun început. S-a făcut calibrarea. Corpurile sunt alese cu mare grijă. După ce sufletul intră în trup, coboară și custodele. Există o anumită conștiență acolo, dar nu este conștiența deplină. Ființa de lumină nu s-a născut în acel corp. Există un suflet acolo, da, dar este doar o bucățică de suflet. Sufletul este un suprasuflet uriaș, din care coboară doar o parte mică, care intră și pregătește trupul, și îl modelează. Deci nu eram de fapt eu. A fost o parte din mine, nu a fost tot. A coborât un custode, un îngrijitor, care a ajutat la pregătirea corpului. Corpul trebuie să fie pregătit pentru vibrațiile superioare pentru că de multe ori în trecut, când am făcut asta, când ființa cu vibrații înalte intră într-un corp, acesta nu poate face față și este scurtcircuitat.

D: Am mai auzit că uneori corpul, copilul, poate să moară.

B: Da, așa s-a întâmplat! Așa că suntem foarte atenți cu corpul și revenim de multe ori, pentru a ne asigura că progresează acum așa cum ar trebui. Și trebuie să existe un anumit tip de minte. Există mai multe zone ale creierului, cu impulsuri electrice diferite. În partea din spate a creierului există mai multă activitate și se instalează impulsuri electrice. Apoi se observă cum progresează. Apoi începem încet să aducem mai multă lumină. O văd ca pe o lumină albastru deshis, care este adusă în diferite locuri din corp. La picioare. Văd ceva ca o claviculă. Partea din spate a gâtului, vârful capului, zona celui de al treilea ochi, zona de sub nas — interesant! Zona de lângă urechi. Lumina este adusă treptat. Se folosesc impulsuri și diferite secvențe de simboluri.

D: Are loc o activare?

B: Da, în interiorul corpului. Apoi există un punct în care sufletul este contactat și întrebat. El nu este separat, nu mă înțelege greșit. Dar există un acord care se face pentru a merge mai departe. Și apoi intrăm.

D: La ce se referă acordul? E ca să permită intrarea celeilalte părți?

B: E ceva de genul „Ești gata? Te simți bine?” Când sufletul intră prima dată și facem pentru prima dată acordul, totul este aliniat. Dar pe măsură ce un suflet

începe să se dezvolte pe Pământ, lucrurile se pot schimba. Sufletul poate să aleagă o altă cale. Este posibil să nu mai vrea să meargă pe drumul inițial, așa că trebuie să întrebăm din nou. Uneori contractele sunt rupte. Uneori se întâmplă ceva în viață care nu a fost prevăzut. Pământul este o zonă necontrolabilă – nu știi niciodată ce se va întâmpla, când ajungi aici.

D: Oamenii au liberul arbitru.

B: Oamenii au liberul arbitru, așa că orice se poate întâmpla. Așa că revenim și întrebăm dacă înțelegerea mai este valabilă, dacă sufletul mai este de acord să meargă mai departe pe drumul stabilit.

O mare parte din aceste lucruri au fost explicate în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari. Aceste suflete pure s-au întrupat pe Pământ pentru a ajuta la salvarea omenirii. E vorba de suflete care nu au acumulat karma, prin urmare nu s-au blocat pe roata karmică. Acest lucru poate avea legătură cu incidentele ET, pe care mulți oameni le consideră negative. Sufletul nou-venit are o energie care este total străină experienței umane, așa că nu poate intra deodată în corp. Când s-a încercat acest lucru în trecut, a dus la avortarea copilului. Așa că adaptarea la corp s-a făcut treptat, la anumite intervale, astfel încât trupul să se poată adapta, ca să intre toată energia. Acest lucru ar explica vizitele repetate ale extratereștrilor, deoarece misiunea lor este să continue să monitorizeze corpurile și să le verifice, pentru a vedea dacă totul funcționează corect. Au fost introduse în corp implanturi și dispozitive de monitorizare, pentru a ține evidența persoanei. Așa se explică și scăderea rapoartelor de răpire, după ce lucrarea a fost terminată. Sufletele au intrat (cele 3 valuri pe care le-am descoperit), și acum sunt destule pe Pământ pentru a face treaba, așa că nu mai e nevoie de nimic. Majoritatea cazurilor de răpiri despre care auziți au avut loc în urmă cu câțiva ani. Sau sunt controale de rutină pentru a se asigura că organismul funcționează corect în acest mediu ciudat și adesea ostil.

Acest lucru ar explica, de asemenea, programul de hibridizare pe care mulți l-au descris ca fiind negativ. Este vorba de producerea de corpuri sau vehicule capabile să susțină energia înaltă a sufletelor care coboară pe Pământ. Este necesară o combinație de gene și, mai important, un amestec al energiilor, astfel încât sufletul să poată trăi în corp. Este uimitor, dar mulți dintre oamenii cu care lucrez spun că ei nu simt că aparțin aici, că aceasta nu este casa lor. Apoi când

coboară în transă, aflăm că sunt ființe venite direct de la Sursă sau energii extraterestre, sau ființe de lumină care nu au mai fost niciodată într-un corp uman.

D: Așa s-a întâmplat când a avut acea experiență, când avea 10 sau 12 ani? Au existat vizite în camera ei noaptea, despre care credea că sunt legate de extratereștri. La momentul în care s-a întâmplat, a crezut că e ceva negativ.

B: Mintea umană nu înțelege. Mintea umană nu era pe deplin conștientă, în acel moment. În acea etapă a vieții ei, nu era pregătită să primească aceste informații. Acum am adus tot ce putem, pentru a o face să se simtă confortabil. I-am adus înapoi prietena pe care o cunoștea când era mică.

D: Ea a spus că nu se putea mișca.

B: Da, este interesant. Lucrăm cât putem de blând și de multe ori facem asta atunci când persoana doarme. Era trează, așa cum trebuia să fie. Era suficient de dezvoltată, ca să poată face față la mai mult. S-a întâmplat așa cum trebuia. Este aproape ca o anestezie în care scoți persoana, așa că nu se poate mișca. Dar este o stare plăcută, din care oamenii ies fără să își mai amintească nimic. Cel mult pot crede că au visat. Nu e ceva înfricoșător. Dar ea avea o minte foarte puternică, foarte puternică, așa că atunci când a început să se întâmple, a ales să fie trează.

D: Oamenii pot percepe o astfel de experiență ca pe ceva negativ.

B: Da, pentru că din punctul de vedere al unui copil ea nu se putea mișca și era ceva invaziv. Dar nu a fost așa, cu adevărat.

D: A spus că a simțit că i se fac lucruri în corpul fizic.

B: Da, așa a fost. Ființa de lumină se mișca înăuntru. Era o calibrare, nu cea finală, ci cea care trebuie făcută înainte să intre cealaltă energie. Există anumite lucruri care trebuie făcute ca pregătire.

D: Ceea ce a perceput ea ca fiind entități în jurul ei – acestea au ajutat-o în acest sens?

B: Da. Și s-au prezentat într-o formă pe care ea o putea înțelege în acel moment.

D: Pe Pământ vorbim despre extratereștri. Oamenii nu înțeleg cu adevărat ce sunt extratereștrii.

B: Da.

D: Face parte din munca lor să ajute în acest proces?

B: Da. Unul din ei este foarte priceput. El simte corpul și îl aduce într-o aliniere perfectă cu ființa de lumină care intră în corpul uman, așa că atunci când corpul uman se trezește dimineața, nu se va observa nici o diferență. Este o fuziune armonică perfectă.

D: Dar ea va simți că trebuie să facă ceva.

B: Da, atunci începe să se manifeste modificarea.

D: Mulți oameni își amintesc experiențe ca aceasta și le percep ca fiind negative. Ei nu înțeleg ce se întâmplă.

B: Pământul este un loc foarte negativ. Nu întotdeauna — nu trebuie să fie astfel. Dar este mai greu să rămâi pozitiv, mai ales pentru cei foarte — nu vreau să folosesc cuvântul „puternic” — ci pentru cei sensibili. Dacă ajung într-o perioadă de confuzie și caută un flux de energie din care să se alimenteze, deoarece există atât de multe fluxuri negative care sunt atât de puternice, este ușor să te aliniezi la un flux de gândire care nu e orientat pozitiv. Trebuie să ajungem în mod conștient la curentul de lumină al iubirii, pentru că aici pe Pământ, frica se declanșează automat.

D: Deci ceea ce ei percep ca fiind negativ nu este cu adevărat așa.

B: Corect.

D: Lucrurile trebuie privite dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare. Există un acord pe care l-a făcut persoana, înainte de a se întrupa.

B: Totul face parte din asta și are un scop bun.

D: Mulți oameni cu care am lucrat mi-au spus că se simt violați. Ei simt că li s-a

făcut ceva fără permisiunea lor.

B: Nu, nu este deloc așa. Ei și-au dat permisiunea. E ca un dispozitiv de protecție pentru copii. Nu le vei arăta copiilor un film oribil, pentru că nu l-ar înțelege – ei nu știu că nu este real. Vrei să îi protejezi. Le arăți filme Disney. Abia când împlinesc 16 sau 17 ani pot vedea filme de groază, pentru că atunci înțeleg că nu este ceva real. S-a instalat un sistem de protecție.

D: Bine. Dar acum fuziunea a avut loc și această ființă de lumină este în interiorul ei, nu-i așa? (Da)

Brenda observase că i se trezesc abilitățile de clarvedere. Începea să vadă cine este. Acesta era unul din lucrurile despre care dorea să afle mai mult. „A durat mult timp, nu-i așa?”

B: Da. Au fost multe lucruri care trebuiau făcute înainte.

Bineînțeles că una din întrebări a fost despre scopul ei în viață. Care era planul? Ce trebuia să facă în această viață?

B: Are legătură cu Pământul. Ea trebuie să aducă vibrația superioară și să o ancoreze în Pământ. Este codificată să facă asta. Are asta în ea.

D: Acesta este motivul pentru care i s-au transmis mental informațiile despre cristale?

B: Da, ele o ajută. Cristalele amplifică mesajele și le fac mai ușor de receptat. Cristalele sunt una cu ea; cristalele o ascultă, iar ea ascultă cristalele. Cristalele sunt vii; cristalele sunt o forță dintr-o lume cu totul diferită. Fac parte dintr-un

câmp de forță complet diferit, care trebuie folosit. Ele au fost dintotdeauna pe această planetă. Cristalele sunt o forță energetică care depășește imaginația voastră cea mai îndrăzneață. Dar nu mai știți să le folosiți, ați uitat cum să o faceți. De fapt, puterea v-a fost luată. Alte civilizații au folosit greșit puterea, așa că v-a fost luată.

D: Deci acum trebuie să recuperăm cunoștințele.

B: Multe dintre cristale dorm. Unele dintre cristalele de pe această planetă sunt încă active. Dar cele care dorm se pot trezi. Ele se activează prin vibrație. Vibrația se poate atinge în multe moduri diferite. Se poate atinge concentrându-te pe intenție și ea știe cum să facă acest lucru. Sau prin conectarea la liniile din rețeaua energetică a Pământului, care are multe niveluri – nu există doar unul. Ea a văzut doar unul. Dar există multe, multe straturi ale câmpurilor energetice din jurul Pământului. Cel la care trebuie să se conecteze este cel mai îndepărtat – este cel violet. Trebuie să-și amintească să lucreze cu cel violet. Ea a lucrat cu cel verde. Desigur, cel alb este întotdeauna acolo, dar cel violet are de a face cu transformarea. Aduci această energie în corp și rezonează cu oasele. Apoi se creează un tipar vibrațional care este îndreptat spre Pământ și trezește pietrele adormite.

D: În munca mea mi s-a spus că și corpul uman este parțial cristalin.

B: Profesorii de aici ar spune că inima este cristalină, ceea ce este adevărat. Întregul corp este cristalin.

D: De asta vibrează, cum ai spus mai devreme?

B: Exact. De aceea trebuie să i se dea mai mult.

D: Dar calea ei este să lucreze cu pietre care ajută vibrațiile Pământului.

B: Și vor mai fi și alții care o vor ajuta. Pe măsură ce se lucrează cu Pământul, acesta începe să își schimbe vibrația, iar oamenii devin dezorientați. Dacă le dai oamenilor o treabă de făcut, dacă le spui să ajute la ridicarea vibrației Pământului, în mod inerent ei își vor ridica vibrația proprie. Este important să știți că unii oameni nu vor face asta pentru sine. În loc să le spuneți: „Pot să vă ajut să vă ridicați vibrațiile”, ați putea reuni oamenii și să le spuneți: „Trebuie să mergem și să vindecăm planeta”. Și când vor face asta, oamenii își vor ridica vibrațiile.

D: Ai spus că acest lucru poate provoca dezorientare?

B: Nu pentru oamenii care fac treaba asta. Pe măsură ce vibrația Pământului începe să crească, totul începe să se schimbe. Dacă vrei să ajuți oamenii care sunt dezorientați, care nu știu ce să facă și nu sunt în rezonanță, care nu percutează când le spui că trebuie să își ridice vibrația, îndeamnă-i să îi ajute pe alții. Pentru că dacă îi ajută pe alții, dacă ajută un animal, dacă vindecă o plantă, dacă simt că îi ajută pe alții sau ajută planeta, atunci le crește vibrația. Este destul de simplu. — Obiectivul ei principal este să aducă oamenii împreună pentru a direcționa către Pământ vibrația care nu mai putea să intre.

D: Ea a lucrat în domeniul vindecării.

B: Aceasta este o ocupație colaterală.— Când ea reunește grupuri mai mari pentru a aduce acea energie în Pământ, contribuția este mult mai mare decât dacă lucrează cu o singură persoană. Dacă unul sau doi oameni-nucleu adună un grup, lucrarea se amplifică și mai mult.

D: Ei pot ajuta dacă își unesc energiile.

B: Da. Toată lumea are ceva de împărtășit, iar energia fiecăruia este puțin diferită. Când oamenii se adună, este ca o orchestră. Este pur și simplu frumos. Într-o orchestră, fiecare își aduce contribuția unică. Deci cu cât sunt mai mulți participanți, cu atât mai bine.

D: Vrem să aducem Pământul în armonie.

B: Așa trebuie să fie. Și funcționează în ambele sensuri. Și pe măsură ce faci asta în tine, în familia ta sau în grupul tău, o faci pentru Pământ, apoi iese în Univers.

D: Totul afectează totul. Lucrurile se accelerează. Din ce în ce mai mulți oameni își trezesc abilitățile, nu-i așa?

B: Trebuie să facă asta. A venit momentul. Nu mai există o perioadă de grație.

D: Am lucrat mult cu ceea ce noi numim OZN-uri și extratereștri (ET), dar lucrurile devin mai complicate decât cred oamenii.

B: Oh, este mult mai mult. Ei au existat dintotdeauna. Au făcut parte întotdeauna din evoluția acestei planete.

D: Deci atunci când oamenii au experienţe cu extratereştrii, ei sunt de fapt activaţi.

B: Da, exact. Corpul trebuie calibrat la un nivel vibraţional mai înalt, astfel încât celelalte energii să poată intra şi să lucreze prin el.

D: Mi s-a spus că îi eliberaţi din program pe cei care se simt prea incomod cu aceste lucruri.

B: Corect. Datorită liberului arbitru de pe această planetă, ei pot alege să meargă pe o cale diferită. Este perfect acceptabil. Sunt eliberaţi de contract şi este în regulă.

D: Unii din ei mi-au spus spun că, după părerea lor, este ceva prea negativ şi vor să iasă.

B: Ei au intrat în fluxul de gândire al negativităţii şi fricii – uneori asta face parte din calea lor.

D: Aşa mi s-a spus. Oricum, nu vreţi astfel de oameni în program şi îi puteţi elibera dacă vor să iasă.

B: Corect. Putem face asta oricând.

Capitolul 24

PREA MULT, PREA CURÂND

Când Tonya a intrat în scenă a simțit că se află în spațiul cosmic, pentru că nu era nimic în jur, decât gol. Nu se simțea incomod, dar nu vedea nimic. A decis să se miște în jos, în loc să se îndepărteze în spațiu. Nu părea să se schimbe ceva, până când a simțit deodată că nu se mai poate mișca. „Sunt într-un fel de capsulă. Sunt închisă în ceva. – Nu am un corp. Se pare că nu pot să merg înainte, în sus sau în jos. Sunt petele acestea întunecate. – Încă nu m-am născut. Dar nu are niciun sens. – Nu m-am hotărât ce vreau să fiu. – Sunt în interiorul a ceva... Nu știu ce vreau să fiu, așa că nu am o direcție.”

D: Nu ți-a spus nimeni ce ar trebui să faci sau unde să mergi?

T: Te aud, dar nu aud pe nimeni altcineva vorbind cu mine sau spunându-mi ceva. Depinde de mine.

D: Deci poți alege? Poți face orice vrei? Asta vrei să spui? (Da) Asta e important. Mulți oameni nu au de ales. Ei trebuie să facă ceea ce li se spune.

T: Am făcut toate astea. Mi-am plătit datoriile. Acum pot alege singură ce am să fac. — Dar nu știu ce voi face.

D: Cum te percepi?

T: Sunt un punct de energie sau un proces de gândire... pentru că gândesc. Nu am nicio caracteristică fizică. Sunt înconjurată de această masă incertă cu care trebuie să lucrez. — Dar m-am blocat fiindcă nu știu ce vreau să fac. Nu știu în ce direcție să merg. (E frustrată)

D: Vrei să faci ceva diferit, ceva ce nu ai mai făcut până acum?

T: Da. Ceva mai mult decât am făcut înainte... ceva care înseamnă mai mult. Altă dată am fost ceva ce trebuia să fiu. Acum vreau să fac ceva în afara mea. (Plânge) Nu știu cum să explic.

D: Altă dată ai avut sarcini pe care trebuia să le faci?

T: Da. Să finalizez lucrările pe care nu le terminasem. Am făcut cea mai mare parte din ele, da, cred că am făcut toate elementele de bază. — Sunt aici de multă vreme... de multă vreme. (Șoptește plângând) Dar pur și simplu nu știu ce vreau să fac.

D: Ai o idee sau o opțiune la care te gândești?

T: Da, dar dacă fac ceea ce vreau să fac, asta ar afecta mulți oameni. – Se luminează în jur. Nu mai e chiar atât de întuneric.

D: Și ce anume vrei să faci, care ar afecta atât de mulți oameni?

T: Vreau să fac parte din schimbare. Să particip la schimbarea în bine. Vreau să mă întorc acolo pentru asta. Vreau să fiu acolo pentru începutul noului ciclu și să fac parte din el.

D: Ți-a spus cineva că urmează schimbarea, sau doar știi?

T: Ambele variante. Mi s-a spus și o simt în mine. Sfârșitul ciclului... și începutul unui nou ciclu, un alt fel de viață, cu totul nou.

D: Sună grozav... E ceva uriaș. Au spus de ce trebuie să se încheie ciclul?

T: Pentru că toate lucrurile trebuie să se încheie. Când lucrurile au fost trăite, ele se termină. Se termină un ciclu și va începe un nou ciclu. Lucrurile nu rămân niciodată la fel. Sunt mereu în schimbare, iar aceasta este o transformare mare. Sunt cicluri în cicluri în cicluri.

D: Altfel decât celelalte?

T: Altfel pentru acest loc.

D: Despre ce loc este vorba?

T: Despre Pământ.

D: Deci au mai fost astfel de cicluri în alte locuri, dar aceasta este o transformare mare pentru această zonă?

T: Da. S-au întâmplat atât de multe lucruri aici. Am trăit o parte din ele. Am ajutat. Am trecut prin diferite etape. Dar îmi este teamă de cum s-ar putea termina. Încă nu este gata, dar aproape a ajuns la capăt. Ciclul nu este complet, nu s-a terminat ceea ce ar trebui să se facă, și atât de multe lucruri depind de acest lucru. Oamenii trebuie să se schimbe, iar eu vreau să fac parte din asta. Vreau să ajut la acestă transformare, dar asta mă sperie.

D: De ce te sperie?

T: Dacă nu voi fi destul de bună, dacă nu voi face față?

D: Cred că dacă îți dorești ceva atât de mult, vei fi destul de bună. Doar ai dorința, nu-i așa? (Tonya plânge. Da.) Ai spus că ai fost acolo și ai trecut prin alte etape?

T: Da, și s-au dus naibii... scuzați-mi limbajul.

D: Ce s-a întâmplat? Povestește-mi.

T: Ciclul acestei planete. Am fost agresivă în dorința mea de a schimba lucrurile prea repede, iar acum sunt aici. Îmi este frică să nu fiu prea agresivă, dar sunt frustrată.

D: Ce ai făcut la vremea aceea?

T: Am introdus lucrurile prea repede. Am introdus schimbări în gândire... și transformări biologice.

D: În ce perioadă de timp a fost asta?

T: Când viața era tânără. Era altfel decât acum. Sunt atât de multe timpuri diferite, încât nu mi le pot aminti pe toate. — Gânduri... puteai influența lucrurile cu gândul, în acea perioadă de timp. Eram altfel decât acum. Eram o substanță

lăptoasă. Gândul era ca o substanţă lăptoasă. Era mai uşor de influenţat. Gândurile se uneau... erau o substanţă lăptoasă. Are sens ce spun? (Iritată pe ea însăşi) Şi din punct de vedere vizual, lucrurile nu erau ca acum. Astăzi există unghiuri, puncte ascuţite şi puncte negre, şi procesele de gândire sunt pur şi simplu îngrozitoare. Gândirea face atât de multe lucruri rele. Nu mai este atât de pură cum era atunci.

D: Substanţa lăptoasă curgea mai lin?

T: Da, era mai completă în sine. Încă nu se individualizase. Procesele gândirii individuale... înseamnă că te vezi ca un individ, nu ca un jucător dintr-o echipă. Ai devenit tu, individualizat.

D: Nu erau încă pregătiţi să înţeleagă?

T: Nu. Furia. Simţeau furie faţă de ceilalţi. Emoţii care nu făceau parte din ceea ce au avut iniţial. Schimbarea a fost prea bruscă.

D: Adică ai introdus un nou mod de a gândi, pentru care nu erau pregătiţi?

T: Da. Dar nu am fost doar eu. Eram un grup, mai precis eram tot eu, dar făceam parte dintr-un grup. Au început să conştientizeze lucruri de care nu erau conştienţi înainte. Ca Adam şi Eva. Au devenit deodată conştienţi de diferenţe. Am vrut să progreseze. Am vrut să îi fac să meargă înainte. Am vrut să ajut, dar a fost prea devreme. Furia a fost ceva ce nu mai avuseseră înainte. A fost un abuz care nu s-a risipit. S-a transformat în ceva şi mai rău. Au început să se rănească unul pe altul. Ar fi trebuit să ştim că nu erau pregătiţi.

D: De unde aţi fi putut să ştiţi?

T: Pentru că eram mult mai avansaţi ca ei. Cel puţin aşa ne consideram a fi.

D: Nu ştiai cum vor reacţiona oamenii şi natura umană. Dar ai făcut asta cu bune intenţii.

T: Da. Încă nu se implicase răul, acum văd. Dar nu ne-am gândit suficient de bine. Nu am fost suficient de atenţi.

D: Aveai un trup fizic atunci?

T: Nu am coborât în fizic atunci. Noi existam într-o stare mentală. Eram oarecum de natură fizică, dar nu am coborât atunci. Influenţam lucrurile din starea noastră mentală. Am coborât mai târziu.

D: V-aţi hotărât să opriţi lucrurile, când aţi văzut că scapă de sub control?

T: Da, dar era prea târziu. Nu le-am mai putut da înapoi și au escaladat treptat.

D: Și nimeni nu te-a pedepsit, nu ţi-a spus nimeni că nu ar fi trebuit să faci asta?

T: Într-un fel, ești pedepsit. Când ai făcut ceva, este acolo. Nu trebuie să arate cineva cu degetul spre tine și să spună: „Uite ce ai făcut”. Știi ce ai făcut. Și oricum trebuie să îţi repari greşelile. Dacă aduni doi și cu doi și rezultatul este cinci, va trebui să corectezi rezultatul.

D: Ai spus că ai coborât în planul fizic altădată?

T: Mai târziu. A fost mai târziu. Cred că în anii Pământului, a fost destul de mult timp mai târziu.

D: Erai în același grup?

T: Da. De data asta ne-am amestecat cu ei în planul fizic, da. Era vremea ca ei să accepte și puteau să accepte, așa că am coborât în starea în care trăiau oamenii. Viața era diferită atunci, norii erau lăptoși. Nu era ca acum. Planul fizic era ușor diferit. Era o stare puțin diferită. Nu pot explica. Simt diferența, dar nu o pot explica. — Când am coborât din nou, a fost diferit față de cealaltă dată. De data aceasta, lumea era mai fizică, dar asta nu înseamnă că nu era fizică și înainte. (E frustrată)

Cred că a vrut să spună că a devenit mai solidă.

D: Ai greșit din nou?

T: Da. M-am implicat într-o manieră fizică. Prin sex.

D: De ce ai făcut asta?

T: De ce greșește cineva? Pentru că nu gândește corect.

D: Ai vrut să faci ceva ce nu ai experimentat înainte?

T: Da, dar nu a fost lucrul potrivit pe care să îl fac. Nu era timpul potrivit. Nu a fost corect.

D: Restul grupului a făcut același lucru?

T: Unii dintre noi, nu toți. Majoritatea nu au făcut-o. Am fost trei care am făcut asta și a trebuit să rămânem pe Pământ. Nu știu unde sunt ceilalți doi.

D: De ce a trebuit să rămâi?

T: Pentru că nu m-am putut întoarce. Mi-am schimbat vibrația când am făcut-o... când m-am implicat. Pentru că am interacționat cu oamenii, ei fac parte acum din vibrația mea.

D: Oh, acum am înțeles. Ți-a scăzut vibrația pentru că erau mai denși? (Da) Ar fi trebuit să îi ajuți în alt mod.

T: Da. Să le arăt diverse lucruri, să le demonstrez, să le transmit învățătura.

D: Ce s-a întâmplat în acea viață? Ai rămas acolo?

T: Am rămas acolo și în cele din urmă am fost ucis. Cineva a devenit gelos. Nu-mi amintesc exact, dar cineva a devenit gelos și m-a ucis. Dar era în regulă. Oricum era timpul să plec.

D: Dar toată lumea face greșeli. Nimeni nu e perfect. Așa învățăm. — Ai spus că voiai să ajuți oamenii?

T: E vorba de schimbarea care urmează. Va fi o schimbare. Totul depinde de cât de mult s-au schimbat oamenii în interior. Ar putea fi o schimbare uriașă pentru mulți, mulți oameni sau ar putea fi o schimbare doar pentru câțiva oameni. Iar ceilalți nu vor ști că s-a întâmplat, pentru că nu sunt conștienți de acest lucru. De aceea este atât de important ca mai mulți oameni să fie conștienți.

D: Toată lumea are liberul arbitru, de aceea schimbarea îi va afecta într-un mod diferit?

T: Corect. Dar îmi e teamă că nu voi ști cum să fac. Vreau să mă ajute cineva. Aș putea face atât de multe lucruri, cel puțin așa cred. Mi-aș dori doar să am cu cine să le fac.

D: Ai trăit alte vieți ca om?

T: O, multe vieți. Multe.

D: Au fost doar vieți normale?

T: Normale. Unele vieți sunt foarte bune. Unele vieți au fost foarte protejate. Dar în alte vieți am fost traumatizată și nu am vrut să mai vorbesc cu nimeni.

D: Deci a trebuit să experimentezi multe lucruri. Nu ai fost întotdeauna într-o poziție în care puteai afecta în mod dramatic oamenii. (Nu) Deci când ai făcut acea greșeală, a trebuit să continui să te întorci pe Pământ în corpuri fizice.

T: Am revenit... destul de des, în perioade de timp diferite.

D: Dar acum se pregătește ceva foarte important. Crezi că ești gata să participi?

T: Întotdeauna mi-am dorit să o fac singură, până de curând. Acum nu mai știu. Simt că am nevoie de cineva care să mă impulsioneze. Cineva cu care să mă pot consulta, care să lucreze alături de mine.

D: Poți ruga pe cineva să vină să vorbească cu tine, înainte să iei o decizie?

T: Am rugat pe cineva. Nu îi cunosc numele. E cu mine de mult timp. Îl cunosc și nu îl cunosc. Nu îi văd fața, dar îi simt prezența.

D: Ce îl întrebi?

T: Vreau să devină fizic... să coboare aici. Mi-am petrecut toată viața vorbind în capul meu... fără să primesc răspunsuri. Vreau pe cineva cu care să relaționez. Oare va coborî? Nu-mi pasă cum o face, vreau doar să vină să vorbească și să fie cu mine.

D: Ca să nu fii singură. (Da) Ți-au spus cum trebuie să influențezi oamenii, cum să ajuți cu această schimbare?

T: Să fiu eu însămi. Credeam că va fi mai complicat. Ei cred că o pot face.

D: Deci principalul lucru este să fii pe Pământ când se întâmplă toate astea? (Da) Ai spus că mulți oameni vor merge într-o direcție diferită.

T: Depinde cu ce ești acordat. Unde ești conectat? Ce anume vrei? Cine crezi că ești? Aceste întrebări te vor conduce în direcția în care trebuie să mergi. Dacă înțelegi ce e acolo și cine ești tu. Dar oamenii încă nu par a înțelege. Sunt încă închiși. Nu îi poți face să vadă. Indiferent ce ai face, nu poți face oamenii să vadă.

D: Dacă ai vorbi cu ei, le-ai arăta ce trebuie să vadă?

T: Le-aș spune că ei nu sunt doar trupul fizic. Nu sunt cine cred ei că sunt, atunci când se uită în oglindă. Că sunt orice își pot imagina. Că fac parte dintr-o viață complet diferită de cea pe care ți-o prezintă Pământul, atât de individualizat, atât de separat, atât de divizat. Trebuie să mergi acolo, dar după aceea trebuie să revii sus. Dar ei nu se întorc unde ar trebui. Rămân individualizați. Ei cred că sunt un individ, când de fapt sunt din nou împreună. Nu pot explica.

D: Ei se văd ca un individ.

T: Se văd separați. Așa mă simt și eu, mă simt ruptă de ceea ce ar trebui să fac. Deci am și eu acest lucru în mine.

D: Deci ar trebui să le arăți oamenilor că nu sunt doar indivizi separați?

T: Asta vreau să fac. Să le arăt că toți faceți parte dintr-un întreg. Dar nu știu cum să o fac.

D: Cum ai venit pe Pământ, pentru a contribui la schimbare?

T: Îmi amintesc că am coborât ca un walk-in (cel ce intră) pentru o perioadă scurtă de timp. Cred că am fost în corpul unui bărbat din Anglia. Lucrez mult de cealaltă parte cu cei care trec dincolo, dar au idei fixe și uneori durează mult timp până când își dau seama unde sunt. Era pe vremea războiului... când au murit atât de mulți oameni. Confuzia le mărește frica, atunci când trec dincolo.

Le este greu să se găsească pe sine. Fără trup, copleşiţi de o frică grea şi densă, le este greu să afle cine sunt. Şi este nevoie de mult timp de cealaltă parte, pentru a depăşi aceste lucruri. M-am gândit că aş putea ajuta de pe Pământ şi am făcut-o. Am preluat trupul timp de... nu ştiu, trei luni. Sufletul iniţial a decis să îşi părăsească trupul. Nu a putut suporta moartea. Nu suporta să vadă moartea. Dar eu am vrut să fac asta. Am vrut să văd dacă pot face o diferenţă de pe Pământ, să ajut oamenii să treacă dincolo. Pe unii i-am ajutat, pe alţii nu, aşa că m-am întors din nou acolo. M-am întors şi am coborât aici ca persoană fizică, pentru a continua. — Am vrut să fiu o lumină, un ajutor, un fel de interpret. Nu ştiam exact cum voi face asta, dar am vrut să fiu aici pentru transformările care vor urma.

D: Acum ai decis să intri în corpul care a devenit Tonya? (Da) De data asta ai venit ca bebeluş.

T: Da. Părinţii mei erau oameni buni. Erau oameni blânzi. Mi-au dat spaţiul de care aveam nevoie. Oportunitatea a fost disponibilă la momentul respectiv, şi eu mă grăbeam. Lucrurile începeau să se precipite. Tot mai mulţi oameni erau conştienţi de OZN-uri. M-am gândit că e începutul venirii lor, dar nu a fost aşa.

D: (Râde) Niciodată nu este, nu-i aşa?

Tonya a fost una din acele persoane rare care îşi amintesc totul de la naştere şi din copilărie. De obicei, aceste amintiri foarte timpurii din cealaltă parte şi de la naştere etc. sunt uitate atunci când cineva intră în corpul bebeluşului. Părinţii ei nu au descurajat amintirile, ba chiar au încurajat-o să îşi amintească şi să vorbească despre ele.

T: Am uitat unele vieţi, dar cele pe care mi le amintesc au de a face de obicei cu oameni pe care îi cunosc în această viaţă. În câteva din vieţile mele, am avut prieteni pe care îi am în această viaţă. Am reuşit să îi identific. Nu am uitat, pentru că nu am vrut să mă desprind. Am vrut aceste lecţii. Am vrut să rămân conectată cât mai mult şi se pare că am reuşit să o fac.

D: Crezi că ajuți la influențarea oamenilor?

T: Nu îmi dau seama în ce măsură. Uneori reușesc, alteori nu.

D: Îți dai seama că se întâmplă ceva pe Pământ, acum că ești aici?

T: Da. Simt schimbările. Mulți oameni o simt. Nu sunt singura. Mulți oameni știu că se întâmplă ceva. Multe lucruri se schimbă. Vreau să fac parte din asta. Simt că îmi lipsește ceva.

D: Ce vrei să spui?

T: Mă simt atât de închisă. Mă simt strânsă și închisă. (Are o senzație de disconfort) Știu că mai sunt și alții ca mine aici. Dar unde sunt? (Plânge) Unde sunt? De aceea mă simt închisă. Nu știu unde sunt ceilalți.

Am decis să chem SC-ul și l-am întrebat de ce a ales să îi arate Tonyei aceste informații.

T: Ea simte că este acolo. Dacă simți că ești acolo, asta vezi. Nu mai pierde timpul. Condensează-l și termină.

Am întrebat care este scopul ei în această viață, dar SC a spus că nu era momentul potrivit ca să știm. Va afla mai târziu. „Este nerăbdătoare. De aceea a avut o viață atât de grea. E nerăbdătoare să facă treaba. Ea face lucruri. Mai mult decât știe. Uneori credem că nu facem nimic.” Nu au vrut să îi dea niciun sfat, în acel moment. „Continuă ceea ce faci. Vor veni și răspunsurile pe care le caută. Vor veni la ea cărțile de care are nevoie și locurile în care trebuie să meargă. Vor veni, dacă trebuie să facă asta. —Vor fi schimbări. Va fi fericită. Va fi mulțumită de schimbări. Mai este puțin timp. În anii Pământului pare o veșnicie, dar nu mai e mult. Totul se va schimba în lume... vor fi schimbări rapide. — Există transformări vibraționale care vor schimba atitudinile și mințile oamenilor. Din

păcate slăbiciunile vor deveni mai puternice, dar şi punctele lor forte se vor accentua. Creşterea vibraţiei va accelera ceea ce este în oameni şi totul va fi exacerbat, exagerat. Seamănă foarte mult cu moartea. Locul de unde vibrezi poate fi moartea, sau moartea corpului este locul unde mergi."

Când oamenii mor şi trec în lumea spiritului, ei pot merge doar în locurile care se potrivesc cu vibraţia lor. Există diferite niveluri de învăţare, în funcţie de dezvoltarea ta. Întotdeauna speri că vei reveni măcar la aceeaşi vibraţie pe care ai avut-o. Nu vrei să fii nevoit să cobori la o frecvenţă inferioară şi apoi să urci iar. Dar nu poţi merge niciodată mai sus de nivelul tău de vibraţie. Am presupus că SC făcea o comparaţie între ceea ce se întâmplă la moartea cuiva cu trecerea la vibraţia echivalentă din lumea spiritului, şi transformările planetare. Acesta este unul dintre motivele pentru care oamenii foarte negativi nu se vor putea muta pe Noul Pământ. Ei nu îşi pot schimba vibraţia atât de repede. Este un proces gradual.

D: Sunt multe locuri în care poţi merge pe cealaltă parte, nu-i aşa?

T: Da. Unii merg singuri, alţii în grupuri.

D: Nu poţi merge niciodată undeva, dacă nu vibrezi la acea frecvenţă. Este corect?

T: Da, şi asta se va întâmpla şi aici. În acest moment vin pe Pământ aceste vibraţii, iar unde sunteţi, cine sunteţi şi cum vibraţi va afecta ceea ce vi se întâmplă şi locul unde veţi merge.

D: Ai spus că unii oameni vibrează la o frecvenţă mai joasă?

T: Aceştia trec prin momente grele.

D: Cu o frecvenţă negativă?

T: Da. Iar asta este trist, pentru că este inutil.

D: Nici nu vor şti ce se întâmplă.

T: Nu. (Oftează adânc, cu regret)

D: Acest lucru va afecta Pământul în planul fizic?

T: Da. Cu cât Pământul va reacţiona mai negativ... transformările vor fi mai violente... iar asta este atât de inutil.

D: Ce fel de transformări fizice se vor produce? Mi s-a spus că vor fi multe catastrofe. Este adevărat?

T: Da... încet, dar vor continua. Pământul se va curăţa. Trebuie să o facă. Ştii asta. Are o viaţă proprie. Este adevărat. Pământul preia toate transformările, inclusiv transformările fiecărui om care trăieşte în sistemul său. Şi acel sistem... fiecare sistem... va reacţiona în felul său.

D: Cei care vibrează la un nivel pozitiv... cum se va schimba viaţa lor?

T: Dacă există moartea corpului, va fi o senzaţie de uşurare. O lumină... voalul va fi mai subţire. Nu va fi ceva înfricoşător pentru ei. Se vor regăsi cu uşurinţă de cealaltă parte. Unii vor fi duşi în alte locuri. Atât de multe situaţii diferite... unii vor rămâne pe Pământ. Unii vor supravieţui... nu mulţi... dar cei care nu vor supravieţui şi încă sunt negativi... (Oftat adânc)... se vor regăsi în partea negativă a Pământului. – Este o schimbare, aşa cum am spus; se vor schimba multe aspecte. Va fi şi o latură întunecată. Va fi şi o latură de lumină. Va fi şi o latură în afara Pământului. Va fi şi o latură dimensională. Sunt atât de multe schimbări diferite care se vor întâmpla. Este ca o explozie de stele. Încă mai există materie. Există toată acea energie. Există energie fierbinte şi ceva energie rece. Atât de multe niveluri diferite.

D: Se pot întâmpla multe lucruri, în funcţie de vibraţia noastră diferită? (Da) Am auzit că cei care au creat negativitatea vor merge în partea negativă? (Da) Iar alţii dintre noi vor merge în altă parte?

T: În planul fizic sau în spirit. Corpul poate muri.

D: (Ştiam că vorbeşte despre Noul Pământ.) Mi s-au spus atât de multe, dar e confuz.

T: Da, e confuz. Este confuz şi pentru noi, pentru că există atât de multe posibilităţi diferite. Depinde de câţi oameni sunt conştienţi în momentul

tranziţiei. Asta va determina ce fel de viaţă va fi mai răspândită.

D: Mi s-a spus că sunt mulţi oameni ca Tonya, care au venit să ajute la aceste transformări. (Da) Ea contribuie mult doar fiind aici, nu-i aşa?

T: Da. Cei tineri sunt diferiţi de cei vechi. Din păcate, cei vechi se află încă în poziţii care dăunează nu doar Pământului, ci şi sufletelor oamenilor.

Mai departe am trecut la întrebările ei. Unele din ele au fost omise, pentru că nu sunt relevante pentru această carte. „Ea simte că a avut contact cu extratereştrii. Poţi să-i spui ceva despre asta?”

T: Ea a fost un aşa-numit extraterestru gri, nu din cei mici... unul din marii cenuşii.

D: Cunosc diferenţa dintre cele două categorii. (Da) A ştiut de la o vârstă fragedă că a avut contact cu ei.

T: Da. Ei au luat adesea contact cu ea; şi ea a luat contact cu ei.

D: De ce au contactat-o?

T: Aveau lucruri de făcut.

D: Ce fel de lucruri?

T: Nu putem spune în acest moment. (Zâmbea, aşa că ştiam că nu poate fi ceva rău) Experienţe care se ocupă de viitor.

D: O mai contactează şi acum?

T: Oh, da... nu atât de mult în afara corpului. Comunică în gând. Vor continua să fie în contact cu ea. Ei spun: „Ne vom întoarce la tine, în final”.

D: Ce înseamnă asta?

T: Ne vom întoarce pentru ea, în final. (Râde)

D: Ca să o ajutaţi când se pregăteşte să treacă dincolo?

T: Nu putem spune în acest moment. (Zâmbeşte)

D: Am descoperit în munca mea cu extratereştrii, că sunt oameni buni, pozitivi.

T: Oh, da.

Indiferent cum am încercat să reformulez întrebările, nu mi-au oferit mai multe informaţii. Au spus doar că va şti la momentul potrivit.

O problemă de natură fizică: Uneori are o problemă cu zahărul din sânge, pentru că nu mănâncă atunci când trebuie sau mănâncă prea mult, când o face. Nu e foarte grav, dar ar trebui să fie conştientă de această problemă.

D: Ce se întâmplă când nu mâncăm la orele când trebuie să o facem?

T: Îţi stresează corpul... te obosește mai mult, te face mai deconectată... iese prea mult și nu revine suficient.

D: Ce vrei să spui? Cum adică – iese prea mult și nu revine suficient?

T: Uneori are tendința să nu revină complet în corp.

D: Vrei să spui că asta se întâmplă în mod constant în timpul zilei?

T: Nu, noaptea, apoi când se trezește. – Dacă nu mănânci când trebuie... apare o tensiune în organism, mai ales când faci anumite tipuri de muncă fizică, spirituală sau mintală. Afectează nivelul zahărului din sânge. Ea mănâncă neregulat. Corpul este puțin confuz și asta face ca mintea să fie puțin confuză.

După cum am spus, ea stă în afara corpului mai mult decât majoritatea oamenilor. Încă mai funcţionează, dar trebuie să aibă grijă.

Mesaj: Ea știe că nu este niciodată singură și este întotdeauna acceptată. Știe cine este... dar nu are răbdare. În multe vieți i-a lipsit răbdarea. Răbdarea este atât de necesară, atunci când lucrurile nu depind doar de o singură entitate. Ea știe acest lucru, dar vrea să grăbească lucrurile. Ea nu poate grăbi lucrurile. Poate ajuta la schimbarea lor, dar nu le poate grăbi.

Energia

Capitolul 25

ENERGIA ROZ DE PE PLANETA DE CRISTAL

Când Anna a intrat în scenă a plutit până la o „stea”, cum a numit-o ea. Când a ajuns la suprafață solul era destul de stâncos, cu mari formațiuni de cristale. Erau cristale uriașe, clare, frumoase, care formau un munte. „Sunt mari... mai mari decât mine. Atmosfera este albastră, iar solul este albastru ca cerul. Sunt grupuri de cristale mari, cu cristale mici amestecate printre ele. Sunt așezate pe o suprafață plată, albastră. Totul pare a fi de nuanță albastră. E un lanț de munți de cristal, iar în fața mea solul e plat și albastru.” Am întrebat-o cum își percepe corpul și a spus că este transparent. „E foarte frumos și limpede, nu e alb, este transparent. Am o structură roz, care este înconjurată de o piele transparentă și strălucitoare, de culoare pastelată. Mâinile îmi sunt roz și există o linie roz care urcă pe braț până în piept, unde se face și mai mare, apoi coboară în jos, prin picioare. Știu că am brațe și picioare, dar îmi este greu să le văd.”

D: Rozul care trece prin corp e un sistem circulator?

A: Așa pare a fi, da. Se poate vedea prin piele și sunt transparentă și ușoară.

D: Cum este fața ta? Cum o percepi?

A: Cred că nu am păr. (Chicotește) Îmi simt fața și e puțin diferită. Ochii sunt altfel. Sunt așezați mai spre părțile laterale ale capului. Nasul e altfel și nu cred că am urechi.

Deși corpul arăta ciudat, se simțea confortabil în el, iar locul plin de cristale i se părea foarte familiar. „Simt albastrul. Este o senzație mătăsoasă ca nisipul de pe

pământ, care este albastru. Și în timp ce stau în picioare, simt că ceva din pământ iese prin picioarele mele și se conectează cu ceea ce este roz, înăuntrul meu. Energia intră prin tălpi, unde ating pământul. Se simte minunat. Se simte corect. E ceva familiar. Cred că ar trebui să circul prin zonă. Vreau să aflu mai multe despre ce e aici. Văd ceva înfășurat în jurul zonei centrale a acestei mase albastre. Nu este nisip. Este mătăsos, seamănă cu mătasea. Dar e mai conectat decât ar fi o bucată de mătase. Nu e solid. Când îmi mișc picioarele, se mișcă. Picioarele mele sunt transparente."

În timp ce se uita în jur, a devenit conștientă de ceva. „Sunt alții la stânga mea, în fața munților, în fața acestor cristale. Sunt alții care se uită la mine."

D: Alte ființe ca tine? (Da) Deci nu ești singură acolo?

A: Nu, nu sunt singură. Ei stau la oarecare distanță și se uită la mine. Sunt aproximativ opt ființe.

D: Recunoști aceste ființe?

A: Da, sunt la fel ca mine.

D: Deci sunt ființe pe care le cunoști?

A: Da. Văd pe cineva care mă observă care pare... Oh! Rozul se luminează. Cred că este un salut. Un „Salut" interior. Simt că este un... el. Și simt că și eu mă luminez. Am un sentiment de fericire. El vine spre mine. Vrea să mă aducă lângă ceilalți. Ne deplasăm pe solul albastru. Nu avem haine sau încălțări, dar asta se simte firesc. Se ține de brațul meu stâng și mergem bucuroși. Nu îmi dau seama dacă zâmbește dar știu că este fericit, pentru că înăuntru este roz strălucitor. Sunt fericită. (Râde) Mergem la ceilalți, care stau în fața unei clădiri pătrate. Arată ca o casă cu doi stâlpi albi în centru... nu, sunt două cristale mari în centru. Acum mă uit la ceilalți și toată lumea se luminează. Simt că devin mai strălucitoare decât oricare dintre ei. (Chicotind) Simt că mă aflu acasă! Este un sentiment minunat! Am fost plecată, iar acum m-am întors și ei îmi urează bun-venit. Mai sunt și alții care vin din stânga. Sunt cei opt, pe care îi cunosc foarte bine.

D: Vor să te ducă în clădire?

A: Cred că asta vor să facă. Ei nu vorbesc. Rozul din noi se aprinde şi ne salutăm astfel unul pe celălalt.

D: Comunicaţi în acest fel, mai degrabă decât prin cuvinte?

A: Da. Simt bucuria foarte, foarte puternic şi partea de aici (partea din mijloc a corpului) este pur şi simplu strălucitoare. — Intru şi mă uit la aceşti stâlpi, la aceste cristale situate de fiecare parte a intrării. Nu ştiu cât de înalte sunt, cred că au o înălţime de patru, cinci metri... sunt drepte, nu e un conglomerat de cristale, ca munţii.

Când a intrat în clădire, pământul părea să coboare în pantă, în adânc. „Parcă aş fi într-un titirez care se roteşte... ca un tobogan. Stau pe marginea acestei pante, iar el este cu mine ţinându-mă de braţ. Şi ceilalţi sunt acolo. Nu sunt sigură dacă ar trebui să alunec pe acest tobogan. (Chicoteşte) E argintiu şi maro şi ajunge într-un punct unde nu este prea mult spaţiu de manevră. El mă îndeamnă să alunec. Dar vreau să mă asigur că vine cu mine. — Da, vine. Uau! Ne-am dat drumul şi am alunecat. Am crezut că vom rămâne blocaţi, dar era o gaură în mijloc prin care să aluneci. Am alunecat la vale şi a venit şi el după mine. (Râde) Acum suntem amândoi aici.

D: Unde e aici?

A: Este din nou albastru. Simt că îmi vorbeşte, deşi nu îl aud. „Vino... vino la mine. Totul este în regulă. Sunteţi bineveniţi."

D: Întreabă-l unde sunteţi.

A: O sală? Nu ştiu ce fel de sală. El mă conduce înăuntru. Sunt mulţi alţii aici. Cred că suntem sub clădirea din care am alunecat. Sunt mulţi alţii aici. Toţi arătăm la fel. Încep şi ei să se aprindă. Este un grup mare. Îmi urează bun-venit. (Începe să plângă încet) Sunt aşa de mulţi că nu-i pot număra. Este o sală mare şi rotundă.

D: Întreabă-l: „Ce este locul ăsta?”

A: Cred că trebuie să întreb pe altcineva. Toţi spun că m-am întors. Par entuziasmaţi. Sunt mulţi aici, am să întreb pe cineva. — Acum ne luăm cu toţii de mâini. Împărtăşesc totul cu ei prin mâini; transmit totul mai departe celor pe care îi ţin de mână şi merge mai departe, de la unul la altul.

D: Ce împărtăşeşti?

A: Totul... totul... ei au acces la toate lucrurile roz din mine, la energia care mă face ceea ce sunt. Pot să le dau asta prin mâinile mele. De asemenea, le transmit gândurile şi sentimentele mele. Îi văd pulsând într-un cerc mare. Ne ţinem de mână. Îl ating pe cel de alături de mine şi el îl atinge pe cel de alături de el şi aşa mai departe.

D: Împărtăşesc şi ei cu tine?

A: Nu chiar acum.

D: Acum primesc împărtăşirea ta ?

A: Da, împărtăşim. Asta mă face să mă simt bine. Energia mea are informaţii pe care le transmit.

D: Ce vor face ei cu informaţiile?

A: Le vor păstra pentru a învăţa... Oh, învaţă din asta. Vor să cunoască greşelile, să afle ce fel de greşeli s-au făcut, ca să le poată evita.

D: Greşeli pe care le-aţi făcut?

A: Greşelile pe care le-am văzut la alţi oameni.

D: Deci nu sunt neapărat greşeli pe care le-ai făcut, ci doar le-ai văzut la alte persoane?

A: Da. Ei caută ceva la scară mare. Nu doar greşelile mele personale... greşelile planetei. Ei nu vor să facă aceleaşi greşeli pe care le-am văzut eu. Ei nu vor să facă greşeli care să dăuneze acestui loc.

D: Nu vor să facă rău locului unde sunteți? Vă aflați pe altă planetă?

A: Sunt pe o stea și am studiat greșeli mari, ca cele care duc la cataclisme. Ei vor să știe cât mai mult posibil despre acest subiect, pentru a evita aceste greșeli. Ne aflăm într-un loc foarte liniștit și frumos, plin de lumină și albastru.

D: Te referi la greșeli care s-au făcut pe Pământ? (Da) Atunci ei știu că ai venit de pe Pământ, unde ai văzut multe lucruri.

A: Da. Am fost de multe ori pe Pământ. Am stat acolo multă vreme.

D: Dar ai spus că acest loc este casa ta.

A: (E tristă) Este acasă. Pot să simt asta.

D: De ce ai plecat, dacă era un loc atât de frumos?

A: Am vrut să ajut. Suntem atât de mulți, dar toți suntem conectați, suntem una. Și energia roz care este în interiorul nostru este conectată. O împărtășim unul cu altul, în timp ce ne ținem de mână.

D: Dar ai decis să părăsești acel loc frumos și să vii pe Pământ?

A: Da. Am vrut să ajut. Nimeni nu vrea să facă aici aceleași greșeli care s-au întâmplat pe Pământ, să perturbe această pace. Acest loc trebuie să rămână așa.

D: Pare a fi un loc frumos, unde nu se fac greșeli.

A: Este. E un loc foarte frumos și nimeni nu simte că se va întâmpla ceva. Cred că a fost ideea mea să merg pe Pământ. Am vrut să le aduc asta în dar.

D: Ți-a spus cineva să mergi?

A: Nu, dar m-au susținut. Împărtășim informațiile prin această zonă (face semn spre abdomen). Împărtășim un sprijin.

D: De unde ai știut că Pământul are nevoie de ajutor?

A: Cristalele pot transmite semnale.

D: Deci au primit semnale de pe Pământ?

A: Nu. Cristalele pot transmite semnale, dar nu, nu de pe Pământ. S-a transmis un semnal din altă parte.

D: Dar te-ai hotărât să pleci. Au vrut și ceilalți să meargă?

A: Nu... nu. (Râde) Iar asta e destul de greu. Știu că totul va fi bine aici. Totul va fi la fel. Ei mă susțin. Nu îmi fac greutăți. Sunt foarte apropiată de unul din ei și despărțirea va fi foarte grea.

D: Ai spus că ai trăit multe vieți pe Pământ?

A: (Cu tristețe) Sunt pe Pământ de foarte mult timp.

D: Dar nu ai putea pur și simplu să trăiești acolo o viață, apoi să te întorci acasă să raportezi?

A: Nu, este prea departe. Am ajuns pe Pământ cu ajutorul cristalelor.

D: Ce vrei să spui?

A: Cristalele au reușit să transforme rozul într-o lumină albă strălucitoare constantă. Și energia mea a început să se schimbe. Cristalele m-au ajutat să fac asta.

D: Deci energia a călătorit?

A: Nu. Solul albastru energizează, dar poate și să extragă energia. Energia roz mă umple. Sunt tulbure dar translucidă... și strălucitoare când dispare rozul.

D: Deci doar o parte din tine a mers pe Pământ? Asta vrei să spui?

A: Da. Mi-am lăsat energia interioară acolo, și am fost umplută cu ceva diferit.

D: Iar când ai ajuns pe Pământ, ai decis să trăiești multe vieți acolo?

A: Da, a trebuit. Am vrut să mă asigur că nu suntem la fel de complicați, că nu va fi niciodată așa. Dar acum văd că nu acesta a fost adevăratul motivul pentru care m-am dus acolo, pentru că nu se putea întâmpla așa ceva aici.

D: Explică mai bine.

A: M-am dus acolo pentru a ajuta. Am început să adun informaţii despre Pământ şi am început să cred că stocam aceste informaţii pentru a ajuta la salvarea planetei mele, astfel încât să nu devină un dezastru cum a devenit Pământul, dar nu era necesar să fac asta. Nu acesta era scopul. Nu ştiam că fac asta, dar am făcut-o oricum. Scopul a fost de a ajuta.

D: Scopul real a fost acela de a ajuta oamenii?

A: De a ajuta planeta... Nu neapărat oamenii. Planeta.

D: Ai spus că ai lăsat acasă cea mai mare parte a energiei tale? (Da) Mai ai acces la acea energie, dacă ai nevoie de ea? Mai eşti conectată la ea?

A: Da, este încă acolo. Am devenit o cochilie de lumină care a călătorit şi a venit aici, dar da, încă mai este acolo. Mai apelez la ea. Va fi mereu acolo, în caz că am nevoie de ea.

D: Când ai venit pe Pământ şi ai avut atâtea vieţi, se presupunea că toate ar ajuta planeta?

A: Trebuia să ajut. Acesta este motivul pentru care am venit pe Pământ... ca să ajut. Am început să adun evenimente negative pentru a le aduce înapoi, dintr-un motiv oarecare. La un moment dat am început să adun informaţii despre cataclisme şi alte lucruri care nu vreau să se întâmple acasă. Am adunat aceste informaţii în interiorul meu, dar nu trebuie numaidecât să le duc înapoi la ei.

D: Deci dintr-un motiv oarecare ai început să strângi informaţii despre evenimentele negative, mai degrabă decât despre cele pozitive?

A: Nu numai lucruri negative. Fără să ştiu, încercam să adun aceste informaţii pentru a le aduce înapoi, pentru că văzusem lucrurile groaznice care s-au întâmplat aici şi nu voiam să se întâmple vreodată aşa ceva acasă. Aşa că am început să adun lucruri despre care credeam că vor ajuta, ca să nu se întâmple niciodată aşa ceva. Dar nu avem nevoie de nimic din toate astea. Toţi suntem una. — Am fost plecată multă vreme. Cunosc multe evenimente traumatizante şi m-am temut că s-ar putea întâmpla acasă. Aş zice că asta s-a întâmplat la nivel celular inconştient. Teama era acolo, fiindcă am văzut atât de multe morţi.

D: Dar ai avut şi multe experienţe pozitive? (Da) Nu ai experimentat doar lucruri negative.

A: Nu, și astea sunt în mine. Am împărtășit totul cu ei.

Am crezut că e timpul să aduc sesiunea înapoi la Anna. „Știi că vorbești acum printr-un corp uman?”

A: Da, dar mă văd în altă formă.

D: Ai trecut prin multe alte vieți. De ce te-ai hotărât să intri în trupul Annei?

A: Era momentul potrivit și am profitat de ocazie pentru a reveni. S-a întâmplat destul de repede. Era momentul potrivit.

D: De ce e atât de important să fie momentul potrivit?

A: Știam că trebuie să mă nasc exact în acest moment. Ora trebuie să fie exactă, atunci când te întorci pe Pământ. Momentul exact, iar momentul meu exact a venit foarte repede, după ce am părăsit ultima viață.

D: Deci ai părăsit o viață și ai intrat direct în alta? Au fost aproape una de alta?

A: Da. Nu mi-am luat timp să mă odihnesc.

D: De obicei e bine să te odihnești între vieți, nu-i așa?

A: Da, mai ales dacă ai avut o experiență traumatizantă. Dar am vrut să revin. Trebuia să prind momentul potrivit pentru că voiam să fiu eu. Am vrut să ajut oamenii acum.

D: A fost o decizie rapidă?

A: Știam ce vreau și eram pregătită.

D: Dar Anna a avut momente dificile în această viață, nu-i așa?

A: Da. A avut lecții de învățat. Ceva diferit. În această viață am venit să mă

concentrez pe oameni, nu pe planetă.

Anna lucrase în spitale ca asistentă medicală, având grijă de oamenii care mureau. Dar la un moment dat a încetat să facă asta. „A fost prea mult, prea greu sau de ce?”

A: A început să nu-i mai pese. Nu mai reușea să îi susțină și să aibă grijă de ei, când treceau dincolo. Și nu voia așa ceva.

Devenise confuză și nu mai știa ce trebuia să facă. Acest lucru a cauzat probleme fizice. Știam că SC a intrat fără a fi invitat, așa că l-am rugat să o sfătuiască pe Anna. „Trebuie să se vindece... Să se apropie de familia ei, de ceilalţi oameni. Dar în primul rând trebuie să se vindece ea, înainte de a-i putea vindeca pe ceilalți. Trebuie să înceteze să se mai lase atrasă de evenimentele negative. Nu e nici o problemă cu planeta ei. Nu e nici o problemă cu casa ei. Vor fi bine. Trebuie să renunțe la teama că va fi ceva în neregulă acolo. Ea vine din locul acela frumos, plin de cristale. Trebuie să învețe cum să acceseze energia cristalelor. Va putea face asta, dacă vrea.” Anna locuia cu copiii, în casa mamei ei. I s-a spus să rămână acolo deocamdată. „Se află într-un loc unde își poate dezvolta aceste abilități, fără ca negativitatea lumii să se hrănească din ea.”

Pentru că SC a spus că trebuie mai întâi să se vindece, i-am cerut să se uite în interiorul corpului și să vadă ce probleme găsește acolo. Medicii găsiseră multe lucruri rele. S-a concentrat mai întâi pe inima Annei. „Există o zonă majoră în mijlocul inimii, care are dificultăți cu fluxul sanguin. Ea și-a pierdut inima când a încetat să ajute oamenii să treacă dincolo. Trebuie să fie conștientă de acest lucru. Trebuie să își amintească asta.” SC a spus că îi poate repara inima și a început să lucreze la ea. „Concentrăm energia în centru. Se simte ca și cum am apăsa. Există o supapă. Centrul inimii este deschis. Supapa lasă sângele să curgă fără control. Împingem energia în jos, pentru a vindeca defectul. Supapa nu se poate închide singură.” Anna a început să respire profund. „Sângele a curs

înainte și înapoi din inimă, și partea de jos a inimii a devenit mai mare decât partea de sus. Acum se închide bine și sângele nu va mai curge necontrolat. S-a reparat. Defecțiunea nu a fost atât de mare încât să nu se revină la dimensiunea normală."

Am întrebat despre creierul ei. Medicii au spus că e ceva în neregulă acolo. SC s-a uitat și a văzut că existau zone în care s-a format țesut cicatricial. Fusese cauzat de fluxul de sânge din inima ei. „Nu este afectată nici o parte majoră a creierului. Țesutul cicatricial nu ar trebui să creeze nici o problemă. Nu va interfera cu nici un plan din viitor."

D: Poți îndepărta țesutul cicatricial? Te-am mai văzut făcând asta.

A: Încercăm. Lucrăm colectiv. Uneori țesutul cicatricial se desprinde. Asta încercăm. Țesutul cicatricial din creier trebuie dizolvat. Nu a produs nici o defecțiune care să interfereze cu ceva. Are un creier bun. Totul este funcțional. Nu trebuie să își facă griji pentru creier. – A simțit nevoia să se vindece, dar nu și-a folosit resursele naturale pentru a face acest lucru. Ar trebui să folosească cristalele. Poate vorbi cu ele, le poate pune întrebări în mod direct. Are acces la toate cunoștințele despre asta. Le poate obține de acolo de unde provine ea. Toate aceste informații sunt deja acolo. Poate întreba și va ști instantaneu. Când va ține în mână cristalele, va ști.

Anna venise cu o listă lungă de probleme fizice. Avea dureri în șolduri și picioare. Știam ce va spune SC, dar am vrut să primească sfaturile de la el.

A: Ia prea multe medicamente. Vindecarea va continua. Nu va mai simți acest disconfort. Trebuie să meargă înainte. Nu va mai avea nevoie de medicamente pentru durere, atâta timp cât merge în direcția corectă și folosește pietrele și cristalele. A stat închisă destul de multă vreme. Greața se datorează faptului că îi este silă de ea însăși. Îi este silă de ceea ce a devenit. Greața și durerile și alte

lucruri neplăcute, sunt înghiontiri de la noi. Ea şi-a pierdut calea şi avea nevoie disperată de ajutor, pentru a o regăsi. Restul corpului este bine. (Avea chisturi pe ovare.) Acum că a dat naştere noului ei scop, va şti că poate contacta energia pe care a lăsat-o acasă, care îi va da răspunsurile. Şi-a creat singură depresia. Va trebui să renunţe treptat la medicamentele pentru depresie, pe măsură ce va fi gata să îşi îmbrăţişeze noua misiune. Când va face asta, pastilele vor dispărea. Pastilele pentru depresie sunt singurele care trebuie eliminate treptat. Ar fi bine să înceteze să mai ia celelalte medicamente. Tiroida nu este o problemă. Este bine. E gata să vorbească şi să asculte, astfel încât poate înceta să mai ia pastila pentru tiroidă.

D: Mereu ezit să le spun oamenilor să nu mai ia medicamente.

A: Dacă preferă aşa poate renunţa la ele treptat, dar e bine să se oprească. Nu trebuie să se întoarcă la doctori. Ei nu fac decât să înrăutăţească lucrurile şi îi creează o stare negativă. O fac să vorbească despre lucruri negative. Ea trebuie să vorbească despre lucruri pozitive.

D: Când am început sesiunea, de ce nu ai dus-o într-o viaţă trecută?

A: S-a dus la Stea. Avea nevoie de împământare. Avea nevoie să îşi revadă locul de baştină şi să ştie că totul e bine acasă. Întoarcerea acasă a creat în ea un sentiment de siguranţă de care avea nevoie de mult timp. Începuse să aibă îndoieli.

Anna avea o întrebare despre o experienţă neobişnuită cu extratereştrii sau cu un tip neobişnuit de fiinţe. Ea şi câţiva prieteni văzuseră fiinţele venind spre ei pe un câmp, noaptea.

A: Ea a fost într-un loc care este vizitat frecvent de unii dintre noi. Este un loc de vindecare. Este un loc de unde luăm mostre. Am venit aici, adică ei au venit. Eu nu sunt unul dintre ei. Am venit aici să luăm mostre. Ea şi prietenii ei s-au întâmplat să fie acolo. Aşa că ne-am schimbat forma şi am aşteptat să plece.

D: Am bănuit asta, pentru că ea a spus că a văzut mai întâi un alt tip de ființe care și-au schimbat forma... pentru a nu fi înfricoșătoare? (Da) Ea și prietenii ei nu trebuiau să fie acolo?

A: Nu. S-au întâmplat să meargă acolo taman atunci.

D: Ce fel de mostre au luat?

A: Luau probe de apă. Izvoarele acelea coboară sub pământ și curg în subteran mulți kilometri. Ei luau mostre din rocile care se află în adâncul pământului. Ei caută locuri cu anumite lucruri pe care le folosim cu toții. Este un loc din natură unde mergem destul de des. În zona aceea se găsesc multe lucruri sub pământ.

D: Știu că în trecut au luat mostre din oameni, pentru a vedea cum funcționează corpul. E adevărat?

A: Da, dar asta nu se face niciodată cu intenții rele. Este doar frica. Nu e nimeni aici care să vrea să facă rău. Nu se poate așa ceva. Nu avem voie. Nu avem voie să facem rău. Singurele ființe pe care le vei întâlni sunt cele care te monitorizează, ca să vadă dacă ești bine. Când intri în stare de transă te putem vindeca fără durere și de multe ori trebuie să luăm oamenii pentru a-i vindeca, pentru că au de făcut o muncă importantă. Și oamenii nu se trezesc. Nu vrem să îi lăsăm să moară.

D: Asta spun mereu: „Ei nu fac decât să aibă grijă de oameni." (Da) Pentru a se asigura că sunt bine aici, când se prind în problemele de pe Pământ. Cum a fost cu Anna.

A: Da, asta se poate întâmpla cu ușurință. Mulți din cei care au venit din locuri diferite, s-au prins și s-au pierdut pe Pământ. Trebuie să-și amintească cine este și unde este casa ei. Asta o va împământa și o va menține într-o stare pozitivă.

Mesajul de despărțire a fost: Amintește-ți să îți amintești. Amintește-ți despre acasă. Amintește-ți că suntem alături de tine. Suntem cu toții aici. Tu simți că ceri și nu primești, dar nu este mereu așa. Noi te auzim. Trebuie doar să asculți și să păstrezi o atitudine pozitivă și deschisă, pentru a putea primi răspunsurile de la noi.

* * *

D: Pot să vă pun o întrebare? (Da) Avem toate aceste furtuni groaznice și tornade, una după alta. Un fenomen meteorologic al naturii.

În anul 2011, s-au experimentat cele mai multe tornade înregistrate vreodată într-o lună şi cele mai mortale. În luna mai, orașul Joplin din Missouri fusese devastat. „Există vreun motiv pentru care sunt atâtea furtuni în acest moment? (în luna iunie 2011)”

A: Da. Pământul se repară singur. Vedeți semne mici acum, dar Pământul va intra în modul de reparare completă. Pământul fizic se va repara, după ce va pleca energia sa.

D: Ce vrei să spui? Cum adică „După ce va pleca energia sa?”

A: Este ca și cum ai fi într-un corp și nu vrei să fii în corpul tău când vei muri. Poți alege să îți părăsești corpul înainte de a se întâmpla asta. Energia Pământului nu vrea să fie aici când se transformă Pământul, după ce trece prin tot procesul de vindecare. Vor avea loc transformări extraordinare, cu dizlocări și durere pentru Pământ. De aceea energia Pământului va pleca într-un alt plan, înainte să se întâmple asta. Nu mai vrea. S-a săturat.

D: Are de a face cu ceea ce mi-ai spus despre Noul Pământ?

A: Acesta este Noul Pământ.

D: Deci va pleca? Întotdeauna le spun oamenilor că Pământul evoluează. Că merge în următoarea sa încarnare. (Da) Deci Pământul se va repara singur?

A: Da. Vor fi tornade. Vor fi cutremure. Va fi complet rearanjat, și Pământul s-a săturat. Pământul nu vrea să mai rămână în această suferință. El va exista în continuare. Dar pur și simplu nu vrea să rămână, pentru că nu ai vrea să rămâi într-un corp care este în agonie când moare.

D: Dar dacă nu va rămâne, nu ar trebui să existe o energie acolo, care să mențină în viață vechiul Pământ? Nu știu dacă folosesc cuvintele potrivite...

A: Energia care pleacă nu intenționează să se întoarcă pe vechiul Pământ. Va fi un loc care poate fi locuit, dar nu va fi cum e Pământul. Acel Pământ va fi o zonă latentă. Nu va mai fi viu.

D: Acea parte a Pământului este pe moarte? (Da) Dar ce se va întâmpla cu cei rămași în urmă în acea parte?

A: Ei vor suferi ceea ce Pământul a decis că nu vrea să sufere. Li se va permite asta. Ei nu vor fi pedepsiți. Nu vor fi judecați. Își vor continua drumul când vor trece dincolo.

D: Mi s-a spus că ei nu se pot schimba suficient de repede, pentru a merge cu Noul Pământ.

A: Nu, nu pot să meargă cu el.

D: Totul e atât de complicat.

A: Așa e. Este un proces pe care Pământul și-l dorește de foarte mult timp. S-a săturat să mai fie agresat. Deci, aceia dintre voi care vor locui pe Noul Pământ, va trebui să fiți blânzi și să aveți grijă și veți face asta, pentru că nu va exista altă cale. Veți purta asta în voi.

D: Deci, de aceea au fost toate aceste furtuni și distrugeri.

A: Acesta e doar începutul. Va fi mult mai rău iar când se va întâmpla, energia Pământului va pleca. Și în acel moment cei care sunt gata să plece, vor pleca cu el. Cei care sunt conștienți, vor merge cu energia Pământului. Vor putea merge. Nu vor rămâne în urmă, atâta timp cât nu generează îndoială și frică. Asta îi va ține în urmă. Simțiți transformarea energiei Pământului. Energia Pământului se accelerează și încearcă să plece. Nu vrea să mai sufere. Facem parte din acel Pământ. Ne pregătim pentru acest Pământ și continuăm să ne accelerăm vibrația,

pentru a merge cu el.

D: Când se va întâmpla asta şi energia Pământului se va muta într-un plan nou, vom observa o diferenţă când mergem cu ea?

A: Da, vom observa o diferenţă. Va fi o energie mai spirituală. Va fi o energie mai uşoară. Va fi mai multă imponderabilitate, nu mai multă negativitate. Nu vor mai fi cutremure, nu vor mai fi tornade. Va fi foarte evident că a avut loc o schimbare.

D: Dar mulţi oameni nu vor fi conştienţi că se întâmplă ceva, nu-i aşa?

A: Cei care rămân în urmă nu vor conştientiza ce înseamnă transformarea. Ei vor suferi cu corpul Pământului.

D: Mi-ai spus odată: „Nimeni nu ştie cu adevărat ce se va întâmpla, pentru că nu s-a mai întâmplat niciodată”.

A: Corect. Pământul a susţinut atât de multe forme de viaţă şi a fost abuzat atât de mult. Este o fiinţă vie la fel ca noi şi a obosit. Este gata să treacă dincolo. Va exista în continuare, dar nu în planul fizic. Toată lumea este entuziasmată şi simpatizează cu Pământul. Toţi cei care au privit, au văzut durerea prin care a trecut Pământul. Toată lumea vrea ca Pământul să tranziţioneze odată cu omenirea, bineînţeles. Toată lumea ar dori să se întâmple cel mai bun scenariu. Cei acordaţi cu Pământul simt că acesta se transformă. Ei vor putea merge cu Pământul, când va face tranziţia.

D: Mi s-a spus că va fi un loc frumos.

A: Da. Nu va mai fi durere pe Pământ... Nu va mai fi durere pentru noi.

D: Dar cred că ne vom continua munca.

A: Da. O vom continua, dar va fi dintr-un punct de vedere complet diferit. Negativitatea nu va exista. Sunt mulţi care vor să ştie „când” se va întâmpla asta. Lucrurile se accelerează. Apar furtuni şi vedem efectele acestora asupra oceanelor şi solului de pe Pământ. Sunt semne că situaţia se va înrăutăţi continuu.

D: Dar asta nu ne va afecta?

A: Nu. Nu ne va afecta.

D: Atunci nu există niciun motiv de frică.

A: Nu, deloc. Frica e ceea ce te împiedică să faci tranziția odată cu Pământul.

Mai multe informații despre Noul Pământ sunt în cartea mea, Cele trei valuri de voluntari și Noul Pământ.

Capitolul 26

CREAREA ENERGIEI

Această sesiune a fost făcută în camera mea de hotel din Laughlin, Nevada, când am fost acolo pentru a vorbi la conferința OZN din anul 2008.

Connie nu a așteptat să se termine toată inducția. A coborât imediat de pe nor. A început să descrie o clădire mare cu cupolă și modele frumoase de lumini, din interiorul domului.

C: Stau pe podea și privesc în sus la tavan. Sunt forme de stele și modele aurii pe tavan, care trec prin sticla verde. — Acum se mișcă și se transformă. — Sunt undeva în spațiu, unde toate aceste modele continuă să se miște. Modele și valuri de mișcări și culori și lumini. Simt că fac parte din asta. Oh, se simte minunat! E frumos.

D: Faci parte din design sau din spațiul cosmic?

C: E ca și cum aș crea toate aceste culori și modele diferite, modele și valuri, care curg înăuntru și înafară. Dar simt că este și corpul meu.

D: Ce vrei să spui?

C: Parcă ar face parte din corpul meu, din ceea ce sunt. Corpul meu este lumină și valuri care intră și ies. Dar în centru este întotdeauna o culoare a cerului albastră și senină. E ca și cum ar țâșni în sus niște pulsuri, iar eu creez tiparele. Sunt modelul și creatorul în același timp. Oh, este un sentiment minunat! Se creează curcubee în jur. Este superb.

D: Ai vreo dorință să mergi și să faci ceva?

C: Nu. Vreau doar să mă joc cu aceste tipare de lumină.

Încercam să o fac să meargă undeva și să vadă o viață trecută. Dar ea se bucura de aceste lumini.

C: Cât de strălucitoare pot fi culorile albastre care coboară! Este superb. Din când în când apar mici fulgerări. Apare o lumină albă și clară, care sclipește. Sunt eu. Eman aceste valuri și lumini.

D: Ai senzația că ești singură sau mai sunt și alții cu tine?

C: Simt că sunt singură și totuși nu sunt singură. Dar are sens... Nu există voci sau sunete... Deși ar putea exista. Am senzația că alte energii pot crea același lucru. Este un sentiment minunat. Pașnic. Liniștit. Ca și cum ai fi parte din lumină și ai fi înconjurată de ea. Nu gândești. Doar o lași să vină și să plece, după cum vrea.

D: Ai putea să o conduci, dacă ai vrea?

C: Cred că da. Dar nu am chef să fac asta. Pur și simplu o las să fie. Ca valurile oceanului care vin peste tine sau ca vântul.

D: Doar faci parte din ea. (Da) Simți că ești acolo de mult timp?

C: Da, simt că întotdeauna a fost așa ceva. Întotdeauna a fost ceva ce poți atinge și simți.

Știam că trebuie să o mut cumva în altă parte, pentru că părea mulțumită să rămână multă vreme acolo.

D: Dar nu ai nicio dorință să mergi și să faci altceva.

C: Nu. Nu există un corp. Culorile și valurile și modelele sunt ceea ce ești. Știi ce este. Știi ce ești. Știi că nu există limită. Nu există restricții. Parcă ai fi suspendată, dar nu ești suspendată. E foarte greu de explicat.

D: Dar principalul lucru este că e un sentiment bun și îl poți folosi, dacă vrei. Altfel, este doar un loc bun pentru a fi. (Pauză) Ajungi într-un moment în care vrei să părăsești acel loc?

C: Dacă aș începe să mă gândesc la ceva. Ceva vrea să se schimbe. Nu eu. (Pauză) E ca și cum ai fi în mișcare constantă, dar ești nemișcat.

D: Ca și cum ai fi liniștea în mișcare?

C: Da. Ca și cum ai fi în mișcare și totuși nu ești în mișcare. Constant.

D: Dar ai spus că e posibil ca ceva să dorească să se schimbe?

C: Dacă începi să o iei și să o trimiți înapoi, e diferit.

D: Dar ai spus că ceva vrea să se schimbe. Mă întrebam de ce ai spus asta.

C: Pentru că nu este nimic în ea. Nu există masă. Pur și simplu este. Nu există identitate.

D: De asta o numești „ceva”? (Da) Dar ai spus că dacă trimiți acest ceva într-o direcție, ar decide să urmeze acel ceva? (Corect) Ce vrei să spui cu asta?

C: Pentru că atunci poate începe să o folosească și să creeze cu ea.

D: Altfel curge pur și simplu și nu are direcție.

C: Este ca o idee și începi să construiești cu acea idee.

D: De unde vine ideea?

C: Este deja acolo. Doar o înțelegi.

D: Deci acolo există orice posibilitate. E corect cum am spus?

C: Cred că da.

D: Ai spus că dacă ceva începe să meargă într-o altă direcție, poți să o urmărești?

C: Da, pentru că poți merge în orice direcție vrei. Poți merge în cerc. Nu există limită. Ai putea spune că doar este și că o poți urma. Și când ai terminat cu asta, poți să te întorci și să faci altceva.

D: Te întorci în locul acela.

C: Oriunde. Sau creezi un loc nou.

D: Dar dacă devii curios, ce creezi?

C: Atunci iei ceva și e ca lutul. Și începi să îl modelezi și vezi ce devine. Dacă descoperi o culoare, devine acea culoare. Și poți să o modelezi.

D: Să facem asta și să vedem ce se întâmplă. (Pauză) Te gândești la o culoare sau la ce?

C: Da. Am o culoare galbenă, un fel de galben pal. Și îmi fac un evantai din ea. O modelez ca... un evantai cu pene. Este luminos și are mici dungi albe în el. Acum se stinge. Și acum îl folosesc pentru a face valuri. Parcă l-aș vântura înainte și înapoi. Și acum vreau să-l remodelez în aripi de fluture. Acum se transformă în niște portocale.

D: Pare distractiv să poți crea lucruri. (Da) Când creezi aceste lucruri, ele rămân stabile?

C: Atâta timp cât vreau.

D: Devin solide?

C: Hmm, oarecum. Le-am oferit luminii.

D: Rămân acolo cât vrei tu? (Da) Apoi ce se întâmplă?

C: Apoi le las să plece oriunde vor.

D: Deci rămân solide în acest fel.

C: Nu sunt solide ca un obiect solid şi greu, dar intră într-o dimensiune în care vor fi văzute de alţii.

D: Deci nu se risipesc pur şi simplu?

C: Nu, pentru că le-am creat şi vreau să le trimit cadou. De exemplu evantaiul. Vreau să îl trimit ca să vadă şi alţii că l-am creat. E frumos. E galben. Un evantai frumos cu pene. Acum pleacă şi dispare. Dar nu sunt tristă, pentru că îl pot face din nou.

D: Mă gândeam că se va risipi, dacă îţi distragi atenţia de la el.

C: Ei bine, asta faci când îi dai drumul. Tu spui doar: „Asta este”.

D: Deci nu se dizolvă.

C: Ar putea să se dizolve. Dar dacă tot l-am creat, vreau să îl vadă şi alţii.

D: Eşti fericită când faci asta. (Da) Doar te gândeşti la asta şi devine real, în această energie?

C: Simt că există o parte din val... tu eşti valul. Şi vezi valul. Călăreşti pe valul tuturor culorilor, modelelor şi mişcărilor. Şi când decizi că vrei să atingi ceva, călăreşti un val şi creezi ceva din el. Dar nu păstrezi ceea ce ai creat, pentru că trebuie să împărtăşeşti ce ai creat. Îl trimiţi mai departe. Îl laşi să devină, atâta timp cât vrei să devină.

D: Şi aceste valuri sunt energii?

C: Da. Valurile sunt în continuă mişcare. Sunt culori şi lumini. Oh! Acum creez o galaxie! Uau! E ca o roată. Are nişte braţe care se întind ca nişte râuri mici. Apare acest cerc şi se extinde ca o lumină. Şi pe măsură ce se mişcă circular, ia alte culori din valurile care sunt în jurul lui.

D: Şi te-ai decis că ar fi interesant să creezi aşa ceva?

C: Oh, a fost mereu acolo. Am văzut această mişcare şi am decis să fac altceva din ea. Şi a devenit o galaxie.

D: Oh. O galaxie este dificilă, nu-i aşa?

C: Nu atunci când o creezi. Începi să o creezi... dimensiunea nu contează. Doar te gândești cum vrei să arate. Și apoi o lași să fie. Dacă vrei să fie mare sau mică... dimensiunea nu contează.

D: Dar când creezi galaxia, creezi toate părțile mici care sunt în ea?

C: Nu. Poate crește așa cum vrea să crească.

D: Deci devine oarecum independentă?

C: Da. Devine propria ei lumină.

D: Pentru că mă gândeam că o galaxie are planete și stele.

C: Există galaxii de diferite dimensiuni. Dar nu hotărăști dimensiunea, atunci când creezi aceste galaxii. Ele își iau propria lumină și sunt cum vor ele să fie.

D: M-am gândit că trebuie să creezi toate planetele mici și stelele.

C: Nu, mai e cineva care face asta.

D: Adică începi să creezi galaxia, apoi altcineva preia controlul? (Da) Ai spus că ia viață și poate face orice vrea.

C: Așa este, pentru că devine propriul gând. Are propriul mod de a învăța ceea ce vrea să învețe. E ca și cum tu ai crea începutul, dar ea își creează propriul design. Îi dai ideea, dar ea alege ce vrea să conțină, cum se exprimă și cât de mult vrea să fie.

D: Își asumă propria viață? (Corect) Deci nu o mai controlezi deloc?

C: Nu. Nu este vorba de a controla ceva. Este vorba doar de a ieși și a te distra. De a călări valurile. Asta e tot ce este acolo. Poți merge oriunde, oricând și poți face orice vrei. E minunat.

D: Dar ai spus că altcineva, o altă energie ca tine, se ocupă de asta mai târziu?

C: Când vine vorba de galaxii care sunt atît de numeroase, fiecare are un rol diferit. Așa că începi, apoi lași pe altcineva să facă ce vrea.

D: Oh, ca să poată să se joace și ei.

C: Da. Când faci puf şi creezi ceva mărunt, este un lucru. Dar când creezi ceva care va implica altă viaţă... alte energii... este altceva. Oh, e greu de explicat. E ca şi cum ai crea o comunitate şi nu eşti singurul care contribuie la acea comunitate. Galaxia este de fapt o comunitate, iar alţii trebuie să contribuie la ea. Nu faci întotdeauna galaxii. Dar când le faci, ai responsabilitatea să contribui. E ca nuanţele curcubeului. Fiecare are o energie diferită.

D: Odată ce ai creat aşa ceva, ai o responsabilitate.

C: Sigur că da, ai responsabilitatea să o trimiţi mai departe. O trimiţi în dar cu iubire pentru că a venit din tine, şi nu te ataşezi de ea.

D: Apoi alţii îşi spun: „Aceasta este o idee bună. Voi face altceva cu ea.”

C: Da, asta faci. Îi dai drumul. Şi nu este responsabilitatea ta să ştii cine sau ce a primit-o, sau cum a fost primită, oriunde s-a dus. Pentru că nu există limite. Şi altcineva o poate remodela, odată ce ai lăsat-o să plece.

D: Dar galaxiile ajung să aibă planete în cele din urmă...

C: Vorbeam despre grupul care a făcut totul. Nu vorbeam despre galaxii. Galaxia, din nou, este un efort uriaş al celorlalte minţi care sunt acolo. Iar când o galaxie devine disponibilă pentru ca alţii să creeze în ea, atunci toată lumea îşi aduce contribuţia, care poate fi foarte mare.

D: Mă gândeam că atunci când începi să ai planete în galaxii, există forme de viaţă separate, nu-i aşa?

C: Este adevărat. Dar nu toate galaxiile au planete. Unele galaxii sunt doar entităţi spiralate uriaşe care se învârt şi se învârt. Nu este necesar să aibă planete.

D: Sunt entităţi în sine? (Da) Care e scopul lor? Ele au un scop, dacă doar se învârt?

C: Scopul poate fi acela de a arăta ce pot face galaxiile. O galaxie nu trebuie numaidecât să conţină viaţă. Poate fi ca un model pentru o stea. Poate fi ca o cometă care străbate cerul. Nu trebuie să conţină viaţă. Poate conţine alte lucruri.

D: Ce alte lucruri mai poate conţine?

C: Ei bine, poate conține alte începuturi de valuri, de mișcare, care pot ieși și pot crea din nou un univers, în altă parte.

D: Dar se pare că este vie.

C: Este vie, dar nu ca viața pe care o cunoști.

D: Deci atunci când creați aceste lucruri, creați ceva care este viu. Are sens?

C: Da, ceea ce facem noi are sens. (Râde)

D: Deci când creezi ceva, acel ceva devine viu și îl lași să plece.

C: Eu devin forța. O forță. Am spus „galaxie", pentru că se mișcă în spirală ca galaxiile. Dar este o forță în sine. Și are propria sa minte, dar nu trebuie să aibă viață. Există galaxii care conțin forme de viață care doresc să continue, pentru că acum ele se dezvoltă și se redezvoltă tot timpul. Dar o galaxie care are propria sa minte, poate pur și simplu să fie, fără să facă nimic. Nu trebuie să aibă viață în ea, pentru că este viața însăși.

D: Înțeleg. Asta înseamnă că faci parte din forța creatoare? E bine cum am spus? (Da) Dar există tot felul de forțe acolo.

C: O, tot felul de forțe. Orice îți poți imagina și oferi.

D: Dar când creezi astfel de lucruri, uneori ele pot fi folosite în mod greșit, nu-i așa?

C: Nu există bine sau rău. Este vorba doar de a crea și a te bucura, de a te juca cu energia. Energia este ca valurile oceanului. Curenți care te duc ici colo. Se mișcă și călătoresc în mod constant. Dar ești mereu acasă, pentru că nu pleci niciodată.

D: Ce consideri „acasă"?

C: Sursa.

D: Cum privești acea Sursă? (Pauză) Cum o înțelegi?

C: Sursa este ca... tu ești suma și substanța acelei Surse. Faci parte din Sursă. Și când călărești pe valurile de mișcare a ideilor, ești mereu conectat la Sursă. Deci

ştii că eşti mereu acasă, oricând vrei, dar în acelaşi timp călătoreşti mereu în afară, călare pe valurile vieţii. Şi nu este viaţă, este mişcare. Este vie, dar nu este viaţă ca în viaţa ta. Nu are un sfârşit. Poate continua mai departe şi mai departe, pentru totdeauna.

D: Deci asta consideri a fi Sursa? (Da) Şi ieşi din ea, când vrei să creezi?

C: Da. Ieşi şi creezi ceva pentru tine. Creezi un loc în care vrei să stai. Sau nu creezi nimic. Poţi face orice vrei, oriunde vrei.

D: Îţi spune cineva când e timpul să părăseşti Sursa?

C: Nu. Tu eşti suma şi substanţa a tot ceea ce este. Prin urmare alegi cum vrei să fie, sau nu alegi nimic. Dar nu „trebuie” să creezi. Nu există „trebuie să fac” ceva.

D: Ai spus că atunci când creezi, nu există bine sau rău. (Nu) Încerc să înţeleg. (Pauză) Pentru că ştii că vorbesc dintr-o perspectivă umană. Ştii asta, nu-i aşa?

C: Da. Dar eu nu sunt prezentă în umanitate. (Râde)

D: Ştiu. Asta încerc să înţeleg.

C: (Râde cu putere) Ei bine, toţi suntem suma şi substanţa celorlalţi. Şi nu există bine sau rău. Există doar existenţa. Poţi alege să nu fii, iar asta nu este greşit. Poţi alege să creezi. Nu este greşit. (Emfatic) Nu există bine sau rău. Există o singură constantă totdeauna. (Întâmpina dificultăţi în a explica) Există o constantă totdeauna, care permite cui se află în această constantă, să facă orice vrea să facă. Nu există... nu vreau să spun „judecată”. Vreau să spun ca totul este în perfectă ordine.

D: Dar ştii că atunci când e vorba de oameni... oamenii folosesc energia în moduri care nu sunt atât de bune, nu-i aşa?

C: Corect. Dar asta e pentru că totul are dreptul să fie ceea ce vrea să fie. Totul serveşte unui scop. Tot ce este acolo, fiecare val al creaţiei. Fiecare creaţie energetică spune: „Asta e ceea ce vreau să văd, ceea ce vreau să fiu”. Dar totul este energie. Prin urmare nu poate fi niciodată corect sau greşit, deoarece energia este suma şi substanţa a tot. Doar judecata fiinţelor umane este cea care face ca ceva să fie corect sau greşit. Pune o etichetă. Dar nu există etichete în Tot, în

univers, în creație, în locul unde toți suntem acasă.

D: Dar când oamenii își fac rău unii altora? Când sunt în corpuri fizice?

C: Asta au hotărât ei să creeze.

D: Trebuie să plătească pentru răul făcut, de câte ori fac rău altor oameni? Există reguli privitoare la astfel de lucruri?

C: Dacă ei stabilesc astfel de reguli în creație, da. Când creați, dacă creați reguli, atunci va trebui, desigur, să le urmați.

D: Atunci trebuie să te joci după acele reguli.

C: Da. Acesta este motivul pentru care nu fiecare galaxie care este creată conține forme de viață sau planete. Galaxia poate alege să fie lumină pură, energie pură. Exprimarea prin umanitate este cea mai joasă formă de exprimare, în multe feluri.

D: Este o formă foarte joasă?

C: Da, este o formă joasă. Și totuși este o imagine perfectă care se întorce acasă. Sursa vrea mereu să vadă cum arată creația. Și lasă totul să iasă și să fie orice își dorește să fie. Când configurați forme de viață cu anumite reguli, atunci intervin problemele. Problema apare când creezi condiții și reguli.

D: Dar oamenii cred că trebuie să existe reglementări, nu-i așa?

C: Da, pentru că așa își creează situația sufletească.

D: Dar dacă a fi om este cea mai densă, cea mai joasă situație, de ce ar decide o energie ca tine să fie om?

C: Cred că e pentru că vrem să vedem cum arată. (Am râs amândouă)

D: Vă întrupați și voi și deveniți oameni, nu-i așa?

Încercam să aduc sesiunea la Connie, care era în formă umană.

C: Da, şi asta face parte din ceea ce am creat. Când modelezi lutul, poţi modela ceea ce voi numiţi „extratereştri”, dar nu sunt extratereştri. Sunt doar o formă de gândire care vrea să fie văzută. O idee.

D: Deci nu trebuie să arate toţi la fel.

C: Nu, nu. Florile nu seamănă între ele. Copacii nu seamănă între ei. Este doar un alt tipar de val de energie, creat de un val de energie. Valurile de energie se creează reciproc.

D: Dar lucrează împreună pentru a face asta, nu-i aşa?

C: Corect. Mai ales când vrei să creezi ceva uriaş, cum ar fi o galaxie cu planete.

D: Fără cooperare ar fi haos, nu-i aşa?

C: Trebuie să existe şi haos.

D: Ce vrei să spui?

C: Când creezi ceva şi îl trimiţi în afară, iar o altă idee de gândire decide să îl demonteze şi să adauge diverse lucruri în el, acesta este un fel de haos.

D: Deci este în stadiul de formare, nu-i aşa?

C: Corect. Iar când s-a terminat cu haosul, un alt val de lumină îl poate lua şi îl poate transforma în ceva mai mult. Nu este solid, dar are mai mult conţinut. Are propria sa formă. Înţelegi ce spun?

D: Da, cred că am înţeles.

C: Pentru că este un amestec atât de divers, adesea nu ştie ce formă vrea să aibă în acea viaţă.

D: Încă încearcă să decidă.

C: Corect. Vrea să existe din Sursă, astfel încât să poată fi şi să poată face. Este atât de interesant! (Râde) Şi de aceea nu există nicio judecată de bine sau rău.

Sursa spune: „Creează și lasă-mă să văd tot ce poate fi imaginat vreodată. Tot ce poate fi proiectat vreodată.”

D: Fără limitări.

C: Nu există limite în această privință. Este un cerc neîntrerupt.

D: Am auzit expresia „Visătorul visează visul”. Se potrivește la ceea ce spui? (Da, da) Pentru că mi s-a spus că tot Pământul și toți oamenii de pe el sunt doar un vis.

Acest lucru este discutat în celelalte volume din Universul convolut.

C: (Cu satisfacție) Așa este!

D: Încerc să înțeleg mai bine. (Pauză) Întotdeauna mi-am dorit să știu: „Cine este visătorul?”

C: (Râde) Ei bine, poți fi visul sau visătorul. Poți fi amândoi, în același timp.

D: De aceea este complicat.

C: Așa este. Pentru că omul, care este cea mai densă formă de înțelegere, nu poate să înțeleagă. Asta pentru că i s-a permis să nu înțeleagă. Dar i se permite totul, i se permite să fie orice poate fi. De aceea nu există învățarea, pentru că totul este totul. Totul este totul. Totul există în interior și în exterior. Prin urmare tot ceea ce a fost arătat vreodată, tot ceea ce a fost cunoscut vreodată, este întotdeauna apreciat. Indiferent ce este.

D: De câte ori mi s-a spus că visătorul visează visul, eu încercam să îmi dau seama: „Cine este visătorul?” (Râde) Deci suntem atât visul cât și visătorul?

C: Suntem suma și substanța oricărei expresii.

D: O întrebare pe care am pus-o mereu, la care nu mi-au răspuns niciodată, a

fost: „Ce s-ar întâmpla dacă visătorul se trezește?”

C: E o întrebare bună.

D: Dacă toți suntem doar un vis. Ce crezi?

C: Visul nu este un vis în sensul în care îl percepi tu a fi un vis. (Pauză) Din nou, suntem suma și substanța a Tot. Să spunem că un val iese din Sursă, pentru că așa își trimite gândurile Sursa, printr-un val. Și acel val spune: „Îmi doresc să creez un anumit lucru”. Și acel val spune: „Vreau să fiu un visător. Vreau să fiu un visător, atâta timp cât îmi doresc să visez.” Ai putea stabili și un fel de limită, nu numaidecât în timp.

D: În felul acesta, am putea spune că visătorul este un fel de creator.

C: Așa este. Și când acel val încetează a fi un visător, atunci se va trezi.

D: Și ce se întâmplă cu visul pe care l-a creat, dacă se trezește?

C: Ei bine, visătorul se trezește, apoi o ia de la capăt. Totul are un început, în sensul că valul iese din Sursă. Și ar putea continua pentru totdeauna, atâta timp cât vrea să viseze. Până când vrea să se întoarcă și să o ia de la capăt. Dar este întotdeauna un cerc. Simbolul cercului îți arată că poți rămâne, apoi vrei să începi iar ca un nou val. Pleci și te limitezi la un singur lucru. Acesta este visul visătorului.

D: Dar visul continuă să existe sau se risipește, când visătorul își atinge limitele și se trezește?

C: Depinde cum a vrut visătorul să îi pună capăt. Și se reînnoiește. Nu trebuie să fie un singur vis.

D: Dar componentele visului se transformă în alt tip de energie. (Corect) Deci nimic nu este distrus vreodată. (Nu, nu) Cred că de asta se îngrijorează oamenii. Că pur și simplu vor înceta să mai existe?

C: Nu. Asta nu se întâmplă niciodată... Ce înseamnă creația... Începi din nou ca un val. Și apoi decizi că aceasta este o limitare. Din nou, este mintea universală. Și fiecare val mic iese din Sursă... spun „mic”, pentru că de fapt începe ca o mică „idee”. Presupun că pot spune așa. Apoi iei culori și creezi, pe măsură ce ieși. De

fapt, ești visătorul. Ți-ai pus o limitare cu privire la cât de departe vrei să mergi cu acea idee. Când te hotărăști să pui capăt acestei idei, poți spune „Vreau să încep din nou chiar aici”. Și mergi de acolo într-o altă direcție.

D: Atunci poți să pleci și să faci altceva.

C: Corect. Fiecare val este un visător care proiectează. Visarea şi proiectarea sunt aproape acelaşi lucru. Să zicem că zece valuri ies din Sursă. Fiecare are propria idee despre cum vrea să viseze visul şi unde vrea să se oprească. Deoarece pentru a recrea, trebuie să ai un fel de finitudine a acelui val, un sfîrşit. Dar apoi se ridică iar şi se pune în mişcare în alt mod.

D: Asta încercam să înțeleg. Credeam că dacă un visător visează și noi facem parte din visul lui și din existența lui, va avea control asupra noastră. Este un sentiment de vulnerabilitate, cred.

C: Corect. Într-un fel, ai putea spune asta. Dar poate că te-ai hotărât deja să faci parte din acel vis, înainte ca visătorul să îl viseze.

Am râs. Am hotărât că am intrat destul de adânc în această mlaştină de idei, şi nu mai puteam să îmi contorsionez biata minte. Aşa că am decis să mă concentrez pe Connie și să readuc discuția pe un teren familiar.

D: Ești conștientă că vorbești printr-un corp fizic, chiar acum?

C: Da, într-un fel, pentru că îi simt tremurul.

D: Dar de ce ai decis să cobori într-un corp fizic dacă ai toată această putere, dacă acesta este cuvântul potrivit?

C: (Oftat) Pentru că este o decizie... de moment. În sursa a Tot ce este, în valul întregii energii, în matricea luminii adevărate... Nu știu dacă voi putea explica acest lucru. M-am întrebat: „Cum s-ar simți așa ceva?” Pentru că Sursa, în infinitatea ei, spune: „Vreau ca acest val să iasă și să îmi arate ceva diferit”. Îți dă ideea: „Du-te să creezi ce îți vine să creezi.” Și când creezi ceea ce îți vine,

Sursa spune: „Aha!” Și nu mai repeți niciodată până în cel mai mic detaliu, același lucru. Asta este creația. Ea se creează. Este ca în lumea umană, unde ne aflăm în acest moment din timp. Ai putea sta în același loc în fiecare zi privind același munte și nu l-ai vedea niciodată în același mod, în fiecare zi din tot restul vieții tale.

D: Hmm. Chiar dacă credem că o facem.

C: Așa este! Este așa pentru că te afli în această densitate care te limitează să crezi că asta este limita ta. Dar limita ta nu este asta. Ești fără limită. Ești pentru totdeauna!!

D: (Am râs) Dar în acest caz, ai decis să intri în corpul pe care noi îl numim „Connie”? (Da) Și să experimentezi ceva prin ea? (Da) Ai mai experimentat și alte corpuri umane?

C: Oh, da! De multe ori.

D: Pentru lecții diferite. Este corect?

C: Ei bine... se întâmplă. Dar nu sunt chiar lecții. Sunt expresii a tot ceea ce poate fi acolo. Sunt expresii în forma cea mai densă, cea mai densă. Și acesta este motivul pentru care acestui corp al lui Connie îi plac miniaturile, pentru că vede la scară miniaturală realitatea Sursei. Pentru că așa sunt ființele umane. La un moment dat, Pământul avea uriași pentru că așa și-au dorit uriașii să fie. Și ai putea merge pe o planetă mai mare. Pământul este o planetă mică, foarte mică.

D: Am auzit asta.

C: Oh, da, da, da. Pentru oameni Pământul este totul, deși este mic. Pământul este densitate. Într-un fel, este o luptă pentru voi. Dar este așa pentru că, din nou, așa ați conceput această realitate. Rareori o persoană sau un val (aș spune mai degrabă „undă” pentru că asta suntem) proiectează ceva ca Pământul, pentru a fi experimentat de o singură persoană. Aici există o comunitate.

D: O comunitate de ființe sau energii.

C: Așa este. De exemplu, galaxiile care nu au planete sunt așa pentru că există o comunitate care este de acord ca aceaste galaxii să nu aibă ființe. Este doar lumină pură care se rotește și se rotește. Până când cineva decide să facă o

galaxie cu planete din ea. Te-ai jucat vreodată într-o cutie de nisip? (Da) Intri într-o cutie de nisip mare și creezi acolo tot felul de lucruri. Orice ai chef să faci. Apoi ieși din cutia cu nisip și vine altcineva și o remodelează. Ți-a plăcut să te joci, dar acum ai terminat cu ea. Și când pleci, vine altcineva și o remodelează cum îi place. Tot așa e și cu tiparele universului. Un val poate să iasă și să spună: „Vreau să creez asta o vreme”. Apoi dă drumul la ce a creat și vine altcineva, un alt val, care preia opera și o remodelează.

D: Încercăm să înțelegem aceste lucruri, cu mintea noastră limitată.

C: Nu puteți gândi prea bine, cu această minte.

D: Ai spus că de asta îi place lui Connie să lucreze cu miniaturi?

C: Îi place să vadă lumea la scară mică. (Chicotește) Există ființe care trăiesc într-o lume mai mică decât omul.

D: Am auzit asta. Se spune că nu există limitări. Doar treci de la macrocosmos la microcosmos și înapoi.

C: Corect. Dar planeta voastră Pământ este unică prin faptul că aveți, de exemplu, regatul zânelor (devele). Ele sunt foarte mici, dar trăiesc într-o lume asemănătoare cu a oamenilor. Dar trăiesc diferit pentru că sunt mai ușoare, pentru că sunt mai mici, nu-i așa?

D: Da, sunt.

C: Ea crede în deve și în împărăția îngerilor. Aceste lucruri există cu adevărat și oamenii încep să le accepte. Ea le va arăta oamenilor că aceste lucruri sunt o certitudine. A crezut în asta încă de când era copil. Planeta Pământ în forma sa cea mai densă, oferă indicii despre tot ceea ce este aici cu adevărat. De aceea ați fost întotdeauna îndrumați să acordați atenție naturii – natura are indicii și răspunsuri pentru voi.

D: Nu sunt sigură dacă ar trebui să te numesc Subconștient. E în regulă dacă te numesc așa?

C: Este în regulă. Nu am un nume.

D: Dar întotdeauna trebuie să dau o etichetă.

C: E în regulă, Dolores. Înțelegem foarte bine cum lucrezi. Și lucrezi perfect în expresia ta. Ești expresia unei lumini frumoase. Și vei fi aici multă vreme, pentru că nu faci doar ceea ce este necesar pe planetă. Oriunde mergi, lași ceva din esența ta.

D: Mi s-a mai spus. Mi-au spus că de aceea este important să călătoresc în anumite locuri.

C: Trebuie să continui, din cauza esenței tale. Ești ceea ce noi numim „o persoană cu lumină albă”. Oriunde te duci, pe oricine ai atinge, cu oricine ai lucra în sesiuni... le oferi mai mult decât îți dai seama. Mai mult decât își dau ei seama. Transmiți un vis. Tu ești visătorul care visează. Și ești complet trează. Când le oferi prezența ta tuturor celor pe care îi atingi, când îi îmbrățișezi sau le strângi mâna, le transmiți ceva special.

D: Îmi fac treaba.

C: Nu este o meserie. Este iubirea ta. Plantezi semințe. Știi ce este o sămânță?

D: Ei bine, de multe ori am spus că plantez semințe.

C: Plantezi semințe. Când ți-ai ținut prelegerea ieri – sau când a fost asta (la Conferința OZN) – ai ezitat. Universul – noi îl numim univers – îți spunea: „Mergi mai departe”. Și erau o mulțime de oameni acolo, care au spus: „Da”. În tine era o voce, care îți spunea: „Mergi mai departe. Ești în siguranță, dacă vorbești despre aceste lucruri.”

D: Este timpul ca oamenii să știe aceste lucruri.

C: Da. Și a fost corect. Ai făcut ceea ce ți se spunea să faci. Ești o lumină frumoasă pentru planetă. Călătorești pe glob și îți plantezi semințele. Și ghici ce? Ești o deschizătoare de drum pentru cei care vor veni după tine și vor folosi o metodă diferită de lucru care va ajuta, pentru că tu ai plantat semințele. Ei vor recolta ceea ce tu ai semănat.

D: De aceea încerc să predau această metodă de lucru.

C: Așa este.

D: Nu toți vor înțelege, dar unii o vor face.

C: Corect. Și nu este doar ceea ce predai. Sunt alţii care vor veni şi vor înţelege... Dacă îți faci un nume care este recunoscut, nu doar pentru genul de muncă pe care o faci... asta le va permite altora să își facă genul lor de muncă. Nu este doar calea ta, este și a lor. Ei îți vor recolta semințele. Înțelegi? (Da) Bine. Sunt atât de fericită! Am terminat.

Ședința durase mult şi oricum intenționam să o aduc înapoi pe Connie. SC m-a informat că trupul ei nu se simțea confortabil. Dar mai întâi am vrut să îi mulţumesc pentru ajutor și pentru informaţii.

C: Eşti binevenită şi binecuvântată. Te rugăm să îți continui munca. Știm că ai un program foarte încărcat, dar avem grijă de tine. Îți vom păstra corpul sănătos, atâta timp cât continui această muncă. Este bine că îți împărtășești cunoașterea. Această muncă trebuie să continue.

Capitolul 27

O FIINȚĂ DIN ENERGIE

Când Luanna s-a desprins de pe nor, a văzut un peisaj ciudat. Terenul avea doar vârfuri zimțate, unele foarte înalte, altele mici. Tot terenul era acoperit de ele. „Au o culoare maro deschis și sclipesc pe alocuri, ca și cum ar fi cristale. Sunt zimțate și ascuțite.” M-am întrebat cum ar putea cineva să se deplaseze pe o astfel de suprafață. A spus că nu stătea în picioare, că zbura deasupra lor și se uita la peisaj. „Vârfurile sunt prea ascuțite. Totul este prea ascuțit. E ca și cum cristalele ar fi vârfuri în celelalte vârfuri și au aceleași forme ca vârfurile zimțate. Sunt lungi, strălucitoare și ascuțite. Unele sunt mici, altele mai mari. Și văd reflexii de lumină în toate părțile. Unele vârfuri sunt atât de înalte încât dispar în mare parte în nori.”

Am rugat-o să devină conștientă de modul în care își percepe corpul. „Cred că am un corp, pentru că nu vreau să calc pe acele vârfuri ascuțite. Observ că am senzații. Observ pete calde și pete reci. Simt briza și pot vedea. — Acum mă uit între vârfuri și cristale. Dacă mă uit mai aproape de suprafață, nu este energie statică... sunt lucruri care se mișcă. Arată ca niște bucăți de nor, dar nu sunt albe sau gri. Când strălucesc mai mult și când se mișcă, alunecă și își schimbă formele, dar nu sunt un nor.”

D: Ce crezi că sunt?

L: Când am aterizat prima oară am crezut că nu e nimeni aici, dar m-am înșelat. Sunt un fel de ghiomotoace care strălucesc. Nu au o formă bine definită și se rostogolesc de ici colo, dar pot și pluti. Unele dintre ele sunt mici, altele mai mari și nu au o formă definită. Sunt ca un fel de nor, dar mai firave ca norii.

D: Sunt singurele forme de viață pe care le poți detecta?

L: Nu. Mai sunt nişte creaturi mărunte, care se târăsc pe suprafeţe. Seamănă cu ghiomotoacele, dar sunt mult mai mici. E mişcare peste tot.

D: Crezi că poţi comunica cu aceste ghiomotoace? Crezi că sunt fiinţe simţitoare care ar putea cunoaşte diverse lucruri?

L: Da, ştiu lucruri... e ca o amintire a bulelor de săpun interioare. Toate au forme şi dimensiuni diferite... integrate.

D: Dar tu cum eşti? Crezi că arăţi ca unul dintre ei?

L: (Râde) Asta mă întreb. Pot pluti şi îmi pot schimba poziţia. Nu am idee cum arăt. Simt dacă lucrurile sunt calde sau reci. — Îmi pot schimba forma... îmi pot schimba cu uşurinţă dimensiunea. — Ceilalţi plutesc sau se târăsc. Unii din ei sunt atât de aproape de suprafaţă, încât ating solul. Nu ştiu dacă sunt ca ei sau nu.

D: Poţi afla. Informaţia este acolo. Eşti ca ceilalţi? (Nu) În ce fel eşti diferită?

L: Sunt o formă de viaţă diferită... ca un fel de tranziţie. Nu este un corp. Nu este nici lumină pură. Tocmai m-am oprit aici, dar nu sunt ca ei. (Are o revelaţie bruscă) Sunt într-o misiune! Iar aici este o escală. Sunt în drum spre casă, iar acesta este un loc unde mă odihnesc.

D: Eşti mai evoluată, iar ei sunt mai simpli? (Da) Şi crezi că eşti în drum spre casă? Povesteşte-mi unde ai fost.

L: Am fost pe Pământ. Nu mă mai întorc acolo. Mă odihnesc aici înainte de a merge acasă, pentru a mă purifica. Mi-am terminat treaba pe Pământ.

D: Te bucuri că ai plecat de acolo?

L: Îmi e dor de frumuseţea Pământului, dar nu vreau să mă întorc acolo. Îmi e dor de acasă. Acasă... nu e nimic zimţat. Nu e nimic dur. Toţi ştim. Toţi ne iubim. Îmi e dor de acasă, dar este în regulă să fiu în acest loc. Este doar o escală. Nu ştiu exact de ce m-am oprit aici, cred că e mai mult din curiozitate. Nu ştiam că există asemenea locuri. Pe Pământ, fiinţele de aici sunt numite „amoebe”. Unele din ele sunt foarte mici, altele sunt uriaşe. Sunt inteligente. Pot fuziona între ele. Îşi pot schimba forma. Pot creşte. Se pot micşora. E frumos să fii aşa. Poate de aceea pe Pământ îmi place atât de mult apa.

D: Dar e bine să nu fii nimic pentru o vreme, nu-i așa?

L: Da. E frumos.

Am decis să condensez timpul și să o duc înainte, când a ajuns acasă. Am întrebat-o cum e acasă. „Este cu adevărat frumos și strălucitor. Lucrurile sunt albastre, verzi și aurii.”

D: Obiecte sau doar culori?

L: Obiectele sunt culori. Totul poate fi atins și simțit, așa că nu există nici o diferență. Lucrurile sunt solide dar poți trece prin ele, și au tot felul de spații. Pot forma o navă spațială care poate călători foarte departe și este făcută dintr-o anumită lumină. Pot face lucruri frumoase, dacă avem amintiri despre unde am fost și creăm.

D: Trebuie să ai amintiri, înainte de a putea crea ceva? (Da)

Se minuna de lucrurile magnifice pe care le vedea. A oftat profund. „Mă simt în siguranță aici. Este atât de frumos! Mi-a fost dor.” A început să plângă.

D: Dar ai mers pe Pământ cu un motiv, nu-i așa?

L: Am vrut să facem asta și am mers cu toții în acel loc atât de frumos. Am vrut ca oamenii de acolo să știe ceea ce știm și să simtă ceea ce simțim.

D: Dar știi că uiți totul, când cobori pe Pământ. Nu-i așa?

L: Unii uită, alții nu.

D: Este mai uşor când uiţi?

L: Nu. Este mai greu, pentru că sunt atât de absorbiţi de ce se întâmplă. Ei suferă şi se blochează. Nu. E mai uşor când îţi aminteşti. Dacă sunt suficient de curajoşi ca să le spună oamenilor... dar unii dintre ei se sperie. Unii dintre ei ştiu că nu vor fi crezuţi, iar alţii uită pur şi simplu. Dar este atât de frumos acolo. Mergem pe Pământ şi ne bucurăm de acele locuri ca să putem aduna amintiri şi să fim mai creativi, ca să putem face mai mult pentru alţii.

D: Deci trebuie să mergi şi să experimentezi fizic, pentru a avea amintiri? (Da) Fără asta nu ai putea crea? Asta vrei să spui?

L: Putem crea. Asta suntem. Suntem creatori de lumină şi putem îmbogăţi totuşi planeta. Există o conexiune cu tot ce este acolo. Nu e cum cred oamenii. Pe Pământ oamenii acceptă situaţia, dar pe alte planete nu este aşa. Pe alte planete, toată lumea ştie că este uşor să trimiţi mesaje. Este uşor să te conectezi. Este uşor să mergi mai departe. Este uşor să călătoreşti. Este uşor.

D: Pentru că nu au uitat ce ar trebui să facă. (Da) Uitarea este o parte a testului când vii pe Pământ, nu-i aşa?

L: Nu. Dar cred că dacă le ridicăm nivelul de conştienţă pe Pământ din ce în ce mai mult şi mai mult, în cele din urmă îşi vor aminti. Asta vrem să facem. Atunci se vor comporta mai bine cu semenii, şi nu vor mai fi nevoiţi să sufere pentru a-şi învăţa lecţiile. Aşa ceva nu este necesar, dar aşa s-a făcut. Nu este necesar să fie aşa.

D: Este mai uşor să îţi aminteşti pur şi simplu, fără suferinţă. Asta vrei să spui? (Da) Dar oamenii nu ascultă, nu-i aşa?

L: Nu, nu întotdeauna.

Am decis că era timpul să o mut în altă parte. Mai rămăsese de explorat doar lumea spiritului, dar am preferat să trec la terapia cu SC. „Ştii că vorbeşti printr-un corp care trăieşte acum ca Luanna?”

L: Da. Aceasta este casa mea în această viaţă.

D: Ceea ce ai relatat s-a întâmplat înainte să intri în corpul Luannei?

L: Este înainte şi de asemenea, după aceea.

D: Deci, după ce îşi termină viaţa de aici, se va întoarce în acelaşi loc? (Da) Dar dacă era atât de fericită acolo, dacă era atât de frumos acolo, de ce a decis să revină aici ca Luanna?

L: Înainte să fie Luanna, s-a oferit ca voluntar pentru a merge pe Pământ.

D: Şi s-a întors iar şi iar.

L: Da, dar Luanna este ultima încarnare. Ştiu asta. După Luanna se termină şi merge din nou acasă. Eu sunt acasă.

D: Deci crezi că până atunci îşi va termina toate lecţiile?

L: Cele de pe Pământ, da... Nu toate lecţiile.

D: Când a coborât, ştia că aceasta va fi ultima dată? (Da) A fost greu, nu-i aşa? (Da) Ea şi-a creat aceste greutăţi dintr-un anumit motiv?

L: A vrut să fie cât mai completă posibil.

D: Ce vrei să spui? Cum putem fi compleţi?

L: Când plecăm din acest loc de lumină şi părăsim această galaxie, cum o numim noi, şi mergem în alte civilizaţii, ne asumăm o parte din karma lor. Apoi ne completăm toată karma umană din acea călătorie.

D: Deci Luanna a mai fost şi în alte locuri în afară de Pământ, şi a preluat karma din acele locuri?

L: Karma pe care o completează Luanna este doar din viaţa ei umană.

D: Atunci este timpul să închidem acel capitol? (Da) Ea a învăţat tot ce poate

învăța în acele vieți.

L: Nu doar învaţă, ci şi contribuie. Motivul călătoriei a fost de a contribui.

D: Cu ce trebuia să contribuie?

L: Să înveţe oamenii cum să gândească... cum să iubească... cum să aibă grijă unii de alţii... cum să aibă credinţă... cum să creeze pacea... cum să învingă boala... cum să se conecteze la natură... să înveţe oamenii că disperarea dispare prin conectare... că oamenii pot fi în armonie unii cu alţii... că războiul poate pune capăt unei vieți.

D: Toate acestea sunt lucruri minunate, dar când venim pe Pământ este greu, nu-i așa?

L: Corect. Dar sunt şi ceilalţi. Suntem mulţi. Unii dintre noi uităm, dar ceilalţi sunt noi. Se învaţă pe diferite nivele. Sunt contribuții diferite... lecții diferite de învățat. Și de asemenea, unii vin din zone diferite... unii au avut mai multe vieți umane. Și mai sunt și alții care au venit din alte galaxii.

D: Și au revenit de multe ori, nu-i așa? (Da) Sunt cei mai blocați pe roata karmei?

L: Da. Și de aceea vin „cei din afară”, ca să-i ajute. — Mulţi oameni vor să fie ajutați, dar şi-au pus mintea într-o cutie. Vor să fie ajutați, dar rămân blocați în punctul lor de vedere. Ei rămân atât de blocați în limitările acelui moment din timp și în corpurile lor, încât nu cred că mai au altă alternativă. Vor să primească ajutor, fără să facă nimic diferit. Ei cred că asta este tot ce există, corpul sau hrana sau acel loc sau acea privelişte. Luanna se blochează și ea, uneori. A avut alte vieți de care și-a amintit. De data asta a venit ca să-și amintească cine a fost și ce poate face. Se descurcă bine, dar nu atât de bine pe cât și-ar dori.

Se pare că unii dintre voluntari sunt suflete bătrâne care au decis să vină aici pentru a ajuta. Erau novici în vibrațiile Pământului, iar acest lucru le-a cauzat probleme. Sunt diferiţi de cei care vin pentru prima dată, pentru că au mai multă experienţă. Misiunea Luannei este să lucreze cu alți voluntari ca să-i ajute pe oamenii de pe Pământ, care au rămas „blocați”.

Capitolul 28

O ENERGIE NECUNOSCUTĂ

Joyce ezita să iasă din nor. După multă muncă de convingere a făcut-o, dar vreme de câteva minute lungi a văzut doar forme, culori, structuri şi vibraţii care nu aveau niciun sens pentru ea. Nu avea continuitate. De îndată ce se concentra pe o formă sau o culoare, aceasta se schimba în altceva la fel de neidentificabil. Încercam să o fac să se concentreze pe un singur lucru, ca să putem progresa. Singurul lucru de care era sigură era că nu se află pe Pământ. Era posibil să fie într-un alt univers.

„Nu sunt într-un loc anume. Sunt într-o vibraţie plutitoare. E mai degrabă o frecvenţă vibraţională.” Continua să se mişte înainte şi înapoi, de parcă ar fi încercat să se transforme în ceva, dar nu reuşea niciodată. Când i-am cerut să îşi perceapă corpul, a spus că nu crede că are un corp. „Sunt o prezenţă. Sunt o entitate sufletească, dar nu pot vedea un corp. Sunt o energie din Sursă.” Încerca să simtă sau să găsească viaţa într-o formă oarecare, dar tot ce putea simţi era mişcarea, într-o formă de energie cu care nu era familiarizată. „Văd mişcare... ceva în mişcare. O formă de energie. Se duce undeva. Ca să facă ceva. Acum văd partea din spate a acestui lucru. E un fel de câmp energetic. Arată ca ciotul unui copac tăiat, cu toate aceste inele. Sunt în mijlocul acestei formaţiuni uriaşe care arată ca ciotul unui copac şi este plină de energie şi inele. Nu ştiu de ce sunt aici. Îmi cuprinde întreg câmpul vizual. Este un câmp energetic. Încerc să mă conectez cu acest design ciudat, cu acest lucru. Ce eşti? De ce văd asta? Am vreo legătură cu tine? De ce sunt aici?”

Când subiectul începe să pună întrebări, de obicei primeşte răspunsuri. Uneori pun şi eu întrebări, dar de obicei las lucrurile să se desfăşoare de la sine.

D: Ce auzi?

J: Îmi arată câmpuri energetice și îmi spun diverse lucruri. Aruncă spre mine valuri de culori diferite. Și aceste culori sunt lucruri pe care le înțeleg. S-au transformat din nou într-un alt design.

D: De ce ți se arată toate astea?

J: Îmi arată „cleiul” Pământului. Cum lipește totul. Îmi arată sistemele și modul cum reacționează ele.

D: Ce înseamnă asta?

J: Uau! E o zonă vastă în care există aer albastru, care are aderență la această zonă. — De ce îmi arătați asta? — „Vezi câmpul energetic, cum nu l-a mai văzut altcineva.”

D: Asta este? Adezivul care ține totul la un loc?

J: Da. Un câmp energetic care încă nu este cunoscut. — Cum ar trebui să îl numim?

D: Cere-le să îți explice, ca să putem înțelege.

J: (A tras adânc aer în piept) Câmpurile aleatorii de substanțe încă necunoscute, care generează fizica cuantică.

D: Deci putem înțelege mai bine fizica cuantică?

J: Da. E un tip de energie. Spuneți-mi mai multe despre ea!

D: Tipul de energie care ține împreună Pământul și tot ce este aici?

J: Da. Îmi arată o formă. Mă întreb dacă a mai auzit cineva despre asta.

D: Vrei să spui că oamenii nu au văzut niciodată cum arată?

J: Acest lucru este diferit, spun ei. — Câmpurile de energie care emană în fața

mea, sunt atât de mici. Se datorează unor structuri microscopice. Ei spun că aici trebuie să știi... ce? Ce trebuie să știu? (Respiră adânc, de parcă ar fi frustrată) Cicluri de energie în acest moment. Frecvențele sunt într-un punct încă necunoscut. Spuneți-mi mai mult!

D: Nu ți-ar arăta asta, dacă nu ar vrea să înțelegi.

J: Arată ca o simfonie de țesuturi suprapuse, de energii, câmpuri și vibrații. Este minuțioasă, minuțiosă, minuțioasă. (Întreabă pe cineva.) Ce spui despre asta? — Îmi arată un con. Sunt în interiorul conului și mă mișc în el. Îmi arată interiorul acestui câmp energetic. Acum structurile interacționează ca degetele mele, în lateral. (Face mișcări cu mâna)

D: Se împletesc?

J: Da, este o împletire.

D: Ce reprezintă asta?

A urmat un șir de simboluri complexe, greu de înțeles. Am decis că e timpul să chem SC-ul, pentru a obține mai multe răspunsuri. Speram că nu va răspunde în simboluri, ci în cuvinte pe care să le putem înțelege. L-am întrebat de ce i-a arătat acele scene.

J: Monopolul eforturilor.

D: Ce vrei să spui? Nu am mers în alte vieți. Am intrat în câmpuri energetice. Ce legătură are asta cu Joyce?

J: Se spune aici, dar nu înțelegeți.

D: Încercăm să înțelegem. De asta punem întrebări. Energiile au ceva de a face cu Joyce?

J: Sunt sursa ei, pe care o poate folosi.

D: Acesta este scopul pentru care i-ai arătat câmpurile energetice?

J: Sunt dincolo de înțelegere, în acest moment. Dar va veni vremea pentru asta. Vor avea sens.

D: Vrei să învețe să folosească aceste energii?

J: Să îi lase pe alții să le înțeleagă mai întâi. Secretul trebuie descoperit. Până acum s-a sustras majorității cercetătorilor.

D: Dar i s-au arătat diferite câmpuri energetice.

J: A fost un exemplu magnific al Sursei.

D: Alții care au fost la Sursă, au descris-o ca pe o lumină strălucitoare. Este același lucru?

J: Sursa se sustrage de la orice comparație.

D: Acesta este un alt tip de Sursă sau una cu care sunt familiarizată?

J: Sunt unificate. Sunt la fel.

D: Dar vrei ca ea să știe despre această energie și despre Sursă?

J: Sunt binecuvântările vieții ei. Formațiunile nu pot fi înțelese acum. Sunt nesfârșite. Dar le va înțelege în curând. Sursa de informații este incredibilă, dar trebuie descoperită mai întâi. Va folosi aceste lucruri într-un mod necunoscut până în prezent.

Nu i s-a arătat nicio viață din trecut, deoarece SC a considerat că viețile trecute nu mai prezintă interes și trebuia să se concentreze pe noua sa muncă.

Când am ajuns la întrebările de natură fizică am rugat SC-ul să facă o scanare corporală, pentru că avea atât de multe probleme. Primul lucru pe care s-a concentrat a fost sângele ei. Era prea gros. Acest lucru era cauzat de nefericirea din această viață. Sângele trebuia subțiat. SC i-a scanat sistemul. „Călătoresc prin celule... prin toate ligamentele, merg peste tot. Trec prin toate capilarele,

captez problema și o elimin. Îndepărtez tot ce provoacă dizarmonie. Trec prin toate organele și toate celulele. Trebuie să mă mișc rapid. (Ea fusese deja supusă unei intervenții chirurgicale, în care fuseseră îndepărtate anumite porțiuni de țesut). Asta pune stres pe inimă. Nu funcționează bine. — Capilarele... au nevoie de sprijin. Reparăm totul. Curățăm. (Avusese probleme cu piciorul. Am vrut să știu de ce și l-a rupt.) Trebuie să mergi mai încet. Să nu mai mergi cu viteză maximă. Am încetinit-o. (Au lucrat la picior) Lucrăm la porozitatea oaselor. Au nevoie de ajutor. Le voi face puternice ca un copac, puternice din punct de vedere structural.”

Au lucrat și la șold și la coloana vertebrală. Au reparat inima. Sursa problemei de la inimă era „lipsa de bucurie”. Acesta era unul din motivele pentru care muncea atât de mult. De asta era mereu ocupată.

Capitolul 29

SOARELE

Terry a avut mai multe plângeri de natură fizică, pentru că își neglija corpul în timp ce avea grijă de ceilalți. I s-a spus că trebuie să își iubească trupul. „În adâncul sufletului ea a fost de acord să vină aici, dar încă nu este completă. Dar vrea să plece de aici.”

D: Are o sarcină prea grea? De asta vrea să plece?

T: Uneori.

D: Spune că nu s-a simțit niciodată ca acasă aici. Nu prea vrea să fie aici.

T: Ea simte asta, dar uneori iubește acest loc. Uneori îi place munca ei.

D: A venit cu un motiv, nu-i așa?

T: Ea înțelege asta, dar pentru a avea succes trebuie să fie 100% în lumina fericirii.

Voiau ca ea să își continue practica de vindecare. I-au spus că uneori lucrează cu o energie universală foarte puternică. Avusese rezultate foarte bune, dar „Corpul ei nu este suficient de puternic pentru asta acum. Trebuie să devină mai puternică. Este prea multă energie și asta îi poate face rău. O va folosi în cele din urmă. Dar energia o poate distruge. Este prea puternică pentru ea.” Apoi i s-au dat sfaturi despre cum să își aducă trupul într-o formă mai bună. Au vorbit despre dieta ei. „Trebuie să petreacă mai mult timp afară, în natură. Atunci se

încarcă energetic. Să nu mai mănânce carne, nu este bine pentru corpul ei. Să bea mai multe lichide. Hrană crudă şi lichide.” Este acelaşi sfat pe care SC îl dă tuturor, atunci când întrebăm despre dietă.

D: Ea spune că vrea să ajungă într-un punct în care să nu mai trebuiască să mănânce.

T: Asta va fi bine pentru ea. Îi vom trimite îndrumări care o vor învăţa cum să facă asta. Nu toată lumea poate face aşa ceva. Asta îi poate distruge pe unii oameni, dar pentru ea va fi bine. Să consume lichide.

D: Corpul ei va fi capabil să se menţină în acest mod? (Da) Nu vrem să facem nimic care să-i facă rău. Va slăbi, nu-i aşa? (Terry era supraponderală)

T: Nu este vorba despre greutate. Este vorba despre energie. Este vorba despre vibraţia corpului. Mâncarea pe care o consumă acum îi reduce vibraţia. De aceea nu poate face faţă acum energiei superioare de vindecare.

D: Ea a spus că în primul an de viaţă, a avut probleme cu sistemul digestiv. De ce s-a întâmplat asta?

T: Pentru că undeva în vieţile ei, a fost cu lumina. Ea ştie cum să ia energie din univers.

D: Iar când a intrat în această viaţă, a crezut că poate face acelaşi lucru?

T: Da. (Râde) Când a venit aici, părinţii ei nu au înţeles acest lucru. În primul an a fost greu şi i s-a făcut rău. A trebuit să ne adaptăm la corpul ei. Noi înţelegem perfect că poate trăi fără mâncare, dar mama ei... a fost atât de îngrijorată.

D: Este firesc. Oamenii ştiu că trebuie să consumi alimente. Nu vor ca bebeluşul să moară de foame. Deci acum crede că poate trăi fără să mănânce?

T: Va putea face asta, dar mai întâi trebuie să îşi ajusteze corpul. Să ţină dietă, să facă sport.

D: Să se adapteze încet?

T: Da, trebuie să o facă pe îndelete. Nu poate face asta rapid. Ea trebuie să aducă frecvența întregului în organe la un anumit nivel, ca să poată prelua tot ce are nevoie organismul, din surse exterioare.

D: Își va aduce treptat corpul în echilibru. A spus că îi place să stea afară, pentru a obține energie de la Soare.

T: Da. Soarele este foarte bun. De fapt, ea a trăit pe Soare.

D: Este vorba despre Sursă sau despre altceva?

T: Aceasta este Sursa. Aceasta este, de asemenea, energie universală. Doar vine de la Sursă.

D: Când trăia pe Soare, era ceva diferit?

T: Da. Când trăia pe Soare, nu consuma mâncare. Ea nu a înțeles.

Volumul de pe banda de magnetofon era neregulat și greu de transcris.

D: A avut un corp fizic, când a făcut asta? (Da) Este posibil să trăiești pe Soare?

T: Da. E foarte bine acolo. Înăuntru este la fel ca pe Pământ. În interiorul planetei.

D: Oh? Nu este la suprafață?

T: Nu. Nu.

D: De asta pot locui oamenii acolo, fără să ardă?

T: Da. Nu este cald. E foarte confortabil.

D: Credeam că acolo e cald tot timpul.

T: Nu, asta e doar în mintea voastră. Este o iluzie să credeți că e cald. Frecvența de la suprafață este foarte mare. Avem o frecvență diferită a corpului, de aceea nu simțim căldura. Nu trăim la suprafață. Trăim înăuntru și este foarte bine.

D: Nu au nevoie de hrană, pentru că se hrănesc cu energie. (Da) Au corpuri fizice care pot face asta?

T: Da. Avem corpuri fizice asemănătoare cu cele de pe Pământ.

D: Dar este o frecvență diferită?

T: O frecvență foarte înaltă.

D: Există orașe în interior?

T: Da. Există civilizații, dar nu sunt clădiri înalte. Sunt mici... dar aproape de Dumnezeu. Au lumină, iar cerul este violet. E frumos. Nu este necesar să mâncăm, pentru că trăim din energia din afară. E foarte bine acolo. Acolo este multă iubire.

D: Deci ea va putea să-și amintească felul în care corpul era capabil să existe în acel moment?

T: Asta vreau să spun.

D: Dacă nu îi face rău. Nu vrem să facem nimic care să dăuneze acestui corp. De aceea nu a vrut să fie aici?

T: Da. Acolo putem zbura. Pot să zbor, dacă vreau. Sau pot merge, dacă prefer.

D: Cum este cerul din interiorul Soarelui?

T: Înăuntru nu este zi sau noapte.

D: Când vorbim despre cer, ne gândim că există o atmosferă.

T: Este violet și nu pot vedea stelele. Îmi place să privesc stelele.

D: E lumină ca ziua, tot timpul? (Da) Deci când a venit pe Pământ, i-a lipsit acel loc. (Da) Dar acum trebuie să locuiască aici și să își termine misiunea, nu-i așa?

T: A fost de acord. Trebuie să facă asta. Dacă nu avem Pământul, Soarele se va distruge și el. Soarele este steaua în jurul căreia orbitează Pământul.

D: Dar celelalte planete din sistemul nostru solar?

T: Vor fi afectate.

D: Ce se întâmplă pe Pământ afectează totul?

T: Distrugerea Pământului ar afecta echilibrul dintre planete. Dar ea a fost de acord să vină pe Pământ, ca să vă salveze planeta.

D: Deci când își va termina această treabă, nu va mai trebui să se întoarcă aici?

T: Asta va depinde de ea.

Au lucrat la corpul ei. Medicii doreau să o opereze la genunchi, dar „ei” au spus că se va vindeca și nu va mai fi necesară o intervenție chirurgicală.

Mesajul de despărțire a fost: Iubește-ți corpul și crede în tine. Conectează-te la Sursă. Ascultă-ți mai mult intuiția când îi înveți pe oameni, pentru că există un mesaj și pentru tine. Suntem mereu aici. Nu ești niciodată singură. — Trebuie să mediteze. Trebuie să își amintească acest lucru, de fiecare dată când trece prin întuneric. Se poate conecta cu noi oricând, în interiorul său. Trebuie să găsească timp să se oprească... să se conecteze cu noi și atunci va fi bine.

Am avut mai multe cazuri în care clienții au spus că au respins sânul mamei, când s-au născut. Medicii au trebuit să îi hrănească pe cale intravenoasă, până când au reușit să facă bebelușul să coopereze. În astfel de cazuri, SC spune întotdeauna că acești oameni provin de pe o planetă sau dintr-o dimensiune în care nu aveau nevoie de hrană, așa că nu erau obișnuiți să consume nimic pentru a supraviețui. Acesta este modul în care trăiesc mulți extratereștri. Nu au nevoie

să consume nimic, astfel încât organele digestive s-au atrofiat prin neutilizare. Ei se hrănesc cu lumină şi spun că această lumină vine direct de la Sursă. În Moştenire din stele, există o relatare despre extratereştri care trebuie să facă „băi de lumină” regulate. Ei se întind într-un recipient asemănător cu un sarcofag, iar intensitatea şi culoarea luminii indică de câtă energie are nevoie corpul lor. Această metodă este folosită şi pe navele spaţiale în timp ce călătoresc prin spaţiul cosmic, iar lumina este stocată în cristale. Aşadar, este uşor de înţeles cum un suflet care vine dintr-un astfel de mediu poate fi confuz atunci când intră într-un corp pământesc, care are nevoie să consume hrană solidă.

Unii dintre clienţii mei (inclusiv Terry) au auzit că există oameni care nu trebuie să mănânce. Ei se hrănesc prin respiraţie. Cred că sunt numiţi „respiratori”. Ştiu că yoghinii şi alţi oameni care sunt obişnuiţi să mediteze şi să ducă o viaţă austeră au învăţat să trăiască fără hrană, dar nu credeam că aşa ceva ar fi posibil pentru o fiinţă umană obişnuită. În timpul sesiunii i s-a spus lui Terry că aşa ceva este posibil, dar este nevoie de multă disciplină şi încă nu era pregătită pentru asta. După ce am terminat de susţinut o prelegere în Irlanda în septembrie 2011, o tânără a venit să îmi vorbească. Era drăguţă şi slabă, dar nu arăta altfel decât oricine altcineva. Mi-a spus că nu a consumat niciodată hrană sau apă de-a lungul întregii sale vieţi, chiar şi când era bebeluş. Nu avea nevoie. Mi-ar fi plăcut să petrec mai mult timp cu ea şi să îi pun întrebări, dar o mulţime de oameni stăteau la coadă ca să îmi vorbească.

„Vă rog să îmi semnaţi cartea. Vă rog, doar o poză.” Aşa că am ratat ocazia. Se pare că atunci când am o întrebare, universul îmi oferă răspunsul. Mă întrebam dacă există astfel de oameni şi mi-au trimis o persoană. Sunt sigură că dacă a existat o persoană, trebuie să fie mai multe. SC ne-a arătat în această sesiune, că există astfel de oameni. Unul din prietenii de la prelegere a spus că am avea o viaţă mai uşoară (şi mai ieftină), dacă nu ar mai trebui să ne preocupăm de cumpărarea şi pregătirea mâncării. M-am gândit că eliminarea alimentelor ar face să dispară urinarea şi defecaţia. Organele responsabile s-ar atrofia din pricina neutilizării, ca la extratereştri. Femeia îmi spusese că nu s-a îmbolnăvit niciodată şi nu a avut niciun motiv să meargă la medic. Deci ar fi dificil pentru personalul medical să ştie că există într-adevăr această categorie de oameni.

* * *

După ce mi-am terminat prelegerea și turneul din Europa, am mers în India pentru a vorbi la o conferință în Valea Piramidelor din Bangalore. O prezentatoare a spus că a reușit să nu mai mănânce (din 1990), dar această realizare a implicat meditația profundă. Ea a spus că există cel puțin 30.000 de oameni pe Pământ care nu au nevoie să consume alimente. Dar eu nu recomand așa ceva pentru o persoană obișnuită. Cred că sunt necesare circumstanțe speciale, pentru ca trupul fizic să supraviețuiască fără mâncare.

Capitolul 30

ACTIVAREA ENERGIEI NOII LUMINI

Când Sherri a ieşit din nor, a început să descrie o scenă care îmi devenea din ce în ce mai familiară. Mulţi dintre clienţii mei nu mai merg în viețile anterioare, când avem o sesiune. Ei se îndreaptă spre o lumină frumoasă, care pare să fie și o energie puternică. Dacă mulţi oameni descriu aceleaşi lucruri în timp ce sunt în transă profundă, asta este o confirmare, pentru mine.

S: Văd o lumină foarte frumoasă. Este galben aurie, dar pe măsură ce se revarsă peste mine, devine mai mult ca o lumină violetă de nuanţa lavandei. Îmi pătrunde în corp... în inima mea. (E copleşită de emoție) Simt că este atât de bună.

D: Unde pare a fi lumina?

S: În ochii mei... în faţa capului meu şi în sus. E peste tot. Tot ce pot vedea este lumina stelelor. Este aşa cum ți-am descris-o. M-am simţit atât de bine încât mi-a venit să plâng. Acum sunt complet în lumină. M-a pătruns și acum este deasupra mea. Se simte foarte liniştită şi moale. Întregul meu corp străluceşte pur și simplu.

D: Cum îți percepi corpul?

S: Corpul este ca o coajă la suprafață ca pielea, dar nu există nimic altceva. E foarte interesant, pentru că totul se topeşte aşa că... pe măsură ce mă uit la corpul meu, este doar lumină. Şi totuşi ştiu că am un corp, dar este lumina stelelor... e lumina mare a soarelui. În acest moment sunt multe culori, nu numai o singură culoare. Este doar lumină, deşi ştiu că sunt fiinţe aici. Dar nu pot să văd altceva decât lumină sau să simt altceva în afară de lumină. Ar fi interesant de văzut ce

ființe sunt aici. Știu că sunt acolo.

D: Dacă le-ai putea vedea, cum ar arăta?

S: Ar arăta ca niște ființe de lumină. Ar arăta ca mine. Ca niște găoace mici cu lumină în ele și în jurul lor. (E copleșită de emoție și începe să plângă) Oh, lumina este foarte puternică! (Cu uimire) Oh, e frumos. Este atât de pur. Trece prin toate. Nimic nu poate rezista la așa ceva.

A spus că totul i se părea familiar, ca și cum ar mai fi experimentat asta înainte.

S: Simt că această energie care se revarsă continuă pentru totdeauna. Merge mai adânc, dincolo de acest corp. Sunt conștientă numai de lumina din corpul meu, dar mai sunt și alții acolo. Mă umplu cu această lumină. Simt că trece prin mine și merge undeva pe Pământ. Se revarsă prin mine. (Plânge)

D: De ce te emoționează asta?

S: Pentru că asta e tot ce fac cu adevărat. Las să curgă energia prin mine. Am crezut că sunt separată. (Plânge) Am mai fost aici, dar nu mi-am dat seama că eram eu. Este mult mai mare. Este peste tot. O pot simți. Simt că intră în pământ.

D: Simți că aceasta este o energie pe care o folosești?

S: Asta sunt eu. (Vorbește în șoaptă) Eu sunt lumină. Eu sunt energie. Nu știam asta înainte. O simțeam și înainte. Eu sunt această energie. Cunoșteam această lumină, dar părea a fi mai mult „undeva acolo” și trecea prin mine, dar aceasta este diferită. Aceasta este doar lumină pură. Totdeauna.

D: Crezi că o vei putea folosi?

S: Aș putea-o folosi oricum. Ei îmi încredințează această lumină.

D: Întreabă-i ce înseamnă.

S: Ei mă iubesc foarte mult şi au încredere în mine să folosesc această lumină. (Plânge uimită) Ei sunt iubire pură. Este minunat să îi vezi.

D: Cum arată?

S: Arată ca nişte coloane de lumină. Sunt foarte mari şi puternici şi drepţi. Ştiu totul despre noi. (Plângând) Sunt atât de recunoscătoare că pot fi cu ei. Ei spun: „Vrem să vă ajutăm şi chiar vă ajutăm”. Unul dintre ei cu o voce mai joasă, dorește să vorbească prin mine.

Am asigurat-o că este în regulă să le permită asta, pentru că este întotdeauna mai uşor să comunici direct. Vocea a devenit mai puternică, pe măsură ce entitatea a început să vorbească.

S: Pulsăm lumină prin tine.

D: Care este scopul de a pulsa lumina prin Sherri?

S: Ea este capabilă să curgă liber şi să transmită liber această lumină. Avem un grup de stele, dar arată ca o singură lumină. Am adunat această lumină în forme care vor curge prin oameni, iar Sherri este una dintre ele. Energia îi furnică trupul. A trebuit să o pregătim. A trebuit să o facem să se simtă bine ca să putem trece prin această formă, cum o facem acum. Ea simte asta şi este un sentiment minunat. — E atât de ciudat să vorbeşti prin corp şi să îl simţi. Are o inimă mare. Vorbim prin inimă. Ea simte pace în inimă. Fără pregătire, nu ar putea suporta atâta lumină... niciodată... niciodată. (Pauză) Văd planeta şi văd lumina care intră în Pământ. Sunt unul dintre cei care vorbesc prin ea acum şi sunt deosebit de interesat de atmosferă, iar această lumină va intra în atmosferă. Există multe lucruri în atmosferă care au nevoie de corecţie şi ajustare, mai ales lumina violetă pe care o vede, lumina albastră şi lumina albă. Toate culorile care sunt deja pe Pământ vor fi ajustate cu această lumină. Ajut la ajustarea frecvenţelor luminii atmosferice, astfel încât munca pe care o face să fie mai conştientă. Dar am vrut să-i arăt aceste lucruri mari pe care le face această lumină, dincolo de lumea ei personală şi de oamenii cu care lucrează.

D: Pentru că avem de a face cu oamenii. (Da) Dar tu lucrezi în ansamblu? (Da) Ce este în neregulă cu atmosfera? Ce anume trebuie corectat?

S: Poluarea de multe feluri, poluarea gândurilor şi alte astfel de lucruri. Diverse dereglări. Aceste deranjamente au fost în vigoare foarte mult timp pentru a menţine lucrurile la o anumită frecvenţă, pentru ca oamenii să poată învăţa diverse lucruri. Dar aceste lucruri sunt acum îndepărtate şi lumina dizolvă literalmente densitatea şi poluarea, congestia şi negativitatea. Este capabilă să îndepărteze complet sunetele dizidente de pe planetă, care au fost aici foarte mult timp.

D: Deci este mai mult decât poluarea produsă de om? Gândurile sunt şi ele poluate?

S: Da. Dar sunt în curs de curăţare. Folosim frecvenţe de sunet şi lumină. Îi vorbim prin sunet şi ea înţelege sunetul mai bine decât alte modalităţi. Ea poate folosi sunetul într-un mod mai liber, ca să ajute oamenii.

D: Pentru că treaba ei nu este să lucreze la atmosferă. Treaba ei este să ajute oamenii?

S: Da. A trebuit să curăţăm ceva în atmosferă pentru a o ajuta să folosească aceste energii. De aceea am intrat acum. Va fi mult, mult mai uşor să lucreze cu energiile. A fost o ajustare atmosferică care trebuia făcută prin tine, Dolores.

D: Oh, nu ar fi putut să o facă singură?

S: Nu. Ar fi durat mai mult.

Apoi au continuat să dea instrucţiuni despre modul în care Sherri urma să folosească energia pentru vindecare. „Poate pune mâinile pe corp sau deasupra corpului şi poate scoate sunete, iar noi o vom ajuta.” Va şti instinctiv ce sunete să scoată. Va fi ceva natural pentru ea, iar noi vom lucra prin ea şi o vom folosi ca instrument. Am observat că trupul lui Sherri se zbătea şi se smuncea. Mi-au explicat că adaptau şi curăţau trupul, ca să poată gestiona şi direcţiona energia. I-au trimis energie luminoasă pură „în toate celulele şi în tot ţesutul osos. Se umple de lumină. De asta are nevoie”. Sherri avea unele probleme cu organele

interne, în special cu vezica urinară, așa că am întrebat care era cauza.

S: A avut o intrare grea pe Pământ. A intrat în bucăți. Avea un aspect de navă spațială de metal încorporat în ea, pe care am dori să îl înlăturăm. Era ca o greutate, ca o presiune care apăsa asupra ei.

D: Când a intrat în această viață? S-a întâmplat ceva cu o navă spațială?

S: Da... înainte de a veni în acest corp. A ajuns la destinația dar... a venit în bucăți, pentru că a apărut o problemă în tranzit. Asta a creat o presiune asupra vezicii ei, înregistrată fizic în corp ca un metal care apasă.

D: Ce vrei să spui... cum a venit în bucăți?

S: În timpul și spațiul tău ea a fost livrată în bucăți, în cuburi de lumină. Voi le-ați numi instalații. A fost o problemă la una dintre instalații.

D: Încerc să înțeleg aceste informații noi, pe care nu le-am mai auzit până acum. Oare sufletul nu intră într-o bucată?

S: Este adevărat. Sufletul intră într-o singură bucată. Sufletul este... Încerc să transmit asta în termeni lingvistici.

D: Limbajul este întotdeauna o problemă.

S: Este ca o lumină pe care ea o experimentează. Curge peste tot. Este radiantă. Nu are limite. Dar eu vorbesc despre vehiculul uman. Acesta nu suportă atâta lumină, așa că i-am dat-o în rate. Și unele din energiile fizice de pe planeta din care ea făcea parte, au trebuit să se adapteze la aceste energii noi. A apărut o problemă în regiunea pelviană. Nu a fost capabilă să primească atât de multă lumină, ceea ce a cauzat probleme fizice.

D: Acesta este unul din motivele pentru care nu a putut avea copii? (Da) Ai spus că lucrezi acum să scoți metalul de acolo?

S: Metalul a fost recipientul pentru această lumină. El a dispărut, dar vehiculul fizic a fost imprimat cu această experiență.

D: Greutatea care a creat presiunea.

S: Da. Este doar o amintire.

D: O poţi elimina?

S: Da, bineînţeles că putem.

D: Cred că înţeleg despre ce vorbeşti. Mi s-a explicat de către alte fiinţe ca tine, deşi au folosit termeni diferiţi. Ei spun că uneori energia nu a mai fost niciodată într-un corp fizic, într-un corp uman. Este corect? (Da) Şi este o energie prea puternică?

S: Am distribuit-o multor fiinţe. Nu a fost o energie unică.

D: Am mai auzit explicaţia că organismul nu putea face faţă energiei, aşa că a trebuit să fie adusă treptat.

S: Da. Uneori nu a mers cum am sperat. A trebuit să fie rafinată şi refăcută, şi a cauzat probleme în corpul ei fizic.

D: Am auzit că uneori când se încearcă acest lucru copilul este avortat, pentru că este prea multă energie.

S: Da. A fost o parte din experienţa ei, dar nu a ales să plece. A intrat cu o lumină foarte puternică. A reuşit să rămână în corp, dar a fost prea mult. A trebuit să se facă o adaptare şi în corpul mamei. Sperăm să ne descurcăm cu energia care vine.

D: În alte cazuri despre care mi-ai vorbit a trebuit să faceţi ajustări, pentru ca data viitoare să nu fie avortat copilul. Copilul se naşte, dar nu primeşte toată energia deodată. Are sens ce spun? (Da) Am auzit acest lucru de mai multe ori, prezentat în termeni diferiţi. Nu am auzit niciodată de bucăţi sau rate.

S: Vorbeşti despre walk-in (cel ce intră). Intrarea acestuia se face în etape.

D: Dar am descoperit că există mai multe tipuri de walk-in. (Da) Nimic nu este atât de simplu pe cât cred oamenii că este. Dar asta înseamnă că Sherri nu a mai avut alte vieţi în corpuri fizice pe Pământ?

S: Ea nu a mai avut vieţi pe Pământ. A avut alte experienţe. A avut multe experienţe şi are amintiri din locuri frumoase şi variate. Ea a cunoscut planeta de apă, a experimentat alte sisteme stelare şi a traversat diverse sisteme solare. Ea înţelege lumina şi alte tărâmuri. Cunoaște realități de nedescris, de dincolo de crearea originară a fizicalității.

D: Se pare că era foarte avansată. Nu avea nevoie de experiența Pământului.

S: A venit într-o perioadă dificilă pentru acest tip de energie, dar a vrut să facă asta foarte, foarte mult. A venit împreună cu alții. Mai sunt și alții ca ea aici, pe Pământ.

D: Am vorbit cu multe astfel de ființe. Cred că le înțeleg mai bine decât majoritatea oamenilor.

S: (În șoaptă) Da.

D: A decis singură să vină aici, sau au ajutat-o alții să ia decizia?

S: Nu. Au venit ca un grup. Au venit împreună, de-a lungul unei perioade de mai mulți ani. Erau un singur grup. Sunt multe grupuri care vin acum.

D: Dar sunt răspândite și nu se cunosc între ele.

S: Nu, dar se vor cunoaște din nou în curând.

D: Au întâmpinat dificultăți, pentru că toți au simțit că sunt singuri.

S: Da, este adevărat.

D: Dar de ce a ales Pământul? Ce a decis să vină aici?

S: A primit o misiune. S-a convenit să facă asta. Suntem un consiliu și această energie exista dincolo de galaxie. Era un tărâm al conştientizării care se propaga treptat în numeroase galaxii. Iar când a apărut, s-a alăturat la ceva deja existent la fața locului, cu o poveste care nu fusese încă spusă, cu informații care nu fuseseră încă experimentate. Este ceva nou, cu informații care ar putea schimba înțelegerea voastră despre ceea ce se întâmplă pe Pământ. Este o transformare mult mai mare, care are loc în multe, multe galaxii și în multe locuri. Este o transformare uriașă.

D: Deci nu este doar aici, pe Pământ?

S: Corect.

D: Poţi să ne spui mai multe despre această transformare? Ai spus că este ceva nou, care nu s-a mai întâmplat până acum.

S: Da. Dar nu pot să o descriu. Descrierea nu este disponibilă.

D: Știu că întotdeauna este greu să găsești cuvintele potrivite. Fă tot ce poți cu ceea ce ai.

S: Corect. Așa ceva nu a mai fost experimentat până acum și vor fi plasate ființe ale înțelegerii cu fiecare ființă de pe Pământ. Atunci oamenii vor asculta această amplificare incredibilă pe care o cunosc profund în propriile lor sisteme, iar noi facem asta acum, în timp ce vorbim. Este o implantare foarte vastă... dacă putem spune așa. Implantăm și înglobăm. Această lumină intră în plexul solar și chakra rădăcină a fiecărei ființe și capătă o voce. Are o formă de V în corp. Este un lucru bun. Toate ființele vor avea această nouă facilitate de a experimenta lumina prin sistemul corpului și vor putea vorbi cu tot ce există, prin această nouă energie. Are formă de con și este amplasată în partea de jos a corpului, zona cu care Sherri are atât de multe probleme. Ceea ce a simţit ea era o anticipare a acestei amplasări.

D: În zona aceea?

S: Da, prin chakre. Este o amplasare la scară vastă a unei comunicări cu totul noi. Se amplasează ceva ca un con de lumină, în corpul fiecărei ființe de pe planetă. Acesta a fost scopul zilei de astăzi, să fim percepuți în mod conștient ca unul dintre elementele care ajută la realizarea acestui proiect. Este ceva ușor care are o formă. Practic este un vortex.

D: Se va amplasa la toată lumea?

Aceasta era în mod cert o informație nouă. Am vrut să o înțeleg, ca să nu o percep ca fiind negativă.

S: Da... la toată lumea... şi la animale.

D: Care este scopul de a pune asta în toate fiinţele?

S: Este un nou sistem de comunicare. Este un mod mult mai avansat de a folosi lumina.

D: În trecut au existat sisteme de comunicare, care erau ca un instinct.

S: Da. Intuiţia. Dar aceste metode vechi nu mai sunt la fel de eficiente. Sistemele vechi vor continua să fie utile, dar nu sunt la fel de eficiente ca acestea.

D: Deci e timpul să ne schimbăm?

S: Da. Va fi instalat un sistem complet nou.

D: Cum se va percepe acest lucru la nivel individual?

S: Am văzut multe tulburări în acea parte a corpului, la mulţi oameni. Face parte din pregătirea pentru acest lucru. Corpul uman este acum adaptat şi pus la punct, şi vor fi multe lucruri pe care oamenii le vor putea face mai uşor. Va dispărea disconfortul fizic şi nesiguranţa, inclusiv cea financiară. Este o atenuare a presiunii care s-a acumulat în sistem. Este o formă mult mai avansată de întrupare umană, prin utilizarea informaţiilor care sunt trimise.

D: Încerc să înţeleg cum funcţionează şi dacă omul obişnuit va observa vreo diferenţă.

S: Da. Se activează.

D: Deci este acolo, dar nu este activat în fiecare persoană?

S: Nu, vine activat. Până acum ne-am ocupat de pregătire şi a fost încorporat unde trebuia.

D: Dar persoana respectivă nu ştie când s-a întâmplat asta?

S: Tocmai s-a întâmplat. Pregătirea a durat mult, dar evenimentul propriu-zis s-a

produs în ultimele zile. (Această sesiune a avut loc pe 11 iulie 2009.)

A fost o surpriză. Nu mă simțeam diferit. Cel puțin nu credeam că mă simt.

D: S-a întâmplat ceva care să activeze acum acest lucru pe planetă?

S: E timpul să se întâmple asta. Lucrăm de foarte mult timp... pentru această perioadă.

D: E foarte recent. De aceea m-am întrebat ce a declanșat acest lucru.

S: Era planificat.

D: Ai spus că toată lumea va avea un astfel de dispozitiv. Toată lumea va ști că este acolo? Vor reacționa la asta?

S: Îl văd. Văd că este acolo. Dar din punct de vedere uman, va dura ceva timp.

D: Oamenii vor observa ceva diferit?

S: Se va simți foarte diferit. Nu îi va deranja și vor fi foarte capabili să funcționeze aici, în energia planetei. Nu spun că nu le place să fie acum aici. Dar nu va fi greu, pentru că vor avea ca niște stele sau mici planete în interiorul lor, care se simt ca acasă. Ei vor putea fi aici și totuși vor putea fi pe deplin în această lumină... în această energie. Toată lumea va avea asta.

D: Deci nu vor mai simți că acesta este un loc diferit? Nu vor mai avea acel sentiment că vor să meargă acasă?

S: Corect. Ei sunt acasă.

D: Va fi mai ușor să se adapteze.

S: Da, asta se va simți minunat.

Desigur, curiozitatea mea m-a făcut să întreb dacă mi s-a făcut şi mie procedura. Ea a zâmbit şi a răspuns: „Desigur.” Apoi m-au întrebat dacă pot să o simt. Singurul lucru de care eram conştientă era senzaţia că o energie se mişcă prin mine, în timp ce vorbeau. Nu ştiu dacă la asta se refereau. Am întrebat: „Vom fi conştienţi de energie?”

S: O vei simți. O vei simți din plin. O vei simţi aşa cum a simţit ea acea energie solară a stelelor, dar o vei simți în felul tău unic, cum o va face fiecare persoană. Se va simți ca acasă. Fiecare va avea experienţa sa proprie cu aceste energii.

D: Ai spus că umple celulele tuturor, sau este doar pentru ea?

S: Lumina umple fiecare celulă, dar conul este un dispozitiv de conectare sufletească.

D: Este o modalitate de a comunica?

S: Corect. Nu va mai exista separarea de Forţă, de Dumnezeu.

D: Poate fi folosit pentru vindecare sau este un altfel de dispozitiv?

S: Energia este aceeaşi, dar modul în care o foloseşte fiecare persoană ar putea fi foarte diferit. Poate fi folosit în multe feluri.

D: Asta încerc să înţeleg. Dar oamenii negativi ce vor face?

S: (Pauză) Ce facem cu oamenii negativi? În cazul lor, dispozitivul ar putea fi perceput iniţial ca ceva care perturbă. Va face negativitatea să fuzioneze. Ei nu pot controla acest lucru. Acesta este un aspect al lui Dumnezeu şi ei vor fi transformaţi prin rotirea acestui con în sistemul lor, până când se eliberează energia care nu mai poate fi în această lumină.

D: Pentru că negativitatea nu poate exista în această lumină?

S: Nu poate exista.

D: Dar ai spus că la început va fi oarecum deranjant pentru ei?

S: Se vor simți așa, dar este ceva mult mai puternic decât voința lor. Nu vor putea să reziste. Nu vor putea face altceva decât să meargă cu această lumină. Nu vor putea lupta. Nu o vor putea controla.

D: Dar acest lucru nu merge împotriva liberului arbitru al individului?

S: Negativitatea se dispersează și se evaporă în lumină. (Pauză) Oh, înțeleg ce spui. Liberul arbitru. Acest lucru a fost convenit cu mult înainte ca cineva să ia formă, înainte să se manifeste ceva. Au vrut să experimenteze liberul arbitru și au dus acest lucru foarte departe, în multe locuri, cu multe posibilități. Dar vine o vreme... Știi cum se întoarce titirezul care pare a sta pe loc, dar de fapt se rotește foarte repede? (Da) Așa va fi în acest sistem. El va rămâne echilibrat, iar conștiința acumulată a negativității nu îl va putea dezechilibra. Deci există liberul arbitru de a explora negativitatea, dar capacitatea de a-ți aminti și de a păstra această energie este mult mai puternică. Echilibrul este mult mai puternic decât liberul arbitru de a explora și dezvolta ceea ce voi numiți „karma, negativitate”. Explorarea negativității s-a convenit cu mult înainte într-o perioadă în care se crease un mare dezechilibru, dar acum se instalează ceea ce va echilibra lucrurile din nou.

D: Deci crezi că acum a venit momentul să interveniți, din cauza negativității pe care a creat-o lumea? (Da) Desigur, lumea este foarte dezechilibrată. Acum este timpul să faceți asta pentru a o readuce în echilibru? (Da) Lumea a fost creată cu liberul arbitru pentru a vedea ce se va întâmpla, dar nu poate merge mai departe de atât. Dar asta înseamnă că nu va mai exista karma?

S: Corect. Nu va mai exista. Nu poate continua să se recreeze la nesfârșit. A fost doar o explorare.

D: Dar karma care nu a fost plătită?

S: La asta m-am referit, când am vorbit despre evaporare. Este dispersată și se evaporă. Nu mai există.

D: În munca mea, le spun mereu oamenilor să ierte și să dea drumul.

S: Este foarte bine.

D: Nu mai este necesar să le spun asta?

S: Vin dintr-o perspectivă în care văd cum acest lucru schimbă totul. La nivel individual, poate afecta modul în care ajuţi oamenii. Nu cred că veţi mai avea de a face cu vechea formă. Va dispărea. Vei ajuta oamenii să adopte noua formă, iar ei nu o vor mai putea păstra mult timp pe cea veche.

D: Înseamnă că vor dispărea războaiele şi toate lucrurile negative care au afectat lumea?

S: Absolut. Este un plan foarte mare care intră în vigoare şi această schimbare – să vedem – se întâmplă peste tot. Asta e. Nu e doar pe Pământ. Este o transformare atât de mare. Transformă totul. Este cea mai mare schimbare întâlnită vreodată. Este o transformare mult mai mare decât Pământul, dar Pământul este o parte importantă din ea.

Am întrebat despre informaţiile care mi s-au oferit despre Noul Pământ şi vechiul Pământ. Despre despărţirea realităţilor şi despre lumea nouă care se mută într-o nouă dimensiune. Şi dacă unii oameni ar dori să rămână cu vechiul mod de a fi și să nu se schimbe.

S: Nu văd asta. Poate că trebuie să vină altcineva să vorbească cu tine despre asta. Suntem mai mulţi aici. Această energie este peste tot. Nu văd nimic care poate exista într-o formă distructivă, violentă, negativă. Nu poate rezista. Poate că acesta este Noul Pământ la care te referi, dar un Pământ vechi... Pur și simplu nu îl văd.

Am crezut că e timpul să revin la întrebările lui Sherri. Multe din ele se refereau la afecţiuni fizice. SC a trecut prin corp corectând toate problemele, și a avut sfaturi pentru Sherri. „Trebuie să renunțe la tristețe.” Am cerut o explicație.

S: Tristețe. Inima ei este tristă. Ea nu și-a înțeles experiența și pus totul la inimă.

D: Ce experiență?

S: A fost o ființă de lumină, care a avut o experiență umană. Nu a putut înțelege experiența umană, care a fost foarte dură pentru inima ei emoțională. Ea nu a putut înțelege deloc acest lucru. – Este vorba mai mult despre înțelegerea luminii, deoarece are lumina la dispoziție și o poate folosi în toate modurile pe care și le poate imagina, iar noi vom lucra cu ea. Am fost mereu alături de ea și ea a fost foarte dispusă să ne ajute. Datorită acestei sesiuni, ea va putea fi mai deschisă. Se vor deschide multe uși și vom putea aduce această lumină în multe din interacțiunile pe care le are cu oamenii, de-a lungul zilei. Ea este aici pentru a ajuta. Trebuie să renunțe la tristețe și să-și accepte rolul. Nu trebuie să își piardă niciodată speranța. Întotdeauna există noi posibilități.

TIMP ȘI DIMENSIUNI

Capitolul 31

TERMINALUL

Când Chandra a coborât prima dată de pe nor a văzut o pădure cu copaci foarte înalți, pe marginea unei pajiști. A observat un spiriduș care se deplasa în viteză printre copaci. Dar în loc să coboare acolo, a simțit nevoia să zboare de pe Pământ în spațiul cosmic. Plutea fără greutate, privind în întuneric și la stelele din jur. Simțea că face parte din spațiul cosmic. Se identifica total cu el. „Mă simt atât de bine. Mă duc undeva. Văd ceva, dar nu înțeleg ce este. E întuneric. Văd stele. Plutește ceva în mijlocul lor. Forma... pare a fi o galaxie, dar arată ca niște particule maro portocalii, care se învârt. Le privesc de departe. — M-am apropiat de particule. Simt că fac parte din particulele din spațiu.”

D: Cum se simte să faci parte din ele?

C: Par a se mișca în aceeași direcție. Sunt foarte mici, ca grăunțele de nisip. Aș putea să stau deasupra lor. Mă mișc odată cu particulele, ca într-un carusel. Se mișcă într-un cerc. Văd un copil care face parte cumva din particulele de praf zburătoare. Are părul lung și închis la culoare, ca părul unui adult... dar arată ca un copil. Stă pe particulele de nisip și arată fericit. Cred că mă cunoaște. Îmi spune: „Salut! Sunt ghidul tău spiritual. Mă aflu aici pentru tine.”

D: De ce arată ca un copil?

C: Vrea să îl privesc în acest fel.

D: Ghidul tău poate arăta oricum dorește. Oricum e confortabil pentru tine.

C: Da, cred că arată mai prietenos așa. Îmi spune să merg cu el. Îl iau de mână, dar mi se pare caraghios să mă conducă un copil.

D: Nu contează, dacă asta te face să te simți mai confortabil. Vezi ceva în timp ce călătorești?

C: Lumini. Niște lumini orbitoare. Trecem prin ele. Ghidul meu merge cu mine, chiar înaintea mea. Sunt bucuroasă. Simt că mă mișc foarte repede. Spune că am ajuns.

D: Unde ați ajuns?

C: Sunt din nou în spațiul cosmic. Văd o planetă. Mă întreb dacă mă pot apropia mai mult de ea, ca să o văd mai clar. Este verde, o planetă cu pete verzi și albe. Ne apropiem de ea și arată ca o minge de lumină verde-gri. Ghidul meu îmi spune că am ceva de văzut acolo. Solul e acoperit de un nisip gri întunecat. Cred că mai sunt și alte ființe acolo. Merge cu mine pe nisipul cenușiu și negru, spre un anumit loc. Nu sunt prea multe de văzut aici. Cerul e cam întunecat... Nu e soare pe cer, dar nu pare a fi noaptea...

A văzut niște clădiri gri făcute din granit și a intrat într-una din ele. Podeaua arăta ca marmura. Interiorul avea multă sticlă și oglinzi. Clădirea părea goală înăuntru, dar știa că erau oameni acolo, pe care nu îi putea vedea. Am rugat-o să devină conștientă de corpul ei. „Văd un corp. E din carne, dar are culoarea piersicii și brațe lungi, picioare lungi... Ăsta sunt eu? Pare uman, dar arată ciudat. Pacă l-ar fi întins cineva. Am mâini foarte mari... ca niște cârnați... Mâinile mele sunt foarte umflate și mari.”

D:Ești îmbrăcată? (Nu) Ai păr?

C: Este ciudat. Nu pot să îmi văd capul. Am un corp gol lung și întins, dar de la gât în sus nu pot vedea. Mâini mari... picioare mici, fără degete la picioare. Nu am părți feminine sau masculine.

D: Simți că e locul tău în acestă clădire?

C: Da, știu că trebuie să fiu acolo. Lucrez acolo.

Când am întrebat ce fel de muncă făcea, mi-a răspuns: „Nu știu. Sala este foarte înaltă și sunt niște console de-a lungul peretelui. Este o sală circulară și există ceva de genul computerelor, un fel de mașini. Simt că sunt un fel de un ghid turistic. Ajut oamenii care vizitează acest loc. Cu asta mă ocup. Îi ajut să meargă unde trebuie să meargă. Este un fel de terminal. Te duci acolo ca să mergi altundeva.

D: Oamenii arată ca tine?

C: Toată lumea arată diferit. Este un fel de terminal intergalactic, pentru oamenii care călătoresc.

D: Iar tu știi unde ar trebui să meargă?

C: Da, de cele mai multe ori. Nu hotărăsc eu unde să meargă, doar îi ajut să ajungă la destinație. Ei intră și sunt dezorientați iar eu îi salut, apoi știu cumva unde ar trebui să meargă. Simt ceva în energia lor și îi duc în sala în care trebuie să meargă, pentru a primi o misiune. Sau îi duc în sala unde trebuie să întâlnească alți oameni — să își întâlnească prietenii, mai bine zis. Toți arată diferit. Unii arată ca niște ființe de lumină. Aceștia sunt în consiliu, sunt la conducere. Alții sunt foarte diferiți... E ca o scenă științifico-fantastică. Uneori locul e foarte aglomerat. Sunt multe ființe care intră și ies, dar există o ordine, cumva totul este organizat.

D: Deci trebuie să îi procesezi și să le spui unde să meargă?

C: Da, dar nu e decizia mea unde merg ei... nu e decizia mea. Eu doar îi ajut să ajungă acolo unde trebuie să meargă.

D: Doar știi asta? O simți? Asta vrei să spui? (Da) Are vreo legătură cu frecvența sau vibrația lor?

C: Da, într-un fel. Doar îi salut și îi ajut să treacă la următoarea etapă.

D: Preia altcineva lucrurile, de acolo? (Da) Lucrezi aici de mult timp?

C: O, de ceva timp... de ceva timp.

D: Pare a fi o poziţie cu multă responsabilitate.

C: Da. (Indecisă) Dar uneori aş prefera să fiu printre cei care călătoresc.

D: Poţi să alegi?

C: Nu întreb. Nu îndrăznesc să întreb. Aceasta este sarcina mea, este treaba mea şi nu mă deranjează. Sunt într-un fel de terminal.

D: Toţi vin şi pleacă în altă parte. (Da) Şi te întrebi ce altceva mai există? (Da) Există vreo modalitate de a afla?

C: Ar trebui să întreb una din fiinţele de lumină.

D: E în regulă dacă vorbim cu ele? (Da) Nu e nimic rău în a fi curios, nu-i aşa? (Nu) Bine, întreabă-le ce vrei să ştii.

C: Aş dori să ştiu dacă există oameni acolo. Ele îmi spun: „Da.” Îmi spun că fac o treabă destul de bună. Lucrez cu drag şi sunt un muncitor bun. Şi voi avea o şansă în viitor, nu acum.

D: Vei avea şansa să afli ce este acolo?

C: Aşa au spus ei. Sunt destul de mulţumită.

D: Asta înseamnă că vei ajunge să descoperi cum este să călătoreşti?

C: Da. Dar e mai mult decât călătoriile... Ei există altfel. — Ştiu că atunci când mergi în dimensiuni diferite sau într-o existenţă diferită, eşti... cum să spun? De exemplu, ai putea avea o formă diferită sau s-ar putea să nu ai nici o formă. Alte dimensiuni au moduri diferite de a percepe şi cunoaşte. Deci nu este doar o călătorie, ci există alţi parametri diferiţi. Depinde unde mergi. Mi-aş dori foarte mult să călătoresc în altă parte.

D: Ai fost vreodată undeva?

C: (În şoaptă) Am fost vreodată undeva? (Tare) În afara acestui loc? În afara terminalului? Îmi spun: „Da”. În locuri diferite... în vremuri diferite.

D: Ce înseamnă asta?

C: Îmi spun... că deja exist în vremuri diferite. Simultan.

D: Dar nu eşti conştientă de aceste lucruri?

C: Acum sunt. Fiinţa cu trup de carne de culoare ca piersica, care sunt eu... acum ştie... (E confuză) E greu de explicat.

D: E în regulă dacă ştie?

C: Da, e în regulă că ştie... îşi ridică vibraţia prin cunoaştere.

D: Pentru că nu vrem să facem nimic care să interfereze negativ.

C: Ei îmi spun că este în regulă. Fiinţa de lumină povesteşte despre mine. (Puţin confuză) Spune că eu sunt... că în una din existenţe sunt... Chandra, chiar acum.

D: De ce îi spune asta?

C: Chandra încearcă să ajungă la ele... la fiinţa luminoasă şi la cea cu trup de carne. Comunică telepatic. Ei nu vorbesc... împărtăşesc idei.

D: Este în regulă dacă Chandra ştie aceste lucruri acum?

C: Da. Cred că trebuie să ştie că este peste tot.

D: Pentru că nu vrem să facem ceva care va cauza probleme. Dar cred că nu accesăm informaţii, decât dacă a venit timpul pentru ele.

C: Da, este adevărat.

D: De ce este important ca ea să ştie asta acum?

C: Ea are dorinţa de a şti tot ce este acolo, şi asta îi distrage atenţia de la ceea ce face în acest moment. Ea are o curiozitate înnăscută, care o face să îşi dorească multe lucruri în acelaşi timp. Trebuie să ştie că tot ce îşi doreşte să experimenteze există deja, că dorinţa de a experimenta totul este împlinită. Chiar dacă ea nu este conştientă de acest lucru. La fel ca existenţa ei în ceea ce ea numeşte „terminal” şi sentimentul că este blocată acolo. Acum ştie că aceasta nu este singura realitate, singura existenţă pe care o are. Există şi alte părţi ale ei,

care trăiesc vieţi diferite.

D: Vrea să ştie dacă a făcut vreodată parte din natură...

C: Da. Movila acoperită de iarbă pe care a văzut-o mai devreme era ea. (La începutul sesiunii) Era energia care făcea parte din ea. O fiinţă micuţă. Avea grijă de movilă, dar era şi movila. Separate, dar din aceeaşi energie. O energie a naturii.

D: Pentru că a spus că se simte foarte aproape de natură. (Da) Am crezut că vom merge într-o viaţă trecută şi o vom experimenta. De ce nu s-a întâmplat asta?

C: Mai devreme a văzut ce voia să vadă şi încă mai are o imagine foarte clară despre asta. Se poate întoarce la ea oricând doreşte, când are nevoie de confort. A fost o existenţă foarte frumoasă, dar trebuia să se termine. Ea trebuie să înţeleagă asta. Pentru a evolua, trebuia să îşi încheie acea viaţă, ca să existe ca altceva. După aceea a vrut să fie om. O parte din ea era foarte curioasă să vadă cum e să fie om.

D: Încerc să înţeleg. Ea a avut mai multe vieţi în care a făcut parte din natură, înainte de a deveni om? (Da) Mă întreb dacă aceste forme de viaţă mor sau nu. (Râde) Înţelegi ce vreau să spun?

C: Ei bine, acel spiriduş încă mai există. Este încă în ea. Nu moare niciodată. E încă acolo. (Micuţa creatură pe care a văzut-o deplasându-se ca o săgeată, printre copaci.)

D: El există doar în acea formă?

C: Da. E greu de explicat.

D: Fă tot ce poţi.

C: Sunt toţi acolo. Spiriduşul (care este ea) este încă acolo. Fiinţa din acea gară (care e tot ea) este tot acolo. Ea este oriunde îşi doreşte să fie, adică în foarte multe locuri, la diferite niveluri sau în orice existenţe alege. Uneori este conştientă de asta, alteori nu.

Întâmpinam dificultăţi în a formula întrebările, pentru a înţelege mai bine. „Este conştientă de aceste lucruri numai atunci când se concentrează asupra lor?”

C: Depinde în ce existenţă e. De exemplu spiriduşul... ca spiriduş, ea a ales să fie om. Spiriduşul este conştient de această dorinţă şi fiind un spirit al naturii, ştie că s-a întâmplat.

D: El este mai conştient decât Chandra?

C: Da. Există diferite niveluri de conştientizare, care depind de existenţa în care se află. Este aceeaşi fiinţă, dar fiecare are voie să ştie doar ce trebuie să ştie.

D: Ei nu pot fi conştienţi de tot ce este, de întreaga imagine. Asta vrei să spui? (Da) Ar fi prea mult de gestionat?

C: Da. De exemplu, fiinţei de la terminal i s-a comunicat informaţia că există în diferite dimensiuni, din cauza dorinţei sale de a experimenta alte niveluri. I s-a spus că este deja acolo. Dacă nu ar fi întrebat, nu ar fi ştiut.

D: Ca să poată înţelege?

C: A fost mai mult pentru a o linişti sau mângâia. Frecvenţa sa a crescut puţin şi e mai luminoasă pentru că ştie asta, dar nu poţi forţa... Poţi doar să răspunzi la întrebări, atunci când îţi sunt adresate. Dacă nu ar fi cerut, nu ar fi ştiut că există deja în alte locuri.

D: Deci omul care lucra la terminal se simte mai bine dacă ştie asta, şi nu se mai simte blocat acolo? (Da) Îşi poate continua munca, ştiind că a experimentat şi alte lucruri. (Da) Ne ajută să avem puţină cunoaştere, pe măsură ce ne vedem de viaţa noastră. Deci nu e potrivit să ne cunoaştem aşa-numitele „vieţi anterioare”.

C: Nu e întotdeauna aşa.

D: Omul de la terminal nu era la un nivel potrivit de dezvoltare?

C: Corect. Omul de la terminal avea o frecvenţă inferioară.

D: Am interferat cu dezvoltarea lui prin...

C: Nu. De fapt, a fost ajutat.

D: Pentru că nu vreau să interferez cu evoluţia nimănui.

C: Nu. Unul din scopurile tuturor fiinţelor este să îşi ridice vibraţia, pentru a se apropia de Sursă. Când acest om a primit această informaţie, vibraţia lui s-a schimbat.

D: Deci a ajutat la evoluţia lui? (Da) Atunci am dreptate când mă gândesc că pentru a reveni la Sursă în cele din urmă, toate aceste părţi trebuie să se reunească la un moment dat? (Da) Deci toţi ar trebui să îşi ridice vibraţiile, în cele din urmă. Nu-i aşa?

C: Da, la fel ca spiriduşul. El avea o vibraţie diferită... o frecvenţă diferită. El a cerut experienţa de a fi uman, pentru că ştia că îl va ajuta în evoluţie.

D: În munca mea, m-am obişnuit să duc oamenii în viaţa trecută adecvată şi să găsesc răspunsuri la întrebările lor. Credeam că vom experimenta acest lucru şi de data asta, dar nu a fost aşa. (Râde) Nu am accesat o viaţă trecută „normală”.

C: Este foarte important să ştim că trebuie ridicate frecvenţele tuturor fiinţelor, nu doar ale omului, ci frecvenţa a Tot ce este.

D: La ora asta?

C: În mod deosebit.

D: De ce este important pentru Chandra să aibă această informaţie astăzi?

C: Pentru că îşi ridică vibraţia.

D: Întrebările ei nu pot primi un răspuns, dacă merge într-o viaţă trecută?

C: Nu momentan. Ea vrea să ştie ce să facă. Întreabă despre situaţia ei de la muncă.

D: Aceasta e una din întrebările ei principale. Nu e fericită cu slujba pe care o are.

C: Ea a avut o viață foarte bună ca spiriduș, foarte diferită de viața de om. Uneori este greu să fii om. A fost mult mai ușor să fie spiriduș. Ea tânjește după natură, după conectarea cu natura pe care a avut-o atunci. Tânjește nu doar după acea reconectare ci și după felul acela de viață, care a fost mult mai ușor, mai puțin complicat. Spiridușii nu trebuie să lucreze așa cum o fac oamenii.

SC s-a gândit ce sfat să îi dea Chandrei. În cele din urmă, a sfătuit-o să lucreze în domeniul vindecării. „Ea poate lucra cu natura, dar în cele din urmă o văd ca pe o vindecătoare. Ea rezistă, dar este o vindecătoare. Ea știe asta. Când vorbește cu oamenii, ei se simt mai bine. Le poate spune unde e ceva în neregulă. Ea poate citi energia din jurul unei persoane. Trebuie să își dezvolte această abilitate. Dacă își poate dezvolta abilitatea de a vedea aura unei persoane, acest lucru o va ajuta. Dacă își dezvoltă această abilitate, va fi o mare vindecătoare. Va ajuta mulți oameni. Ar putea lucra și cu Pământul. I-ar fi foarte ușor să facă asta. Ea face deja parte din pământ, iar prietenii ei și spiritele naturii ar lucra cu ea. I-ar fi foarte ușor să o facă.

D: Ea are un contract să aibă copii? (Aceasta era una din întrebările ei)

C: Nu. Trebuie să înceteze să își mai facă griji pentru asta. De data asta va merge pe o altă cale.

* * *

Chandra voia lămuriri despre un incident neobișnuit pe care îl trăise. Conducea pe autostradă și când s-a uitat în oglinda retrovizoare, a văzut un accident de

maşină în spatele ei. Dar când s-a uitat în jur, nu era nimic acolo. Am întrebat dacă „ei” ar putea explica incidentul.

C: S-a aflat temporar într-o existenţă paralelă. A văzut ceva ce s-a întâmplat în alt plan temporal... În acel moment s-au „încrucișat” planurile temporale, ca să zicem așa. Mașina accidentată s-a mutat dintr-un punct al existenţei în celălalt punct în care se afla ea, dar apoi s-a topit... Nu cred că e termenul potrivit.

D: Disipat?

C: Da. Mulţumesc!

D: Pentru că nu aparţinea acestei dimensiuni? (Da) Am mai auzit și de la alte persoane că atunci când se suprapun dimensiunile, se întâmplă astfel de lucruri.

C: Da, toți cred că și-au imaginat ceea ce s-a întâmplat.

D: Dar nu avea nicio legătură cu ea. Ea s-a întâmplat pur și simplu să fie acolo?

C: Corect.

* * *

Întrebări referitoare la corpul fizic: „Când s-a născut, a avut o problemă cu pielea, pe tot corpul. (Ceva de genul eczemei sau psoriazisului) Și a persistat toată viața, dar acum mai există doar în câteva zone mici de pe corp. Ce a cauzat asta? De ce s-a născut cu această iritație pe tot corpul?”

C: Matricea corpului e ciuruită... văd... un fel de energie care îi afectează corpul

fizic. Se agaţă de matrice şi face să apară psoriazisul... ca o erupţie cutanată.

D: Dar este mult mai rău decât o erupţie cutanată.

C: Gândiți-vă la o erupţie cutanată ca la o formă de energie și la matricea care îi creează corpul fizic...

D: Poţi explica ce vrei să spui prin matrice?

C: Matricea este o rețea de linii energetice care se unesc și se formează în corpul uman. Se extinde din corp și nu poți să o vezi... Ei bine, unii oameni o pot vedea. E până la aproximativ doi metri în jurul corpului fizic. E ca un sistem de rețea, care formează corpul. Și pe acest sistem de rețea ea are un fel de... e o energie care a crescut pe această matrice, pe această rețea, care generează un fel de erupţie cutanată, care se manifestă ca psoriazis. Seamănă cu o coajă... În termeni energetici, este un fel de matrice. E foarte greu de explicat. Arată ca un sistem grilă, dacă ai putea să o vezi.

D: Așa arată cu adevărat corpul fizic?

C: La nivel energetic. Corpul fizic este corpul fizic, dar sunt multe (îi venea greu să explice) ... Corpul fizic arată astfel din cauza grilei sau matricei cu care se naște toată lumea. Matricea determină modul cum arată corpul fizic în această dimensiune. În acest moment, curățăm matricea de această erupţie cutanată.

D: Ai spus că această matrice se extinde din corp... Este vorba despre aură?

C: Nu. Este altceva. Matricea există numai în scopul creării corpului fizic. Aura este energia corpului. Gândiți-vă la ea ca la un sistem cu multe funcţii. Aveți o matrice și când umpleți matricea — în acest caz aveți energie la o anumită frecvență, care creează o formă umană. În acest caz, grila este ca o matrice.

D: Dar nu este vie până nu intră sufletul?

C: Nu. Începe să se formeze atunci când are loc concepția și se transformă mereu, ceea ce este evident, deoarece corpul uman se schimbă constant. Și nu este afectat de celelalte energii ale omului, cum ar fi aura. Toate interacționează. Scopul principal al matricei este acela de a crea o structură... E ca o coajă.

D: Iar atunci când sufletul părăsește trupul, matricea începe să se dizolve?

C: Da, pentru că nu mai este nevoie de corpul fizic.

D: O putem ajuta cu acest psoriazis?

C: Da. Ceea ce v-am descris ca fiind o erupţie cutanată este de fapt o energie care a decis să se agațe de matricea ei. Este ca și cum ar merge cu autostopul. A descoperit că matricea ei e foarte ospitalieră și a decis să rămână... și s-a manifestat ca psoriazis.

D: Dar nu știe că creează probleme. (Nu) Pare a fi ceea ce eu numesc o energie „elementală”.

C: Corect.

D: Energiile elementale nu au emoţii sau sentimente.

C: Este corect. Și din anumite motive, le place să rămână agățate în jurul matricei ei.

D: Sunt atrase de ea. (Da) Același tip de energie este atras de clădiri și de diverse locuri.

C: Da. E foarte benefic pentru ea să știe acest lucru, ca să înceapă să înțeleagă modul în care funcționează corpul fizic, pentru a putea fi o vindecătoare mai bună.

SC a curățat apoi rapid energia, astfel încât psoriazisul să poată fi vindecat. „Am îndepărtat energia cu o binecuvântare, ca să nu se mai întoarcă aici. Corpul ei este acum curat.”

* * *

Corpul energetic sau eteric, care furnizează modelul formativ şi de susţinere pentru corpul fizic, este experimentat ca lumină. Oare aceasta este matricea?

În cartea lui Robert Winterhalter, Christosul care vindecă (The Healing Christ) (publicată de Editura Ozark Mountain), autorul dă o explicaţie foarte plauzibilă, când vorbeşte despre miracolele lui Isus din Biblie:

Petru, Iacov şi Ioan au fost martori la „schimbarea la faţă a lui Hristos”, care a fost un eveniment real. (Marcu 9:2-3; pasaje paralele: Matei 17:1-2; Luca 9:28-29) Ei nu au putut explica acest lucru. Dar evenimentul coincide cu descoperirile oamenilor de ştiinţă moderni, care arată că tot ceea ce este vizibil poate fi convertit în energie, şi universul este inundat de energie. De asemenea, confirmă experienţa multora dintre noi, care am văzut cum lumina înconjoară oamenii în timpul vindecării.

Nu mai putem crede că Moise şi Isus au fost unici prin faptul că erau învăluiţi în lumină albă. Astfel de fenomene sunt naturale, nu supranaturale. Relatările despre cum arătau Moise şi Isus se bazează pe fapte. Corpul energetic sau eteric, care furnizează modelul de formare şi susţinere pentru corpul fizic, este experimentat ca lumină. Este ceea ce au văzut apostolii şi se potriveşte îndeaproape cu sensul termenului grecesc „transfigurare”.

În cartea sa, Vindecarea energetică, James Eden aduce dovezi care confirmă realitatea corpului energetic. Kendall Johnson, care a lucrat cu Thelma Moss la UCLA, spune şi el:

„Experimentele noastre cu efectul Kirlian şi cu fotografierea câmpului de radiaţii, ne-au condus la concluzia că în fiecare organism viu există o matrice sau un şablon energetic, care oferă o structură de bază pentru corpul material. Efectul de margine sau coroana pe care am observat-o, este dovada revelatoare a acestei matrici.”

Prin urmare, lumina a fost mereu prezentă în noi toţi, dar până acum a rămas necunoscută şi nerecunoscută. Când ştim acest lucru, declaraţiile lui Isus capătă

un nou sens. El a declarat: „Eu sunt lumina lumii” (Ioan 8:12; 9:5), dar a spus și: „Voi sunteţi lumina lumii”. (Matei 5:14) Atât în sens literal cât și în sens figurat, el a știut cum „să lase lumina să strălucească”.

Capitolul 32

SATUL DINAFARA TIMPULUI

Primul lucru pe care l-a văzut Lucy au fost niște munți înalți acoperiți de copaci și un sat cuibărit într-o vale. Ea a anunțat: „Cobor printre copaci până în fundul văii, pe cărarea care duce în sat. Există o cale de acces, dar trebuie să știi unde este. Satul este ascuns. Nu îl poți vedea decât dacă știi unde este. Este protejat din toate părțile de munți înalți. Copacii coboară din munți și bolta copacilor acoperă satul din vale. Trebuie să știi unde este. Mă duc acolo destul de des. Vorbesc cu oamenii de acolo. Eu nu locuiesc acolo. Aflu ce au făcut, primesc rapoarte despre investigațiile și studiile lor. Le dau sfaturi. Le indic noi direcții. Ei nu călătoresc sus. Nu știu de ce. Nu sunt singura care face asta, dar eu călătoresc sus.”

D: Ce vrei să spui prin „sus”?

L: Când vin în sat, cobor dintr-un fel de nor. Când mă întorc sus, intru într-un nor, dar nu este un nor. Nu este nici o navă spațială. Doar este acolo.

D: Credeam că vrei să spui că e vârful muntelui, dar nu e așa.

L: Nu. Parcă aș veni la o navă spațială, dar nu este o navă. Nu știu ce este.

D: Cum arată?

L: La exterior este gri și are un aspect poros, dar în interior este un alt spațiu... o altă dimensiune. Exteriorul este doar un camuflaj al interiorului. Nu se vede cu ușurință de jos. Dacă ai putea-o vedea ar arăta ca o „navă spațială”, dar nu este o navă. Este un camuflaj. Arată așa dar când treci prin ea, ești în altă dimensiune. Ești în alt spațiu.

Deci uneori, ceea ce oamenii cred că sunt OZN-uri sunt de fapt portaluri sau uși către alte dimensiuni. Sunt doar deghizate pentru a semăna cu altceva.

D: Poți trece dincolo fără să deschizi o ușă sau ceva?

L: Da, este ca o membrană și pur și simplu treci prin ea.

D: De acolo vii?

L: Acum... da.

D: Cum îți percepi corpul?

L: Când sunt acolo jos arăt ca un om, dar este un camuflaj.

D: Un alt fel de camuflaj.

L: Corect. Sus, înăuntru, este o lumină. Pot simți conturul unui corp, dar nu are formă... este din lumină. Un corp ușor. Conștiență conținută în energie.

D: Nu e o lumină solidă. Asta vrei să spui?

L: Sunt multe lumini colorate.

D: Iar când mergi în sat, iei o formă umană?

L: Da. Mă acopăr cu o formă umană. Este o acoperire foarte subțire, astfel încât să îmi fie ușor să mă plimb printre oameni și să vorbesc cu ei. Majoritatea celorlalți sunt și ei ca mine. Au venit și ei aici. Dar unii sunt de acolo și nu ar înțelege.

D: Ce vrei să spui? E vorba de oamenii din satul despre care vorbești?

L: Oamenii din sat sunt ca mine, dar cei care nu sunt ca mine nu știu asta, pentru că noi semănăm cu ei. Deci când vin în vizită trebuie să arăt ca ei, ca să nu se

teamă de mine.

D: Dar ceilalţi locuiesc acolo printre oamenii din sat?

L: Da, şi ei nu ştiu.

D: Asta e treaba lor să rămână acolo cu ei?

L: Să rămână acolo şi să îi înveţe, să îi educe.

D: Cum arată ceilalţi oameni?

L: Femeile și bărbații poartă același fel de haine. O cămașă lungă țesută din tulpini naturale din plante și ierburi. Poartă o cămașă moale și lungă până la genunchi, pantaloni subțiri pe dedesubt și sandale.

D: Aceşti oameni sunt originari din acel sat?

L: Nu, nu este un sat pe care l-au stabilit oamenii. Este un loc unde vin grupuri de oameni din mai multe sate... este un loc de întâlnire.

D: Ei nu locuiesc acolo tot timpul?

L: Cineva este mereu acolo, dar oamenii vin și pleacă. Așa ne vine mai ușor să ne mișcăm printre ei și să le fim profesori. Au amintiri despre noi, fiindcă le-am fost profesori de multă vreme.

D: Ei vin acolo să stea pentru o perioadă scurtă de timp?

L: Unele șederi sunt scurte... altele lungi, în funcție de ceea ce învață. Învață lucruri diferite (cum să cultive plante, cum să vindece etc), care necesită perioade de timp diferite.

D: Fiecare din grupul tău predă ceva diferit?

L: Fiecare știe ce știu toți ceilalți, dar unii sunt mai buni în a preda anumite lucruri. Le arătăm și le spunem, când îi educăm.

D: Atunci când aceşti oameni își termină studiile, se întorc în satele lor? (Da) Păstrează amintirea a ceea ce s-a întâmplat?

L: Da.

D: Ştiu unde au fost?

L: Da. Ei au fost selectaţi de satul lor ca să vină aici. Uneori, satele trimit aceiaşi oameni. Uneori trimit oameni diferiţi în diferitele perioade ale anului, dar există un tranzit continuu, înainte şi înapoi. Vin oameni diferiţi, pentru lucruri diferite. Satul seamănă cu o bibliotecă vie.

D: Ar fi o modalitate bună de a-l descrie. Dar când aceşti oameni se întorc la casele lor, cei de acolo înţeleg ce se întâmplă?

L: Da. Ei ştiu că cei care revin au mers la şcoală, pentru că fac lucruri noi în oraşele şi satele lor. Uneori aduc diverse lucruri, aduc desene.

D: Deci devin un fel de profesori în acele sate?

L: Sunt inventatori, profesori, ajutoare, medici, vindecători.

D: Ar încerca cineva să meargă acolo, dacă nu ar trebui?

L: Nu. Nimeni nu a încercat vreodată. Ei ştiu că dacă vor să vină, tot ce trebuie să facă este să o ceară.

D: Mă întrebam dacă a încercat cineva să îl urmărească pe unul dintre ei.

L: Uneori copiii încearcă să îi urmărească, dar copiii nu sunt pregătiţi pentru asta. Oamenii aceştia sunt adulţi... sunt oameni maturi, care învaţă tehnicile minţii pentru a putea transmite mai departe ceea ce au învăţat. E vorba de o transmitere telepatică („minte la minte”) a învăţăturii. Uneori copiii încearcă să meargă după ei, dar există protecţie în jurul acestui loc din vale şi doar cei care trebuie să fie acolo pot trece prin uşă. Altminteri nu o pot găsi. Este protejată. Chiar dacă ar sta în faţa uşii, nu ar şti că este acolo. Uşa li se arată numai dacă trebuie să treacă prin ea. Este un loc special. Este în afara timpului.

D: Ce vrei să spui?

L: Locul acela există în vale, dar nu este în timp. Este în spaţiu, dar nu în timp.

D: Dar această vale este un loc real, nu-i aşa?

L: Valea este reală, dar satul este în afara timpului. Este în acel spațiu și o parte din acel spațiu, dar nu se află în acel timp. Când cei care vin în sat trec prin ușă, se mută în afara timpului. Și când ies prin ușă, se întorc în timpul lor.

D: Dar ei nu își dau seama de acest lucru, nu-i așa?

L: Nu, doar cei ca noi știu că sunt în afara timpului. Nu există niciun motiv ca ei să știe asta. Și cum le-am explica?

D: Pentru omul obișnuit, nu ar avea niciun sens.

L: Dar unii oameni, care trăiesc în ceea ce ei numesc „vremurile moderne”, pot înțelege. Aici vin oameni din toate timpurile, dar cei care vin din vremurile moderne înțeleg conceptul de spațiu și timp. Pentru alții... este prea greu.

D: Mă gândeam că doar oamenii dintr-o anumită perioadă de timp vin acolo. (Nu) Deci, când ai spus că oamenii merg înainte și înapoi, ai vrut să spui că vin din alte perioade de timp?

L: Da. Dar când sunt în sat toți trăiesc în același timp, chiar dacă provin din epoci diferite. Toți sunt îmbrăcați la fel, dar provin din epoci diferite. Ei există împreună în acel spațiu și la un anumit nivel înțeleg asta. „Ce este locul ăsta?” Nu este amenințător. Nu este înfricoșător. Este natural. Ei vin să învețe și când au terminat de învățat, se duc acasă și fac ceea ce au învățat să facă.

D: Ei uită că au fost acolo?

L: Nu. Dar nu pot descrie locul, dacă îi întreabă cineva. Ei spun doar: „Este un fel de școală. M-am întâlnit cu acești oameni. Am învățat aceste lucruri. Ne-am dus pe câmp și mi-au arătat cum să îl cultiv. Am fost la un laborator și mi-au arătat cum să folosesc asta.”

D: Dar oamenii care vin din trecutul îndepărtat sunt foarte primitivi, nu-i așa? (Da) Aceștia sunt învățați doar lucrurile la care pot să facă față. (Da) Dar oamenii care vin din perioade de timp mai avansate?

L: Se întorc cu desene. Se întorc în epoca lor, cu mostre din ceea ce vor să creeze.

D: Dar cei din timpurile moderne au mai multe cunoștințe și sunt mai inteligenți.

L: Inteligența este ceva interesant. Oamenii primitivi nu sunt neapărat mai puțin inteligenți. Ceea ce numim primitiv nu este cu adevărat primitiv. Ei sunt mult mai conștienți de contextul spiritual, sunt mult mai conștienți de lumea din jurul lor. Ei înțeleg că „Totul este un întreg”. Dar în mod cert, cei care nu sunt pregătiți pentru această învățătură, nu ar ajunge în acest loc.

D: Dar chiar și cei mai avansați...

L: Cred că au un vis foarte viu. Un vis ciudat... visul din vis.

D: Apoi se trezesc și fac desene?

L: Da, se întorc cu desenele sau muzica în minte, sau cu o imagine în minte.

D: Aha! Deci ei pot reproduce desenele și pot inventa ceea ce au în minte?

L: Da. E o strategie destul de inteligentă, nu?

D: (Am râs) Pare un loc foarte bun. Deci tu ești unul dintre cei care merg acolo și predau învățătura? (Pauză) Sau ce faci acolo?

L: Observ. Ascult. Mă plimb printre ei și dacă există o întrebare care necesită un răspuns o absorb, iar ei primesc ceea ce trebuie să știe. Dar mai ales observ cum se simte totul, dacă este în echilibru. Învățarea este mai grea, când ești dezechilibrat. Deci oamenii de acolo, fie că e vorba de ai noștri, fie că e vorba de ceilalți, trebuie să fie echilibrați. Trebuie să fie calmi și să aibă mintea limpede.

D: Ai fost vreodată unul dintre profesori?

L: Am fost... pentru că e distractiv să faci asta, dar numai pentru anumite lucruri.

D: Aveai o anumită specializare?

L: Da. Eram specializată în artele vindecării care au de a face cu conexiunea între minte și trup. Lucram cu scufundarea în straturile mai profunde ale conștiinței și țeserea lor înainte și înapoi, interior versus exterior. Uneori energia se încâlcește și se adună în mănunchiuri, în loc să se miște liber și lin. Sunetul este discordant în loc să fie armonios și trebuie să știi cum să repari asta, astfel încât corpul fizic și corpul mental să poată lucra împreună. Îi observam pe cei care lucrau cu energiile și dacă se blocau (mai ales dacă se aflau în mijlocul a

ceva) și nu reușeau să repare energiile, atunci le arătam cum să o facă.

D: Obișnuiai să îi înveți, dar acum doar îi observi?

L: Corect. La un moment dat, poți să îți lași elevii să devină profesori. Ei capătă încredere dacă îi lași să își facă treaba. Oricum știau că sunt acolo, la nevoie.

D: Ai spus că uneori energiile minții și ale corpului se încâlcesc?

L: Da. Uneori mintea interferează cu corpul și creează un ghem de energie, greu de dezlegat. Energiile sunt foarte încurcate, dar nu pot fi tăiate. Ele trebuie netezite, ajutate să se dezlege.

D: Și ce le spui studenților să facă, atunci când se confruntă cu astfel de situații?

L: Nu le spun. Le arăt. Mișc energia cu mintea.

D: Poți explica?

L: Nu știu. Mișc lucrurile cu energia mea. Energia mea ajunge la energia încâlcită a pacientului, se amestecă cu ea, dansează cu ea și o desfășoară cu blândețe ajutând-o să își regăsească traseul corect, apoi energia mea se retrage de acolo.

D: Când energia ta se retrage din zona cu probleme, energia de acolo rămâne reglată stabil? Nu se mai încurcă? Nu trebuie să fii acolo constant?

L: Nu, nu. Îi ajut pe studenți numai când se blochează în timp ce lucrează cu cei care au venit pentru vindecare.

D: Deci descurci energia, apoi te retragi? (Da) Dar ea rămâne stabilă?

L: Da, energia rămâne netedă când termin. Uneori profesorul mi se alătură, alteori nu... alteori doar se uită cum fac, apoi atinge zona când s-a terminat, pentru a vedea cum se simte. Este o combinație între energia minții și a corpului, în care cele două se îmbină... e foarte complicat. Mintea are un alt tip de energie decât corpul. Îmbinarea armonioasă a celor două este importantă pentru longevitate, pentru a menține corpul în viață atâta timp cât vrei să trăiești, și pentru a-l menține sănătos. Și uneori se întâmplă ceva cu trupul. Uneori se

întâmplă ceva cu mintea. Ceva dăunează, traumatizează şi provoacă o energie discordantă în minte. Şi pentru că mintea este conectată la corp, energia minţii şi a corpului se încâlcesc, se strâng în aceste noduri care trebuie netezite.

D: Dar persoana afectată nu îşi dă seama ce s-a întâmplat.

L: Nu. E nevoie de un nivel profund de clarvedere.

D: Cum ar arăta dacă ai putea-o vedea?

L: Ca nişte fire de energie de culori şi grosimi diferite, groase, subţiri, mici, mari, amestecate în ghemuri de fire încâlcite. Fiecare fir are un scop iar atunci când se încurcă, energia sa nu mai merge acolo unde ar trebui să meargă.

D: Deci treaba ta este să te asiguri că studenţii fac lucrurile corect? (Da) Şi intervii şi îţi foloseşti energia minţii, dacă lucrurile nu funcţionează cum trebuie.

L: Da. Intri, descurci, netezeşti şi apoi te retragi uşor, fără să laşi urme în minte şi corp. Este dificil, foarte dificil să stabileşti acest echilibru.

D: Ai spus că observi, dar aplici şi energie?

L: Ambele. Aplic energie asupra oamenilor care vin, dacă profesorii care lucrează cu ei nu reuşesc să o facă. Dacă se blochează. Mă duc direct la sursa problemei.

D: Lucrezi cu ei destul de mult?

L: Intru şi ies din sat. Uneori sunt acolo şi simt că în acel loc, timpul nu funcţionează la fel cum funcţionează în afara satului. De exemplu poţi sta acolo doar câteva minute, dar când ieşi din acel loc, s-ar putea să fi trecut zile, săptămâni şi chiar luni.

D: Ai spus că acel loc e în afara timpului şi că oamenii vin acolo din diferite perioade de timp.

L: Eu nu cunosc foarte bine timpul. Timpul este diferit pentru mine. Locul de unde vin eu nu are timp. Ştiu în ce moment sunt când ies de acolo, dar când mă întorc acasă nu mai există timp.

D: Dar știi că există timp în alte locuri?

L: Timpul curge diferit în diferite locuri. În unele locuri curge lent, în altele rapid, uneori e greu, alteori e ușor. Timpul este ca un râu. Uneori se mișcă rapid, alteori lent și nu este consistent. Există multe locuri în afara timpului.

D: (Asta a fost o surpriză.) Da? Pe Pământ sau numai pe alte planete?

L: Peste tot. Peste tot în Univers. Există locuri în afara timpului. Altfel cum am ajunge acolo instantaneu?

D: Se spune că oamenii călătoresc cu ajutorul gândului. (În special extratereștrii) Asta vrei să spui?

L: Da, ceva asemănător. Gândul este energie. Totul călătorește cu energie, ca energie. Totul este energie. Este reglarea fină a energiei, densitatea energiei, în timpuri diferite și spații diferite, în tot Universul. Ca niște ferestre în timp și spațiu, ca niște uși.

D: Ai spus că există locuri pe tot Pământul, care sunt în afara timpului?

L: Da. Oamenii foarte rar... oamenii dau uneori peste ele, dar pentru că sunt în afara timpului, de obicei sunt protejate. Este foarte greu să le vezi. Poți să te plimbi într-un astfel de loc și să nu știi că este acolo, pentru că nu ești în același timp cu el.

D: Nu vibrează la aceeași frecvență?

L: Corect. Dacă nu vibrezi la fel ca el, în acel moment. Să zicem că pe o insulă este un munte. Te plimbi printre stânci și există o deschizătură între niște bolovani uriași. Trebuie să știi exact unde este acea deschizătură. Treci prin ea și intri în munte, iar acolo ești în afara timpului.

D: Mă întreb dacă oamenii ar simți ceva sau ar vedea ceva.

L: Oh, da, ei văd și simt uneori, în funcție de cum sunt sincronizați. Există locuri care îi pot duce în alte locuri. Ei nu rămân pe munte. Merg în alte locuri, dar dacă vibrația lor, energia lor, nu se potrivește, nu pot merge nicăieri, fiindcă nu văd că intrarea este acolo. Ei nici măcar nu știu că este acolo.

D: Dar își dau seama că se întâmplă ceva?

L: Ei știu că se întâmplă ceva, dar nu înțeleg întotdeauna. Iar cei care își amintesc nu prea vor să vorbească despre asta. E prea ciudat, pentru ei.

D: Este ca și cum ar fi călătorit într-o altă dimensiune.

L: Da. Universul este plin de astfel de locuri.

D: Dar dacă Universul este plin de aceste „bazine" (nu este chiar un bazin, e mai degrabă o fereastră), există vreun pericol ca ei să intre acolo și să nu mai poată găsi drumul înapoi?

L: Niciodată. Energia ta este conectată în locul unde ai intrat, așa că te întorci mereu în planul temporal potrivit. Energia știe întotdeauna de unde vine.

D: Deci nu poți să mergi acolo și să te pierzi.

L: Nu. Nu poți să mergi acolo și să te pierzi. Dacă intri în panică și îți este frică (uneori oamenii fac asta), tot ce trebuie să faci este să spui: „Ia-mă acasă". Și în momentul în care spui „acasă" sau te gândești „acasă" sau vizualizezi destinația „acasă", ești în planul temporal de de unde ai intrat. Este posibil să fi trecut timp sau nu... depinde în ce „bazin" te afli.

D: În ce bazin?

L: În ce loc.

D: Dar ei pot reveni într-un loc care arată total diferit decât atunci când au plecat de acolo.

L: Da, unii dintre ei pățesc așa ceva.

D: Asta ar putea fi foarte înfricoșător.

L: În acest caz trebuie să fi fost pregătiți pentru asta, altfel nu ar rezonat cu așa ceva. Altfel nu s-ar potrivi cu energia lor. Ei nu pot merge acolo unde energia nu se potrivește. Și chiar dacă este surprinzător sau derutant sau greu de înțeles pentru ei, la un anumit nivel ei înțeleg. Și orice disconfort sau panică se potolește aproape imediat.

Locul dinafara timpului semăna foarte mult cu portalurile prin timp și dimensiuni, despre care am vorbit în celelalte volume din Universul Convolut.

D: Deci, la un anumit nivel, ei au cerut această experiență?

L: Da. Și uneori cred că au avut un vis ciudat, pentru că le este mai ușor să se gândească la asta ca la un vis.

D: Dar nu ar mai exista nici o stabilitate, dacă ar putea face asta tot timpul.

L: Corect, dar nimeni nu poate face asta tot timpul. Dar este posibil să o faci, dacă dorința ta se sincronizează cu acea energe. O poți face din curiozitate. Curiozitatea este cea care te face să mergi înainte.

D: Curiozitatea este o emoție foarte bună și puternică.

L: Foarte puternică, dar curiozitatea este o emoție foarte ușoară. Este lumină care explorează. Dacă persoana a cerut asta la un alt nivel și este pregătită pentru asta, se poate întâmpla. Există un acord și cu ceilalți participanți, că acesta ar fi un lucru bun. Așa că vedeți, este imposibil să abuzați sau să folosiți greșit acest dar, această abilitate naturală, pe care o avem cu toții. Dacă cineva încearcă să o pervertească, energia se risipește în ei și nu o pot recupera până nu o răscumpără. Există tot felul de garanții încorporate. Energia se protejează singură.

D: Am auzit că ai putea să mergi undeva și să te pierzi.

L: Nu, nu cred că e posibil să te pierzi. Iar cei care cred că s-au rătăcit, cred asta din panică, nu dintr-un motiv obiectiv. În momentul în care se calmează și se gândesc la locul de unde au venit, s-au întors acolo. Gândul, imaginea vizuală, îi readuce acolo.

D: Nu rămân prea mult în locurile din afara timpului, nu-i așa?

L: Locul acela e înafara timpului, deci pot sta acolo luni de zile, iar în planul temporal de unde au plecat, pot fi doar câteva minute. Ca atunci când ai un vis

de o viață întreagă într-o noapte, dar când te trezești a doua zi dimineața, a trecut doar o noapte. Ai ieșit din timp. Timpul funcționează într-un fel când ești afară, și funcționează altfel când ești aici.

D: Dar locul acela de unde ai venit, ai spus că este camuflat ca o navă spațială. (Da) Ai spus că ai intrat într-o altă dimensiune acolo? (Corect) Trecând prin peretele navei sau cum?

L: Da, este doar camuflaj. În momentul în care treci prin el, te afli în alt spațiu.

D: E foarte asemănător cu ceea ce spuneai. (Da) Deci când te întorci în acea dimensiune, mergi „acasă”la tine?

L: Acolo locuiesc, da. Călătoresc mult. Acasă este oriunde mă aflu. Nu pot spune niciodată că „nu sunt acasă”. Călătoresc prin spațiu, prin timp. În funcție de energia pe care o iau, acolo mă întorc. Dimensiunea aceea este o casă temporară, de fapt casa mea este la un nivel mai profund. Acasă este un spațiu mai mare... Oh, cum descrii spațiul și timpul? (Frustrată) Este în afara spațiului/timpului. Mă mișc înăuntru și înafară și când mă întorc prin camuflaj și intru în spațiu, este un loc frumos. Este un spațiu real. Este frumos. Te simți bine acolo. Este o perioadă de timp în care putem fi împreună într-un corp mai conștient, mai puțin fizic, mai ușor, în lumea de dincolo. Dar corpul de lumină nu este sfârșitul. Există mai mult dincolo de limitările unui corp, fie că este un corp fizic de lumină sau un corp fizic obișnuit.

D: Da, asta are sens pentru mine, dar am investigat mai mult aceste lucruri decât oamenii obișnuiți. (A râs) Dar aceste locuri sunt același lucru cu „portalurile”?

L: Da. Portaluri, uși, ferestre... gaura de vierme nu este potrivită.

D: Este ceva diferit. (Da) Cum definești o gaură de vierme?

L: Nu o definesc. Nu merg acolo. Găurile de vierme sunt o mizerie! Nu îmi place să mă încurc cu ele. Sunt dificile. Sunt pentru amatori.

D: Bine. (Râde) Dar portalurile sunt foarte asemănătoare cu ceea ce vorbești.

L: Foarte asemănătoare. Oamenii pot trece direct printr-un portal, fără să știe că este acolo. Pot trece printr-o ușă, un portal sau o fereastră. Ei nu știu că este

acolo pentru că nu sunt sincronizaţi cu el, acordaţi la el, conştienţi de el. Nu îl pot recunoaşte. Nu știu că este acolo.

D: Mi s-a spus că diferența dintre un portal și o fereastră este că poți privi printr-o fereastră, dar nu poți călători prin ea. (Da, da) Poți privi într-o altă dimensiune sau în alt timp, dar nu călătorești acolo?

L: Da. Depinde de intenţia ta, dacă este o fereastră sau un portal. Poate fi un portal. Dacă intenția ta este să observi, va fi o fereastră. Dacă intenția ta este să călătorești, va fi o ușă, un portal.

D: Și când ești înăuntru, e ca și cum ai fi într-un loc fizic. (Da) Dar mi s-a mai spus că nu poți aduce niciun obiect fizic înapoi cu tine.

L: Nu, de aceea trebuie să revii în minte sau într-un vis. De aceea majoritatea oamenilor cred că este un vis, sau doar o inspiraţie. Chiar dacă au făcut o reprezentare fizică, un instrument sau o pictură nouă, nu le pot lua de acolo. Dar le recreează când se întorc acasă.

D: Deci ceea ce mi s-a spus este corect. (Da) Deci în cea mai mare parte a timpului, călătorești pentru a observa și a transmite învățătura?

L: Da. Dar am momente când mă alătur altor grupuri, unde împărtăşim ceea ce am învăţat când am călătorit.

D: Deci nu știi niciodată totul?

L: (Cu emfază) Nu! Continuăm cu toţii să învăţăm. E foarte interesant. Învăţăm cu toţii împreună şi împărtăşim împreună, iar uneori cineva vrea să meargă în locurile în care am fost, ca să verifice, să experimenteze. Şi asta e bine. Când coborâm acolo, ne amestecăm printre oameni. Oriunde mergem, ne amestecăm cu ei. Nu am nevoie să discut despre lucrurile astea extraterestre. Unele din lucrurile extraterestre sunt ridicole, de multe ori!

D: Este în regulă. Am lucrat cu ei și cred că înțeleg mai mult decât omul obișnuit.

L: Sunt sigură că aşa e. Înţelegi ce se află în spatele fiinţei. Înţelegi fiinţele. Şi înţelegi oglinzile care reflectă oamenii care se uită în ele?

D: Eu le numesc suprapuneri. Mai este un alt cuvânt pentru asta?

L: Măști.

D: Ceva care să-i facă să creadă că au văzut ceva care nu este cu adevărat acolo.

L: Da, amintiri pe ecran.

D: Este o denumire potrivită. Amintirile pe ecran sunt suprapuneri. Asta vrei să spui?

L: Da. Sunt făcute pentru a proteja. Pentru că uneori viziunea este vastă... şi există oameni care... ei bine, viziunea e prea vastă pentru ei.

D: Nu fac faţă. (Nu) Mintea lor nu este echipată pentru așa ceva.

L: Conceptele, contextul, imaginistica, trebuie să le construiești ca şi cum ai țese o tapiserie. Și cu cât lucrezi mai mult la o tapiserie, cu atât se trece mai mult de la una bidimensională la una tridimensională. la una patrudimensională. Ca și cum ai țese o realitate virtuală pe care o vezi într-un film video. Unii oameni se pot descurca doar cu realitatea bidimensională. Alții se pot descurca cu realitatea tridimensională și cu cea patrudimensională și nu numai.

D: Mi s-a spus că extratereștrii sau cum vreți să îi numiți, sunt foarte blânzi și atenți, fiindcă știu la ce poate face față fiecare persoană.

L: Da, sunt foarte blânzi.

D: Uneori o persoană crede că a văzut un lucru, dar nu este deloc ceea ce a văzut.

L: Da, și asta e în regulă.

D: Dar uneori își amintesc cu frică.

L: Da, și asta e derutant. Este ceva ce s-a pierdut în traducere. Ca energia dintre minte și corp care s-a încurcat și trebuie descâlcită. Și uneori trebuie dezlegată în somn, pentru a îndepărta această frică.

D: Am lucrat cu asta atât de mult, încât știu că nu este nimic negativ. Totul se află în percepția persoanei.

L: Confuzia, încâlceala apare pentru că mintea nu înțelege ce e acolo și transformă acel lucru în ceva înfricoșător. Imaginația se încâlcește cu amintirea reală și cu experiența reală, și amintirea imaginată face corpul să reacționeze. El este foarte sensibil. Dacă oamenii ar ști cât de sensibil este corpul în fața minții! Deci trebuie să o corectezi, să o transformi.

Înțeleg acest concept, din munca mea de vindecare a bolilor. Corpul este foarte sensibil la ceea ce creează mintea și acest lucru provoacă tot felul de boli. Corpul doar reacționează. Gândurile sunt extrem de puternice.

D: Înțeleg că extratereștrii sunt doar o altă formă de viață, pe care o experimentează sufletul.

L: Da, și iau forma pe care o aleg. Dacă au corp fizic, iau forma din locul unde sunt. Sunt atâția oameni în tot universul, în timpuri diferite și în spațiu. Există atât de multe tipuri de oameni.

D: Dar ai trăit vreodată într-un corp fizic?

L: De multe ori.

D: Deci nu ai fost întotdeauna observatorul, în corp de lumină.

L: Intru și ies. Știi că mai multe conștiențe pot împărtăși un corp?

D: Nu sunt sigură.

L: Există conștiențe care au multe vieți, multe experiențe, aici, acolo, peste tot. Conștiența ta poate intra și ieși din corp, astfel încât să experimentezi viața aici sau acolo, în diferite locuri și spații în timp. Așa că atunci când aluneci (e ca și cum ai aluneca) când aluneci în acel timp trăiești în acel timp, într-un corp fizic sau în orice formă este disponibilă acolo. Dar conștiența ta poate să plece... și

viața continuă. Conștiența ta este acolo și aici.

D: Oamenii vorbesc despre posedare....

L: Nu, nu, nu, nu. Nu cred în posedare. Sincer cred că oamenii... Știi ce cred eu că se întâmplă? Când oamenii se simt posedați, este propria lor frică care s-a manifestat literalmente.

D: Și eu cred asta. Frica este foarte puternică.

L: Puteți crea literalmente. Puteți crea orice, și puteți crea din frică. Ea poate lua formă, așa cum și iubirea ia formă.

D: Dar vorbeai despre două conștiențe care împart un corp. Am avut cazuri în care o entitate a intrat doar... pentru a observa.

Aceste cazuri sunt raportate în celelalte volume din Universul convolut.

L: Ca să observe. Asta e tot ce pot face. Ele nu sunt sufletul care locuiește acolo.

D: Două suflete nu au voie să fie într-un corp.

L: Nu, nu, ei observă. — Da, am trăit în corpuri fizice. Vieți fizice în locuri diferite, în timpuri diferite. Forma umană este cea mai disponibilă în univers, în multivers, indiferent cum îi spuneți. Forma umană se întâlnește foarte des. Pot exista câteva modificări și ajustări diferite, dar e același șablon.

D: Am auzit că e foarte practic: trunchiul, capul și anexele.

L: Simetric? Simetrie. Totul pe lumea asta are simetrie: plantele, animalele, aerul, apa, totul are simetrie. Când ceva trece din simetrie în dezarmonie, se deteriorează și trebuie reparat, reînnoit și completat.

D: Asta face parte din munca ta? (Da)

Toate acestea au fost foarte interesante, dar era timpul să readuc sesiunea la terapia pentru care Lucy a venit la mine. „Știi că vorbești acum prin intermediul unui om din planul fizic?”

L: Da, pentru că fac parte din acest om.

D: Am crezut că ne vom întoarce la o viață trecută și cred că a fost o viață trecută. (Râde)

L: Trecut, prezent, viitor, fără timp.

D: Lucy nu e conștientă de prezența ta, nu-i așa? (Râde)

L: Oarecum. Observatorul, partea care acordă atenție și observă că există blândețe, plenitudine, acolo unde poate simți. Ea se pricepe foarte bine la a simți lucrurile.

D: Ea a făcut o treabă minunată ca profesor... la fel ca tine.

L: Da, în ceea ce privește școala. Stăpânește bine lucrurile când predă. Suntem acordați, conectați, aliniați. De aceea pot fi aici, ca să vorbesc cu tine. A ajutat mulți oameni cu munca ei, fără să știe. Dacă arunci o pietricică în eleșteu, nu știi cât de departe ajung valurile. Și e în regulă. Nu are nevoie să știe. Ea nu vrea să știe numaidecât. Numai dacă face rău, este o problemă. — Nu știi niciodată, până nu treci la următorul nivel și privești înapoi.

Am trecut prin câteva dintre întrebările ei, apoi am ajuns la eterna întrebare: „Care e scopul meu în viață?” I-au spus că e timpul ca de data asta să experimenteze, să fie de cealaltă parte. Fusese profesoară multă vreme, iar acum trebuia să se relaxeze și să se bucure de viață, să se distreze.

L: Nu mai trebuie să predea la catedră. Trebuie doar să fie. Unii oameni pot învăța, doar fiind în preajma ei. Ea este o ascultătoare destul de bună. Acum trebuie doar să se relaxeze și să se simtă bine, să se distreze. Cu cât aduce în viața ei mai multă bucurie, mai multă pace și mai mult echilibru, cu atât mai mult se apropie „Noul Pământ”, cum îl numiți voi. Noul Pământ este deja aici. Trebuie doar să devină solid. Aduceți bucuria și distrați-vă!

Probleme de natură fizică: S-a născut cu un șold luxat, care i-a cauzat multe probleme când era foarte mică, și a fost operată. Dar problema a revenit la vârsta adultă și i s-a implantat o proteză de șold.

L: Durere mizerabilă, o viață trecută mizerabilă, în care nu a fost operată. Durerea nu a dispărut niciodată și a devenit din ce în ce mai rea. Nu era nici o cale de salvare. În cele din urmă „s-a gândit” la moarte. Nu e același lucru cu sinuciderea, dar „s-a gândit” la moarte. Și-a dorit să moară. Durerea era prea mare. Pentru că a avut dureri când a plecat, a luat acea durere cu ea. De aceea este mai bine să o rezolvi înainte de a pleca. Să te asiguri că nu suferi fizic, mental sau emoțional, pentru că iei acea durere cu tine. Adesea e ușor să te vindeci, dar uneori durerea se lipește de tine. Uneori poate fi vindecată foarte repede în lumea spiritului. Dar alteori este atât de încorporată, încât poți desface doar o parte din ea.

D: Eu numesc asta „reziduul” pe care îl poartă oamenii.

L: Exact. Porți cu tine acest reziduu, iar forma fizică îl recreează.

D: Cu asta mă ocup. Reziduul provoacă boli în această viață. (Corect)

Problema de la șold fusese cauzată de mai multe căderi în vieți anterioare. Nu a

fost un singur un incident. Am întrebat de ce a revenit în această viață și am primit același răspuns pe care l-am auzit de multe ori: frica de a merge înainte într-un „teritoriu neexplorat”. „E ca o bandă Möbius, cum îi spune ea, împletirea dintre fizic, emoțional și spiritual. Mintea subconștientă este preocupată de corpul fizic.” Au spus că s-a vindecat.

L: I s-a arătat de mai multe ori în vise cum poate transmuta literalmente metalul din corp înapoi în os. (La proteza de șold) Dar e prea mult pentru ea, acum.

D: Altădată mi-ai spus că nu poți face mare lucru cu metalul – este foarte greu să îl scoți din corp.

L: Așa e. Ceea ce am făcut a fost să sigilăm metalul, ca să nu creeze probleme în corp. Metalul emite o energie care este dăunătoare, la un anumit nivel. Interferează cu energia fizică a corpului. Metalul din corpul ei este sigilat, așa că nu va cauza nicio problemă. Își face griji pentru că i s-a spus că va trebui să fie operată din nou, fiindcă proteza durează cincisprezece până la douăzeci de ani, iar proteza ei se apropie de limita de valabilite. Dar nu va fi o problemă.

D: Medicii i-au pus această sugestie în minte.

L: Da, dar există și mintea ei subconștientă care se hrănește cu griji, cum mănâncă mâța smântâna. (Râde) E în regulă. O putem liniști, pentru că metalul este sigilat ca să nu creeze probleme. Nu trebuie să se teamă că va mai face acea operație.

Mesajul de despărțire a fost: Fără frică, fără durere, fără suferință. Doar bucurie!

Capitolul 33

ÎNTRUPAREA UNUI ASPECT

Heather a mers într-o viaţă în care era un fel de fiinţă extraterestră. Nu era om ci un pitic cu braţe groase şi scurte. Se ducea la locul de muncă, pentru a-şi lua în primire sarcina de lucru. Locul era plin de sute de fiinţe cu aspect ciudat, diferite unele de altele. „Aspectul lor nu contează. Abia îi acord atenţie. Le văd mai mult prin prisma funcţiei pe care o au în munca pe care o facem împreună.” Lucrau într-un amfiteatru mare, cu multe rânduri de locuri. În mijloc era un podium, iar nivelurile amfiteatrului formau un cerc în jurul lui. „Cu cât eşti mai aproape de podium, responsabilitatea creşte; la fel şi rata vibraţiilor. Nimeni nu are o poziţie mai importantă decât a celorlalţi. Toată lumea beneficiază de acelaşi respect. Ne consultăm între noi. Ne punem ideile cap la cap şi decidem lucruri pe baza cărora acţionează consiliul. Consiliul este format din cei zece oameni din mijloc. Nu se ocupă doar de ţara mea, de locul meu de origine. Se ocupă de galaxie. De aceea există aici atât de multe tipuri de oameni. Aceasta este doar o singură organizaţie care reprezintă zona noastră, această parte a galaxiei. Şi mai sunt şi alţi oameni care vin să asiste. Ei reprezintă consiliul şi merg în alt loc, unde este un consiliu mai mare. Ei reprezintă ceea ce decidem aici (ideile şi acordurile noastre) în consiliul mai mare.”

D: Cei zece arată diferit de celelalţi?

H: Când mă uit la ei, văd că arată ca un stâlp de lumină. Nu văd oameni acolo. Văd doar lumină pură. Cred că sunt dincolo de întruparea în orice formă. Fiinţele acelea sunt dincolo de formă. — Corpul meu poate să conţină o cantitate mare de energie şi o folosesc pentru a mă muta dintr-un loc în altul, pentru a merge undeva ca să îmi fac munca. Dar în timpul meu liber, nu trebuie să mă limitez la corp. Mă aşez pur şi simplu în meditaţie. Pot sta fără să respir, fără să mănânc sau să beau. Când sunt în timpul liber, corpul meu pur şi simplu stă. Îmi pot

părăsi corpul foarte uşor şi rămân în afara lui perioade lungi de timp, fără să mă ocup de întreţinerea lui. Asta e starea mea preferată. Starea mea preferată este fără corp. Dar când sunt chemată undeva şi am o treabă de făcut, îmi îmbrac corpul. Şi în trup avem o rată vibratorie relativ înaltă. — Oamenii de pe al doilea nivel sclipesc ca şi cum ar intra şi ar ieşi mereu din acea realitate. Rămânem în acel corp şi păstrăm energia. Cei de la primul nivel nu se mai deranjează cu aşa ceva. Ei sunt complet în afara unui corp, în afara unei forme – pur şi simplu nu au un corp.

D: Ei sunt doar energie. (Da) Dar corpul tău rămâne în viaţă dacă doar stă acolo, fără să ai grijă de el?

H: Se pare că nu respiră, iar organele intră într-o stare latentă. Deci nu are nevoie de apă sau hrană. Nu contează prea mult pentru mine. E ca şi cum l-aş închide, în aşteptarea muncii mele.

D: Deci trupul se menţine, fără să aibă în el sufletul sau spiritul.

H: Da, dar pot să revin oricând în el şi să îl fac să se mişte din nou.

D: Mă întrebam care e scopul întâlnirilor din clădirea cu amfiteatrul.

H: Se iau decizii galactice şi intergalactice. Unul din oamenii de la nivelul din mijloc începe întotdeauna cu o întrebare. Fiecare persoană contribuie. Oamenii de la nivelurile de sus doar observă. Nu sunt la un nivel de unde se poate participa.

D: Ce fel de muncă eşti trimis să faci?

H: Lucrez cu corpurile planetare. Fac sondaje. Măsor pregătirea spirituală şi sentimentele culturale ale planetelor, precum şi planeta însăşi. Trebuie să merg acolo şi să simt energia acelui loc, în acel moment. E ca un fel de sondaj. Mă amestec cu planeta şi adun multe date. Lucrez cu planete şi oameni. Pentru că lucrăm foarte, foarte repede, văd fiecare persoană cu viteza fulgerului.

D: Locul acela este aproape de Pământ sau are vreo legătură cu Pământul?

H: Nava mea spaţială poate merge oriunde, aşa că putem fi aproape de Pământ. Locul cu amfiteatrul e situat departe în altă parte a galaxiei, dar este legat de zona galaxiei în care se află această planetă. Când vin pe Pământ, întrupez aici

un aspect al meu. Alte locuri sunt mai puțin dense și pot să merg acolo doar în corpul meu eteric, ca să obțin informațiile de care am nevoie. Vin și plec. Dar pe Pământ am rămas mai mult.

D: Deci faci asta în timp ce ai un aspect al tău într-un corp pe Pământ?

H: Da, iar cealaltă parte din mine se află în corpul piticului.

D: Acest aspect care este pe Pământ, este cel cu care vorbesc acum, cunoscut sub numele de Heather? (Da) Acesta este aspectul pe care l-ai trimis pe Pământ? (Da) Este necesar să fie un aspect, pentru că energia este prea puternică?

H: Da. Pentru că fac atât cât trebuie să fac. (Râde) Este interesant. Corpul care stă în nava spațială reglează fiecare parte care este trimisă înafară cu diverse misiuni. Prin urmare îndeplinește sarcini multiple și face mai multe sondaje în mod simultan, prin diferite aspecte ale sale. Fiecare planetă are o altă energie și necesită niveluri diferite de întrupare, pentru obținerea datelor de care avem nevoie.

D: Puteți face mai mult cu toate aceste aspecte diferite, decât să dacă mergeți acolo individual.

H: Corect. Deci, punem un aspect în trupurile noastre mici — în cazul meu, în corpul meu mic așezat în scaun. Este doar un aspect care merge acolo, în timp ce cercetarea continuă pe diferite planete, simultan.

D: Deci când a intrat aspectul tău în corpul lui Heather? Când ai trimis aspectul pe Pământ?

H: Asta s-a făcut atunci când a murit.

D: Ce vrei să spui?

H: A murit imediat după ce s-a născut, pentru că trupul era foarte mic, și atunci s-a întrupat un alt aspect.

D: Deci vrei să spui că ea a murit în acel moment și spiritul inițial a plecat?

H: Aspectul inițial. Eram tot eu, o parte din mine. Cealălaltă parte din mine care

a rămas, nu a vrut să treacă prin naşterea unui om.

D: Pentru că uneori aceasta este o experienţă neplăcută.

H: Da. Doar o mică porţiune de aspect a participat la naştere, pentru siguranţa mamei şi a bebeluşului. Şi apoi a fost nevoie ca cinci fiinţe să se înghesuie acolo, pentru a ajuta. Dar nu au putut face asta atâta timp cât copilul era în pântecul mamei. Dar când corpul a fost pus în incubator, m-au putut ajuta să intru în el în siguranţă. Atunci a putut intra un aspect mai mare, mai intens şi mai strălucitor.

D: Aşa ceva ar fi fost prea greu pentru mamă.

H: Când au încercat să aducă mai mult deodată bebeluşii au murit, aşa că au înţeles că nu trebuie să se grăbească. A fost prea intens. Copilul a murit în pântec, când au încercat să facă asta în trecut. Trebuiau făcute ajustări, pentru ca viaţa să poată continua în acel corp.

D: Doar o mică parte trebuia să intre în corpul lui Heather. De ce a fost necesar să vină un aspect pe Pământ?

H: Trebuia îndeplinită o misiune. Mi s-a dat această misune şi am vrut să servesc. Fără să pun nici o întrebare. Este onoarea, gloria şi privilegiul meu să servesc Centrul.

D: Mă tot gândesc la reîncarnare. Persoana numită Heather a mai avut alte vieţi pe Pământ? Există o modalitate de a explica acest lucru, dacă vorbim cu acest aspect diferit?

H: Piticul s-a întrupat în momente cheie, cu diverse misiuni. De la nivelul meu de conştienţă, eu nu accesez vieţile altora. Pot face asta, dar e destul de confuz. La nivelul de mai sus, nu mai sunt vieţile lui Heather. Devin vieţile tuturor şi nu mai sunt relevante pentru mine. Am venit în misiune pe Pământ, în perioada în care Isus Hristos a fost pe aici. De fapt au venit trei aspecte ale mele, care au ocupat alte corpuri. Venim atunci când se pregătesc transformări spirituale majore. A existat o transformare majoră în timpul unui faraon. Aceasta a fost o ocazie. O altă ocazie a fost pe vremea lui Buddha. Are de a face cu oamenii din cerc. Eu susţin ceva, noi toţi facem asta. Mulţi dintre noi din aceste cercuri avem misiuni în preajma perioadei de întrupare a unor mari învăţători. Pregătim momentele cheie. Lucrăm împreună şi susţinem energia de transformare din atmosfera spirituală a unei planete.

D: Acesta este motivul pentru care ați trimis acest aspect acum? E din cauză că se va întâmpla ceva?

H: Da. Și o facem și pe alte planete. Mergem cu toții împreună și pe alte planete, deoarece amplificăm energia spirituală a unei planete, în momente cheie. În acest moment, toți cei din amfiteatru sunt întrupați pe Pământ, pentru a transforma energia spirituală de pe Pământ. Toți sunt aici pentru a lucra împreună, pentru a transforma energia spirituală a acestei planete și a acestui plan. E vorba de mai mult decât această planetă.

D: Ea a vrut să își cunoască scopul. Ce ar trebui să facă ea?

H: Nu există altă lucrare sau alt scop. Noi cunoaștem doar această lucrare.

D: Ea crede că folosește energia pentru a schimba ADN-ul oamenilor.

H: Da, aceasta e munca ei. Este o lucrare spirituală. Omul și toate speciile de pe planetă, trebuie să se transforme în acest moment. Se vor transforma sau vor pleca. Prezența ei este cerută, punct. Lumina ei va atrage mai mulți oameni, ca un far. Având în vedere materialul cu care trebuie să lucrăm, am creat un corp puternic. Am ales acest corp cu grijă, pentru a avea oase puternice. Cea mai mare parte a ADN-ului ei de pe partea masculină nu este ADN uman standard, astfel încât ea poate susține energia. Am primit asistență de la un grup mai întrupat ca noi, pentru a ne întrupa fizic și a ne transforma ADN-ul. Tatăl a fost ca o cortină de fum pentru mamă, pentru conceperea copilului, dar nu i-am cerut prea mult material genetic. El a contribuit cu o parte din puterea sa fizică și cu ADN-ul osos. De aceea l-am ales pe el.

Mesajul de despărțire a fost: Heather este foarte iubită. Și o onorăm pentru dificultatea separării, necesară pentru întruparea pe acest Pământ. Apreciem pe deplin greutățile cu care se confruntă și așteptăm să revină la noi.

Capitolul 34

TRANSFORMAREA ADN-ULUI

Ned era un tânăr cu probleme. Un rătăcitor care călătorea dintr-un loc în altul, încerca să se „găsească” pe sine, dar nu se simțea acasă nicăieri. M-a ajuns din urmă în Hawaii, unde am făcut cu el această sesiune. Când s-a desprins prima dată de pe nor a văzut apă, dar nu arăta ca o apă normală. Era roz strălucitoare. Apoi a spus că era în apă, dar nu se simțea ca apa.

N: Sunt în apă. Dar nu știu unde este suprafața apei. Este roz strălucitoare și se simte foarte bine pe pielea mea. Se simte ca și cum ar fi amestecată cu aer sau așa ceva. Nu știu cum să explic. Dacă aș fi în afara ei, cred că s-ar simți umedă. Dar nu cred că este posibil să fiu în afara ei, aici unde mă aflu acum.

D: De ce crezi că nu este posibil să fii în afara ei?

N: Pentru că înconjoară întreaga planetă.

D: Atunci nu crezi că este apă?

N: Nu am un cuvânt care să o descrie. Apa este o comparație destul de apropiată. Sunt în ea, dar face parte din mine. Sunt un individ care are o experiență individuală în interiorul ei, dar există ceva în mine care mă leagă de ea. Există o distincție, o separare. Mă simt bine să fiu aici. Îmi era dor.

L-am întrebat cum se percepe.

N: Am piele. Am o membrană care mă înconjoară, care are o culoare gri-albastră.

D: Dar simți că nu mai faci parte din acea substanță pe care o numești „apă”?

N: Nu. Cred că ea are funcția de a menține totul așa cum ar trebui să fie, astfel încât să putem exista acolo. Și responsabilitatea mea nu este la fel de mare, dar nici evoluția mea nu este la nivelul ei.

D: Deci ai putea fi o parte din această substanță roz strălucitoare?

N: Da. Acolo sunt iubit. Dar nu sunt suficient de dezvoltat ca să fac parte din ceea ce o ține la un loc, astfel încât să pot experimenta mai mult în interior – recipientul experienței.

D: Deci nu puteai să stai în ea tot timpul?

N: O parte din ea este legată de aspectul fizic, dar totuși nu este de natură fizică. Trebuia să văd asta, dintr-un motiv oarecare. M-au adus aici să-mi arate.

D: Cine te-a adus acolo?

N: (Un râs nervos) Nu știu ce sunt. Sunt înfricoșătoare și în egală măsură, amuzante.

D: Cum te-au adus acolo?

N: M-au ales și am fost acolo. Sunt încântat să merg undeva. Ei încearcă să îmi spună că nu vreau să merg acolo, dar eu spun că vreau să merg. Cer să merg acolo. Ei încearcă să îmi spună că nu vreau, dar eu le spun că vreau.

D: Unde vrei să mergi?

N: Pe Pământ. Ei spun că nu știu cum e acolo și mă voi speria. Vor fi experiențe de stagnare și non-creștere, pentru o lungă perioadă de timp. Este foarte important ca eu să fiu cel care alege să meargă. De aceea încearcă să mă descurajeze. Ei nu cred că eu vreau cu adevărat să merg.

D: De ce vrei să mergi?

N: Pentru a ajuta! Există dificultăţi acolo, chiar acum. Este complicat.

D: De unde ştii aceste lucruri?

N: Ei îmi prezintă aceste informaţii. Am încredere în ei.

D: Chiar dacă arată ciudat, ai încredere în ei.

N: Da. (Un râs nervos) Dar sunt cam înfricoşători. Dacă ei ar crede că eu nu sunt acolo, aş înceta să exist. Aşa că simt o oarecare frică nejustificată. Cred că o simte partea din mine care nu a evoluat.

D: Deci această planetă pe care te afli, nu este Pământul?

N: (Râde) Nu. Este mult mai mare. Are multe nivele de dezvoltare dimensională, peste ceea ce înţelege Ned acum. Termenul „dimensiune” este cel mai potrivit pentru a descrie acest lucru.

D: Dar dacă eşti atât de fericit acolo, nu ar fi un şoc, nu ar fi o involuţie, să cobori pe Pământ?

N: (Râde) E ca şi cum ai sări în apă rece. Dar e distractiv.

D: Încearcă să îţi spună cum va fi?

N: Da. Nu voi apuca să mă distrez mereu. Dar cred că pot transforma întotdeauna experienţa, ca să o fac distractivă. Li se pare amuzant că eu cred asta. Corpul meu fizic nu va fi echipat cu abilităţile fizice de care mă bucur acum, pe care le iau de-a gata acum.

D: Care sunt abilităţile pe care nu le vei mai avea pe Pământ?

N: Nu voi putea să dematerializez şi să mişc lucrurile cu mintea. Asta nu există încă acolo. Dacă plecăm destui dintre noi, vom putem transmite această învăţătură, dar aşa ceva nu există acolo acum.

D: Este important să dai mai departe aceste informaţii?

N: Când sunt cerute. El vrea să confirme din nou.

D: Va trebui să renunţi la multe lucruri. Poţi alege dacă vrei să mergi sau nu?

N: Da. Știu că există posibilitatea de a merge pe Pământ. Nu m-aș afla în fața lor dacă nu aș ști despre asta și nu aș cere să merg. Dar cred că mulți dintre noi știm nu înțelegem că vom regresa la un șablon de ADN inferior.

D: Pentru că de obicei te gândești la progres, nu la regres.

N: Da. Există o mulțime de dificultăți și provocări, când cineva cu un grad mai înalt de evoluție spirituală coboară într-un corp fizic, care are un ADN mult mai adormit. Dar putem reconstrui.

D: Cum adică... Ce puteți reconstrui?

N: Îmi spun că singurul mod în care vom putea vindeca Pământul pe calea pe care se află, este prin combinarea dintre șablonul sufletului nostru și șablonul de ADN rupt, din corpul uman. El este în starea asta, dar nu a fost menit să fie așa. S-a intervenit negativ, ca să fie așa. Dar spiritul nostru poate vindeca șablonul ADN și îl poate face disponibil tuturor, dacă lucrăm la vindecarea noastră.

D: Ai spus că șablonul a fost spart, că s-a intervenit în ADN. Ce vrei să spui?

N: Ființele acelea – nu știu de ce fac asta – se comportă într-un mod complet opus modului în care funcționează Universul. Nu înțeleg asta.

D: Te referi la oamenii de pe Pământ?

N: Nu, la cei care intervin. S-au făcut modificări genetice asupra oamenilor.

D: La început, vrei să spui?

N: Da. Nu a fost alegerea oamenilor. Au fost manipulați.

D: Deci șablonul a fost spart. (Da) Și crezi că este una dintre sarcinile tale să repari asta?

N: Să mă vindec, ca să ne vindecăm cu toții.

D: Pare o sarcină mare.

N: Da. Sunt multe de făcut, ca să ajungem să căutăm în afara noastră lucrurile pe

care le vom considera importante.

D: Deci, intrând într-un corp fizic – deşi este o involuţie – spiritul tău, sufletul tău, va putea transforma sau repara ADN-ul?

N: Se pare că da. Ei spun că ne putem manifesta de sus în jos, pentru a schimba fizic şablonul disponibil pentru toată lumea. Suntem mulţi dintre noi aici.

D: Deci dacă unul face asta, îi afectează pe mulţi? (Da) Cum se întâmplă asta?

N: Câmpurile morfogenetice sunt toate legate între ele.

D: Am crezut că va trebui să intri în fiecare om şi să transformi fiecare individ.

N: Trebuie doar să îmi vindec şablonul câmpului, iar această contribuţie îi ajută pe toţi ceilalţi să aleagă această posibilitate, dacă vor. Altfel, nu o pot alege până nu ajung în această stare în mod natural. Problema e că Pământul nu va ajunge acolo, dacă nu se face ceva. Este pe un drum care merge în direcţia opusă, din cauza intervenţiilor negative.

D: Nu ar evolua în mod natural pe drumul cel bun. Ai spus că sunt mulţi care vin cu această misiune negativă, dacă o poţi numi misiune.

N: Da, aşa e. Sunt mulţi. Ei nu cred că este ridicol. Dar eu cred asta. Ei nu râd. Ei nu înţeleg de ce aş crede că este amuzant când un grup mare de fiinţe decid să se opună legii lui Unu.

D: Ei merg pe o cale greşită.

N: Da. Asta fac ei pe Pământ.

D: Ce crezi că s-ar întâmpla dacă nu aţi fi venit voi toţi aici, ca să ajutaţi?

N: Matricea timpului s-ar prăbuşi şi grupurile lor de suflete ar rămâne nediferenţiate, pentru o perioadă lungă de timp. Nu ar fi o situaţie ideală pentru ei.

D: Prin prăbuşirea matricei, vrei să spui că întreaga planetă ar fi distrusă?

N: Întregul univers armonic pentru care Pământul este o şcoală. Totul este

conectat. Este o stare foarte limitată de conștiență, necesară pentru experimentarea și perceperea separării și a distanței.

D: Deci, de aceea a fost important să veniți cu toții. Dar am auzit că există mulți alții, care vin cu alte agende de lucru.

N: Oh, da. Sunt faini și ei. Îți vor plăcea. Unii dintre ei sunt aici. Nu știu câți. Toți sunt aici pentru a ajuta. Au ales să facă asta. Am ales-o cu toții. Mulți oameni de aici par să creadă că nu au de ales. Dar de fapt pot să aleagă. (Râde)

D: Dar aceste ființe, aceste entități, au sarcina de a le spune oamenilor ce trebuie să facă?

N: Ei susțin totul. Ei fac tot posibilul și acordă tuturor permisiunea de a crea ceea ce aleg, chiar dacă nu este ceea ce e mai bine pentru toți ceilalți.

D: Ei acordă această permisiune tuturor de pe această planetă?

N: Peste tot. Peste tot în matricea timpului.

D: Deci au o mare putere? (Da) E ca și cum ar fi responsabili de toată treaba.

N: Ei nu răspund de asta, dar asta au devenit.

Am întrebat dacă el, ca spirit, mai fusese vreodată pe Pământ. A răspuns că a mai fost pe Pământ, dar nu a fost întotdeauna ființa cu care vorbeam. „A durat mult să ajung aici.”

D: Adică ai evoluat?

N: Da. Nu am învățat această lecție pe Pământ. Era un loc asemănător. Dar nu mai există. A fost distrus.

Părea că se simte incomod și nu vrea să vorbească despre asta. I-am spus că nu e nevoie să vorbească despre asta, dacă îl supără.

N: De aceea am vrut să mă întorc aici, pentru că nu vreau să se mai întâmple așa ceva. Întotdeauna vrei să simți că ai casa ta, care te așteaptă undeva. Dar dacă îți lipsește, poți să o creezi din nou.

D: Erai acolo la momentul în care s-a întâmplat?

N: Nu. Dar cunoșteam mulți oameni care erau acolo, când s-a întâmplat asta. Eram în afara acelui plan, într-o stare diferențiată a conștienței, așa că nu am participat la colaps. Am plecat chiar înainte să se întâmple. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar eu mai sunt aici.

D: Dar a afectat planeta Pământ?

N: Da! A afectat acest nivel dimensional. Da. S-ar putea să mai existe încă rămășițe fizice acolo.

El a spus că a evoluat în această ființă, după distrugerea lumii sale.

D: Învățai diferite tipuri de lecții.

N: Da. Dar nu le-aș descrie ca distractive, cea mai mare parte din ele. A trebuit să ne ascundem multă vreme.

D: De ce a trebuit să te ascunzi?

N: Nu am vrut să mor. Nu e chiar atât de distractiv. Deci ne-am ascuns. Este mai bine să experimentezi lucruri care te fac să zâmbești. – Apoi a evoluat până când a devenit această entitate, care era foarte evoluată. A fost nevoie de multe, multe vieți pentru a evolua până în acel punct. Viața de pe Pământ a fost după ce a

ajuns acea entitate.

D: După atâtea încercări, aş crede că nu ai vrea să te întorci la acest nivel inferior.

N: Mă doare inima să văd Pământul în starea asta şi să mă gândesc că, după ce am trecut printr-o experienţă similară, nu pot să fac altceva. Oricum exist. Ar fi mai bine să exist acolo unde pot fi eficient.

D: Dar erai fericit pe acea planetă cu apă. (Oh, da!) A fost un pas înapoi să te întorci pe Pământ.

N: Nu, pare aşa doar la un anumit nivel. De fapt este un pas mare înainte. Pentru că şablonul ADN-ului uman are un potenţial uimitor. Este uimitor ce se poate întâmpla în a treia dimensiune cu acest potenţial, care acum e aproape totul inactiv.

D: Ai avut de a face cu ceilalţi care se întorceau să facă acelaşi lucru? Ai spus că sunt mulţi.

N: Da, îi cunosc pe unii dintre ei. (Râde) Ne-am găsit, mulţi dintre noi. E o nebunie. Nu, nu este! Motivul pentru care oamenii îşi fac prieteni se datorează unor înţelegeri anterioare. Au venit împreună cu un anumit motiv. Dar nu îţi aminteşti. Asta îngreunează lucrurile, uneori.

Era timpul să trec la partea de terapie a sesiunii, aşa că l-am întrebat dacă ştie că vorbeşte printr-un corp fizic.

N: Da! Mai ales când mă culc. Altfel, mi se pare că sunt doar asta... Corpul. Asta încearcă să ne spună toţi cei care ştiu mai multe.

D: Ce vrei să spui?

N: Se pare că majoritatea problemelor de pe Pământ sunt generate de faptul că fiinţele de aici nu mai înţeleg mecanica manifestării. Informaţiile le-au fost

contorsionate atât de rău, încât ei nu mai știu că fiecare poate crea orice vrea. Cei care i-au manipulat nu înțeleg că nu trebuie să-i faci pe toți să se lupte între ei și să se elimine, astfel încât să poți avea lucruri limitate. Nu de asta suntem aici.

Această parte a minții cu care comunicam părea să aibă multe cunoștințe, dar nu știam dacă va fi capabilă să ofere răspunsuri la întrebările lui Ned. L-am întrebat dacă ar trebui să chem Subconștientul, sau dacă are informații pe care le putem folosi.

N: Unele din ele. El a reconstruit o parte din ele, dar nu le are pe toate.

A fost de acord să chem Subconștientul. Era limitat într-o anumită măsură, în capacitatea sa de a răspunde la întrebări. I-am mulțumit pentru că ne-a dat o mulțime de informații. A spus că i-a plăcut să comunice cu mine. Apoi am chemat SC-ul. Prima întrebare pe care o pun întotdeauna este de ce a ales să ne arate acea viață.

N: E gata să afle asta. El știe că nu este de aici.

D: Dar nu știe asta la nivel conștient, nu-i așa?

N: Crede că oamenii îi spun povești.

D: Vrei să-i spui mai multe despre asta?

N: Cuvântul care îl va ajuta să știe este (Fonetic) Oro-feen. (Orophine?)

D: Orophine? Ce înseamnă asta?

N: E locul de unde a venit. Sigur va înțelege. Este numele esenței grupului de

suflete al fiinţelor de acolo.

D: Orophine. Nu am mai auzit niciodată numele ăsta.

N: Sunt la un nivel destul de sus.

D: Deci nu trebuia numaidecât să coboare aici. Ar fi putut să rămână acolo şi să continue să evolueze din ce în ce mai sus, nu-i aşa?

N: Da. Dar datorită unor obligaţii contractuale el se simte obligat să coboare, mai degrabă decât să continue procesul de evoluţie în care se află.

D: Asta face şi mai dificil să intri într-un corp fizic şi să uiţi toate aceste lucruri. Să ai toate aceste puteri, apoi dintr-o dată să nu mai ai altceva decât doar un corp fizic. (Da) Este destul de frustrant, nu-i aşa?

N: Da, uneori poţi folosi acest cuvânt. Dar lui Ned nu-i place deloc cuvântul ăsta. (Râde) Are implicaţii proaste pentru planul fizic. Dar trebuie să ştie că el a ales totul. Se comportă de parcă nu ar şti ce să facă în continuare. Ceea ce este ironic. Probabil că va râde mai târziu, când va vedea asta.

D: Pare să rătăcească în acest moment. Nu ştie ce ar trebui să facă.

N: Da, se auto-pedepseşte foarte mult. Ca să explic pe înţelesul lui, şi-a aclimatizat neurologia cu vârfurile emoţionale care tind să apară atunci când face ceva ce nu ar trebui să facă. Asta este util în mare parte, pentru că a fi supus autorităţii nu este potrivit pentru misiunea sa. Dar uneori face lucruri care nu au nici un sens. (Râde) Chiar şi atunci când oamenii care îl iubesc îi spun să facă ceva, uneori el face opusul, fiindcă aşa crede el că e mai bine să facă.

D: Dar ai spus că aşa e configurat sistemul lui neurologic.

N: Da, dar el a ales asta. Trebuia să se distanţeze prin iluzia separării de autoritate. Ai putea spune că are probleme cu autoritatea. Înainte era mai greu. Lucrează să fie mai deschis acum. Dar ştie că nu face tot ce ar putea. — Trebuie să lucrezi acum la şuviţa cinci, deoarece şuviţa patru este complet reconstruită. E prea devreme să ne ocupăm de şuviţa şase acum.

D: Ce vrei să spui prin aceste numere?

N: Șablonul său de ADN care se manifestă fizic, are patru catene de ADN care sunt reconstruite, dar el încă mai crede că are doar trei. Interpretează greșit lucrurile. Nu înțelege prea multe.

D: Deci ADN-ul lui este deja reconstruit?

N: Da, mulți dintre voi sunteți așa. Lucrăm la acest lucru. Deci, acum lucrăm la a patra catenă de ADN.

D: Mi s-a mai spus că ADN-ul trebuie să se schimbe, dacă vom face schimbarea.

N: Da. Toată lumea face o treabă grozavă. Toți o facem.

D: Se schimbă ADN-ul tuturor?

N: Da. Este subtil și este mai mult o schimbare de șablon, decât una fizică. Se va manifesta când vor fi pregătiți. Șuvițele cinci și șase sunt active la el de la naștere, dar ele nu sunt... potențialul există acolo. Șuvița șase încă mai are o mulțime de noduri iar când trece sunetul prin ea, nu rezonează într-o manieră armonioasă. Dar este încă acolo. El se străduie, dar încă nu înțelege ieșirea din corp. El trebuie să învețe cum să o folosească drept instrument, pentru a-i ajuta pe alții. Momentan doar se joacă. Dar o folosește totuși pentru a confirma informații, ceea ce este util.

D: Care este scopul final al acestui ADN, în funcție de aceste cifre?

N: Ca toată lumea să poată avea întruparea la nivel de avatar a conștienței lor în densitatea fizică.

D: Cât de sus ar trebui să se ajungă?

N: Doisprezece.

D: Este posibil așa ceva pentru oameni?

N: Da! De aceea este o experiență atât de uimitoare, deoarece nu a existat până acum un șablon de ADN cu douăsprezece catene, în această matrice de timp. Este foarte important!

D: Există unii oameni care spun că poți trece imediat la doisprezece.

N: Da, dar sursele lor de informații sunt totuși foarte, foarte defecte. Ei canalizează din surse care nu au cel mai bun interes al lor în minte.

D: Deci se întâmplă treptat. Unde suntem acum, la catenele patru și cinci?

N: Ned lucrează la cinci; aproape a terminat. Ceilalți indigo lucrează între patru și cinci, iar unii sunt peste șase. Există trei avatari chiar acum pe planetă. Și unul dintre ei are șapte catene complet active. Numele și identitatea lui rămân ascunse – nu este important să știi cine e.

D: Mi s-a spus de multe ori că nu ar trebui să știm cine sunt acești oameni.

N: Așa e. Ei trebuie să se ascundă.

D: Pentru că ar putea fi periculos pentru ei. (Da) Dar cum se simte corpul, când se transformă ADN-ul? Ce efecte are acest lucru asupra organismului? Ne dăm seama când se întâmplă?

N: Sistemul emoțional al corpului este punctul de feedback. Deci dacă în general simțiți emoții bune, înseamnă că vă aflați pe calea pe care ar trebui să vă aflați. Emoțiile pozitive sunt feedback-ul care confirmă că faci lucrurile pe care ai fost de acord să le faci. Dar emoțiile negative sunt și ele necesare pentru a oferi contrast, astfel încât să puteți înțelege când emoțiile bune sunt acolo.

D: Această transformare a ADN-ului afectează corpul fizic?

N: Da. Simți bucurie când se întâmplă asta. Experiențele de vârf sunt de obicei puncte de activare. Dar de multe ori urmările emoționale nu sunt percepute ca o experiență pozitivă, și asta i se pare interesant.

D: Am auzit că mulți oameni care vin pentru prima dată, întâmpină probleme în a face față emoțiilor.

N: Da, foarte des.

D: Îi sperie să simtă aceste lucruri.

N: Da. A adoptat tiparul de a fugi și a se ascunde atunci când se manifestă presiunile externe; acest lucru a fost necesar pentru că înainte, dacă nu fugea și nu se ascundea, ar fi fost ucis. Și asta limitează nivelul de progres care se poate

realiza într-o singură încarnare.

Am întrebat care este scopul lui Ned, ce ar trebui să facă el în această viață pe Pământ.

N: I s-au dat multe daruri și trebuie să le împărtășească fără rezerve. Vrea să fie judecat într-un mod pozitiv și nu înțelege că asta nu contează, pentru că lumea te judecă, indiferent ce ai face. Mai ales dacă ceilalți se află la un nivel scăzut de dezvoltare a conștienței. I s-au dat multe daruri, pe care trebuie să le folosească.

D: Dar ce cale vrei să urmeze?

N: Calea de vindecare. El știe asta. Într-un anumit sens, el poate sta între două lumi. Iar acest lucru este util, pentru că poate ajuta oamenii. Poate traduce asta prin tehnologia disponibilă în prezent. Dintr-un motiv bizar, pentru că este ceva din afară și complex, acest lucru oferă mai multă credibilitate, dar poate fi mai puțin util pentru oameni, dacă vorbim în ansamblu. El are informații despre lucruri care pot fi create. Și toți cei pe care trebuie să îi ajute să creeze, sunt deja în viața lui. Încă mai caută oameni cu care să lucreze. El știe (și trei cunoscuți ai lui știu și ei asta) că trebuie doar să treacă la treabă.

D: Deci oamenii sunt deja la locul lor.

N: Da. E timpul să lăsați cărțile și să treceți la treabă. El poate alege pe oricine vrea, dar există cel puțin trei creații separate pe care le poate manifesta împreună cu alți oameni, care vor aduce un nivel extraordinar de beneficiu tuturor.

D:Despre ce e vorba?

N: (Râde) Este o glumă amuzantă.

D: Ce glumă?

N: Neurolarcrustic keylontic (?) biosimbaligismistic (?)

Oare aroganţa lui intelectuală râdea de mine? Mi s-a părut că termenul pe care îl folosea suna ca „chelare”. L-a scris literă cu literă: KEYLONTIC. Există un site web pentru un dicţionar Keylontic www.bibliotecapleyades.net/voyagers/esp voyagersindex.htm

N: Este mecanica manifestării materiei şi a ascensiunii conştienţei. I s-au dat aceste informaţii. Le apreciază şi încearcă să le împărtăşească, şi alege să se simtă distanţat de oameni, pentru că le cunoaşte. Dar i s-au dat aceste informaţii. Informaţiile sunt acolo. El trebuie să creeze dispozitivul care lucrează cu asta.

D: Deci va fi un dispozitiv.

N: Da. El şi entitatea cunoscută sub numele de James (prietenul său) ar trebui să îl confecţioneze împreună. Îşi petrec prea mult timp doar bucurându-se de ceea ce ştiu, dar singurul motiv pentru care ştiu asta e pentru că trebuie să folosească informaţiile.

D: Ei bat pasul pe loc.

N: (Râde) Da, bat pasul pe loc... îmi place cum ai spus asta.

D: Acesta este unul din proiecte. Care sunt celelalte două?

N: Le poate face pe toate. Dar cred că i-ar servi mai mult să i se prezinte doar unul, acum.

D: Să se concentreze pe ele unul câte unul?

N: Da. Pe celelalte le cunoaşte deja. Sunt deja aşternute pe hârtie. Ele se manifestă fizic sub formă de cunoaştere, aşa că ştie paşii de urmat. Primul proiect s-ar putea descrie ca o interfaţă software de biofeedback. În analiza în timp real (timpul real este un termen bizar), ca lumină şi sunet. Apa ionizată este de asemenea o idee foarte bună. Deocamdată este suficient. Se simte copleşit de abundenţa pe care o poate genera prin cunoaşterea sa. Tinde să îi împiedice progresul în acţiune.

D: Ned a adus în discuţie subiectul vindecării.

N: Acest dispozitiv va facilita foarte mult vindecarea. Va reduce timpul şi efortul necesare vindecării. E doar un instrument în plus de adăugat în cutia cu unelte, dar e un instrument important.

D: S-a distrat foarte mult, jucându-se ca om.

N: Da, acesta este un corp uimitor. Există multe beneficii pentru corpul uman.

Capitolul 35

CULOAREA ADN-ULUI

La început, Susan a văzut porumbei şi o fântână înconjurată de ceaţă. Apoi când a intrat în ceaţă, şi-a dat seama că era mai mult un câmp energetic sau magnetic. Apoi a văzut că nici corpul ei nu era normal. „Ştiu că sunt acolo, dar nu există niciun corp, dacă are sens aşa ceva. Nu simt un corp. Simt o formă oarecare, dar nu simt braţe şi picioare. Dar ştiu că sunt acolo într-o formă."

D: Cum se simte acel câmp magnetic?

S: Plutesc deasupra lui, dar sunt în el în acelaşi timp. Se simte ca şi cum creierul meu este în repaus; pur şi simplu ştiu lucruri, fără să mă gândesc. E un loc foarte liniştit.

D: Vrei să mergi mai departe sau vrei să rămâi în acel câmp magnetic?

S: Simt că mă ridic în sus. Mă ridic deasupra ceţii.

D: Ce vezi când te ridici?

S: Un X alb. Trec prin centrul lui X şi stau pe nori albi. E foarte interesant să stai pe nori.

D: Mai este cineva prin preajmă sau eşti doar tu?

S: Sunt doar eu. Acum am picioare şi un fel de halat alb... Dar nu e chiar material. Cred că e făcut din lumină, dar are o formă ca un halat larg. Deasupra mea este o lumină aurie. Nu este cald, dar nu e nici frig. E foarte reconfortant. Foarte liniştit. Lumina emite ceva. Îmi trece pe frunte şi peste umeri şi îmi e foarte cald. E un sentiment bun. Toate acestea sunt interesante. Corpul meu fizic

stă întins aici. Toată durerea dispare și toată tensiunea se relaxează. Dar sunt și sus în lumină, în același timp.

D: E în regulă. Să ne concentrăm pe partea de acolo și să vedem ce face.

S: Oh, lumina se mișcă de la frunte spre ceafă și simt că face ceva. Nu pot descrie exact ce face. Simt cum mi se deschide capul, de parcă nu aș avea un craniu. Acum lumina trece prin mine până în picioare. Se simte ca o energie. Este chiar în mijloc. Nu radiază în lateral, ci în centru... în mijloc. — Acum văd ceva ca un tunel. Este chiar deasupra mea. Sunt într-un tub sau într-un tunel cu nori, cu o lumină aurie foarte frumoasă, care strălucește în jos prin tub.

D: Ce făcea această lumină, când trecea prin corp?

S: Deschidea vibrațiile ca să pot intra în tunel... în tub. Lumina se extinde și umple tot tubul. Nu mai sunt nori. E o lumină galben-aurie. Are viață și e conștientă. Nu este doar culoare. Sunt cufundată în mijlocul ei acum. Este peste tot în jur. Se simte ca și cum ar fi o cascadă care iese din centru și curge peste vârf, până în jos. Nu este apă, dar seamănă cu o apă care iese dintr-un fel de vas de lut sau din ceva făcut din aur. Curge în jurul meu și strălucește. Este roz și albastră și de culoarea lavandă, și de un verde strălucitor. Arată ca o oală sau o urnă, din care curge ceva.

D: Care e scopul? De ce curge așa peste tine?

S: Aud cuvinte precum „cufundare-curățare-binecuvântare-primire”. Orice ar însemna acesta, este ceva semnificativ. Se simte foarte bine. „O infuzie de cunoștințe”, spun ei. Este un pas care este necesar acum. Este un pas din lumea fizică în lumea eterică sau în tărâmul superior. Îmi arată ceva care arată ca un ADN răsucit... și ei îl lărgesc. Lărgesc lanțurile ADN. Sunt atât de înguste. Le fac foarte largi, ca să poată transporta mai multe fire fibroase ca de păr, cu informații despre picături de rouă în ele. Le extind în lateral, ceea ce în limba voastră ar fi orizontal, ca orizontul.

D: Îl extind așa? (Da) Ai spus că este ca o infuzie de cunoștințe și informații?

S: Ei spun că este o infuzie de cunoaștere... o revărsare de cunoștințe.

D: Asta reprezintă ADN-ul?

S: Îmi spun că sunt niște benzi de culoare... în ADN... nu ne-am gândit niciodată să le căutăm.

D: Asta vor să spună? Benzi de culoare... în ADN?

S: În ADN... Sunt destul de groase. Nu sunt fine. Sunt ca niște straturi. Straturi de... vreau să spun „nori”, dar nu e cuvântul potrivit. Dar este singurul cuvânt care îmi vine. Sunt straturi din acest nor, niște chestii cețoase care au culori în ele.

D: La început ai spus că sunt ca niște smocuri de nori.

S: Da, dar norii au dispărut și acum sunt benzi de culoare. Nu are sens, dar fiecare bandă are o înălțime de un metru și jumătate. Se stratifică una peste alta. Și fiecare are o culoare diferită. Ei spun că este un proces necesar și că așa funcționează lucrurile. Acesta este un nivel mai înalt... ei îi spun „tărâm”, un nivel mai înalt de „conștiență”. Așa funcționează lucrurile.

D: Încerc să înțeleg. Ce vor să spună? Cum funcționează conștiența superioară?

S: Ei spun că sunt TOATE formele. Așa funcționează TOATE formele. Chiar și frunzele au ADN și chiar și frunzele au procese ale formelor. Nu putem înțelege asta aici, dar pe partea cealaltă unde sunt ei, sunt toate formele. Totul are o formă și totul are o formulă care trebuie urmată.

D: Ce vrei să spui prin „formă”?

S: Nu se referă la spațiu... este un proces.

D: Mă gândesc la o frunză care are o anumită formă și la corp, care are o anumită formă.

S: Dar trebuie să ajungi la „finit”, nu la formă. El este ceea ce generează forma. Forma pe care o vedeți este frunza, dar el se află în spatele formei. Așa funcționează lucrurile.

D: Ai spus că are de a face și cu formulele?

S: Da... așa merg lucrurile. Este doar un proces... exact cum este... procesul.

D: Totul revine la genetică, la ADN? Acesta este miezul... partea principală?

S: Nu, totul se întoarce la TOT, la unul, la lumină. Este revărsarea lui. Este ca curgerea... ca oala sau urna cu lumina şi ceaţa. Aceasta este revărsarea TOTULUI. Aşa se revarsă.

D: Aşa se creează? (Da) Dar te-ai referit la ADN. Acesta este o parte a procesului de creaţie... dacă folosesc cuvintele potrivite.

S: Ei spun: „Dacă vrei.” (Râde zgomotos)

D: Dacă au cuvinte mai bune, ar fi bine să le folosească.

S: Nu, ei spun să mergi înainte... Ei spun: „Dacă vrei, mergi înainte.”

D: Încercăm să înţelegem, în cuvintele pe care le cunoaştem. S-ar putea să aibă cuvinte mai bune, care să ne ajute să înţelegem.

S: Ei cred că ne descurcăm destul de bine.

D: Deci ADN-ul este mai vast şi compus din culori.

S: Da, e foarte interesant că există culori.

D: Oamenii de ştiinţă nu pot vedea acest lucru?

S: Nu în evoluţia lor actuală, dar se apropie de această descoperire. Ei se apropie de asta, dar există... teama de ridicol.

D: Descoperă din ce în ce mai multe gene şi modele genetice. Şi asta are mai mult de a face cu culorile? Asta vrei să spui?

S: Este culoarea vieţii. Asta spun ei. „Este culoarea vieţii.” Îmi place gândul: culoarea vieţii. Totul are un cod şi codul este egal cu o culoare care îi acordă codul vieţii. Este pur şi simplu procesul care trebuie urmat. Îmi arată un cardinal roşu, care stă acolo şi spune: „Este codul pe care l-am urmat”.

D: Roşul a fost foarte important pentru acea pasăre?

S: Da. Pasărea spune că lecţia a fost în culoare. Dar nu este doar culoarea, este energia care o animă. Asta este lecţia... Există ceva străvechi care se roteşte.

D: Acesta a fost codul? Are de a face și cu formula? (Da) Codul culorii. Face parte din formulă?

S: Culoarea face parte din formulă, dar face parte și din cod. Face parte din lecție.

D: Deci culorile sunt foarte importante?

S: Este important, dar este ceea ce este... revărsarea din TOT. Acesta este modul în care conștiența sa poate transmite totul (Părea confuză)... Se poate raporta la orice altceva... ceea ce face. (O altă semnificație posibilă: este modul în care conștiența sa poate transmite la orice altceva ceea ce face.)

D: Deci are de a face mai mult cu culoarea, decât cu orice altceva. Așa se transmite informația? Se creează ceva?

S: Da, dar totul este unul. Nu sunt piese separate. Toate sunt modelate într-un întreg. Este o culoare. Este o lecție. Este o vibrație și este o mișcare, toate în același timp.

D: Fiecare există individual și asta creează o formă diferită, o creatură diferită?

S: Dacă vrei, da.

D: Încerc doar să înțeleg, cu abilitățile mele limitate.

S: Da... este copleșitor și frumos. Înțeleg, dar nu înțeleg. Văd cum funcționează, dar nu cred că aș înțelege vreodată. Dar văd cum funcționează.

D: Nu crezi că ești capabilă să explici?

S: Ei spun: „Am explicat. Aceasta este explicația.”

Asta nu m-a ajutat prea mult. M-am hotărât să insist, ca să primesc mai multe explicații.

D: Dar ai spus că ADN-ul... ai văzut diferite culori amestecându-se.

S: Și sunt mult mai vaste decât vedem. E ceva foarte vast.

D: Cred că ceea ce vezi este dincolo de aspectul microscopic. Culorile vin într-o anumită ordine, când le vezi în ADN?

S: Văd mai întâi roșu. Culoarea roșie pare să fie baza în partea de jos și este un roșu tulbure. Apoi devine mult mai clar și banda devine mai groasă... urcând de jos. Și următoarea culoare pare neagră, dar nu este. Este un violet atât de închis încât pare negru. Apoi se transformă într-o culoare mov frumoasă și rămâne stabilă. Apoi urcăm la următoarea... cel mai bun mod în care o pot descrie este portocaliu-aurie roșiatică. Nu este aurie. Nu este roșie. Nu este portocalie. Nu cunosc culoarea asta. Este un amestec al lor. Și se mișcă. Are mișcare în ea... multă mișcare.

D: Fiecare culoare are mișcare?

S: Fiecare culoare are mișcare. Se mișcă înăuntru și ies una din alta. Oh, am văzut așa ceva odată. — Au un recipient din plexiglas, care conține uleiuri colorate și apă. Fulgeră înainte și înapoi și se infuzează una pe alta și aceasta este o formă de energie. Este un bloc de construcție a vieții.

D: Deci aceste culori nu rămân separate în aceste benzi?

S: Nu în această combinație. Roșul și violetul rămân separate, dar culoarea aurie/portocalie/roșie e într-o mișcare continuă. Aceasta are ceva de a face cu viața. Viața are mai multe sensuri. Este conștiență. Este mișcare. Este conștientizare/cunoaștere. Toate acestea împreună. Nu poți alege o singură piesă. Nu ar funcționa. S-ar aplatiza, așa că este nevoie de toate acestea pentru a face această formă și aceasta este o formă de creație. Este cu siguranță o formă de creație.

D: Există alte culori deasupra celei aurie/roșie/portocalie?

S: Există și alte culori. Nu sunt foarte clare, dar în general este doar un alb curat după aceea. Un alb foarte curat... oh, dar termenul „alb” nu este potrivit, pentru că are viață.

D: Dar asta e ceea ce este în ADN? Asta e ceea ce cauzează viața?

S: Asta îmi arată ei, da. Dar este uimitor de vast! Sunt culori diferite şi forme de viaţă diferite. Aproape că pot să le numesc pe unele din ele, dar când numesc o culoare, aceasta dispare, deci....

D: Sunt diferite combinaţii de culori?

S: O sursă de combinaţie... o sursă de viaţă, şi este mereu în mişcare.

D: Asta e ceea ce creează diferitele forme, combinaţia de culori?

S: Da. Combinaţia de culori creează forma şi legile după care aceasta funcţionează.

D: De exemplu, vorbeai despre pasăre, frunză şi om – fiecare ar fi o combinaţie diferită de culori?

S: Aproape sigur. Totul este unul şi acelaşi, dar combinaţiile diferite sunt cele care generează lecţia aleasă.

D: Şi toate acestea provin din TOT? Dar nu continuă de acolo? Odată ce un lucru este creat, nu se recreează singur?

S: Este replicat, da.

D: Deci nu trebuie să vină de la TOT de fiecare dată când se reproduce?

S: Nu, totul vine din TOT. Dacă are o formă de viaţă şi o conştienţă şi o mişcare, de fiecare dată vine din TOT. Vezi tu, ai putea realiza asta acum prin replicare, dar ar fi... viaţă fără viaţă. Poţi copia ceva, dar nu are viaţă, este doar o copie.

D: Ar fi viu?

S: Ar fi viu ca oaia ta... Dolly?

D: Clona?

Oiţa Dolly nu a fost prima clonă, dar a fost cea mai faimoasă. Ea a fost realizată în anul 1996 dintr-o celulă luată din ugerul altei oi. A trăit doar şase ani şi a

murit în anul 2003. Există dezbateri dacă a murit atât de tânără, pentru că era o clonă. Când a fost examinat ADN-ul ei în anul 1999, s-a descoperit că era de fapt mai vechi decât corpul ei. Ea a dat naștere la patru miei de-a lungul vieții, dar nu am putut găsi nici un raport de cercetare care să spună dacă au murit și ei tineri.

S: Da. Este vie. Se mișcă, dar totuși viața lipsește. Este un fel de viață, dar este o viață fără forță. Este viu, dar este ca o păpușă de hârtie. Ai o formă și poți să o decupezi și să o agăți și arată ca viața, dar nu este viață. Poate fi foarte frumos, dar nu conține sursa.

D: Ca oile clonate, de exemplu. Este capabilă să se reproducă.

S: Nu ca o oaie clonată. Nu acum la nivel celular, în interiorul eprubetelor din laborator. Nu în acest moment. Vedem celula în mișcare. Dar cu toate acestea în interiorul celulei, lipsește sursa. Nu este acolo. Este o celulă goală.

D: Am auzit că oaia Dolly ar putea rămâne gestantă și ar putea avea un miel. Se spune că se poate reproduce. Nu este adevărat?

S: Avem o discuție despre asta. Unii spun „nu”, iar unii spun că „este posibil”, așa că sunt împărțiți în privința asta. (Chicotește) Oh, e amuzant. Arată ca un grup de filozofi, acolo sus. Spun că sunt progenituri de scurtă durată.

D: Da, dar asta este în planul fizic. O putem vedea.

S: Da, dar nu are sursă. Nu are sursă deloc. Oh, ei încearcă să ne spună că nu există o lecție a spiritului aici. Nu există spirit. Este o coajă goală. Foarte interesant.

D: Întotdeauna am crezut că, indiferent cum a fost creat ceva, i se poate atribui un spirit care să intre în acel ceva.

S: Asta are sens. Bine, ei spun că unii vor asta, alții nu. Vorbesc despre codul etic al fermierilor. Unii acceptă asta? (Vorbește cu altcineva.) Este o diferență între o operațiune comercială și o mică operațiune etică, spirituală. Deci, în esență, ambele pot exista.

D: Deci pot avea urmași?

S: Pe de altă parte, există aici o intenție incorectă. Ei vorbesc despre zeii creatori și despre corporațiile cu producție în masă.

D: Sunt cei care nu fac lucrurile corect, vrei să spui?

S: Îmi arată niște celule goale. Celula este doar un sac/cerc alb. Dar de cealaltă parte, sunt celulele cu culoare și mișcare, în care există o explozie de lumină albă. Aceștia fac lucrurile corect și etic. Aceștia sunt urmașii sursei.

D: Deci în acest caz, viața ar avea voie să intre, dacă ar face-o în mod etic?

S: Posibil, posibil. Este o probabilitate.

D: Apare confuzia, pentru că ne arată aceste animale care par a fi în viață și se reproduc.

S: Par a fi astfel, conform intențiilor și scopului care le-a creat. Ca diferitele nuanțe de culoare. Există o diferență în gradele de culori și tonuri. Pe de o parte există Dumnezeul creator etic. De cealaltă parte, ezit să spun asta, există alt fel de intenții și scopuri.

D: Intențiile bune sunt cel mai important lucru.

S: Intenția trebuie să vină din lumină.

Asta mi-a amintit de o clientă în vârstă de patruzeci de ani, care mi-a descris o experiență neobișnuită. Ea încercase tot ce se poate pentru a rămâne însărcinată. Medicii au decis să încerce fertilizarea in vitro, implantându-i ovule în uter. Când i-au luat ouăle și le-au examinat la microscop, erau ca niște cochilii goale, fără nimic înăuntru. Nu mai văzuseră niciodată așa ceva. În cele din urmă au folosit ouă și hormoni donatori, iar ea a reușit să nască o fiică. A fost prima dată când am auzit despre ouă care erau ca niște coji goale până când am avut această sesiune cu Susan, în care am discutat despre clonare. Interesant!

D: Dar când reproduc aceste animale prin clonare, ei spun că fac asta ca să producă hrană pentru oameni.

S: Mâncarea produsă de latura artificială a creației, nu va fi bună pentru oameni. Nu le satisface nevoile. Dar creația de pe latura Dumnezeului Creator, va permite acestui animal să își aibă evoluția sa, spiritul său și lecția sa. Asta este foarte important, pentru tot ce există. Amândouă laturile au intenție, dar una din laturi are o intenție mai mare. Cealaltă latură doar urmează pașii. Nu urcă pe scara evoluției. Cei care creează pe cealaltă latură doar urmează pașii, ca și cum ar fi ei înșiși clone. Dar nu există nici o judecată în privința asta. „Ei” spun că există spațiu pentru ambele intenții, pentru ambele laturi.

D: Am auzit că au clonat și ființe umane.

S: Adevărat.

D: Cred că au făcut asta destul de multă vreme.

S: (Râzând) Mii și mii de ani!

D: Asta înseamnă că omul clonat este diferit?

S: Oarecum. Nu sunt forme originale. Pot exista doar puține forme originale.

D: Omul clonat este în viață, se mișcă. Dar este viu ca ceilalți oameni?

Ea m-a înțeles greșit. Mă refeream la alți oameni, dar ea a crezut că mă refer la Sursă [sau la altceva].

S: Creatorii inițiali? Nu, nu. Creatorii de la origine sunt mai presus de noi toți. Sunt lumină pură, dar sunt de acord să își împărtășească lumina.

D: Lumina este ceea ce face ca ființa să fie vie... care îi dă viață?

S: Este ceea ce îi dă creaturii șansa de a evolua și de a ajunge înapoi la începutul

de sus.

D: Întotdeauna am crezut că nu contează carapacea. A fost doar un vehicul de folosit pe Pământ.

S: (Aproape nonşalant.) Adevărat. Este doar o haină.

D: Şi dacă sufletul sau spiritul ar decide să intre într-una din acele clone... ar putea intra, pentru că este un vehicul disponibil.

S: Ei se gândesc la asta. Avem un grup de filozofi. (Râde)

D: Pentru că spiritul şi sufletul vin de la Sursă. Vin din lumină.

S: Ei bine, totul vine din acelaşi loc.

D: Deci nu ar intra într-un om clonat?

S: Ei vorbesc despre diferite grade de lecţii... spun că da, în teorie totul ar funcţiona. (Chicoteli) Este la fel. Depinde doar de gradul lecţiilor. De cealaltă parte, există oamenii a căror intenţie este doar să urmeze un proces. Poate că nu ştiu că ar putea... Nu, laturile sunt diferite. O latură este plină de lumină şi urmează calea evoluţiei, iar cealaltă latură urmăreşte doar un proces mecanic. Continuă să genereze acelaşi lucru.

D: Încearcă doar să vadă ce pot face?

S: Da. E ca şi cum creatorii ar opera o linie de asamblare. Nu are aceeaşi vibraţie ca latura cu suflu divin. Latura Dumnezeului Creator are atât de multă forţă. Este lumină, iubire, creaţie. Iar cealaltă latură reproduce doar un proces gol... e ceva gol.

D: Fac asta din curiozitate?

S: Nici măcar din curiozitate. Doar o fac.

D: Deci asta face diferenţa în ceea ce creează ei? (Da) Se spune că ne putem crea propria noastră realitate. Putem crea lucruri.

S: Creăm printr-un proces, da.

D: Dar este ceva diferit față de a crea viață. Asta vrei să spui?

S: Poți crea viață, dar o creație are mai multă forță de viață decât cealaltă. Înseamnă că amândouă creațiile sunt vii? Da, amândouă sunt vii. Să luăm de exemplu un fir de iarbă. Un fir de iarbă este un fir de iarbă, dar fiecare latură a creației are un cod diferit cu care vine. Creația divină evoluează și atrage spre ea lumina soarelui și apa, îngrijirea și iubirea. Cealaltă latură creează un fir de iarbă, dar este doar un fir de iarbă. Are un cod, dar nu va prospera niciodată ca cel cu lumina soarelui, cu apa și iubirea. Dar da, amândouă sunt fire de iarbă și amândouă sunt vii. Dar unul va merge mai departe și va evolua în altceva, iar celălalt va muri ca un fir de iarbă.

D: Asta se referă și la oamenii de știință care modifică genetic plantele.

S: Da. Poți crea un grăunte de porumb, dar nu va fi la fel cu cel original. Nu este la fel.

D: Ca să revenim... Culorile sunt principalele blocuri ale vieții, așa ai spus. Aceste culori sunt esențiale? (Da) Am auzit că și sunetul are de a face cu asta. Este adevărat?

S: Este vibrația, da. Este mișcarea care începe procesul de forță vitală în mișcare. Este piesa aceea care începe mișcarea, ca un râu care nu se oprește niciodată. Începe cu un arc mic care se construiește și se construiește, iar în curând sunt doar valuri și valuri și valuri ale acestei vibrații care se mișcă pur și simplu și nu se oprește niciodată. Nu se oprește niciodată!

D: Este etern.

S: E un cuvânt potrivit.

Era timpul să pun întrebările de pe lista Susanei. Am cerut permisiunea să fac asta. „Suntem la dispoziția voastră.” Am vrut să știu de ce ne-au arătat aceste informații. De ce au vrut ca Susan să știe aceste lucruri?

S: Am ales această lecție pentru ea, pentru a-i arăta că se află pe latura Dumnezeului Creator. Ea creează lucruri bune. Trebuie să înțeleagă că va continua să evolueze. Este întotdeauna acceptată. Ea vine de sus. Doar acest lucru poate exista pentru ea.

D: Când începem o sesiune, întotdeauna credem că ne vom întoarce în viețile trecute. Nu ai vrut să îi arăți așa ceva?

S: Nu este important. Ea știe asta. Este ceea ce este. Trebuie să se concentreze asupra viitorului. O vom ajuta să înțeleagă viitorul. Trebuie să petreacă mai mult timp creând viitorul.

Înainte de a avea ocazia să aduc în discuție plângerile ei de natură fizică, SC a început să îi scaneze corpul și să decidă ce trebuie făcut.

S: Ne uităm acum înăuntru. Există un cod acolo care trebuie eliminat, pentru că nu este adevărul. Este în abdomenul ei, în centrul de putere.

Susan avusese probleme în acea zonă: spasme la colon și cheaguri de sânge.

D: Este sub plexul solar.

S: Oh, da. Este puterea. Acum o mișcăm foarte ușor. Are multe traume în această zonă... țesut cicatricial.

D: Poți să o vindeci, nu-i așa?

S: Nici măcar nu este o vindecare. Este un cod sensibil pe care trebuie să îl eliminăm într-un mod foarte specific. Îl vom elimina cu delicatețe. Va dura puțin,

pentru că există un proces. Există paşi care trebuie urmaţi, pentru a nu dăuna organismului.

D: Ce fel de cod există acolo, care nu era necesar?

S: Oh, a fost implantat acolo cu un motiv. Este o măsură de siguranţă pentru ea. Ea este mult prea avansată... mult, mult prea avansată.

D: Când a fost pus acolo?

S: De îndată ce a ajuns în acest loc.

D: Când a intrat în acest corp?

S: După ce a ajuns aici. E mult prea avansată. Este o măsură de blocare, pusă acolo pentru a o proteja. Informaţiile nu ar fi fost potrivite la nivelul de evoluţie în care se afla planeta voastră. Nu ar fi fost acceptate. I-ar fi făcut rău.

D: Deci a fost pentru a o împiedica să spună prea multe lucruri?

S: Da. S-a născut între oameni care nu au înţeles. Ei fac ce pot. Şi-au urmat lecţiile, dar nu au înţeles. — Nu mai are nevoie de asta. Asta s-a împlinit. Trecutul este trecut.

D: A crezut că s-a eliberat de el, dar nu cred că a făcut-o.

S: Ea înţelege că nu s-a eliberat, dar nu înţelege de ce nu s-a eliberat. Ea a lucrat cu acest lucru şi noi am ajutat-o. Chiar a lucrat, dar ceea ce nu înţelege ea este că nu ea trebuie să îl elimine. Noi facem asta. Acum ne simţim în siguranţă ca să îl îndepărtăm. Ea nu trebuie să se cramponeze, asta e tot.

D: Deci spui că poate fi îndepărtat?

S: Îl îndepărtăm chiar acum, în timp ce vorbim. Este o operaţiune foarte delicată. Există multe straturi... multe straturi. — Trebuie acţionat foarte delicat la un anumit nivel din ţesut şi dincolo de ţesut. Este necesară multă muncă.

În timp ce lucrau, am întrebat despre celelalte părţi ale corpului ei. Mi-au spus

altă dată că pot pune întrebări în timp ce lucrează. Avusese un accident de mașină și credea că i-a fost afectată memoria, de o lovitură la cap.

S: Vedem cercuri în creier, care nu erau acolo. Vedem că țesutul nu mai este cum era. Chem pe cineva să lucreze la țesut chiar acum. Vine un grup nou, special pentru această intervenție. Ea face parte dintr-un grup foarte nou... foarte rar... cei care vor da instrucțiuni pentru viitor nu sunt foarte numeroși. Am chemat un grup și ei lucrează acum acolo, dar nu pentru a repara aceste țesuturi. Treaba noastră este codul inferior. Acesta este un grup care i-a fost alocat, care vine cu informații pentru viitor. Deci avem grupuri separate. Două grupuri sunt aici chiar acum și mai există un grup va veni în alt moment. Pentru a ajuta cu munca viitoare, da. Totul este foarte important. Ea a fost de acord, da.

D: Dar ea spune că nu și-a dorit niciodată să fie aici.

S: A vrut să vină! Ea a vrut să vină la început, dar anumite circumstanțe nu au fost îndeplinite. Și a fost foarte, foarte dificil pentru o ființă cu o astfel de forță de viață, care are o înțelegere atât de vastă a Tot ce se întâmplă. Este foarte greu de suportat pentru o ființă care vine din spațiul acela. Ea spune adesea că nu poate înțelege cruzimea și omorul, că nu le va putea înțelege niciodată, dar s-a adaptat totuși destul de bine. Ea este bine.

D: Ea a spus că a avut o experiență în care a murit și apoi a revenit în corp, la vârsta de șapte ani.

Susan aproape că se înecase și își amintea că și-a părăsit trupul.

S: Da, a trebuit să o chemăm acasă, din cauza acestor circumstanțe neprevăzute. Am chemat-o acasă fiindcă așa puteam să îndreptăm lucrurile, apoi am trimis-o înapoi. Dar nu voia să meargă înapoi pe Pământ. Ea nu a înțeles.

D: Dar avea un contract, nu-i așa?

S: Toți avem contracte! Toți avem contracte, indiferent de partea în care ne aflăm.

D: Și nu a putut să iasă din acea situație?

S: Nu. Nu exista nici o ieșire.

D: Deci asta s-a întâmplat când avea șapte ani, doar ca să îndreptați lucrurile?

S: Da. Și a fost mai mult decât își amintește ea. Trebuie să își amintească. Trebuie să știe că există o luptă. Întotdeauna există o luptă. Ea nu vrea să creadă în umbră și în lupta dintre lumină și întuneric. Sunt lecții diferite, cu grade diferite de înțelegere. Toate implică alegeri. Am vrut să îi arătăm că acest lucru este foarte real și face parte din evoluție. Așa se evoluează de miliarde de ani. Nu există neapărat un interval de timp, dar vorbim în termenii voștri. Dar trebuie să știe că a existat întotdeauna o alegere. Se testează toate alegerile, la fiecare nivel. Nu există judecată. Sunt doar alegeri. I-am arătat posibilitatea acestui loc curat în care vrea să fie și ea. Dar ea vrea ca toată lumea să fie acolo. I-am arătat că și aceasta este o posibilitate. — De asemenea, vrem să cunoască vastitatea care este ea cu adevărat. Ea nu este doar această persoană mică, de pe acest grăunte de nisip. Ea este mult mai mare. Și da, se luptă cu ego-ul. Este aproape ca un blestem pentru oamenii de aici. Dar ai ego dintr-un motiv. Dacă nu ai ego, nu mergi înainte. Face parte din forța vieții. Este ceea ce te face să mergi înainte.

Când au vorbit despre scopul ei în viață, au recunoscut că nu îi va plăcea să afle care este misiunea sa. Trebuia să vorbească în fața unor grupuri mari de oameni, dar îi era frică să facă asta. „Vom fi alături de ea și o vom ajuta. Ea este mai mare decât oamenii din sală. Nu e vorba de număr. Este vorba despre suflet.”

Când am terminat întrebările de pe listă, am spus că Susan cunoștea deja răspunsul la majoritatea întrebărilor.

S: Oamenii fac asta mereu. Pur și simplu nu vor să creadă ceea ce li se spune în interiorul lor. Vorbim cu tine constant. Dialogul este în desfășurare. Ne auzi în

capul tău. Ne auzi în sufletul tău, în ceea ce oamenii numesc „țesătura sufletească”. Noi suntem aici. Ei nu sunt niciodată singuri. Nu trebuie să se simtă abandonați. Atât de mulți oameni se simt abandonați. Nu îi vom abandona niciodată. Nu sunt niciodată singuri. Ți-ai asumat această misiune. Ne ținem brațele în jurul tău. Ești foarte protejată. Suntem mereu aici. Nu plecăm nicăieri. Suntem repartizați pentru tine și vom rămâne cu tine. Și ne-am dori ca oamenii, masele de oameni, să înțeleagă asta. Suntem repartizați aici pentru voi. Nu vă vom părăsi niciodată. Suntem aici pentru voi.

Capitolul 36

LUCRUL CU SISTEMELE PĂMÂNTULUI

Henry a vrut să exploreze un incident ciudat. În anul 2005, când s-a dus la culcare, a auzit cuvintele „Tatăl tău e pe moarte” şi a fost transportat pe o navă spaţială. Nu avea alte amintiri. Voia doar să exploreze incidentul. L-am dus înapoi în noaptea evenimentului, când se afla în casa lui din Virginia de Vest. Se pregătea să meargă la culcare şi mi-a descris cum stingea luminile ca un ritual de fiecare seară, apoi deschidea o fereastră pentru a lăsa aerul proaspăt să intre în cameră, înainte de a se băga sub pături. Tocmai aţipise, când a auzit o voce în cap: „Vino. Tatăl tău e pe moarte”. Aşa că a plecat. L-am rugat să explice cum a plecat. „M-am hotărât să plec, şi am fost acolo. Instantaneu. Într-o galaxie diferită.”

D: Ce anume vezi, care te face să crezi că este o altă galaxie?

H: Pur şi simplu ştiu. Nu văd ceva anume. El mă aşteaptă.

I-a venit foarte greu să descrie ce a văzut în continuare, pentru că nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Nu i se părea ceva respingător, doar greu de descris. Stătea lângă un pat unde zăcea o fiinţă cu aspect ciudat. „Culori. Culori strălucitoare. Nu are piele ca a noastră. În jurul capului are pene ca o pasăre, dar nu e la fel. Seamănă cu părul, dar nu e păr şi are o lungime de 3 până la 5 centimetri. Este o parte a corpului. Are culori strălucitoare.” Când s-a uitat la propriul corp, a văzut că arăta la fel. Am întrebat dacă ar putea să îşi descrie faţa. „Asta e partea dificilă. E greu de explicat. Are ochi asemănători cu ai noştri. Seamănă cu o pasăre. Are pene. Mâinile sunt cam aşa. A existat multă confuzie

când a ridicat două degete şi a descris ceea ce păreau a fi trei anexe ale mâinii. Nu avea haine. A menţionat că mai stătea cineva cu el, lângă pat.

D: Aceasta este persoana care te-a adus acolo?

H: Nu. Acela a fost mesagerul, care aduce aici oamenii care fac parte din acest grup. El este într-o misiune. Nu suntem exact la fel.

D: Ce vrei să spui?

H: Ciudat... Eram acolo în camera mea. Dar sunt eu. Corpul pe care îl am acolo, pe Pământ, şi conştienţa de acolo de pe Pământ... a fost atât de deranjată de această stare ciudată. Eram într-un alt corp. Am fost într-o misiune acolo. Misiunea acestui grup de fiinţe.

D: Iar acum te afli pe o planetă sau unde?

H: Nu este o planetă, nu. O condiţie a spaţiului. Este un.... (Întâmpina dificultăţi de exprimare)

D: Vrei să te ajute să explici? Poţi să înţelegi unde te afli?

H: Problema e să ajungi aici. Acel loc face parte dintr-un univers sau... Este într-un domeniu complet diferit al existenţei. Misiunea noastră este să dezvoltăm diferite planete şi diferite forme de viaţă pe aceste planete. Luăm o planetă şi o populăm cu diferite forme de viaţă.

D: La început creezi planeta?

H: Nu, planeta este deja creată. Noi creăm formele de viaţă pentru planetă. Planetele apar într-un anumit univers. Ele devin locuibile pentru diferite forme de viaţă. Facem asta pe o anumită planetă. Mai sunt şi alţii care fac asta pentru alte planete, care sunt foarte diferite de Pământ.

D: Diferite forme de viaţă?

H: Diferite tipuri de forme de viaţă, pe care noi le creăm.

D: Deci planetele au diferite feluri de viaţă. Asta vrei să spui?

H: Da. Şi mergem pe Pământ să învăţăm. Când creezi aceste lucruri, ele capătă o personalitate proprie. Aceste forme capătă o personalitate.

D: Asta e intenţia voastră?

H: Nu, de fapt nu a fost intenţionat. Nu ştiu de ce s-a întâmplat asta. Dar aceste forme sunt foarte... nu distructive, sunt imprevizibile. E ceva dincolo de structurile noastre de credinţă şi de modul în care funcţionăm. Noi le manipulăm sau mai bine zis le integrăm într-un sistem, ca să poată fi plasate pe diferite planete. Şi unul dintre lucrurile pe care l-am făcut în vieţile noastre anterioare a fost să mergem pe o planetă care are acest tip de personalitate, ca să învăţăm cum să ne descurcăm cu ea şi cum să o restructurăm.

D: Vrei să spui că ori de câte ori aceste fiinţe sunt create pentru a locui pe o planetă, ele nu ar trebui să aibă o personalitate?

H: Oh, nu, nu. Nu e vorba de asta ci mai degrabă... am să descriu cum se formează. Mai întâi dezvoltăm forme de viaţă. Dar devenim responsabili pentru formele de viaţă pe care le dezvoltăm. Dar uneori anumite forme scapă de sub control. Şi trebuie să învăţăm cum să le gestionăm, dacă le creăm. Cred că suntem de fapt nişte studenţi.

D: Deci când le creaţi la început, nu ştiţi în ce direcţie vor merge?

H: Suntem într-un proces de învăţare. Învăţăm cum se face asta. Acest grup, cel puţin, învaţă asta. Cred că tatăl care moare este conducătorul operaţiunii. El este cel care creează şi ne ghidează în proces. Ne trimite pe fiecare în locuri diferite ca să trăim acolo, să înţelegem şi să învăţăm.

D: Pe alte planete în afară de Pământ?

H: Da, în diferite alte locuri, care au fost dezvoltate de alţii. Fiinţele de pe aceste planete trec prin procese de creştere.

D: Deci, când le creaţi prima dată, ştiţi cum se vor dezvolta?

H: Nu. Asta face parte din lecţiile pe care trebuie să le învăţăm. Creezi formele de viaţă prin cunoaşterea pe care o ai. Dar dacă nu se dezvoltă suficient de bine...

este un proces asemănător cu bebelușii care cresc și devin copii. Aceștia trebuie să învețe cum să lucreze într-o societate, pe măsură ce se dezvoltă. Este ceva asemănător. Dar nu înțeleg de ce își dezvoltă personalități. Au corpuri și emoții și își creează o personalitate. Noi suntem responsabili de dezvoltarea formelor de viață, ca atare. Dar au propriile lor personalități. Și nu avem control asupra personalităților. Trebuie să înțelegem cum să lucrăm cu aceste personalități. Și cum să le ajutăm apoi să progreseze mai mult decât o fac acum.

D: Dar ai voie să faci asta? Să interferezi cu ceea ce fac ei?

H: E ca și cum le-ai arăta un mod diferit de acțiune. Iar ei iau o cale diferită. Dar să înveți cum să o faci... asta e altă poveste.

D: Când creați pentru prima dată aceste forme de viață, începeți cu celule sau cum o faceți?

H: Nu, nu e nimic de genul ăsta.

D: Cum creezi formele de viață?

H: Imaginându-le.

D: Doar în mintea ta?

H: Ceva de genul ăsta. Nu există nici un dispozitiv sau ceva de genul ăsta. Doar creezi... ai capacitatea de a crea forme de viață.

D: Îți spune cineva să faci asta?

H: Nu. Face parte din ierarhia învățării, prin conștientizarea tuturor lucrurilor. Și aceasta este doar o etapă. O etapă a conștientizării, pe măsură ce te dezvolți. Este ca pe Pământ, unde Henry învață etapele de dezvoltare. De asta a mers pe Pământ. E una din lecțiile pe care trebuie să le învățăm și să le aducem cu noi înapoi. Învățăm cum să gestionăm lucrurile, de la simplificare în sus.

D: Dar ai spus că nu erai pe o planetă, că era altceva.

H: Da, este altceva. Este o dimensiune diferită.

D: Deci de ce a fost chemat Henry acolo în acea noapte?

H: Pentru că acel lider... s-a întâmplat ceva cu el. Nu știm ce. Tot ce știm este că i se risipește energia. E ceva foarte neobișnuit. Nu am mai văzut asta până acum. Era puțin probabil să se întâmple așa ceva. Este ca și cum Dumnezeul de pe planeta ta ar dispărea dintr-o dată de acolo. S-ar disipa. Și nu știm de ce se risipește. Se întâmplă ceva.

D: Deci de asta a fost chemat Henry acolo?

H: Exact. Toată lumea s-a întors. — Așteaptă un minut. (Pauză) Așteaptă! — Acum suntem într-un cerc. Se întâmplă ceva ce nu pot descrie.

D: Se întâmplă ceva cu liderul?

H: Cu noi toți. Așteaptă o secundă ca să văd. (Întâmpina dificultăți de exprimare) Este o condiție care există în acea dimensiune, dar nu există modalități particulare de a comunica ceea ce se întâmplă. Pentru că nimic din toate acestea nu există aici, pe Pământ. Nimic de genul acesta nu există aici.

D: Este o formă diferită de comunicare?

H: Nu. Este o existență. Ceva se schimbă în existență. Este cel mai bun mod în care pot explica. (Oftat adânc) Așteaptă un minut. (Pauză) Mi se spune că... este o fază de ajustare la existența acelui sistem.

D: Ca o progresie?

H: Corect. Totul este o progresie. Nu regresează niciodată. — Toți s-au întors. Și sunt peste tot. Simt o mișcare. Nu știu ce este.

D: Este cauzată de liderul care se disipează?

H: Nu. Deși liderul se risipește, ca să spunem așa. Dar după cum știi, moartea nu e altceva decât trecerea unei existențe în alta. Și exact asta se întâmplă aici. Întreaga existență moare din nou. Nu pot explica.

D: Și asta se petrece pentru că liderul trece printr-o schimbare?

H: Nu. Este o tranziție pentru toată lumea. Este un eveniment extrem de important. — A dispărut! Totul a dispărut! Se transformă. Nu pot spune în ce direcție se mișcă, dar se trece într-un alt strat. Acesta este cel mai bun mod de a

spune... un alt strat.

D: Şi vor ca toată lumea să fie acolo pentru...

H: Pentru a face tranziţia în alt strat.

D: Cei prezenţi îşi folosesc propria energie pentru a ajuta acest lucru să se întâmple?

H: Nu. Nimeni nu are energie individuală acolo. Dar fiecare are energie. Toată lumea este energia de acolo.

D: Ei funcţionează ca un grup?

H: Ei sunt unul.

D: De ce a plecat Henry de acolo? Se pare că de aici a plecat.

H: Este şi nu este casa lui Henry. Este şi nu este corpul lui. E unul dintre multe. Şi el este acolo ca o extensie de aici. Atât pot să descriu. E ca un fel de extensie.

D: Corpul lui Henry este o extensie?

H: De acolo, da. Şi, deşi a evoluat, trebuie să treacă prin ea pentru a învăța ce înseamnă să fii de acolo, dar să existi aici la un nivel extrem de scăzut. Şi trebuie să ştie cum aceste lucruri pe care le învaţă, pot fi apoi extinse la grup. Dar este simultan. Cu alte cuvinte ceea ce face el aici, ceea ce învaţă el aici, merge acolo şi se întâmplă simultan şi acolo.

D: Deci tot ce învaţă Henry în corpul de pe Pământ este...

H: Este trimis acolo, simultan.

D: Este recepţionat?

H: Da. Mai bine de atât nu pot descrie.

D: Asta face parte din învățare şi din încercarea de a îmbunătăți formele de viaţă, cum ai spus? (Pauză) Pentru că ai spus că nu îţi place modul în care se dezvoltă.

H: Oh, fiinţele pe care le-am creat. E ca şi cum ai fi profesor într-o şcoală primară, iar toţi copiii sunt în haos. Şi trebuie să înveţi cum să faci faţă haosului, astfel încât ei să vină la tine şi să înveţe, şi să meargă mai departe.

D: Şi o modalitate de a învăţa este să intri într-un corp pe Pământ?

H: Oh, da. Să experimentezi direct, simultan.

D: Deci de aceea a venit Henry pe Pământ?

H: Un aspect al lui Henry a venit pe Pământ, da. A intrat în corpul fizic. Doar un aspect. Sunt multe aspecte.

D: A ales el asta, sau i s-a spus să o facă?

H: Mi s-a spus să o fac. E ca şi cum faci parte din... Vom folosi o analogie. Dacă eşti general al unei armate şi spui: „Te duci acolo, şi te duci acolo, şi te duci acolo şi te duci acolo". Faci asta pentru că trebuie să faci asta. A intrat într-un corp pentru a experimenta cum este aici. Şi informaţiile sunt trimise înapoi simultan.

D: Henry a mai fost pe Pământ într-un corp fizic, sau este prima dată?

H: El este în corpul fizic în tot acest timp. Ceea ce vreau să spun este că... (oftat mare). Când se face asta este un bilet în sens unic, în această direcţie. Cu alte cuvinte, este o entitate în sine. Este o extensie.

D: Cred că ne-am obişnuit să ne gândim la un aspect care se întoarce din nou şi din nou în corpurile de pe Pământ. Pentru că îşi face karma sau din alt motiv.

H: Pe Pământ s-a dezvoltat un sistem. În fiecare loc se dezvoltă un sistem diferit.

D: Deci Henry nu este implicat în acel sistem?

H: Nu, dar trebuie să urmeze regulile acelui sistem.

D: Dar i s-a spus să facă asta pentru a ajuta oamenii de pe Pământ să se dezvolte. Este corect?

H: Nu. I s-a spus să facă asta pentru a învăţa dezvoltarea prin proces, pentru a

trimite înapoi această cunoaștere despre dezvoltare. Și trebuia să înțeleagă cum să facă asta trăind-o. Deci odată ce o trăiești, o poți proiecta. Are sens?

D: Încerc să înțeleg. Știu că este foarte dificil să introduci concepte în limba noastră.

H: De aceea nu folosim limbajul.

D: Este mai ușor să comunici mintal.

H: Minte la minte, absolut.

D: Mă gândeam că ai spus că este un bilet cu sens unic. Asta înseamnă că, atunci când termină cu viața asta, nu va trebui să se mai întoarcă.

H: Nu. Este necesară întoarcerea. Dar s-ar putea să revină la un alt nivel. În trecut sau în viitor, în termenii voștri. Sau nici măcar pe această planetă. Ar putea fi în altă parte. — Aspectul iubirii, apropo, este foarte puternic când dezvolți acest proces. Aspectul iubirii creaturilor pe care le-ai creat trebuie să fie extrem de puternic. Și compasiunea este iubire în formă, cum e pe planeta Pământ. Și da, aceste creaturi se vor dezvolta și apoi se vor transmuta, și vor continua să crească și să crească. Este similar cu ceea ce se întâmplă acum pe Pământ.

D: Mi s-a spus că iubirea este răspunsul la toate. Este o emoție puternică.

H: Da, este. Iubirea necondiționată, da.

D: Totul trebuie creat având în vedere asta, nu-i așa?

H: Ei bine, sistemul în care ne aflăm aici — nu, este un singur sistem. (Pauză) Se pare că în momentul în care, din acest loc, intri pentru a crea un alt sistem, ajungi să îl divizezi. Deci există un plus și un minus, ca să zicem așa. Sistemul de aici e cu două sensuri, plus sau minus. Pământul este plus sau minus, cald sau rece, bine sau rău, toate aceste lucruri.

D: Adică este un sistem dual.

H: Un sistem dual, mulțumesc. Alte susteme sunt quadruple. Altele sunt cu douăsprezece fațete. Asta e mult dincolo de înțelegerea voastră. Sunt sisteme

extrem de complicate, comparativ cu sistemul dual. De aceea este atât de greu să explic. Ar trebui să procesezi mult ca să înțelegi. (Își arată capul.)

D: Prin creier? Mi s-a spus că mintea umană nu are concepte pentru a înțelege unele din aceste lucruri.

H: Corect. Este ca o persoană care a fost oarbă de la naștere și dintr-o dată poate vedea. Tu îi spui: „Acesta este o ceașcă”. Și ea spune: „Ha?” Apoi o atinge: „Oh, da, asta e o ceașcă”. Trebuie să lege senzația ceștii cu ceea ce tocmai a văzut. Și așa mai departe. Este un proces foarte dificil, să faci un orb să vadă. Într-un fel este același scenariu, deoarece oamenii de pe Pământ sunt orbi. Nu au facultatea sau facilitatea de a vedea aici, aici, aici și aici în același timp. Trebuie să dezvolți un sistem și să le arăți ce este.

D: Îmi place când faci analogii. Sunt mai ușor de înțeles pentru noi.

H: Da, este greu. Trebuie să gândesc ca un pământean, pentru a obține analogia corectă.

D: Oricum, Henry a fost transportat acolo în acea noapte, pentru a face parte din acea transformare.

H: Corect. Este moartea unui sistem care făcea tranziția într-un alt sistem. A trebuit să-o numească „moarte”, pentru că un sistem dual nu înțelege altceva. Doar așa se poate explica.

D: Dar locul în care a mers în noaptea aceea, unde ești tu acum, este o existență fizică? (Nu) Dar el i-a văzut pe acei oameni având corpuri fizice. A văzut corpuri destul de ciudate. Poți explica asta?

H: Sunt corpuri cu aspect foarte ciudat, în comparație cu sistemul dual. Acum, când te duci cu mentalul de aici în mentalul de acolo... Pentru a face să funcționeze comunicarea... aduci la un loc sistemul dual și sistemul de acolo și creezi ceva care comunică prin cuvinte. Ceva la care se poate reveni și la care te poți referi.

D: Ceva cu care te poți identifica.

H: Ceva care are înțeles pentru mințile umane. Da.

D: Deci nu erau de fapt corpuri fizice.

H: Nu așa cum le cunoști. Era ceva care arăta că el a fost acolo. (Confuzie) Timpul în sistemul dual... ceea ce numiți „reîncarnare”, nu este nimic mai mult decât... E ca și cum ai merge undeva și ai dormi și te-ai trezi. Când dormi este într-un fel, iar când te trezești este în alt fel. Conform timpului Pământului, pot exista multe milenii, iar tu îi spui reîncarnare.

D: Mergând din corp în corp.

H: Din trup în trup. Nu este altceva decât o tranziție. De acolo până acolo și de acolo până acolo. Preiei toate aceste informații și le trimiți aici, astfel încât să poată fi create alte lucruri. Și această viață dintr-un tărâm superior al cunoașterii și înțelegerii, a încercat să se dezvolte în tărâmul inferior și să pună în mișcare tărâmurile inferioare.

D: Cred că ne aflăm într-un punct în care ni se permite să primim mai multe informații. Chiar dacă sunt doar niște firimituri, pentru că nu putem înțelege totul. Dar de ce ai vrut ca Henry să își amintească faptul că a mers acolo?

H: Pentru ca tu să obții informațiile.

D: Eu? (Da) L-ai făcut să își amintească, ca să vină aici și să îmi transmită informațiile?

H: Așa se pare. (Chicotește)

D: Dar e important și pentru el să știe, nu-i așa?

H: Oh, da. Învață din ce în ce mai multe lucruri.

D: Îi poți spune ce ar trebui să știe din această experiență?

H: A înțeles deja.

D: Deci când va asculta caseta, va înțelege?

H: Da, cred că da. Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le înțeleagă, pe care și alții trebuie să le înțeleagă, e că acesta este un sistem dual. Dar există mai multe sisteme, cum ar fi un sistem cu patru aspecte, un sistem cu opt aspecte și un

sistem cu douăsprezece aspecte. Asta depășește cu mult înțelegerea voastră. Jane Roberts și Seth au vorbit cât se poate de clar, când au descris cea de a cincea dimensiune. Poate că cel mai simplu mod de a descrie acest lucru este: Imaginează-ți o imagine cu cuburi mici la 90 de grade unul față de celălalt, în trei dimensiuni. Deci aveți aceste grămezi de cuburi mici aici, aici și aici și aici și aici. Și când Seth a spus: „Aici ești tu, Jane. Și următorul cub este un alt sistem. La două sau trei cuburi distanță de tine, nu mai ai habar cum este. Sistemul acela este complet diferit.”Asta facem noi acum. Vorbim despre un sistem complet diferit, greu de descris. Și singurul lucru pe care îl poți face pentru a pleca de aici, din punctul „Aici ești tu, Jane” cum a spus Seth, este să pleci din acest sistem, să faci o poză a imaginii pe care o vezi acolo, să o aduci înapoi aici și să încerci să pui lucrurile cap la cap. Și asta e cea mai bună descriere pe care o pot da... Deci, când te duci la sisteme cu cinci, zece, douăsprezece, douăzeci și patru sau treizeci și opt de aspecte, este cu totul altceva față de sistemul tău dual. Este necesar un mod complet diferit de a gândi.

D: Unul dintre clienții mei a descris cum el și colegii lui aveau reguli și reglementări diferite, când creau universuri. Despre asta vorbești? (Da, da, da.) De exemplu în unele din aceste universuri pe care le-au creat, planetele ar putea fi pătrate. Ar putea fi alungite. S-ar putea mișca în tipuri diferite de orbite. Ar putea exista legi diferite ale fizicii decât cele de aici.

H: Fiecare fizician din fiecare cub este, într-o măsură semnificativă, diferit de orice alt fizician din alte cuburi.

D: Și au spus că acest univers se supune legilor acestui univers, dar celelalte universuri au alte legi.

H: De aceea nu poți trece din acest univers în acel univers, supraviețuind. Afară de cazul în care porți cu tine propriul tău univers.

D: Ceea ce e cam greu de făcut, nu-i așa?

H: Oh, poți să o faci. Dar nu poți sta acolo foarte mult. Este greu. Seth explică asta. El spune: „Dacă ai un corp din universul A și vrei să mergi în universul B... Legile corpului tău A sunt diferite de legile corpului B, și s-ar putea să nu te mai întorci. Poți să faci implozie.

D: Mi s-a spus că matricea corpului va fi distrusă.

H: Acesta este un corp, aceasta este matricea. Da, s-ar putea.

D: Pentru că sufletul nu poate fi distrus. (Nu) Mi s-a spus că nu poți aduce nimic dintr-un univers (sau dimensiune?) în celălalt. Matricea ar fi distrusă. Nu ar putea exista.

H: Universul nu ar fi distrus, dar forma ar fi. Este o explicație pe care o poți înțelege.

Mă întorceam pe un teren familiar, chiar dacă încă nu înțelegeam pe deplin. Era ceva descoperit la începutul muncii mele. În cartea mea Legenda lui Starcrash, vânătorul a călătorit într-un univers alternativ și a fost capabil să aducă înapoi în satul său corpul unui animal necunoscut. A fost o situație foarte neobișnuită, deoarece în mod natural nu trebuia să se întâmple asta, fără ca matricea animalului să fie distrusă. Am presupus că acest lucru a fost permis pentru că satul suferea de foame și avea o nevoie disperată de mâncare. În munca mea continui să descopăr concepte necunoscute. În calitate de reporter, îmi place să le explorez și mă bucur când primesc confirmări în mod neașteptat de la un alt client, ca în acest caz. Știu că mai am multe alte piese de adunat, dar cel puțin mi-am păstrat mintea deschisă. Nu am știut niciodată ce vine după următorul colț, în munca mea.

D: Dar ai vrut să am această informație?

H: Da.

D: Pentru că știi că primesc bucățele mici de ici colo și încerc să le adun pe toate și să le pun la un loc.

H: Așa este. Înțelegem asta.

Apoi m-am gândit că ar trebui să mai pun și alte întrebări la care Henry dorea un

răspuns. Dar această parte din Henry a spus: „Ne limităm la... ceea ce facem. Nu știm mai mult. Este cu totul altceva.” Atunci am întrebat dacă ar fi în regulă să chem o altă parte care poate răspunde la întrebări. Au spus că ar fi foarte bine. Așa că le-am mulțumit pentru informațiile pe care mi le-au furnizat și i-am rugat să plece. Apoi am chemat SC-ul. Mai întâi l-am rugat să explice mai detaliat ce a trăit Henry în acea noapte. A întrebat: „Te referi la incidentul pe care tocmai l-ai explorat?”

D: Da. Fă asta mai întâi. Vezi dacă poți explica. Apoi vom trece la celelalte întrebări.

H: Era conștiența altor sisteme. Era mintea conștientă a celorlalte sisteme și a altor evoluții, care a vorbit. Există multe evoluții în desfășurare. Există evoluții diferite, tot timpul.

D: Păreau a face parte din ființele creatoare.

H: Ele sunt ființele creatoare. Ceea este doar un alt nivel. Există multe niveluri de viață.

Sunetul a dispărut brusc, de parcă un fel de energie l-ar fi aruncat de pe banda de magnetofon. A urmat o pauză lungă, apoi SC a continuat.

H: Sunt locuri multidimensionale... sunt niveluri multidimensionale ale ființelor. Există mai multe niveluri, dimensiuni în dimensiuni, în dimensiuni. Pe Pământ, acel aspect al ființelor creatoare este o parte din aspectul dimensional de care toate formele de viață sunt atașate.

D: De ce este important pentru Henry să aibă aceste informații, în acest moment?

H: Este important pentru dezvoltarea lui. El se dezvoltă constant, în multe

direcţii.

D: Se pare că poate înţelege toate aceste lucruri.

H: Da. Îi simţim încăpăţânarea, destul de des.

Apoi am vrut ca SC să explice o altă experienţă ciudată, pe care cealaltă parte nu a putut să o explice. S-a întâmplat în noaptea când a spus că a călătorit prin spaţiul cosmic. A auzit pe cineva spunându-i: „Ţine minte, te-ai oferit voluntar pentru asta". Şi a intrat într-o navă spaţială uriaşă, care conţinea un fel de centru comercial şi o imagine holografică pe perete, cu multe dosare. „Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?"

H: Exact ce ţi-a spus. Dar dosarele se deschid puţin câte puţin, pe alocuri.

D: Dosarele pe care le-a văzut?

H: Sunt multe dosare acolo, care se dizolvă când e cazul.

D: Ce reprezintă dosarele?

H: Reprezintă probabilităţile de pe planetă. Fiecare probabilitate care ia naştere deschide un dosar pentru a desfăşura procesul. Orice este nevoie. Este o situaţie multidimensională, deoarece probabilităţile şi posibilităţile... există mai mult de o linie temporală în această zonă. Şi au loc mai multe evenimente, simultan. Şi prin urmare dosarul care se deschide depinde de linia temporală în care te afli.

D: Îţi oferă posibilităţile şi probabilităţile?

H: Îţi prezintă rezultatul posibilităţilor şi probabilităţilor. Deci dacă deschizi un dosar mergi în altă direcţie, în acea linie temporală. Dar în această linie temporală faci altceva. Şi ceea ce este cel mai important, totul este simultan. Aşa încât totul este cu siguranţă o iluzie. Cu toate acestea, există multe, multe, multe universuri ale iluziei. Şi tu exişti în fiecare din ele. Fiecare se derulează în consecinţă. Deci dosarul depinde de locul în care te afli. Acesta este un

eveniment, acesta este un alt eveniment și acesta este un alt eveniment și acesta este un alt eveniment. Iar când deschizi un dosar... fiecare dosar conține o serie de dosare. Deci această linie de aici are o serie de dosare care devin acea linie temporală, care se desfășoară acolo și acolo. Viețile trecute... da, există transformări în timp. Linia temporală se schimbă. Și el își dă seama de acest lucru, pentru că noi l-am ajutat să conștientizeze asta. El vede străfulgerări de imagini, când intră și iese din transformările temporale.

Asta pare să confirme un alt concept, explicat în celelalte volume din Universul convolut. De fiecare dată când punem energie într-o decizie și alegem o posibilitate, ea devine realitatea noastră. Dar energia pusă în posibilitatea alternativă trebuie să meargă și ea undeva, așa că este creată o altă realitate alternativă, pe care o trăiești undeva. Sunt concepte care îți răsucesc mintea.

D: De ce ai vrut să fie conștient de aceste lucruri?

H: Face parte din dezvoltarea lui și are de a face cu oamenii cu care intră în contact.

Henry interacționa cu mulți oameni și „ei” au considerat că este important să continue această activitate. „Va fi îndrumat. Dar nu trebuie să știe totul. (Chicotește) Este ca un cal sălbatic, pe care îl ții cu greu în frâu.”

D: Uneori e mai bine să nu știi totul.

H: Ar fi periculos. L-ar putea ucide. A ratat deja 23 de momente în care ar fi trebuit să moară. De fiecare dată a fost deviat. În unele cazuri a fost repus în acest plan. Ar fi trebuit să moară, dar a fost pus din nou aici.

D: Nu era timpul lui să plece.

H: Nu este o chestiune de timp pentru a pleca. Doar că... cum să explic? S-a petrecut un incident când a fost ucis și a fost repus imediat în acest plan. Nu a existat nici un decalaj între momentul când corpul s-a disipat și momentul când a fost repus în acest plan.

D: Care a fost acel incident?

H: Preferăm să nu spunem. Știe ce s-a întâmplat, dar nu știe când.

D: Dar chiar a murit și a fost trimis imediat înapoi?

H: A fost repus în acest plan.

D: Pentru că trebuia să stea mai mult aici.

H: Da. A fost repus... este un fel de a zice. Să luăm de exemplu un accident. Nu există accidente. Ideea este că procesul trebuie să continue fără pauză. Nu trebuie să fie nici o pauză în timp. (El înțelege asta acum. Și știm că și tu înțelegi.) Voi învățați procesele dintr-un sistem dual. Dar dacă vreți ceva cu adevărat complicat, trebuie să mergeți la un sistem multi-dual.

D: (Chicotind) Da, au spus că nu ne pot explica multe lucuri despre asta, pentru că oricum ne-ar deruta.

H: Este teribil de complicat. Nu aveți creierul... nu aveți mintea care să poată înțelege asta. Creierul vostru nu este structurat pentru a înțelege asta.

D: Permiteți-mi să vă întreb despre vizita la bordul navei spațiale care avea dosarele. A fost o navă de natură fizică?

H: Oh, da, foarte fizică.

D: Deci nu a fost ca cealaltă experiență?

H: Nu. Aceasta a fost o navă spațială de natură fizică, din acest univers.

D: De ce a fost dus acolo? Avea o legătură cu oamenii de acolo?

H: Este un alt aspect al lui. Este așa. (Își ridică mâna.) Degetele sunt aspecte ale

aceleiași mâini. (Și-a ridicat fiecare deget) Dar acesta este diferit de acesta.

D: Deci în noaptea aceea s-a întors în celălalt corp, care era un alt aspect al lui? (Da) Dar și-a amintit, așa că era important.

H: Da, foarte important. Nava spațială în care era... are legătură cu lucruri care sunt în curs de desfășurare, chiar acum. Planeta voastră, după cum bine știți, intră în acest proces de transformare. El va ști — cum spui asta? — El va ști ce să facă, atunci când va veni timpul să o facă. Despre asta erau dosarele. Și din nou spun – un dosar este așa și alt dosar este altfel... acestea sunt posibilitățile.

D: I-am spus că uneori nu este momentul să primească informații.

H: Exact, exact. Pentru asta sunt cărțile tale. Cineva trebuie să o facă. — El a influențat multe vieți, fără să știe. Doar aruncând o sămânță aici și oferind o explicație cu o analogie simplă dincolo. Și tu faci același lucru. Informațiile se răspândesc pur și simplu. Această planetă, în acest moment, trebuie să știe asta. Pentru că se îndreaptă acum spre o călătorie „sălbatică”.

Capitolul 37

VINDECAREA ANNEI

DISCUȚIE ÎNAINTE DE SESIUNE

Ann îmi scrisese, dar scrisoarea ei era atât de asemănătoare cu multe altele pe care le primesc, încât nu i-am dat atenţie. Eram ocupată să călătoresc şi să ţin prelegeri. Apoi a telefonat şi a spus că a cunoscut-o pe prietena mea Nina, că a avut o experienţă ciudată acasă la aceasta, şi că Nina credea că ar trebui să vină să mă vadă. În mod normal nu las pe nimeni să vină acasă la mine pentru şedinţe, dar mi se stricase maşina şi trebuia să îmi cumpăr alta nouă. Aşa că nu am putut merge la Fayetteville, să ţin şedinţa acasă la Nina. În cele din urmă am fost de acord să vină la mine acasă. (Asta a fost înainte să îmi deschid cabinetul în oraş, în anul 2003.) Eu şi fiica mea Nancy urma să plecăm în Europa peste câteva săptămâni, aşa că nu voiam să mă implic cu o persoană locală, în acel moment. Dar am fost de acord din politeţe faţă de Nina, în care aveam încredere datorită prieteniei noastre îndelungate. Nu credeam că s-ar întâmpla ceva rău, dacă o primesc acasă pe Ann.

La telefon, Ann a lăsat impresia cuiva care nu avea absolut deloc cunoştinţe despre metafizică, OZN-uri sau alte lucruri de acest fel. De aceea, experienţa ei cu Nina a fost atât de ciudată. O speriase atât de tare încât stătea pe podea în bucătărie plângând, înainte să se hotărască să mă sune din disperare. Când i-am pus întrebări, mi-am dat seama că nu avea nici măcar înţelegerea de bază a paranormalului. Nina a fost de acord să vină cu ea la mine acasă în luna octombrie 1999, iar când au ajuns am avut o discuţie la masa din sufragerie, în timp ce luam prânzul.

Ann avea mai multe probleme de natură fizică. Era o diabetică dependentă de

insulină, lua medicamente pentru inimă (chiar dacă avea doar patruzeci de ani) şi fusese diagnosticată cu cancer la gât, în stadiu incipient. Medicii făcuseră o biopsie şi doreau să o opereze. De asemenea, era implicată într-o căsnicie proastă.

Ann a încercat să descrie ce a declanşat evenimentul neobişnuit. S-a întâmplat în septembrie, cu o lună înainte. Nina practică o tehnică de vindecare energetică numită „atingerea blândă", în care acţionează ca o conductă pentru energie, pentru a ajuta persoana să elibereze orice blocaje, pentru a promova starea de bine. Este ceva similar cu Reiki şi se face pe o masă de masaj. Ann se dusese acasă la Nina ca să discute despre problemele ei, inclusiv despre problemele căsătoriei. Nina s-a oferit să o ajute să se relaxeze. Ann se afla pe masa de masaj, când a avut loc incidentul. Toate acestea erau cu totul noi pentru Ann, care nici măcar nu ştia ce este Reiki. Se aştepta să se relaxeze şi să adoarmă, pentru că acest lucru se întâmplă adesea în timpul masajului sau al lucrului cu energia. Ann avusese o zi grea la secţia de urgenţe a spitalului unde lucra ca asistentă. Era gata să se relaxeze. Camera era în întuneric, cu excepţia strălucirii slabe a unei lumânări, pentru a induce şi mai mult relaxarea.

Ann a descris ce s-a întâmplat în continuare: „M-am relaxat, pentru că urma un fel de masaj. Dar dintr-o dată, nu mai eram acolo. Eram, dar nu eram. Nina era încă în preajma mea, dar în acelaşi timp eram şi într-o altă cameră unde erau aceste fiinţe, peste tot în jurul meu. Şi fiecare din aceste fiinţe mă atingea pe braţe sau pe picioare. Nu îmi era frică de ei. Aveam mai degrabă un sentiment de... curiozitate. Eram la fel de curioasă faţă de ei, cum erau ei faţă de mine. Mi-am amintit că eram încă pe masa Ninei şi i-am spus: „Nina, ţine minte ce descriu." Am văzut-o pe Nina, dar după ce am spus asta, Nina nu mai era. Am fost în două locuri în acelaşi moment."

Ann a făcut tot posibilul să descrie fiinţele pe care le-a văzut în jurul ei. „Feţele lor erau peste tot în jurul meu. Arătau ca un gel portocaliu. Un gel gros, gros, gros. Era şi o faţă de tip holografic acolo. Nu era o faţă reală. Nu au deschis gura niciodată ca să vorbească cu mine, dar ştiam ce spuneau. Nu ştiu cum să explic. Auzeam vocea în cap, dar nu se mişcau buzele nimănui. Feţele lor aveau o expresie de blândeţe şi căldură. Dar acest gel... Îmi amintesc că tot voiam să îmi bag mâna în el."

D: Pentru a vedea dacă era solid sau lichid?

A: Părea primitor. De fapt, părea distractiv. (Râde) Dar eram sceptică şi îmi era oarecum frică, aşa că nu am făcut-o. Îmi tot spuneau că vor să cunoască emoţiile asociate cu iubirea. Că sunt plină de compasiune şi se bucură să fie în prezenţa mea. Erau mulţi. Unul dintre ei care părea să îi conducă, stătea lângă capul meu. Şi în spatele lor erau toate aceste maşini. Nu m-am putut concentra asupra lor, dar îmi amintesc că aveau butoane, culori şi butoane. Deasupra capului meu era o lumină puternică, perfect rotundă. Semăna cu lumina de pe masa de operaţie, dar era mai strălucitoare. Nu mă deranja la ochi, puteam să mă uit direct în ea. Mi-au spus să mă uit în acea lumină, că nu îmi va face nici un rău. Nu îmi va face rău niciodată, asta mi-au spus.

Mă uitam în lumină şi, dintr-o dată, un stroboscop a început să se stingă foarte repede. Şi asta nu mi-a plăcut deloc. M-am speriat pentru că zăceam acolo, şi am crezut că încearcă să îmi fure emoţiile. Încercau să îmi fure iubirea şi nu o voi mai avea niciodată. Nu au spus asta, dar am crezut că vor face asta.

Relatarea era similară cu cea a anchetatorului din cartea Custozii, care a crezut că i se vor fura amintirile atunci când i-au pus o maşină pe cap, la bordul unei nave spaţiale. Dar a aflat că era de fapt o maşină care doar înregistra, care nu fura amintirile. Poate că acelaşi lucru i s-a întâmplat şi Annei.

A: Îmi tot repetau că nu îmi vor face rău niciodată. De fapt, mai degrabă m-aş teme de oameni, decât de ei. Simt că oamenii sunt monştri mult mai înfricoşători decât ei. Am avut mai multe comunicări, în care au afişat multe lucruri în faţa mea. S-a întâmplat foarte rapid. Pot vedea formule rapide în minte, chiar şi acum când vorbesc cu tine. Aproape că aş putea să le scriu dar nu reuşesc, fiindcă vin prea repede. Dar pot vedea numere, pot vedea semne.

În ultimii ani, am auzit de multe ori că oamenii din întreaga lume primesc

informaţii la nivel subconştient. De cele mai multe ori apar simboluri geometrice sau semne ciudate, care nu au o semnificaţie conştientă. Informaţiile vin în multe moduri neobişnuite. Unii spun că se relaxează întinşi pe o canapea în sufragerie, când un fascicul de lumină vine prin fereastră şi se îndreptă spre fruntea lor. Şi văd în minte simboluri luminoase, care se mişcă. Alţii simt constrângerea ciudată de a petrece ore întregi, desenând simboluri neobişnuite. În munca mea cu extratereştrii, ei mi-au spus că acesta este un transfer de informaţii în mintea subconştientă prin utilizarea simbolurilor, deoarece simbolurile conţin blocuri întregi de informaţii. Informaţiile sunt transferate subtil în creier, la nivel celular. Sunt informaţii de care individul va avea nevoie în viitor, pe măsură ce Pământul şi omenirea vor trece prin transformările care urmează. Ei vor avea informaţiile atunci când au nevoie de ele şi nici măcar nu vor fi conştienţi de unde provin. Mi s-a spus, şi am scris asta în unele dintre cărţile mele, că acesta este sensul cercurilor din lanurile de grâu. Simbolurile de pe câmpurile de grâu conţin blocuri de informaţii, care sunt transferate în mintea oricui vede simbolul. Nu trebuie să te afli în cercuri pentru a primi informaţiile, este suficient să vezi simbolul. Acesta este sensul cercurilor din culturile de grâu.

Unele din informaţiile primite de Ann păreau a fi formule matematice. Ea avea o educaţie limitată; a părăsit şcoala după clasa a zecea şi şi-a obţinut diploma mai târziu. Deci nu avea cunoştinţe de chimie. A servit câţiva ani în Garda de Coastă, ca paramedic.

Ne-am concentrat din nou atenţia asupra incidentului. A încercat să descrie cum arătau extratereştrii. „Toţi arătau la fel. Mâinile lor erau foarte diferite de ale noastre. Aveau patru degete, dar nu aveau degetul mare. Cu toate acestea, manevrabilitatea degetelor era foarte bună. Puteau face orice cu ele şi păreau foarte sensibile. Degetele lor nu erau aşezate ca ale noastre. Arătau ca degetele noastre arătătoare, întinse mai mult. Unul din degete ieşea mai mult în lateral. Nu le voi uita niciodată mâinile. Erau deasupra mea, aşa că îmi amintesc bine mâinile. Braţele şi picioarele lor erau foarte subţiri şi slabe”.

Am vrut să înţeleg mai bine, fiindcă o parte din descriere nu se potrivea cu niciun alt extraterestru descris de subiecţii mei. Descrierea feţelor de gelatină portocalie m-a zăpăcit. Ea a spus că nu crede că era o mască. „Este o gelatină groasă, groasă, groasă, în care poţi vedea o faţă, dar nu este chiar o faţă. Şi restul sunt verzi. Îmi pare rău că o spun. Extratereştrii mei erau verzi. Un verde urât ca de mazăre, de omidă, cu o strălucire verde gălbuie pe piele. Pielea era ca de omidă verzuie.” Ea a râs de absurditatea acestei imagini mintale. Nu ştia cât de

înalți erau, pentru că stătea întinsă.

Ann a explicat că ființele făceau cu mâna aceleași mișcări ca Nina când îi transmitea Annei energie, pe masa de masaj. Poate că o imitau sau o învățau.

Nu am vrut să-i spun prea multe despre alte cazuri pe care le examinasem și nici Nina nu i-a spus mare lucru. Nu am vrut să o influențăm. Știam că nu citise nimic despre acest gen de lucruri și am vrut ca informațiile să fie spontane, când vom ține sesiunea.

După discuție ne-am dus în dormitor, pentru ședință. Când Ann a intrat în transă, am dus-o înapoi la data când a avut loc evenimentul, acasă la Nina. S-a întors imediat în acea noapte și a repetat conversația pe care o avea cu Nina și cu soțul ei Tom, în timp ce stăteau în jurul mesei din sufragerie. Nina aproba din cap, pentru a arăta că relatarea era corectă. Am pus-o să înainteze în timp, pentru a accelera lucrurile.

A: Trecem prin garaj și intrăm într-o cameră mică. Miroase a cai.

D: De ce miroase a cai?

A: (Râde) Pentru că alături sunt cai. Îi aud.

Nina locuiește la țară și are un mic grajd lângă garaj. Sala ei de lucru este alături. Nina a pus-o pe Ann să se lungească pe masa de masaj, pentru a o ajuta să se relaxeze. Nina a început să lucreze la zona capului, dar Ann părea că privește la ceva. Apoi a întrebat foarte încet, aproape în șoaptă: „Ce este asta?”

D: Ce vezi?

A: Hmmm. Sunt mulți... Nu sunt oameni. Sunt alte ființe.

D: De unde ştii că nu sunt oameni?

A: Pentru că nu seamănă cu noi. Arată diferit. Sunt foarte diferiţi. Sunt aici, îmi ating mâinile şi braţele. Sunt pe picioarele mele.

D: Îi simţi când te ating? (Oh, da) Dacă simţi că te ating, trebuie să fie de natură fizică. Este corect?

A: Oh, da! (vorbea cu grijă, de parcă voia să se exprime corect.) Îi las să mă atingă. Îi spun Ninei să se uite la ei. Dar nu cred că îi poate vedea. Trebuie să îi spun cum arată.

D: Spune-mi, cum arată?

A: Ooooh, au feţe spongioase. Feţe gelatinoase, spongioase, portocalii.

D: Cum arată ochii lor?

A: Ca nişte bule întunecate. Ca două bule, una pe o parte, una pe cealaltă. Întunecate, nu chiar negre.

D: Ai spus că feţele sunt spongioase?

A: Ei bine, după înţelegerea noastră, ar fi spongioase. Ca un fel de jeleu. Netede, cu o licărire. Din când în când cu un efect de ondulare.

D: Tot corpul lor arată aşa?

A: Nu. Doar faţa. Nu le pot vedea tot corpul. Capul este de culoare verzuie... are o nuanţă ciudată de gălbui-cenuşiu amestecată cu verde. Au braţele lungi, cu un aspect ca de plastic. Mă pipăie mereu.

D: Poartă haine?

A: Nu. Nu există deosebirea bărbat – femeie. Nu poartă haine. Nu au nevoie de ele. Pielea le oferă protecţie. Îmi spun că nu îmi vor face nici un rău. Îmi spun că eu am emoţii puternice, iar ei învaţă de la mine.

D: Ce învaţă de la tine?

A: Despre iubire. Ei nu înţeleg iubirea noastră.

D: Poţi să le pui câteva întrebări? (Da) Spune-le că suntem curioşi. De ce nu înţeleg aceste emoţii?

A: (Pauză, ca şi cum ar asculta.) Ei provin dintr-un univers diferit, tehnologic, mecanic. Este la un nivel vibraţional superior. Ei nu îşi fac rău unul altuia. Noi ne rănim unul pe altul.

D: Au avut vreodată emoţii?

A: Da. Dar nu ca ale noastre. Nu aşa cum le înţelegem noi. Emoţiile lor sunt complet diferite. Emoţiile lor provin din înţelegerea educaţiei şi a progresului. Ei s-au dezvoltat mai mult tehnologic, prin modelul lor de creştere generaţională. Şi au uitat de emoţie, pentru că modelul generaţional le-a schimbat structura moleculară.

D: Modelul generaţional? Ce vrei să spui?

Undeva pe parcurs, vocea s-a schimbat (cum se întâmplă întotdeauna) şi am ştiut că vorbesc cu altcineva decât Ann. Când se întâmplă acest lucru, ştiu întotdeauna că voi putea obține răspunsuri pe care ea nu le-ar putea şti.

A: Structura moleculară. Nu înţelegi. Trebuie să schimb cuvintele.

Asta însemna că entitatea va trebui să caute prin vocabularul Annei pentru a găsi cuvintele cele mai apropiate de ceea ce încerca să transmită. Acest lucru este adesea dificil, deoarece multe concepte sunt greu de explicat prin înţelegerea noastră. Mi-au spus de multe ori că limba noastră este insuficientă. Adeseori sunt nevoiţi să recurgă la analogii sau exemple. Cuvântul „molecular” a fost pronunţat puţin diferit.

D: Te referi la structura moleculară?

A: Da. Aşa îi spuneţi?

D: Noi spunem „moleculară”. Are de-a face cu moleculele. Este corect?

A: Da. Schimbă tiparele undelor cerebrale. Schimbă senzorii din corp. Chimia din organism devine mai mecanică. Este foarte greu de explicat din acest univers. Modele generaţionale. Pe măsură ce generaţiile au progresat, corpurile lor s-au schimbat. Mă străduiesc din greu să îţi explic. Trebuie să mă întrebi mai bine.

D: Bine. Încerc să formulez întrebările, pentru că şi Ann ar dori să ştie. De ce interacţionezi cu Ann în acea cameră?

A: Pentru că este foarte deschisă. Oh! Sunt două fiinţe în acelaşi timp! (Se pare că intervenea şi Ann)

D: Poţi să-mi spui ca să înţeleg?

A: Înţelegi telepatia mintală?

D: Da, da.

A: În regulă. Vă vom vorbi prin telepatie mentală.

D: Aş prefera în cuvinte. Este în regulă?

A: Dacă poate fi definit prin cuvinte.

D: Dacă poţi defini. Sau îmi poţi da analogii. Ştii ce sunt analogiile?

A: Oh, da. Tu trăieşti din asta.

D: Poate că nu vă daţi seama, dar am o cutie neagră aici. Ştii ce e asta? Este un magnetofon care înregistrează cuvinte.

Entităţile cu care comunicasem altă dată s-au referit adesea la magnetofonul meu

ca fiind „mica mea cutie neagră”, așa că am folosit terminologia lor. Li se pare amuzant că trebuie să recurgem la astfel de dispozitive primitive.

A: Noi înregistrăm cu lumină.

D: Da. Voi vă întrebați mereu: „De ce avem nevoie de o cutie pentru a înregistra cuvintele?” Noi nu ne putem aminti lucrurile la fel de bine cum o faceți voi. Așa că trebuie să punem informațiile în această cutie, ca să le putem reda mai târziu.

A: Tehnologia voastră este inferioară.

D: Da. De aceea trebuie să folosesc cuvinte, în loc de telepatie. Deci înțelegeți că am nevoie de analogii. Cum înregistrați prin lumină?

A: Înregistrăm și păstrăm prin lumină. Energie și pigmentare și lumină. Pătrunde în corpul nostru și depozitează acolo amintirea.

D: Îți poți aminti oricând vrei?

A: Oh, da. O putem mări oricând vrem.

D: Dar eu trebuie să o am în cuvinte, pentru ca noi suntem într-o frecvență mai joasă.

A: Îți voi da totul în cuvinte.

D: Ar fi de folos. Deci ai ales să interacționezi cu Ann în acest moment, pentru că este deschisă? Așa ai spus?

A: Într-adevăr.

D: Și ai spus că ai comunicat cu ea prin telepatie?

A: Foarte mult.

D: Ați mai avut vreodată contact cu ea înainte de noaptea aceea? (Nu) Ați ales-o în acel moment?

A: Ea este excelentă, pentru abilitățile noastre.

D: Ai spus că ai venit dintr-o altă frecvență vibrațională?

A: Da. Sunt din al șaptelea plan. Dintr-un univers creat în al șaptelea plan.

D: De aceea este invizibil pentru noi, nu-i așa?

A: Complet.

D: Dar când interacționați cu ea, ea este în două locuri deodată? (Da) Puteți explica cum se face asta?

A: Prin schimbarea vibrației. Este un... Nu știu cum să aleg cuvintele.

D: Încearcă. (Pauză) Tot ce avem este limba noastră. Nu avem abilitățile tale.

A: Caut analogia corectă. Tiparul vostru de somn e cel mai apropiat lucru la care ne-am putea raporta la acest nivel. Tu dormi și ești aici. Dar în timp ce dormi, călătorești. Este același lucru pe care îl folosim cu ea, în tiparul ei de somn.

D: Dar ea nu doarme în momentul în care se află în camera respectivă. (Nu) Deci nu este un vis. (Nu) Dar poți interacționa cu corpul ei fizic, chiar dacă este în...

A: (Mă întrerupe) Mental.

D: Lucrezi cu corpul mental?

A: Corect.

D: Ai idee cine sunt și ce fac eu?

A: Ești profesor.

D: Ei bine, am lucrat cu multe ființe asemănătoare cu tine. Poate nu exact tipul tău de ființe...

A: Da, știm asta.

D: Și mi-au transmis cunoștințe, când le-am cerut.

A: Da, ştim asta.

D: Dar nu am întâlnit niciodată tipul tău de fiinţă, până acum.

A: Știm asta. Au trecut multe, multe, multe zile. A trecut mult timp. Înţelegerea ta despre timp este foarte diferită de a noastră. Vă aflaţi acum într-un interval de timp și la un nivel de unde veţi fi chemaţi. Vă apropiaţi de multe universuri, în acest moment. Voi ne chemaţi și noi venim.

D: Am interacţionat cu multe alte tipuri de fiinţe, dar nici unul nu se potrivește cu descrierea ta.

A: Știu asta.

D: Dar eşti o fiinţă bună, nu-i aşa? (Oh, da) Pentru că nu vreau să am nimic de a face cu ceea ce este negativ.

A: Este adevărat. Planeta voastră are atât de multă energie negativă, încât ne este foarte greu să pătrundem în planeta voastră, în universul vostru. Aţi distorsionat teribil acest univers. Veţi fi într-un plan de mare distrugere. Căutăm oameni în acest moment în planul tău și în universul tău, în care să putem pătrunde, ca să îi ajutăm. Venim ca să ajutăm, nu ca să facem rău.

Vocea a căpătat un timbru mai grav și mai profund decât vocea normală a Annei. O voce străveche, ce părea a veni din negura timpului.

D: Vorbeşti de la bordul unei nave spaţiale, sau eşti pe o planetă?

A: Sunt într-un alt plan. Nu pe o planetă, ci în alt plan. Înţelegerea voastră despre călătoria cu navele spaţiale este foarte diferită de conceptul nostru de călătorie.

D: Ea a spus că poate vedea nişte maşini în fundal.

A: Da, a trebuit să o ducem la un nivel apropiat de înţelegerea ei, unde să nu... Oh, nu ştiu cuvântul în limba ta. Să nu îi fie frică.

D: Se întâmplă de multe ori ca oamenii să creadă că se află la bordul unei nave spațiale, și de fapt nu sunt?

A: Da, destul de des.

D: Lumea voastră este într-un plan fizic, așa cum înțelegem noi fizicalitatea?

A: Nu așa cum înțelegeți voi planul fizic. În planul de unde venim ne putem aduna ca o singură unitate, dacă este necesar. Dacă este necesar să ne unim pentru mai multă înțelegere, ne putem alătura într-un singur corp.

D: Te referi la o minte de grup.

A: Corect.

D: Dar vă puteți combina într-o singură entitate?

A: Corect. Aceasta este unitatea.

D: Această entitate arată cum ești acum, sau ar fi mai mare sau...

A: Nu, nu. Nu există un aspect vizual, cum îl înțelegeți voi.

D: Atunci de ce v-a văzut cu fețe portocalii și corpuri verzi?

A: Aceasta este înțelegerea ei despre noi.

D: Dar arătați așa?

A: Putem apărea în orice formă de care are nevoie un individ.

D: Care este aspectul vostru normal?

A: Suntem o masă energetică.

D: Așa credeam și eu. Dar în locul din care vii, nu ai nevoie de lucruri fizice.

A: Corect.

D: Dar ai spus că ați evoluat tehnologic.

A: Corect. Există multe planete la fiecare nivel și plan universal. Fiecare dintre aceste planete are propria sa structură de fascicul. Trebuie să ne manifestăm în acea structură de fascicul, pentru înțelegerea lor. Fără tehnologia noastră, nu ar putea progresa cunoașterea despre voi. Sunteți o specie de ființe de frecvență foarte joasă. Vă faceți rău între voi. Vă provocați durere unul altuia. Încercăm să vă ajutăm.

D: Dar știi că nu suntem toți așa.

A: Corect. Dar atât de puțini dintre voi înțeleg latura iluminată.

D: Încerc să înțeleg. Ai spus că nu mai aveți emoții, pentru că ați mers într-o direcție opusă, prin dezvoltarea tehnologiei.

A: Da. Dar ca unitate combinată, putem înțelege emoția.

D: Când spun tehnologie, mă gândesc la lucruri fizice.

A: Aceasta este înțelegerea ta. Tehnologia se referă la consumul de energie. Despărțirea și scindarea energiei, combinate cu o sursă de masă.

D: Ați avut corp fizic la un moment dat?

A: Da, când ne aflam într-un plan inferior. Am evoluat dincolo de asta, prin tehnologia noastră.

D: Aceasta nu a fost calea corectă? (Nu) Dacă ai fi avut de ales, ce cale ai fi ales?

A: Este o decizie personală. Fiecare entitate are posibilitatea de a alege.

D: Deci dacă nu ai fi ales calea tehnologiei și nu ai fi devenit ceea ce ești, ai fi putut merge în altă direcție?

A: Da, există mai multe opțiuni din care să alegi.

D: Când aveai un corp fizic, cum a apărut acesta?

A: Nu există o singură formă de ființă fizică. Poți alege.

D: Deci ați putea arăta diferit? (Da) Sunt atât de limitată de ceea ce înțelegem

noi prin fizicalitate.

A: Da, eşti. Simţurile tale – ale atingerii, mirosului, auzului şi văzului – sunt foarte limitate.

D: De aceea încerc mereu să îmi extind înţelegerea.

A: Am să încerc să te ajut. Tu încerci să gândeşti din punctul de vedere al fizicalităţii, dar noi încercăm să proiectăm într-o formă emoţională.

D: Acesta este unul dintre motivele pentru care aţi contactat-o pe Ann, pentru că ai vrut să ştii cum funcţionează emoţiile umane? (Da, da) Este ceva complex, nu-i aşa? (Oh, da) Noi suntem fiinţe complexe.

A: Eşti o fiinţă amuzantă.

D: (Chicotind) Ce vrei să spui?

A: Descoperiţi umorul în cele mai ciudate moduri.

D: Şi voi aveţi umor, nu-i aşa?

A: Hm, nu la nivelul tău de înţelegere.

D: Ei bine, ce crezi că este amuzant?

A: Voi sunteţi.

D: (Râzând) Ne studiaţi?

A: Da. Vă studiem ca unitate.

D: Dar totuşi nu avem o minte de grup.

A: (Deodată) E frig aici.

D: Pe planeta noastră, vrei să spui?

A: Este frig.

Nu știam dacă Ann simțea frig în corpul ei fizic sau dacă entitatea simțea frig în lumea noastră. Am decis să iau măsuri, ca să atenuez orice simptome fizice. Am învelit-o pe Ann cu o pătură.

D: Acolo de unde vii, poți controla mai bine temperaturile?

A: Nu există schimbări de temperatură, așa cum aveți aici.

D: Dacă lucrezi cu Ann și comunici prin ea, este important să nu i se facă rău.

A: Nu facem niciodată rău unei ființe. Suntem aici pentru a vă ajuta. Există timp pentru informații și cunoștințe. Nu vă putem transmite totul acum. Am împărtășit cu Ann câteva informații și cunoștințe. Și în anumite momente, vă vom trimite mai mult.

D: Mi s-a spus că nu voi primi niciodată răspuns la toate întrebările mele, pentru că unele cunoștințe sunt mai degrabă o otravă decât un medicament.

A: Este corect. Voi oamenii nu știți să puneți informațiile în perspectivă, pentru a crea o unitate. Cred că am folosit un termen greșit.

D: Totuși cred că înțeleg ce vrei să spui. Dar ei mi-au spus că dacă pun întrebările în modul potrivit, vor încerca să răspundă.

A: Este corect. Ce vrei să știi?

D: Ann a spus că în ultima vreme îi vin multe lucruri în minte. (Da) Asta a speriat-o la început. Ea spune că pare să primească formule.

A: Da, este corect. Se transmit multe formule. Nu toate formulele sunt direcționate către un anumit destinatar, cum ați spune voi pe planeta voastră.

D: La se folosesc formulele?

A: Sunt multe probleme. De exemplu boala.

D: Ți se pare un cuvânt ciudat.

A: Da. Nu știți cum să depășiți această problemă.

D: Ne străduim.

A: Dar nu reușiți.

D: Formulele pe care i le trimiți în minte au legătură cu boala?

A: Unele din ele. I-am oferit informații. Pe măsură ce va trece timpul, le vom lega la un loc. Nu putem schimba forța de acțiune a lumii voastre. Este necesar ca voi să ne invitați, pentru schimbare. Trebuie să fie o invitație în masă.

D: Dar ea nu poate folosi informațiile pentru a-i ajuta pe alții?

A: Este necesar ca ei să ceară acest ajutor.

D: Cunoaștem oameni care ar putea să transforme formulele în medicamente. (Da, da) Ai putea să ne spui câteva dintre aceste formule, ca să le putem avea pentru cutia neagră?

A: Le pot scrie pentru tine. Nu înțelegi limba mea. Trebuie să scriu în limba ta.

Aveam pixul și caietul pregătite și i-am descoperit mâinile. Apoi i-am pus caietul în mână. Timp de câteva secunde Ann a pipăit hârtia, în special spirala de metal care lega caietul, de parcă ar fi fost un obiect neobișnuit. — Ai articole ciudate.

D: (Râzând) O bucată de hârtie și un stilou. Acesta este un instrument de scris pe care îl folosim.

I l-am pus în cealaltă mână. I s-a părut curios stiloul și a continuat să pipăie pixul

şi hârtia.

D: Acesta este un instrument de scris şi pe aceasta scriem. Se numeşte „hârtie”. Ce crezi? Poți face asta?

A: În limba ta există o formulă.

Ann a scris pe caiet, fără să deschidă ochii. Entitatea a explicat că formula se referă la chimie, iar cineva familiarizat cu chimia ar înțelege. Apoi s-a oprit brusc.

A: Aceasta este baza simplă a începutului, un element vindecător (purtător?) care pătrunde în sistemul sanguin. Mărește celulele albe din sânge, astfel încât acestea să lucreze în unitate cu celulele roșii, care sunt ulcerate în celulele canceroase. Apoi vor fi completate, pentru a ajuta.

D: Aceasta este formula pentru un medicament? (Da) Un lichid?

A: Nu. Este o masă.

D: Ca o tabletă?

A: O tabletă? Nu ştiu ce e tableta.

D: Un lucru mic pe care îl ingerezi prin gură. (Da) Un chimist care se uită la asta ar putea înțelege.

A: Unii din ei. Nu toți oamenii sunt avansați. Va fi cercetat.

D: Ai altă formulă?

A: Nu în acest moment.

Voiam să iau caietul şi pixul de la Ann, ca să o pot înveli din nou. Dar a mai ţinut puţin caietul în mână, pipăind spirala de metal. I-am explicat: „Spirala de metal de pe margine ține paginile la un loc”.

A: Vreau să simt asta.

D: Ține paginile împreună, astfel încât să le putem întoarce. Scrii pe o parte, apoi pe cealaltă.

A: De ce trebuie să faci asta?

D: Trebuie să avem ceva la care să ne uităm.

A: De ce nu îți folosești mintea?

D: Nu am ajuns la punctul în care să comunicăm de la o minte la alta.

A: (Întrerupt) De ce?

D: Încă nu suntem suficient de avansați, cred.

A: Veţi fi. — E foarte frig aici, pe planeta voastră.

D: Hai să te învelim din nou. Nu vă faceți griji, nu vă vom ține aici mult timp. Apreciem ajutorul dumneavoastră. Este frig în această vibraţie? Asta vrei să spui?

A: Tremur. Da, e frig.

Am început să îi dau sugestii pentru o stare de confort ca să nu mai simtă frigul, dar m-a întrerupt când am început. „A dispărut.”

D: Senzația de frig era în corpul prin care comunicăm.

A: Corect.

D: Asta voiai să-i dai, formula pentru boală?

A: E una din ele. Vrem să învățăm de la voi.

D: Pentru ce sunt celelalte formule pe care vrei să i le dai?

A: Voi le numiți „aeronave”. Aeronavele voastre ne poluează sistemul.

D: Vă poluează sistemul?

A: Se scurge în alte universuri. Trebuie să punem capăt acestui lucru.

D: Ce vrei să spui? Avioanele noastre?

A: Voi... Voi încerca să găsesc cuvintele voastre. Combustibilul vostru.

D: Combustibilul pe care îl folosim pentru a ne alimenta mașinăriile?

A: Corect. Aveți resurse aici, pe planeta voastră, dar alegeți să nu le folosiți. Aceste resurse v-au fost date de la același creator, același Dumnezeu al nostru, de la aceeași forță energetică. Dar oamenii tăi au ales să nu le folosească.

D: Dar știi că suntem doar o bucățică din omenire.

A: Nu mai aveți mult timp.

D: Dar nu prea avem un cuvânt de spus, în aceste chestiuni.

A: Toți aveți un cuvânt de spus. Puteți alege.

D: Dar nu noi suntem la putere.

A: Da, sunteți.

D: Adică noi nu suntem cei care iau deciziile pentru planetă.

A: Ba da, sunteţi. Dar nu lucraţi în unitate.

D: Este adevărat. Lucrăm individual.

A: Corect. Vă separaţi energiile şi puterile.

D: Din acest motiv, ceea ce spunem nu îi va afecta pe cei de la putere. Pe cei care... (M-a întrerupt: Da)

Era evident că era imposibil să aduci argumente în faţa unei fiinţe care era obişnuită să funcţioneze în unitate, pentru a realiza ceea ce îşi dorea. Nu putea înţelege limitările noastre, pentru că funcţiona ca unitate. Dar argumentele sale aveau sens. Am descoperit în munca mea (în special cu Nostradamus), că atunci când oamenii cooperează, puterea minţii lor creşte enorm. Dar cum poţi transmite unei persoane obişnuite, ideea că are această putere latentă?

D: Ai spus că combustibilul se scurge în celelalte universuri?

A: (Emfatic) Da! Se răspândeşte în aer şi intră în sistemul nostru molecular, care călătoreşte prin timp şi spaţiu.

D: Presupun că nu ne gândim la asta...

A: Nu, nu.

D: Te referi la celelalte dimensiuni? (Da) Dar ce putem face în privinţa asta?

A: Puteţi repara situaţia. Aveţi resurse naturale, în solul Pământului. Aveţi plante care pot fi folosite şi pentru medicină. Dar alegeţi să nu folosiţi aceste resurse.

D: O plantă, ai spus?

A: Da. Nu îi ştiu numele.

D: Cum arată?

A: Este... (Pauză) Nu știu cum să o descriu în limba ta.

Cum să descrii ceva, dacă nu cunoști cuvintele și semnificația lor? Celelalte entități cu care am comunicat în trecut au preluat informațiile din creierul și vocabularul pacientului. Dar această entitate părea să aibă dificultăți în a găsi comparațiile adecvate.

D: Trebuie să știm ce plantă este, înainte de a ști cum să o folosim.

A: Este ascuțită, destul de ascuțită.

D: Te referi la frunze?

A: Da. Are muguri ca niște falange.

D: Are o floare?

A: Uneori. Are un miros puternic. Sunt oameni care folosesc această plantă acum, dar nu o folosiți în sens unitar, pentru întreaga planetă.

D: La ce o folosim?

A: O ingerați în corp. O respirați.

D: Dacă are o floare, ce culoare are floarea? Asta ne-ar putea ajuta să o identificăm.

A: Nu știu ce vrei să spui prin culoarea florii tale.

D: (Cum să explic?) Of! Floarea este partea care de obicei va face câteva semințe, mai târziu. Are petale. Avem culori precum roșu, galben, alb. Aveți un spectru de culori, unde locuiți?

A: Avem spectre, da.

D: Nu aveţi astfel de culori?

A: Nu la nivelul tău de înțelegere.

D: Am nevoie de mai multe informații, ca să înțeleg ce fel de plantă este.

A: Îmi place asta. O voi desena pentru tine.

D: Asta e foarte bine. Așteaptă o clipă, să aduc din nou instrumentele de scris arhaice. Pentru că nu putem să ne uităm în mintea ta, pentru a obține o imagine.

Am scos din nou caietul și pixul și le-am pus în mâinile Annei. A început din nou să le pipăie, de parcă ar fi fost ceva nou și nefamiliar.

D: Cum simţi caietul?

A: Nu pot descrie. (A început să deseneze o plantă.) Se simte diferit. Nu sunt obișnuit cu această substanță.

D: Are frunze ascuțite. Vârfurile sunt ascuțite?

A: Nu vă face rău. Vă va ajuta. V-am mai spus asta.

D: Poţi să desenezi floarea?

A: Floarea?

D: Da. Poți să desenezi cum arată? Asta ne va ajuta să o identificăm. Ai spus că nu știi culorile.

A: Floarea. (O desenează)

D: Are multe petale. Este o plantă înaltă?

A: Oh da, foarte înaltă. Mai înaltă ca un om.

D: Deci nu căutăm ceva la suprafața solului.

A: Nu. Începe la sol. Creşte înaltă. Este o plantă maiestuoasă. Dar oamenii tăi au călcat-o în picioare.

D: Nu îi cunoaştem valoarea?

A: Unii dintre oamenii tăi cunosc valoarea acestei plante. Dar mulţi se ceartă între ei.

D: Deci este o plantă pe care o putem folosi pentru medicamente și pentru combustibil?

A: Da. Resursele voastre sunt foarte limitate. Structura acestei plante nu este limitată. Există din belșug pe planeta voastră. Dar voi alegeți să nu o folosiți.

D: Probabil că nu știm că este utilă.

A: Unii din voi știu. I-am văzut și am vorbit cu ei.

D: Deci, ce parte din ea poate fi folosită pentru combustibil?

A: Tulpina și frunza. Planta v-a fost dată.

D: În acest scop?

A: Corect. E pentru ceea ce numești... vedere? A vedea. Este foarte bună pentru vedere. Este foarte bună pentru multe din bolile pe care le-ați creat pe planetă, datorită resurselor pe care ați ales să le folosiți. Sunteți o planetă a autodistrugerii și a bolii.

D: Noi înșine am provocat aceste boli?

A: Corect.

D: Mă gândeam în timp ce mă uitam la acest desen... Nu este un copac, nu-i așa? Copacii sunt mai înalți decât noi.

A: Nu, este o plantă. Înțelegem viața sub formă de copac. Crește într-o... cum îi

spuneți? Formă de mănunchi. Îi vom oferi Annei cunoștințele și imaginea. Așa o numești pe această ființă, Ann?

D: Noi avem nevoie de nume și etichete.

A: Da, înțelegem asta. Trebuie să o întărești pe cea pe care o numești Ann.

D: Da. Acesta este numele ei.

A: Îl asociem cu ea.

D: Despre asta voiam să te întreb. Ea se confruntă cu unele afecțiuni fizice.

A: Ea nu a venit la noi ca să ceară vindecare.

D: Poți lucra cu ea? (Da) Ar fi în regulă dacă ți-aș spune că este permis să lucrezi pe corpul ei?

A: Nu. Ea trebuie să o facă. Nu putem forța modificarea niciunei structuri, fără permisiunea voastră.

D: Ce-ai zice să trecem prin lista ei de cereri? Vrem să fie complet sănătoasă, nu-i așa?

A: Corect.

D: Putem vindeca diabetul? (Pauză) Cunoști acest cuvânt? (Nu) Are de a face cu ceva dulce, care provoacă probleme în organism. Determină corpul să se defecteze. Dulce. Zahăr?

A: Aceasta este o substanță.

D: Este o substanță și uneori provoacă un dezechilibru în organism.

A: Un moment. (Pauză lungă) Nu va mai avea defecțiunea asta.

D: O poți face să dispară?

A: Ea a cerut asta deja.

D: Pentru că trebuie să își facă injecții. Știi ce sunt injecțiile?

A: Ea nu va mai trebui să le facă.

D: Pentru că nimănui nu-i place să continue să facă injecții.

A: Ea nu le va mai face.

D: Poți aduce asta în echilibru?

A: S-a făcut deja.

D: Ce se întâmplă dacă ea nu își dă seama de modificare și continuă să facă injecții?

A: Voi nu lucrați ca o unitate, în acest univers.

D: Medicii, medicii vor putea vedea că nu mai are nevoie de injecții?

A: Vor vedea asta.

D: Pentru că medicii spun că dacă oprește injecțiile, îi va fi rău.

A: Cea pe care o numești „Ann”.... Un moment. (Pauză lungă)

D: Ce faci?

A: Încerc să devin una cu cea pe care o numești „Ann.”

D: Dacă nu îi face rău.

A: Noi nu îi facem niciodată rău.

D: Este doar o fuziune temporară, ca să puteți afla ce este în neregulă în corp. Este corect?

A: Un moment. (Pauză lungă) Asta e ceea ce numești „durere” în corp. Durerea... A dispărut. Multe din problemele ei fizice sunt cauzate de introducerea unor substanțe greșite în corp. Admisia de combustibil.

D: Ce mănâncă sau bea?

A: Corect.

D: Îi poți arăta ce să mănânce?

A: Noi nu mâncăm substanțe ca voi. E vorba de aportul ei de substanțe. Ceea ce numiți „sursă de combustibil”.

D: Ce anume ia ca aport de substanță, care este greșit?

A: Un moment. (Pauză lungă) Este foarte greu de descris.

D: Mănâncă sau bea această substanță?

A: Este „a mânca”. Este o substanță. Nu pot descrie substanța. Are culoarea maro, din culoarea ta. Îți înțeleg spectrul.

D: Puteți vedea spectrul acum.

A: Corect. Este maro. O substanță întunecată. O substanță cărnoasă. Provine de la animalul vostru. E mult pentru proporția ei. Folosiți substanțe chimice greșite. Vă umpleți carnea de chimicale.

D: Și asta îi provoacă probleme în corp?

A: Corect.

D: Cred că știu despre ce vorbești. Este un animal pe care îl mâncăm.

A: Da, mulți dintre voi o faceți.

D: Ar fi corect să spui că este o vacă?

A: Nu înțeleg vacă.

D: O vacă este un animal mare. Uneori vacile sunt maro, alteori sunt negre. Sunt mari. (Da) Și le mâncăm carnea. (Da) Ar trebui să evite acest aliment? (Da) Foarte bine. Cred că poate face asta și poate înlocui și alte lucruri. (Da) Cred că asta o va ajuta foarte mult.

A: Ea ne ajută.

D: Da, și în schimb vreți ca ea să rămână sănătoasă.

A: Corect.

D: Atunci o poţi ajuta şi cu problemele de la gât?

M-am gândit că ar fi bine să încerc să o ajut cu toate bolile, deoarece mergea atât de bine.

A: Un moment. (O pauză foarte lungă)

D: Ce se întâmplă?

A: Este gata.

D: Foarte bine. Foarte bine. Dispare imediat sau va fi treptat...

A: (Întrerupt) Da. A dispărut.

D: Deci corpul revine la starea de echilibru şi armonie completă. Aşa este?

A: Corect. Voi, ca rasă umană, nu faceţi asta împreună.

D: Încercăm să o facem uneori, în grupuri mici.

A: Hmmm. Foarte putin. Este nevoie de mult mai mult.

D: Dar încercăm să le arătăm oamenilor că îşi pot controla trupurile cu mintea.

A: Corect. — Aceasta pe care o numiţi „Ann”, ne poate chema — în structura voastră de timp, spuneţi „zilnic”. Ce înseamnă zilnic?

D: Ei bine, e puţin greu de explicat. Avem zile, pentru că planeta noastră se învârte...

A: (Întrerupt) Vorbeşti despre Soare şi lună?

D: Da. Se învârte în jurul Soarelui. Ziua este când este lumină...

A: (Întrerupt) Ea ne poate chema la fiecare Soare care vine pe partea luminoasă a lunii voastre, în cuvintele tale.

Vocea Annei era atât de gravă, încât nu semăna cu vocea ei normală.

D: Asta e zilnic.

A: Corect.

D: Când se face noapte, planeta se îndepărtează de Soare.

A: Corect.

D: Da. Dar ea trebuie să trăiască în acest plan. Nu vrem să facem nimic care să pericliteze asta. Trebuie să trăim în această lume fizică.

A: Am venit nu pentru a periclita, ci pentru a vă ajuta. Nu am venit ca să facem rău.

D: La început s-a temut că îi veţi lua ceva.

A: Nu am avut niciodată acestă intenţie.

D: Știți că uneori folosesc aceste informații și scriu despre ele?

A: Ești profesor.

D: Este în regulă dacă folosesc informațiile pe care mi le prezinți?

A: Este corect.

D: În acest fel, mai mulți oameni vor ști despre asta.

A: Este foarte bine ca oamenii tăi să cunoască aceste lucruri și să învețe să se unească. Ești profesor. Dar nu pui toate întrebările corecte.

D: Încă nu le am în minte. Întotdeauna mi-au spus că întrebările sunt mai importante decât răspunsurile.

A: Corect.

D: Așa că aveți răbdare cu mine.

Apoi i-am cerut entității să se retragă în al șaptelea plan, de unde a spus că este.

Când Ann s-a trezit, nu avea absolut nicio amintire despre sesiune. Am încercat să îi explic ce s-a întâmplat, în special partea despre starea ei fizică. Când s-a uitat la desenul cu planta, a crezut că arată ca marijuana sau canabis. Se spune că această plantă are mult mai multe utilizări și o valoare mai mare decât recunoaștem, dar guvernul a clasificat-o drept drog.

I-am spus Annei că nu recomand niciodată cuiva să înceteze să își ia medicamentele, mai ales să oprească injecțiile cu insulină. Dar dacă au dreptate și diabetul a fost înlăturat, nu i-ar dăuna să facă injecții, dacă trupul ei nu mai are nevoie de ele? Chiar nu voiam să îmi asum o astfel de responsabilitate. Dar nu era cazul să îmi fac griji. Ann a spus că oricum trebuie să își ia glicemia în fiecare dimineață, pentru a vedea câtă insulină să ia. Glicemia ei era în jur de 300.

Câteva zile mai târziu, m-a sunat ca să îmi spună că s-a întâmplat un lucru uimitor. Când și-a luat glicemia a doua zi, a văzut că scăzuse la valoarea 80. Nu a mai făcut injecția. În decursul zilei, soțul ei a tot întrebat-o când are de gând să își facă injecția. Răspunsul ei a fost: „Nu mai am nevoie”. Aceasta a fost o afirmație foarte importantă, care demonstra că atitudinea ei mintală s-a schimbat, fiindcă și-a modificat sistemul de credințe. Credea că nu mai are nevoie de acest medicament.

Deoarece fusese programată pentru operație de cancer la gât, s-a întors la medicii ei de la spitalul VA și le-a spus să facă din nou toate analizele și să nu o întrebe de ce solicită asta. Toate testele au fost negative. Nu mai exista niciun semn de cancer la gât. De asemenea, starea inimii ei s-a îmbunătățit, până la punctul în care nu mai avea nevoie de medicamente. Au trecut doisprezece ani (în anul

2011) de când am condus această sesiune. De atunci nu a mai făcut nici o injecţie cu insulină. Glicemia i-a scăzut de la 300 la 80 şi nu a mai crescut niciodată. Bineînţeles că medicii nu au înţeles cum s-a întâmplat asta. Au scris pe dosarele ei medicale: „Nu avem nici o explicaţie pentru acest caz”. Acum le spune tuturor: „Pe vremuri eram o diabetică dependentă de insulină”.

S-a întâmplat şi un alt lucru care i-a influenţat probabil vindecarea, în concordanţă cu munca mea de terapie cu subconştientul. Ann se afla într-o căsnicie proastă, care îi provoca mult stres. Eu am descoperit în munca mea că una din principalele cauze ale diabetului este lipsa de dulceaţă. Din punct de vedere psihologic, este vorba de lipsa iubirii în viaţa persoanei. Acest lucru ar explica şi problemele cardiace, inima fiind sediul emoţiilor. Şi problemele cu gâtul, deoarece era incapabilă să îşi exprime sentimentele faţă de cei mai importanţi oameni din viaţa ei. La scurt timp după această sesiune, Ann a divorţat şi a început să trăiască pe cont propriu, împreună cu fiul său. A fost un factor foarte important, care a contribuit la vindecare.

Acesta a fost unul din cele mai dramatice cazuri la care am lucrat în anul 1999. Cele mai multe vindecări din munca mea de acum se produc prin mijlocirea minţii subconştiente, atunci când subiectul înţelege motivul bolii sau simptomele fizice. Dar în cazul Annei, vindecarea s-a făcut prin mijlocirea unei entităţi dintr-o altă dimensiune. Această entitate era legată de anumite reguli. Nu a putut interveni pentru a efectua o vindecare fizică, decât atunci când a cerut permisiunea Annei. Entitatea din al şaptelea plan putea interveni doar în cazul în care Ann dorea cu adevărat să renunţe la boală. Când a primit permisiunea ei, vindecarea a fost instantanee.

Capitolul 38

OAMENII DIN FUNDAL

Dacă acest capitol nu vă răsucește mintea prin conceptul nou și ciudat pe care îl prezintă, atunci nimic nu o va face.

Suzette s-a desprins de pe nor. Se afla în fața unei păduri cu copaci foarte mari și înalți. Păreau a fi pini sau cedri bătrâni și uriași. Încerca să vadă Soarele, care părea a fi ascuns de ceva asemănător cu norii. Apoi a descoperit că nu erau nori, ci aerul murdar care împiedica Soarele să pătrundă. Era îngrijorată că o astfel de atmosferă ar putea ucide copacii. Apoi, spre surprinderea ei și a mea, a văzut dinozauri. Unii dintre ei erau mari, precum Tyrannosaurus Rex. Simțeau și ei mirosul din aer și erau îngrijorați. Ceva nu era în regulă și ea simțea asta.

A fost o surpriză când am întrebat-o despre corpul ei. A spus că are un corp urât, cu păr castaniu încâlcit. A simțit că era un bărbat de vârstă mijlocie și purta o piele de animal, care îi cobora de pe umăr. Am întrebat-o dacă se simte confortabil în acel loc, iar ea a răspuns: „Nu! Pentru că cerul... aerul a dispărut. Nu va mai fi viață aici.” Deci în mod cert se întâmpla ceva neobișnuit. Am vrut să știu dacă viața era confortabilă acolo, înainte de asta. „Nu. Este o luptă în fiecare zi. Din cauza fiarelor... este o luptă pentru supraviețuire.” Dinozaurii erau fiarele mai mari, dar existau și animale mai mici pe care le mâncau. Foloseau pieile de la animale, după ce le bătuceau și le tăiau cu o piatră. Apoi uscau carnea. M-am întrebat de ce mai trebuiau să se îmbrace, dacă erau acoperiți cu păr. A spus: „Pentru protecție. Sunt plante mai mici cu spini pe ele, când mergi la vânătoare.”

Am vrut să știu unde locuia și a descris ceva ce părea a fi o peșteră. „Arată ca un tunel care intră în piatră. Ca o gaură. Intră și se lărgește. E suficientă lumină înăuntru.” Apoi a văzut că în tunel era un copil. „Aceasta gaură... nu e nimic aici

decât copilul. Cred că m-am refugiat aici. Am adus copilul în acest loc." Venise de altundeva. „Știu că trebuie să protejez copilul de ceea ce este în aer. De această moarte dintr-o cauză necunoscută. Moartea copacilor și a dinozaurilor." A descris locul de unde venea – o peșteră deschisă în față, unde trăiau mulți oameni care semănau cu el. „Ei cred că nu se va întâmpla nimic rău. Nu m-au crezut."

D: De unde știi că se va întâmpla ceva?

S: Mi-au spus copacii și dinozaurii.

D: Poți comunica cu ei? (Îhî) Cum faci asta?

S: Doar ascult. Ei îmi arată imagini. Se apropie moartea.

Nimeni nu voia să îl asculte, așa că a luat copilul și a plecat. Ceilalți oameni pur și simplu l-au ignorat. Nu era copilul lui, ci un orfan. Au călătorit la mare distanță față de grupul de oameni, apoi s-au oprit și s-au adăpostit în tunel. Spera că îi va proteja. Dar acum avea o altă problemă: trebuia să hrănească copilul. „Trebuie să vânez. Totul e pe moarte. Dinozaurii se prăbușesc. Nu pot să respire. Copacii se sufocă. Nici ei nu pot să respire." El încă nu era afectat. „Sunt lungit la nivelul solului. Încă nu a ajuns aici. Trebuie să găsesc mâncare. Mă grăbesc... alerg prin plantele cu spini... caut în jur. Am găsit ceva. Arată ca un porcușor sau un șobolan mare, ceva de genul ăsta. Îl omor cu măciuca." A dus mâncarea înapoi în tunel.

Trebuie să fi trecut o perioadă de timp, dar această ființă primitivă probabil nu avea conceptul de timp. „Ies afară și văd că totul a murit. Totul este maro, dar suntem încă în viață. Unele dintre animale s-au sufocat din cauza aerului rău." M-am întrebat dacă a stat sub pământ multă vreme. „Așa cred. Acum poți să respiri din nou. Alte animale care au trăit în peșteri sau au stat adânc în pământ, ies din nou. Cele din apă au supraviețuit." Deci se pare că orice creatură care era sub pământ, a fost protejată. „Și plantele revin prin rădăcini. Aerul începe să revină pe cer. Soarele începe să strălucească. Încălzește planeta. Era frig când a

revenit pe cer.”

A decis să se întoarcă și să vadă dacă vreunul din ceilalți oameni a supraviețuit. Nu prea voia, dar s-a gândit că trebuie să verifice. A luat copilul cu el. Am condensat timpul și l-am întrebat ce a găsit când a ajuns acolo. „Moarte. Au murit cu toții. Nu au putut respira.” Deci, pentru că trăiau într-o peșteră deschisă, nu au putut scăpa de aerul toxic. Am întrebat ce avea de gând să facă acum. „Mergem mai departe. Viața continuă. Mă duc să văd ce pot găsi... poate găsesc pe cineva. S-ar putea să mai fie și alții, care au supraviețuit în subteran.”

Apoi l-am mutat înainte în timp, ca să văd dacă a găsit pe cineva. În schimb, a văzut: „O lumină foarte strălucitoare... o lumină foarte puternică... prea albă. În fața mea." Am crezut că a murit și că se întorcea la Sursă, care este întotdeauna descrisă ca o lumină foarte strălucitoare. Dacă acest lucru era adevărat, voiam să știu ce s-a întâmplat cu el. Cum a murit în acea viață? Așa că l-am dus în ultima zi a vieții lui și l-am întrebat ce vede și ce se întâmplă. „Văd o navă spațială strălucitoare. Suntem luați... suntem luați. Nava... A aterizat acolo și am fost luați. Nava era rotundă și strălucitoare.” Respira adânc, de parcă se afla într-o stare de stres.

D: Cum ai fost luat?

S: În lumină... era o lumină mare în jurul nostru și pe navă.

D: Poți să vezi oameni?

S: Înalt... nu păros... piele deschisă la culoare... ochi albi... păr alb. Ei nu sunt ca noi. Nu sunt păroși ca mine... eu sunt păros.

Pare foarte asemănător cu creatura păroasă descrisă în capitolul 22, Crearea ființelor umane.

D: Te-au luat pe navă?

S: Da. Mă tratează ca pe o fiară... ca pe un animal. Sunt singurul care arăt așa. Mă împung cu degetele lor lungi și slabe.

D: Poţi comunica cu ei?

S: Nu cred că trebuie.

D: Spui că te tratează ca pe o fiară? (Da) Poate că ei nu știu că poți gândi. — Știi unde te duc?

S: Vedem două stele pe cer. Sunt ferestre peste tot în jurul meu. Există o mulțime de cilindri rotunzi... o mulțime de lumini de diferite culori.

Această călătorie putea dura mult timp, așa că am condensat din nou timpul și l-am mutat înainte, când au ajuns în sfârșit oriunde îl duceau. A văzut un oraș compus din cristale. „Este... sunt acasă. (Oftat adânc) Cristale... totul e din sticlă... sunt acasă! M-au adus înapoi acasă. — Sunt una din aceste ființe. Am ales să merg în acel loc unde eram atât de păros. Acum m-am întors acasă.”

D: Mai ai corpul păros?

S: Pe măsură ce merg, cade de pe mine. Părul... rolul acela... mă întorc la ceea ce eram înainte.

D: Vrei să spui că trupul nu trebuia să moară? (Nu) Tocmai te-ai transformat din nou?

S: Da. Sunt mult mai fericit așa. Nu mi-a plăcut să fiu păros.

D: De ce ai ales să fii așa?

S: Trebuia să aduc înapoi acest copil. Trebuia să salvez acest copil.

D: A călătorit cu bine?

S: Nu îl văd acum.

D: Dar asta a fost treaba ta, să îl salvezi. (Da) Și aici ești acasă? (Da) Știi unde este copilul? Ei cum îl numesc?

S: (Pauză) Văd un Z. Văd un X. Nu înțeleg simbolurile.

D: Poate că vor căpăta sens mai târziu. — Cum este corpul tău acum?

S: Este minunat! Nu am păr pe corp, sunt înaltă, cu piele albă, păr blond și ochi albaștri.

D: Ca ceilalți de pe navă?

S: Da. Râdeau de mine, când eram păros. E atât de bine să fiu acasă, cu sticla și cristalele și toate luminile din jur.

D: Râdeau de tine pentru că ai uitat? (A râs: Da.) Când ai mers și ai experimentat cum e să fii păros în celălalt loc, te-ai născut ca un copil în acea viață? Sau cum s-a întâmplat?

S: Am urmat procesul normal. M-am născut în acel grup de oameni ca să fiu acceptat, dar nu am fost niciodată acceptat, când am crescut. Nu m-au ascultat.

D: Nu te-au înțeles. Și cât ai fost acolo, ai uitat de casa ta? (Da) Ai uitat de unde ai venit. Cred că e interesant că nu a trebuit să mori, ca să pleci de acolo.

S: Noi nu murim.

Tocmai se transformase înapoi în starea sa originară. Acum că s-a întors acolo unde simțea că aparține, am vrut să știu ce fel de muncă făcea acolo.

S: Mergem în acest loc și facem un raport cu ceea ce am învățat. O înregistrare a

ceea ce am văzut, a ceea ce s-a întâmplat. Și te energizezi cu cristalele.

D: Cum faci asta?

S: Tot ce trebuie să faci este să le atingi. Există sunet, vibrații... există vindecare. Diferite lumini și culori se reflectă prin tine.

D: Asta te readuce la normal?

S: Da, te energizezi. Vindeci orice trebuie reparat. Este atât de corect și atât de liniștit acolo, și atât de frumos, din cauza cristalelor.

D: Dar ai decis să pleci din acest loc pentru a explora?

S: Asta facem noi. Asta e treaba noastră. Mergem acolo unde este nevoie de ajutor. Și a trebuit să salvez copilul. Nu i-am putut salva pe toți, dar l-am salvat pe acel copil.

D: Ai încercat, dar ceilalți nu au vrut să asculte. Ce era în neregulă cu aerul? Poți vedea asta, din locul unde te afli acum?

S: Da. Au erupt mulți vulcani. Tot ce putea merge rău. Au scos oxigenul din aer; au acoperit Soarele și pur și simplu nu mai puteai respira. Nimic nu mai putea respira. Orice ființă mare care consuma mult oxigen, a murit. A fost multă activitate vulcanică și oamenii nu au supraviețuit, animalele mari nu au supraviețuit. Nu aveau protecție.

D: Știai că se va întâmpla asta, înainte să mergi acolo?

S: Da, știam în orașul de cristal. Dar când m-am aflat acolo, nu am mai știut. — Nu era confortabil cu tot părul acela. (Am râs.) Dar trebuia să fiu păros, pentru a mă amesteca printre cei de acolo.

D: Ce ai de gând să faci acum? Ai de gând să rămâi aici o vreme?

S: Da. Am să îmi verific opțiunile.

D: Va trebui să pleci în altă parte?

S: Da. Asta e treaba noastră. Examinăm opțiunile și decidem.

D: Dar poţi alege, nu?

S: Da, putem alege.

D: Ei îţi arată aceste opţiuni?

S: Da, le vezi când te uiţi în cristal. Este un cristal mare, care arată ca un lichid. Puțin mai gros ca apa. Și poți vedea viața unei persoane, ce face și ce meserie are. Le urmărești toată viața.

D: Dar ştii că oamenii au liberul arbitru. Lucrurile se pot schimba, nu-i aşa? (Nu) Vezi doar o singură posibilitate?

S: Vezi doar o cale, pe care trebuie să meargă acea persoană.

D: Da? Dar uneori oamenii nu o iau pe acea cale, după ce au intrat în corp.

S: Hmm... asta creează haos.

D: Pentru că ştii că ei au liber arbitru şi uneori uită pentru ce sunt acolo, nu-i aşa?

S: Nu. Pur şi simplu nu ascultă.

D: Poţi să intri în corp cu cele mai bune intenţii, dar uneori îţi apar alte lucruri în cale.

S: Oamenii din peșteră nu aveau o cale. Dar eu aveam o cale. Copilul acela avea o cale.

D: Deci dacă alegi o opţiune, nu te îndepărtezi de pe acea cale? Asta vrei să spui?

S: Da. În această cameră cu cristale este un număr limitat de fiinţe care aleg să aibă o cale. Restul oamenilor nu sunt trimişi aici pe o cale.

D: Pentru ce sunt vieţile lor, atunci?

S: Ei creează un fundal.

A fost o afirmație ciudată. Nu mai auzisem asta până atunci.

D: Ce vrei să spui?

S: Într-un film se pictează ceva în jurul persoanei, ca să existe un fundal.

D: Ceilalți nu au un scop?

S: Corect. Ei vin să trăiască, să respire, să muncească și să moară.

D: Dar există vreo speranță că ar putea găsi o cale, sau au un altfel de suflet?

S: Ei nu au ales. Sunt aici doar pentru a face parte din fundal. Sunt sclavi. Sunt sclavi care trec de la un sistem stelar la altul și sunt folosiți ca fundal.

D: Sunt doar un fundal pentru celelalte persoane, care au un scop.

S: Da. Pentru ca tu să înveți și să rămâi pe calea ta, trebuie să îi ai pe acești oameni în cale, care trăiesc alături de tine. Dar tu ești aici pentru o lecție, iar ei sunt aici pentru un fundal.

D: Da. Și uneori ei creează probleme și încearcă să te scoată de pe calea ta? (Da) Face parte din scopul lor să îți distragă atenția? (Da) Dar când ești în corp nu știi toate aceste lucruri, nu-i așa?

S: Nu toate ființele sunt sursa de lumină. Nu toate ființele de lumină sunt sursa de lumină. Ele sunt aici doar ca energie pentru a ne ajuta cu lecțiile noastre, pentru a crea haos, pentru a munci sau doar pentru a trăi. Unele ființe vin să învețe lecții pentru Sursa de lumină. Sunt ființe superioare.

D: Atunci ceilalți nu evoluează pentru a deveni ființe superioare?

S: Nu, sunt doar energie. E ca și cum ai face un film în care se folosesc figuranți.

D: Dar cei de pe cale care sunt conectați la sursa superioară, se pot recunoaște

unul pe altul, din masa celorlalţi oameni? (Da) Dacă putem face asta, nu vom lăsa lucrurile să ne deranjeze atât de mult, nu-i aşa?

S: Aşa este.

D: Dacă am şti că ei sunt acolo pentru a face lucrurile mai dramatice, vrei să spui? (Da) Dar când te uiţi la aceste opţiuni, poţi vedea toate vieţile diferite în care vei intra. — Ştii că vorbeşti printr-un corp uman chiar acum, nu-i aşa? (Da) Este probabil una dintre opţiunile pe care le-ai ales, femeia pe care o numim „Suzette”. Ai văzut asta ca o opţiune, înainte să vii aici?

S: Da. Am ales doar opţiuni în care puteam salva pe cineva.

D: De ce ai ales viaţa în care urma să fii Suzette?

S: Ea va preda aceste cunoştinţe copiilor şi fiinţelor de lumină superioare. Nu mă voi întoarce pe planeta de cristal mult vreme, aşa că trebuie să dau mai departe această învăţătură. Trebuie să ridicăm vibraţia vieţii de pe această planetă. Ea va preda copiilor şi animalelor, despre sursa de viaţă.

D: Şi animalele sunt importante?

S: Anumite animale sunt o sursă de viaţă superioară.

D: Dar la fel ca oamenii, multe animale şi insecte sunt un fel de fundal? (Da) Şi unele au o vibraţie mai înaltă?

S: Da. E atât de multă durere pe această planetă.

Aici Suzette şi-a exprimat durerea, spunând că o doare capul. I-am dat sugestii de bunăstare, pentru a elimina senzaţiile fizice neplăcute.

S: E prea multă durere. Este durere peste tot în jurul animalelor şi plantelor, şi în apă. Trebuie să ajut. Trebuie să ajut aceste surse de viaţă care au vibraţii mai mari, astfel încât să poată ajuta planeta şi animalele şi copacii. Nu pot să plec.

Trebuie să stau aici și să ajut. (A gemut de parcă era foarte frustrată.) E o treabă uriașă.

D: Da, este o treabă mare. Dar nu ești singură. Mai sunt alții care vin să ajute, nu-i așa?

S: Da. Poți să o simți. Poți simți vibrația.

D: Ce trebuie să facă Suzette pentru a ajuta?

S: Să îi învețe pe tineri. Au venit și ei aici, dar totul se va întâmpla mai repede. Vor ajuta mai devreme pentru că există doar .... Oh! Mă doare capul. (I-am dat din nou sugestii.)

D: De ce trebuie să învețe mai repede?

S: Nu mai e mult timp, din cauza ființelor inferioare. Tot ce vor să facă este să se distrugă una pe alta. Vor să distrugă pământul, animalele, copacii și apa. Pe scurt, trebuie să ajungi la tineri, astfel încât aceștia să poată răspândi adevărul și să ajute la vindecarea planetei.

D: Adulții nu vor putea ajuta?

S: Adulții conectați la sursa superioară. Ceilalți au trecut de la a-și face treaba ca fundal, la a fi furioși. Vor să fie supărați pe cineva sau ceva. Tot ce vor să facă este să omoare... să omoare sau să rănească. (Tresare din nou de durere.)

D: Furia lor creează o emoție care atrage energie. Asta vrei să spui?

S: Da. Ar trebui să oprim asta.

D: Tipul negativ de energie care poate face rău.

S: Da, poate face rău planetei.

Am întrebat care e scopul Suzettei. „Ea trebuie să lucreze cu tinerii. Să transmită mai departe adevărul, să asculte, să arate înțelegere.” I s-a spus că nu trebuie să iasă și să caute oameni. Vor veni la ea sursele de viață mai înalte. „Oamenii care

știu... știu... oamenii știu. Ea a venit să vindece și să salveze.” Suzette spusese că atunci când era foarte mică, era foarte supărată că a fost trimisă aici și nu înțelegea de ce s-a întâmplat acest lucru.

S: Da, are multă treabă de făcut. Ea nu a vrut să vină. Este o sarcină copleșitoare! Este atât de multă durere... atât de multă durere.

D: Dar ea a ales să fie aici.

S: Da, cred că trebuia să aleg. Ei trimit forțe de viață. Dar nu am ales această treabă. Este o sarcină copleșitoare. Multe forțe vitale au fost trimise aici, pentru a salva această planetă. Aș fi preferat să rămân în orașul de cristal.

Suzette are abilități de clarvedere în viața actuală. Ea poate vedea lucruri care se vor întâmpla în viitor.

S: Am văzut totul clar, când eram păros. Știam că toată lumea va pieri. Am putut vedea în fiecare viață.

D: Suzette ar trebui să folosească aceste abilități și în această viață?

S: Da. Să aibă încredere și să transmită gândirea spirituală superioară.

D: Ea spune că oamenii nu o vor asculta. Nu o vor crede.

S: Să vorbească numai cu cei cu o sursă de viață superioară.— Totul se accelerează. Nu mai e mult timp. De aceea a trebuit să venim cu toții aici. Nu mai e mult timp. Trebuie să salvăm planeta.

D: Am auzit că unii nu vor putea fi mântuiți.

S: Așa e. Oamenii din fundal, dar sunt supărați.

D: Vibraţiile se schimbă. Deci, oamenii de fundal vor rămâne cu vechiul Pământ? (Da) De asta sunt supăraţi?

S: Da. E ca şi cum ar fi actori care au un scenariu şi joacă acest rol, iar rolul lor este să distrugă această planetă.

D: Ei simt multă furie din cauza asta? (Da) Dar planeta nu poate fi distrusă, nu-i aşa?

S: Nu poate fi distrusă. E ca atunci când dinozaurii şi copacii au murit, dar totul a revenit la viaţă. Aceasta este o planetă frumoasă. Nu atât de frumoasă ca locul de cristal, dar...

D: Deci oamenii din fundal vor rămâne cu Pământul şi vor trece prin transformările catastrofale?

S: Da. Nu vor supravieţui. Dar ceilalţi vor merge mai departe. Noul Pământ va fi atât de frumos. Vibraţia va fi atât de înaltă. Va fi un loc de învăţare.

D: Asta încercam să înţeleg. Se va separa în două părţi?

S: Da. În două niveluri. Vechiul Pământ va fi la un nivel, iar Noul Pământ va fi la un nivel superior. Dar nu se vor vedea unul pe altul, ca şi cum ar fi în două deformări temporale.

D: Aşa mi s-a spus. Un Pământ nu va fi conştient de celălalt. (Corect) — Dar vrei să-i înveţi pe copii, ca să poată merge pe Noul Pământ?

S: Da. Mai multe fiinţe cu vibraţii înalte pot ajuta la salvare, iar aceasta va fi o planetă de învăţare. Există şi alte locuri unde se predă, dar aceasta va fi o planetă de învăţare.

D: Deci cei care rămân cu vechiul Pământ îşi vor trăi viaţa într-un mod diferit? (Da) Ai spus că acei oameni nu evoluează deloc?

S: Da. Ei sunt ca un fundal, ştii, când pictezi pe cineva în fundal, în decorul de scenă.

D: Deci, pe măsură ce Pământul va trece prin toate schimbările şi catastrofele, vor muri mulţi oameni.

S: Da, da. Vor fi mulţi care vor face asta. (Cu un ton lipsit de emoţie)

D: Dar ei aleg oricum să se încarneze pe Pământ?

S: Nu este o chestiune de alegere. Ei sunt ca nişte sclavi. Sunt duşi dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie.

În această viaţă, Suzette şi-a amintit că a văzut două stele şi a întrebat despre asta. „Aceste două stele de pe cer... acolo este oraşul de cristal?”

S: Te deplasezi spre cele două stele. Oraşul de cristal este dincolo de ele.

Era cu siguranţă un concept interesant, care deschidea un mod diferit de a privi separarea Vechiului Pământ de Noul Pământ. Eram la editarea finală a acestui capitol, când am avut brusc o revelaţie. Este ciudat de câte ori trebuie să citeşti ceva, înainte să se producă un declic. Poate că aşa funcţionează mintea: trebuie să fie expusă la ceva de mai multe ori, înainte ca lucrurile să capete sens.

Mi s-a părut interesantă ideea cu Oamenii de Fundal şi cu siguranţă era un concept nou, dar apoi am înţeles mai mult din ceea ce încerca SC să transmită. De multe ori la prelegerile mele, oamenii doresc mai multe informaţii despre separarea Pământului Vechi şi a Noului Pământ, şi despre cei care vor rămâne în urmă. Cred că acest concept nou conţine unele răspunsuri. SC a spus că majoritatea dintre noi am ales să venim şi să experimentăm viaţa în acest moment şi am venit cu scopul înalt de a ajuta la salvarea Pământului. Dar, fără să ştim, şi alte energii au fost trimise pe Pământ, pentru a juca un mic rol în scenariile pe care le-am creat, pentru a acţiona în iluzia noastră. Aceştia au fost numiţi Oamenii din Fundal, care vin să trăiască, să respire, să muncească şi să moară, dar nu au nici un scop real în afară de a fi figuranţi în piesa noastră, un fundal pe care să acţionăm. Mi s-a spus că sunt un fel de „sclavi”, dar cred că este un cuvânt destul de dur. Ei sunt doar energie şi sunt duşi de la un sistem stelar la altul, pentru a-şi juca rolul. Seamănă cu figuranţii dintr-un film, care îşi

petrec întreaga viață jucând un rol nesemnificativ și nu ajung niciodată să joace rolul principal. Asta îmi amintește de filmul Spectacolul Truman, în care tânărul protagonist și-a petrecut întreaga viață într-o iluzie creată artificial cu actori care își jucau rolul, ca să își dea seama în final că nu era o lume reală. Ceilalți își jucau rolul foarte realist și convingător.

Au spus că acești oameni s-au supărat, dar cred că ei au preluat furia din negativitatea care îi înconjoară. Această negativitate le-a crescut furia. Acest lucru a creat toate războaiele și catastrofele de pe Pământ. Acest lucru ar explica și miile de oameni care sunt uciși în diverse războaie și catastrofe naturale. Ei sunt acolo pentru a oferi drama pentru iluzia noastră. Mi s-a spus că ei: „Sunt duși dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie.” Cred că singurul mod de a privi asta este cu toate emoțiile îndepărtate. Am vrut să trăim anumite evenimente din viața noastră, iar aceștia au fost oamenii angajați de Biroul de Distribuire, pentru a completa scena. Nu spun că acest lucru este adevărat, dar este un concept interesant, la care să te gândești. Ca un fel de bomboane pentru minte!

Oamenii din Fundal vor rămâne cu Vechiul Pământ, pentru că nu au o vibrație sau un scop mai înalt. Ei ne dau o lecție prin simpla lor prezență, dar nu au scopul de a evolua mai departe. Cei care își realizează scopul superior și își ridică vibrația, vor călători pe Noul Pământ. Mai există și cei care au venit pe Pământ cunoscându-și misiunea și au avut idealuri înalte, dar au lăsat negativitatea celorlalți să îi tragă în jos și să-i influențeze. Aceștia vor trebui, de asemenea, să rămână cu cealaltă energie de pe Vechiul Pământ, pe măsură ce realitățile se separă. De aceea este important să înțelegem că drama este doar o iluzie, să ne îndeplinim rolul de creare a Noului Pământ și rolul de a-i ajuta pe alții să își găsească și ei scopul. Să nu ne lăsăm absorbiți de energia furioasă a Oamenilor din Fundal și să nu rămânem blocați pe Vechiul Pământ. Este ceva individual. Fiecare trebuie să își găsească drumul și să se trezească din nou la scopul pe care a venit să îl îndeplinească.

Acest concept ciudat de Oameni din Fundal asemănători cu figuranții dintr-un film, mi-a lăsat o impresie de durată. Când mă aflu într-un aeroport aglomerat, pe un vas de croazieră sau într-un oraș aglomerat și îi văd pe toți oamenii agitați care își desfășoară treburile aparent indiferenți unul față de celălalt, mă gândesc la „oamenii din fundal”. Este un concept interesant, care probabil are mai multă semnificație decât îmi dau eu seama.

Capitolul 39

FRAGMENTELE SE REUNESC

În anul 2008 am mers la Santa Fe pentru a preda un curs la Colegiul Northwest New Mexico. M-am cazat la o pensiune la țară, în afara Santa Fe. Altitudinea m-a deranjat tot timpul cât am stat acolo (10 zile). Am lucrat cu mulți clienți la pensiune, înainte de a merge la El Rito (celălalt campus) pentru curs. Problemele fizice au dispărut când m-am întors la Albuquerque și am plecat acasă.

Pamela era deja într-un loc ciudat, când s-a desprins din nor.

P: Totul e strălucitor. Totul e viu. Totul are cunoaștere aici. Este frumos și viu. Este real pentru mine.

D: Ce strălucește în acest loc?

P: Cristalele. Totul are cunoaștere, totul este viu, inteligent.

D: Unde sunt cristalele?

P: Peste tot. Sunt ca niște covoare, dar sunt și în aer. Atârnă în aer. Întregul tărâm este lumină, dar este în cristale. Totul strălucește în culori foarte subtile.

D: Cristalele generează culori?

P: Nu, lumina generează culori.

D: Acesta este un loc fizic?

P: Nu, este un loc dimensional. Este energie vie.

D: Pare a fi o energie puternică.

P: Este, dar este moale. Este foarte relaxantă. Este puternică, dar nu e separată de mine, așa că nu simt că ar fi agresivă.

D: Ai un corp sau cum te simți?

P: Nu. Sunt lumină.

D: Deci nu ai o formă fizică?

P: Pot să formez una dacă vreau, dar am o formă de lumină.

D: Pare a fi ceva frumos. Și nu ai niciun motiv să ai o formă solidă sau fizică?

P: Nu prea am motive.

D: Deci îți place să fii lumină și energie.

P: Da.

D: Mai sunt și alții acolo cu tine? Mai simți pe cineva în jur?

P: (Respiră adânc) Simt simultaneitatea. Simt că mă aflu într-un loc în care tot ce am cunoscut se adună. Tot ceea ce am fost și am știut există în acest loc, simultan. Există o convergență a luminii, așa că toate aceste cristale sunt parte a întregului.

D: Ai spus, „tot ce ai știut”. Asta se referă la alte vieți, sau ce înseamnă?

P: Alte vieți și alte dimensiuni. În interiorul lui Dumnezeu. Sunt fericită. Îmi doresc această apropiere a tuturor lucrurilor care se unesc. Aceasta este totalitatea. Aceasta este toată viața, totul deodată.

D: Este un loc diferit de lumea Spiritului, în care mergi când părăsești un corp fizic?

P: Aceasta este o dimensiune din lumea Spiritului. Este un loc pe care abia încep să îl cunosc. Am semințe din el și aceste semințe converg precum cristalele.

D: Este prima dată când vii acolo și experimentezi asta?

P: Îmi pare rău, întrebarea ta nu are sens.

D: Mă întrebam dacă ai mai experimentat acest loc înainte.

P: Am semințe și acum se dezvăluie.

D: Atunci e timpul să devii conștientă de ele.

P: E timpul. Este timpul. Trebuie să știu că totul se va reuni la momentul potrivit și trebuie să simt asta în corpul meu.

D: Este un sentiment diferit față de ce ai simțit înainte?

P: Da, viața asta. Se simte foarte, foarte bine. Rezonez cu ea și mă transform. (Respiră profund) Absorb cunoștințe în mod spotan, dar nu am nevoie numaidecât să le știu. Știu ce să fac, mă simt în siguranță și sunt relaxată. Fiecare parte din mine se adună aici spontan. Tot ce am fost și am cunoscut se adună.

D: Vezi și simți această energie, dintr-un motiv. Ar trebui să faci ceva cu ea?

P: Mă concentrez pe reunirea din mine. E ca și cum aș fi chema la un loc toate părțile din mine, din toate dimensiunile. Ele se adună și se focalizează.

D: Asta vrei să spui prin „reunire”?

P: Da. Toate fragmentele se îndreaptă spre mine și se adună acum.

D: Pentru că mi s-a spus că ne fragmentăm în multe bucăți și părți diferite.

P: Da, am fost multe lucruri. Toate piesele se adună la un loc.

D: E timpul să nu mai fie despărțite. (Da) Dar când erau despărțite, ai învățat multe lecții, nu-i așa?

P: Am făcut-o și le-am terminat. Nu mai există niciun motiv de fragmentare.

D: De ce este important să știi că există o reunire a tuturor fragmentelor?

P: Asta sporește plăcerea și pacea din viața mea. Mă bucur de tot.

D: Înainte nu te bucurai?

P: O făceam, dar pe fragmente. Bucățile de cristal se adună. Se potrivesc împreună. În cadrul reunirii se întâmplă diverse lucruri.

D: Ce vrei să spui? Încercăm să înțelegem procesul.

P: (Oftat) Îmi voi aminti mai multe lucruri. Voi avea mai multă putere. Natura mea angelică se deschide mai mult, pentru a-mi permite să mă joc. Voi avea mai multe abilități de a folosi aspectele mele superioare.

D: De ce se întâmplă asta în acest moment?

P: (Oftat) Pentru că se poate.

D: Dar Pamela face o muncă minunată cu energiile. (Pamela era o vindecatoare care lucra cu energia)

P: Nu este vorba despre Pamela. Mai sunt și alte ființe care vin.

D: Ce vrei să spui?

P: Alte ființe, ființe de lumină, care vin aici.

D: Face parte din procesul de integrare?

P: Nu, este altceva. Integrarea permite altor ființe să intervină.

D: Nu era la fel de ușor pentru ei să vină înainte?

P: Nu era necesar înainte. Ea a făcut ceea ce i s-a cerut să facă. Este timpul ca și alții să participe. Ea va permite asta. Ei sunt aici.

D: De unde au venit?

P: Nu există de unde.

D: Principala mea preocupare este dacă sunt ființe pozitive.

P: Fac parte din ea. Acestea sunt aspecte superioare ale ei.

D: Deci fac parte din procesul de integrare?

P: Nu din integrarea cristalelor. Acestea sunt aspecte diferite ale luminii.

D: Deci celelalte erau aspecte ale vieţii fizice?

P: Sunt aspecte, da, de fragmentare, de individualitate. Acesta nu este un aspect al fragmentării sinelui. (Respiră profund) Acestea sunt aspecte ale darurilor lui Dumnezeu, care nu s-au fragmentat niciodată. Munca ei va rămâne aproape aceeaşi. Energia se va schimba pentru a avea mai multă potență. Va fi mai puternică, mult mai puternică.

D: Dar ai spus că acum este un moment potrivit. Acest lucru este necesar?

P: Face parte din sărbătoare. Nu face parte din nevoie. Face parte din iubire. Ea şi-a satisfăcut nevoile. Vrea să experimenteze mai mult din Dumnezeu. Să se extindă şi să crească în natura lui Dumnezeu. Este un fel de cadou.

D: Ea a spus că a avut senzația că i s-a întâmplat ceva, un fel de trezire.

P: Acest lucru este atât brusc, cât şi gradual. Este o schimbare bruscă a capacității vibraționale.

D: Aceste ființe de lumină vor fi în ea tot timpul sau vor veni şi vor pleca?

P: Tot timpul.

D: Trebuie să apeleze la ele când lucrează? (Nu) Munca ei de vindecare va fi mai eficientă dacă foloseşte această energie?

P: Scopul nu este atât eficacitatea, cât este explozia de aromă a lui Dumnezeu. Cu siguranță va observa o diferență, când va lucra. Oamenii o simt în diferite moduri. Ea a dezvoltat un limbaj şi tehnici speciale, care să-i ajute pe oameni să se bucure de ea şi să o trăiască în mod confortabil. Ea îi va ajuta să o accepte.

D: Oamenii vin la ea pentru a se vindeca. Acesta este unul din lucrurile pentru care va fi folosită această energie?

P: Unul din lucruri, da. Dar nu e numaidecât pentru oameni. Este mai mult pentru Întreg.

D: Dezvoltarea ei?

P: Nu dezvoltarea ei, ci întregul. Este o mișcare în cadrul Întregului.

D: Vreau ca ea să poată înțelege acest proces, atunci când se trezește.

P: Înțelegerea este inteligentă. Întotdeauna există înțelegere. Întotdeauna există compasiune. Există o trecere de la mintea individuală la totalitate, în acest moment.

D: Asta se întâmplă peste tot?

P: Peste tot unde este posibil.

D: Face parte din schimbările de vibrație și frecvență care au loc? (Da)

I-am explicat că știam despre Noul Pământ și despre mutarea într-o nouă dimensiune. Ea a fost de acord că asta făcea parte din acel proces.

D: Vor experimenta și alți oameni acest lucru?

P: Da. Mulți se trezesc acum. Sunt conștienți de totalitatea lor. Toate părțile Sursei care au fost suspendate, se integrează acum.

D: Pe măsură ce trecem în această nouă dimensiune, totul trebuie să se unească? Crește numărul oamenilor care devin conștienți că nu mai sunt separați?

P: Da. Pe măsură ce părțile lor se unesc tot mai mult, devine mai ușor și pentru ceilalți să accepte asta. Se vor simți mai confortabil.

D: Dar pentru unii oameni nu este un proces confortabil, nu-i așa?

P: Ei au ales asta. Unii oameni aleg să crească prin disconfort.

D: Pe măsură ce ne integrăm cu Întregul, ai spus că ne vom simți diferit?

P: Toată lumea se va simți diferit, toată lumea. Toată lumea se va simți mai confortabil cu Întregul. Vor ști că se întâmplă ceva cu sufletul lor.

D: Dar ne vom păstra corpul fizic?

P: Pentru cei care au nevoie de așa ceva, se va întâmpla. Acest lucru se întâmplă în același timp pentru cei din corp și din afara corpului.

D: Și cei din lumea spiritului experimentează asta?

P: Da. Asta nu are nimic de-a face cu a fi într-un corp. A venit timpul.

D: Are legătură cu dezvoltarea planetei?

P: Nu e doar dezvoltarea acestei planete. Este dezvoltarea Întregului, a tuturor, a tuturor deodată. Universul, totul se mișcă într-un mod diferit.

D: Deci nu există nicio modalitate de a opri sau deturna această transformare? Este ceva ce trebuie să se întâmple?

P: Este alegerea lui Dumnezeu.

I-am explicat că am auzit că vor exista două Pământuri, iar pe vechiul Pământ, aceste lucruri nu se vor întâmpla.

P: Nu sunt conectată la asta. Sunt conectată la partea care se mișcă în totalitate.

D: Dar nu este ca moartea sau moartea corpului fizic, nu-i așa?

P: Nu se pune problema dacă ești sau nu în corpul fizic. Toată lumea va experimenta acest lucru la fel, în corp sau în afara corpului, într-o conștiență sau în afara ei, oriunde. Nu este important să înțelegeți ce se întâmplă, doar să vă bucurați de acest eveniment major.

Asta mi-a amintit de conul de energie care a fost implantat în toată lumea, în anul 2009 (în capitolul 30). Mă întreb dacă nu este același lucru, într-o formulare diferită?

D: Dacă procesul de integrare abia începe, la ce va duce el în cele din urmă?

P: La o înălțare într-un întreg unificat. În fiecare individ va putea funcționa mai multă totalitate. Ca un fel de fir unificator care va intra în toate. Fiecare se va simți mai conectat la tot. Totul va fi ridicat într-o altă dimensiune, peste tot.

D: Cum va fi acea dimensiune? Ne poți spune ceva despre asta?

P: Este ca o țesătură care aliniază brusc totul la conștientizarea esenței.

D: Atunci când ajungem acolo, nu vom mai avea individualitate?

P: Va exista individualitatea. Dar vor fi mai multe fire de unitate disponibile și funcționale. Individualitatea se va transforma într-o oarecare măsură și va exista mai multă suprapunere a întregului.

D: Cum se va transforma individualitatea?

P: Mai multe fragmente din mai multe aspecte, se vor completa.

D: Deci nu va mai fi nevoie să avem vieți fizice. Asta vrei să spui?

P: Nu există vieți fizice, ca să spunem așa, în realitate. Dar va exista mai puțină împrăștiere a experienței.

D: Încerc să înțeleg. Încă mai sunt oameni care acumulează karma. Asta va face o diferență?

P: Eu nu fac parte din acest flux. Nu știu. Știu doar că fac parte din această țesătură a întregului. Fac parte din ceea ce se adună. Se întâmplă acum.

D: Chiar dacă știu că timpul nu există din perspectiva voastră, ai idee cât va mai dura până când se va aduna totul?

P: Din perspectiva noastră, deja s-a întâmplat. Este în desfășurare, dar s-a întâmplat deja la nivelurile interioare. Viața va merge cam la fel. Această energie este la îndemâna tuturor, pentru a fi folosită în orice mod se dorește. Oamenii vor decide dacă vor să facă parte din asta sau nu. E ceva dat tuturor și vor face alegeri după cum doresc. Asta schimbă totul, în mod automat. Există o lipsă în creație, din cauza lipsei de totalitate. Când este prezentă mai multă totalitate, se creează automat.

D: De aceea le spun oamenilor să fie atenți ce cer, să fie atenți ce vor să creeze, pentru că se pare că se întâmplă mai repede acum.

P: Este adevărat.

D: În trecut dura mult timp.

P: Asta a fost intenționat.

D: După cum era Pământul, trebuia să ai timp să fii sigur că asta ți-ai dorit.

P: Da, învățarea la acel nivel trebuie să fie lentă.

D: Deci acum se întâmplă mult mai repede. (Da) Dar mai întâi trebuie să fii sigur ce vrei.

P: Totalitatea îți oferă răspunsul la ceea ce vrei. Numai atunci când nu știi ce vrei, creația devine confuză. Ei nu creează. Întregul creează. Când funcționează suficientă totalitate, toate creațiile individuale au puritate. Pur și simplu oamenii își dau seama că Întregul este cu ei și Întregul funcționează pentru a realiza ceea ce îi reprezintă în mod unic. Exact ceea ce au nevoie. Dacă permit conectării să dețină harta întregirii care vine, atunci totul funcționează automat. În fiecare plan, în orice fel.

D: Deci se pot însănătoși folosind această energie?

P: Ei nu folosesc energia. Energia îi folosește.

D: Trebuie să facă ceva pentru a contacta acest Întreg?

P: Nu. Este disponibil, dacă nu îi rezişti. Energia Întregului te ajută să ştii ce vrei. Problema este că oamenii nu ştiu ce vor.

Căutam un tip de ritual sau proces pe care să îl poţi folosi pentru a chema această energie de creaţie. Oamenilor le plac întotdeauna instrucţiunile. În Universul convolut volumul trei capitolul 37, există un capitol în care energia vindecătoare vorbeşte şi arată cum poate fi apelată, în orice moment.

P: Există mici modalităţi prin care oamenii îşi suprimă sentimentul de a fi demni de a fi fericiţi. Este mare nevoie de încredere.

D: Ne-am obişnuit să le cerem îngerilor şi ghizilor noştri să ne ajute să creăm ceva.

P: Toţi îngerii şi ghizii încep să se conecteze. Acum există o legătură între ei, aşa că există mai puţină individualitate la toate nivelurile. Este ca şi cum ai avea toţi îngerii, în loc de unul singur. Există mai puţin spaţiu între dorinţă şi sprijin. Procesul se accelerează. În acest moment, Pamela se conectează la aspecte ale cunoaşterii şi la cei care au împărtăşit cunoaşterea. Acest lucru facilitează conectarea.

D: Vreau să înţeleagă de ce i se oferă aceste informaţii.

P: Ea nu are nevoie atât de mult de informaţii, cât de procesul de conectare cu reţele vaste de oameni în mişcare, care susţin schimbarea.

Pamela avea o problemă de natură fizică, despre care dorea informaţii. A spus că în ultimii zece ani s-a confruntat cu un mister. Uneori simţea brusc furnicături în corp şi apoi nu se mai putea mişca. Rămânea aşa ore întregi, ceea ce era deranjant pentru oamenii din jurul ei, care asistau la asta.

P: Atunci vin părți ale fragmentelor. Atunci se deschide Întregul.

Când s-au petrecut aceste incidente, Pamelei nu i-a fost niciodată frică. Voia doar să înțeleagă ce se întâmplă, pentru că trebuia să meargă să se întindă, până îi dispărea această stare.

P: Aceasta este o schimbare în Întreg, care implică finalizarea fragmentării.

D: Deci intră un alt fragment și se integrează în ea?

P: Sau integrează mai mult din Întreg. Asta îi suspendă temporar activitatea, fiindcă nu se mai poate coordona.

D: A fost oarecum deconcertant, pentru că deși nu i-a fost frică, uneori se întâmpla în public.

P: Întregirea este mai subtilă, iar fragmentarea este mai completă. Mai sunt și alte lucruri care se vor întâmpla. Schimbări de energie, care produc schimbări temporare în corp-minte. Intervine o oarecare dorință de a avea grijă de corp și o dorință mai mare de a fi cu Spiritul, în acel moment.

D: Ea va observa ceva fizic, în momentul în care se întâmplă aceste lucruri?

P: O ușoară lipsă de coordonare, din cauza unei schimbări a focalizării. De fiecare dată e din ce în ce mai conectată. Este ceva temporar, este întotdeauna temporar. Iubirea este importantă, pentru că procesul este iubire acum. Inteligența este mult mai funcțională decât informația. Aceste inteligențe au fost acum legate de aceasta.

* * *

Un alt client a menţionat ceva asemănător, când „ei” au vorbit despre o fuziune a Sufletului.

D: Poți explica ce este asta?

M: O persoană se deschide din ce în ce mai mult către aspectele sale superioare. Ceea ce se întâmplă este că mintea se deschide și parcă vine cineva în ea. Conștiența se extinde pur și simplu și preia din ce în ce mai multe aspecte ale sinelui.

D: Dar cum te simți dacă se întâmplă așa ceva, ca să poți recunoaște această stare?

M: Simți că ai mai multă conștientizare. Te simți mai ușor în Spirit și se pot observa mici schimbări de personalitate. Unele aprecieri sau antipatii se pot modifica. Dar în scurt timp, aspectul care s-a extins se va obișnui cu locul în care se află și va începe să lucreze mai mult cu tine. Cu toții suntem în creștere, la toate nivelurile.

* * *

Continuând cu Pamela:

Am vrut să știu dacă puteam primi mai multe informații despre transformările Pământului, înainte de a intra în următoarea dimensiune.

P: Există multe posibilități în mișcare chiar acum și ea face parte din acel proces care încearcă să unifice totul, cu cel mai bun rezultat posibil. Sunt forțe în lucru; multe, multe matrici, multe forțe. Se va avea grijă de fiecare ființă, oriunde, indiferent de circumstanțele lor. Totul se îndreaptă către o mai mare unitate, indiferent cum pare a fi în exterior.

Capitolul 40

IMAGINILE

Dawn şi fiica ei Alexis au venit la cabinetul meu, pentru şedinţe separate. Dawn m-a surprins oferindu-mi un pachet cu poze şi CD-ul de pe care fuseseră tipărite. Mi-au spus că aceste poze au fost făcute în anul 2004 şi că nu ştiau ce să facă cu ele sau cui să le dea. În cele din urmă s-au hotărât să mi le dea mie, în speranţa că eu voi şti ce să fac cu ele. Asta a fost în 2006 şi le-am păstrat, neştiind în ce carte să le includ. Când am avut şedinţa, era greu de înţeles. Abia acum în 2011, cred că înţeleg mai pe deplin ce încerca SC să descrie şi cred că a venit timpul să le prezint în sfârşit altor oameni. Asta arată cât de mult am crescut din 2006. Conceptele mele s-au extins. Sper că am dreptate.

Dawn a spus că într-o noapte stătea afară cu fiica ei, când au văzut pe cer un obiect neobişnuit de luminos. La început au crezut că este o stea, dar era mai mare şi mai strălucitoare. Şi-au îndreptat camera către el şi au făcut o serie de fotografii. Apoi au privit cum obiectul dispărea treptat. Când au developat filmul, au rămas uimite. Imaginile nu semănau deloc cu ceea ce au văzut în acea noapte. Ele au văzut un obiect solid, nu unul care se mişca, se transforma şi se ondula ca cel din imagini.

De-a lungul anilor, oamenii mi-au trimis poze similare. Întotdeauna credeau că aceste imagini aveau legătură cu OZN-urile, pentru că nu aveau altă explicaţie. Dar eu cred că majoritatea lucrurilor pe care oamenii le consideră a fi nave spaţiale necunoscute au alte explicaţii, mai complicate.

Am condus două sesiuni separate, cu fiecare din cele două femei. Informaţiile primite au fost asemănătoare, dar sesiunea mamei (Dawn) conţinea mai multă descriere. Trecusem prin două vieţi anterioare şi SC-ul ne oferise informaţii personale şi lucrase la probleme fizice grave. Apoi am vrut să întreb despre poze:

D: Aș vrea o lămurire. Dawn și fiica ei Alexis mi-au adus aceste fotografii ieri și sunt foarte ciudate. Puteți identifica ce este în imagini?

DA: Forţele superioare care lucrează cu planeta. Încearcă să o menţină în echilibru. Ele lucrează cu reţelele energetice pe ambele părți ale dimensiunilor, pe această parte și pe cealaltă.

D: Dar în imagine, arată aproape ca un obiect fizic.

DA: Da, este o entitate. Este elastică. Se poate răspândi pe un teritoriu întins. Lucrează din ambele părți, pentru echilibrarea planetei. Energia răspândește bunătatea în jurul planetei. Se mișcă și o răspândește, se mișcă și o răspândește, se mișcă și o răspândește, ca brațele iubitoare ale unei mame. Face parte din evoluția spiritului și a intelectului, din evoluția conștienței vii. Este mult mai mult decât lucrul cu planeta Pământ. Acesta este rolul său și pentru asta a fost creată. Aduce echilibru și iubire. Este o energie feminină ... lină.

D: Ea a spus că atunci când au văzut-o pe cer, arăta ca o stea.

DA: Da. Este un camuflaj.

D: Obiectul din imagini nu a apărut până nu au fost mărite și pare să își schimbe forma. De aceea am crezut că este un obiect fizic de vreun fel.

DA: Corpul uman fizic nu se află la un nivel vibrațional care să permită să o vezi cu ochiul liber. Dar o poți simți. Oamenii sensibili îi pot simți prezența, dar nu pot vedea în spatele camuflajului. Dar aparatul de fotografiat o poate vedea.

D: De ce li s-a permis să o fotografieze?

DA: Pentru că oamenii trebuie să vadă și să știe că lucrurile sunt sub control, că lucrurile se mișcă conform programului.

D: Așa arată în mod normal? Are o formă de „vierme”?

DA: Da. Își poate schimba forma și dimensiunea, în funcție de ceea ce face. Se adaptează la mediul în care lucrează și de asemenea la dimensiunea în care

lucrează, în funcţie de componenţa energetică a dimensiunii în care lucrează.

D: Pare să fie organică.

DA: Nu. Este o fiinţă de lumină. Are elasticitate. Are părţi care se deplasează în jurul său, care scanează, care văd şi contribuie la această acţiune. Care se rotesc în jurul ei, care se conectează, se întrepătrund şi se ghidează, acţionând de la distanţă. Sunt părţi din întregul său.

D: Arată aşa în mod normal, sau aşa a captat-o aparatul de fotografiat?

DA: În mod normal nu ar arăta aşa de partea noastră a realităţii, dar în atmosfera voastră, în dimensiunea voastră, aşa ar arăta în mod normal. Poate că într-un alt sistem stelar ar arăta altfel... lucrurile sunt afectate de mediul în care se află. E ca şi cum un gând ar fi afectat de mediu. Modul cum arată depinde de efectele dimensiunii asupra mediului. De exemplu să zicem că ai un gând cu un scaun. Într-un mediu scaunul va arăta într-un fel, în alt mediu sau într-o altă dimensiune scaunul va arăta altfel. Nu vor arăta la fel, chiar dacă este acelaşi gând sau aceeaşi imagine.

D: Cum arată de fapt? Adică... (Râde) în starea sa normală?

DA: În starea sa normală când se relaxează?

D: Cum arată acolo de unde vine?

DA: Ca o masă de vapori... O masă URIAŞĂ de vapori de lumină.

D: Pentru că Alexis a spus în şedinţa ei că era atât de mare încât nu puteai să o înţelegi. (Da) Are sens?

DA: Da. Din punctul nostru de vedere, asta este pentru că tărâmul tău pământesc este mult mai mic decât spaţiul în care se află atunci când este între locurile unde acţionează. Totul este o chestiune de perspectivă.

D: Deci era aici pentru a ajuta?

DA: Asta face! Da. Ea hrăneşte. Se hrăneşte din „Nutritoare”.

D: Dar este aici pentru a ajuta cu ceea ce se întâmplă cu Pământul în acest

moment?

DA: Da. Se răspândește ca un sac de energie, în jurul planetei. Când trece prin energiile negative care fac găuri în lucruri, energia ei de iubire netezește și repară găurile, repară rupturile și reajustează vibrațiile. Pe măsură ce vibrațiile Sufletului și ale Pământului evoluează, el se uzează și se sfâșie, iar această energie revine și îl repară ca o șosetă și reglează fin energia, dacă trebuie să se miște în sus. Totul se mișcă mai repede, pe măsură ce se mărește rata de vibrație energetică.

D: În imagini pare mic, dar ai spus că este uriaș. Apare așa pentru că era atât de departe de ele sau de ce?

DA: Este imens în propriul său loc natural de odihnă. Dar atunci când intră în alte dimensiuni și în alte sisteme solare, se adaptează și își schimbă dimensiunea. Poate fi necesar să devină foarte mic dacă funcţionează într-un tărâm mic, sau într-un tărâm de dimensiune medie. Se va adapta și va lua dimensiunea necesară pentru a interacționa cu succes, cu planeta cu care lucrează. Sau poate fi foarte mare. Este ceva fluid. Este flexibil. Se poate extinde sau micșora.

D: Deci li s-a permis să îl vadă în acea formă? (Da) Ai spus că oamenii ar trebui să știe despre asta?

DA: Unii oameni ar trebui să știe despre asta, da.

D: Pot folosi aceste imagini ca să încerc să le explic oamenilor despre ele?

DA: Da. Acesta este unul din motivele pentru care aceste femei au venit aici.

D: Ca să îmi arate fotografiile?

DA: Da. Se întreabă de ceva vreme ce să facă cu ele. Ştiau că trebuie să meargă undeva pentru a transmite informaţiile oamenilor care aveau nevoie să le vadă. Asta le va da oamenilor sentimentul că se află în siguranţă. Dar întotdeauna vor exista şi cei care nu vor înţelege acest lucru şi se tem de el. Dar celor care sunt gata să audă asta şi să vadă asta, le va insufla un sentiment de sprijin. Sistemele de suport sunt aici. Mecanismele sunt aici. Totul funcţionează aşa cum trebuie. Dacă crezi că te lupţi singur... Ei bine, trebuie să înţelegi că de fapt nu este aşa. Aruncă o privire la ce este acolo sus.

D: Când i-am arătat fiicei mele Julia aceste imagini, ea a simţit cum emana o cantitate extraordinară de energie şi vibraţie din ele. (Da) Şi a început să simtă că lucra pe ADN-ul ei. Este corect?

DA: Lucrează cu toate energiile pentru a avansa planeta în evoluţia ei şi toate sunt interconectate. Cum să explic? Afectează energia planetei până la miez, aşa că afectează toată energia, structura întregii energii. Energia trebuie să fie ridicată, pe măsură ce planeta evoluează şi se înalţă în evoluţia sa. Ridică vibraţia dinafară până în centru... Imaginea de pe cer funcţionează din exterior în interior şi invers.

În volumul doi din Universul convolut, se menţionează o forţă energetică îndreptată către Pământ la începutul anilor 2000, pentru a ajuta la creşterea conştiinţei. Aceasta ar pătrunde până în miezul Pământului şi ar afecta orice fiinţă vie (inclusiv plantele şi animalele). Dar este invizibilă pentru vederea umană. Poate că acest lucru are legătură cu ceea ce a fotografiat Dawn în anul 2004.

D: Afectează totul până în centrul Pământului?

DA: Corect. Este ca și cum s-ar depune praful și ar crea un sac embrionar în jurul lui. Planeta crește.

D: Deci afectează totul – oameni, animale, plante, orice se află în vecinătatea ei? (Da) Atunci, conform teoriei fiicei mele, crezi că afectează și ADN-ul, cu energia sa?

DA: Da, pentru că ADN-ul este energie. Este energie codificată în materia fizică. Este un lucru bun. Este o lucrare de lumină și o parte a planului pentru planetă și pentru noi, pentru că și noi suntem planeta. Oamenii de pe Pământ fac parte cu toții din organismul planetei și totul este o parte a procesului. Nu e prima dată când acest lucru de pe cer efectuează acest tip de muncă. Cu asta se ocupă. Vine când este nevoie. Asta e „meseria" sa, ca să zicem așa.

D: Deci ne ajută cu evoluția planetei, pe măsură ce intrăm în ceea ce numim „Noul Pământ"?

DA: Da. Este, de asemenea, un constructor al spiritului și un întăritor. Fotografiile trebuie să iasă în lume pentru ca oamenii să știe, astfel încât să se simtă protejați și îndrumați, într-un anumit sens.

D: Într-un fel, am putea spune că este un echivalent al lui Dumnezeu. Este o energie atât de puternică... Da?

DA: Când spui Dumnezeu... ce vrei să spui. ?

D: Sursa. Ceea ce voi numiți Sursa.

DA: Da. Sursa. Face parte din Unul. Face parte din ceea ce Unul a creat și trimite o parte din sine cu caracter feminin, care hrănește și liniștește. Stimulează schimbarea și creșterea și le hrănește prin menținerea mediului energetic într-o situație care determină în mod natural evoluția. Face parte din Sursă. Este acea parte a Sursei care a creat. Atât de ÎNALTĂ este. Atât este de avansată este. Vine de la Sursă. Este mare. Face parte din instituția Creatorului.

D: Instituție?

DA: Da. Cu toții suntem Creatori, mergând de jos în sus, în sus și în sus. Când

evoluăm, devenim Creatori mai mari și mai buni. Devenim din ce în ce mai mari și mai buni până când ajungem la Sursă. Acesta este scopul nostru. Să luăm tot ceea ce am învățat și să aducem totul înapoi la Sursă. Nu știu cum să explic.

D: Oh, te descurci bine. Înțeleg ce spui. Dar în timpul ședinței mi s-a spus să fiu pregătită, pentru că mulți oameni vor vedea pozele și nu vor înțelege. Nu au să creadă.

DA: Dar sunt atât de mulți oameni care oricum nu înțeleg și nu cred atâtea lucruri.

D: Și vor crede că este un fals. Cei mai mulți dintre ei se gândesc la OZN-uri și extratereștri. Doar până acolo poate ajunge imaginația lor.

DA: Da, iar unii dintre ei nici măcar atât nu înțeleg.

D: Dar știm că nu este vorba de așa ceva.

DA: Nu, nu este un OZN. Nu, nu, nu este un OZN. Este mai sus de tărâmurile angelice. Este ceva ca un fel ca un înger, din tărâmurile angelice. Dacă vrei să încerci să le explici oamenilor ca să înțeleagă, spune-le că ar putea să privească acest lucru ca pe un înger „super-dimensionat” sau așa ceva. (Râde)

D: Am vrut să clarific. Dacă voi lucra cu oamenii și voi vorbi despre asta, trebuie să înțeleg. Îmi oferiți concepte din ce în ce mai dificile. Presupun că lumea este pregătită. (Râde)

DA: Întotdeauna există cineva care este pregătit, dar lucrurile stau pe loc până când apare un grup suficient de mare care este pregătit, pentru ca informațiile să aibă mai mult succes și să se răspândească mai bine. Dacă un singur om este gata, este mai greu și va dura mult mai mult. E mult mai bine când există un grup. Dacă există un grup suficient de mare, îi va determina pe oamenii de știință să se gândească mai mult la teoriile lor, atunci când vor vedea aceste imagini. Fizicienii se vor gândi mai mult la relațiile dintre lumină și energie, atunci când vor vedea aceste imagini. Nu va afecta oamenii doar la nivel de suflet, când aceștia cer să avanseze. Va influența și doctorii și fizicienii din lumea științifică. E ca o poartă deschisă către ei. Ei vor înțelege aceste lucruri prin teoriile și cercetările lor. Va deschide un tărâm al înțelegerii, în schema generală a lucrurilor. Va apărea o schemă mai profundă și mai extinsă de înțelegere a existenței, prin observarea fotografiilor și aplicarea cunoștințelor pe care le vor

descoperi.

D: Mai este ceva ce vrei să știu despre asta?

DA: Dacă apare ceva, ți se va spune în mod cert.

Capitolul 41

FINIS

Lucram sub presiune, fiindcă aveam un termen limită pentru a termina această carte. Trebuia să fie la tipar până la o anumită dată, pentru că era deja în catalogul distribuitorilor şi se făceau comenzi în librării. Oamenii îmi spuneau că Amazon a anunţat deja că este disponibilă cartea. Când am auzit asta, am râs: „Nu cred! Este încă în creierul meu şi în computer.” Nu mă ajuta faptul că scriam în timpul unei conferinţe şi a unui turneu de cursuri şi ateliere de lucru. Mă aflam sub o mare presiune. Tocmai finalizasem Conferinţa de Transformare anuală din iunie 2011, în Arkansas. Toţi cei care au organizat vreodată o conferinţă mare ştiu că e nevoie de multă muncă pentru a organiza aşa ceva. Imediat după aceea, cu puţin timp de odihnă, am ţinut o prelegere la nivel naţional şi am fost într-un turneu în care am ţinut cursuri în Statele Unite şi Canada. Apoi am stat acasă doar o săptămână, ca să mă pregătesc pentru turneul de două luni din Europa. După care am participat la un simpozion foarte mare în India (la Bangalore), în octombrie 2011. Am stat iar acasă o săptămână, apoi am petrecut şase săptămâni în Singapore şi Australia, în noiembrie 2011. Călătoream din oraş în oraş dând interviuri la radio, făcând înregistrări TV, ţinând prelegeri şi cursuri. Avioane, trenuri, maşini, până când nu mai ştii unde eşti. Fiecare hotel şi aeroport seamănă unul cu altul, fiecare sală de curs arată la fel. De multe ori când începeam o prelegere, întrebam publicul glumind: „Unde mă aflu? În ce oraş sunt? În ce ţară sunt?” Oamenii sunt la fel, oriunde mergi. Limba şi accentul sunt singurul indiciu de diferenţiere. Fiica mea a spus: „După un timp nu-ţi mai poţi aminti când s-a întâmplat ceva, pentru că timpul se estompează. Devine o amintire a evenimentului. Asta arată cu adevărat că timpul este o iluzie. În ţara în care te afli acum este zi, dar acasă în Arkansas este noapte. În unele cazuri, aici este astăzi şi acolo este mâine sau ieri, în funcţie de fusul orar. Toate acestea trebuie luate în considerare dacă vrei să comunici cu lumea „reală”, ceea ce sugerează că timpul nu are sens, chiar dacă suntem prinşi în el.

Aşa că, în mijlocul tuturor acestor lucruri, încercam să termin această carte.

Foloseam tot timpul liber pe care îl puteam găsi între evenimente, pentru a lucra la micul meu laptop din camera mea de hotel. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru noua tehnologie. Nu mai trebuia să car după mine maldăre de manuscrise, de revizuit pentru editură. Totul se poate face cu un mic flashdrive.

Ţin minte primele mele aventuri în lumea computerelor, când am primit primul meu calculator, în anii 1980. Mi-am scris primele cinci cărţi la o maşină de scris manuală de modă veche, apoi am trecut la maşina de scris electrică. Pe vremea aceea cunoşteam adevăratul sens al termenului „tăiaţi şi lipiţi”. Noua invenţie a computerului a fost ca o revoluţie miraculoasă. Nu mai trebuia să dactilografiez din nou fiecare pagină, dacă găseam o greşeală. Nu mai trebuia să îmi încurc degetele în tastatură şi să învârt hârtia pe rotor. Dar aveam totuşi motive întemeiate să nu am încredere în primele computere. Prea des mi-au mâncat cuvintele şi le-au digerat, încât nu mai existau decât în capul meu. De multe ori, după ce lucram ore întregi la un capitol, apăsam butonul „salvare” şi ieşeam din cameră cu degetele încrucişate. Nu ştiam dacă îl va salva sau va decide să îl mănânce. Vedeam deja în minte cum frazele mele dispăreau în uitare. Imprimam imediat textul pe hârtie, pentru că putea oricând să dispară. Cel puţin pe hârtie se păstra în siguranţă. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să fiu nevoită să scriu totul din nou. Dar acum pot stoca mai multe cărţi pe micul dispozitiv de memorie (flashdrive) de doar câţiva centimetri lungime. Sunt sigură că sunt în curs de dezvoltare şi alte modalităţi miraculoase de stocare a informaţiilor. Dar din cauza experienţelor mele timpurii cu computerele din anii 1980, sunt încă suspicioasă, aşa că imprim totul pe hârtie, cât de curând posibil.

Prin urmare în această călătorie din 2011, preţuiam fiecare clipă în care puteam să fiu singură şi să lucrez la carte. Am descoperit că cel mai bun mod de a termina o carte era să fiu închisă într-o cameră dintr-o ţară străină. Televizorul era într-o limbă străină, aşa că nu mai aveam tentaţia de a-l deschide. Singura fereastră din cameră avea vedere spre acoperişuri, aşa că nu aveam peisaje frumoase care să-mi distragă atenţia. Mă puteam scufunda cu totul în proiect. Fiica mea continua să spună: „Nu vreau să mai pun presiune pe tine, dar cartea trebuie să fie gata până ajungem acasă în luna noiembrie”.

În această excursie am mers în multe ţări diferite. Multe din ele mi-am dorit întotdeauna să le vizitez. Simţeam o asemenea atracţie pentru unele din ele, încât eram sigură că trebuia să fi avut o viaţă trecută acolo. Dar când am ajuns la faţa locului, am fost dezamăgită din acest punct de vedere. Ruinele antice erau presărate prin oraş, dar clădirile moderne dominau şi copleşeau antichitatea.

Ruinele erau doar atât... nişte ruine umbrite, care păreau nelalocul lor printre clădirile moderne şi traficul aglomerat. Unele monumente, cum ar fi Stonehenge şi New Grange, se remarcă de la sine. Dar chiar şi acestea sunt în ruină sau simple schelete a ceea ce ar fi trebuit să fie. Nici măcar Sfinxul şi Marea Piramidă nu au fost cum ne aşteptam. Oraşul Cairo invadează tot drumul şi piramidele arată ca nişte carcase goale, ruina a ceea ce au fost cândva. Mă aşteptam să simt ceva la Colosseumul de la Roma, dar se află în mijlocul oraşului, cu tarabe cu suveniruri şi mâncare de jur împrejurul zidurilor, înconjurat de trafic aglomerat şi turişti gălăgioşi. Nici măcar măreţia Taj Mahal-ului nu a fost cum mă aşteptam. Este o clădire frumoasă, dar sărăcia extremă a Indiei ajunge până la porţi. Parthenonul de la Atena este frumos, dar e doar o umbră a ceea ce a fost cândva, o ruină parţial reconstruită, aşezată pe un deal deasupra oraşului. Maccu Picchu este special şi are o energie puternică, dar este şi el în ruine. Oriunde am fost, ghizii turistici ne spuneau mereu acelaşi lucru: „Nu ştim cum au fost construite aceste monumente. Nu cunoaştem funcţia lor reală. Nu ştim... nu ştim.” Adesea, explicaţia oficială nu era deloc plauzibilă.

Regresiile mele în vieţile trecute din aceste zone, oferă mai multe informaţii şi au mai mult sens. Am fost întotdeauna fascinată de efortul arheologilor şi de munca lor obositoare de a readuce trecutul la lumina zilei. Fără acest efort nu am avea nicio indicaţie despre minunile trecutului, cu excepţia documentelor antice. Dar cred că ceea ce au descoperit ei este doar o mică parte din ceea ce rămâne ascuns sub nisipurile timpului, sub apele oceanelor şi în adâncul munţilor. Există multă enigme ale istoriei şi cunoştinţe antice care probabil nu vor fi descoperite niciodată. Dar ştiu că există multe informaţii în computerul uimitor numit „mintea umană” şi suntem capabili să accesăm acest nivel, prin hipnoza în transă profundă. Acesta este ceea ce face ca munca mea de reporter şi cercetător al cunoştinţelor pierdute să fie atât de interesantă. Nu ştiu niciodată ce va dezvălui următoarea sesiune. Nu contează pentru mine dacă se poate dovedi sau nu, pentru că nu încerc să conving pe nimeni. Treaba mea este să ajut oamenii să îşi deschidă mintea către alte posibilităţi şi probabilităţi. Alţii se pot concentra pe găsirea dovezilor. Treaba mea este să deschid noi orizonturi ale cunoaşterii.

Toată viaţa mea am simţit o atracţie inexplicabilă pentru orice lucru antic, mai ales egiptean şi roman. În copilărie devoram cărţi vechi despre aceste subiecte. Nu îmi păsa atât de mult de text, cât eram fascinată de imagini, în special de imaginile hieroglifelor antice. La şcoală am fost foarte încântată de istoria antică şi mi-am pierdut interesul când am trecut la istoria modernă. Îmi amintesc că aveam o fascinaţie extremă pentru Pompei. Am citit cartea Ultimele zile ale

orașului Pompei, de Sir Edward George Bullver-Lytton și am făcut o prezentare despre ea la școală. Când cartea a fost transpusă pe ecran (într-un film alb-negru, cum era pe vremea aceea) am fost dezamăgită, pentru că s-a abătut de la povestea originală. În copilărie am văzut un exemplar vechi al cărții în vitrina unui anticariat, când locuiam la St. Louis. Îmi doream atât de mult propriul meu exemplar, dar în timpul Depresiunii nu erau bani. Am reușit cu greu să economisesc un dolar, prin predarea sticlelor de Cola găsite pe stradă. Primeai doi cenți pe o sticlă. Am bătut multe străzi, pentru a aduna suficienți bani. Pe vremea aceea li se permitea copiilor să aibă aventuri. Puteai să te plimbi, să patinezi cu rolele sau să mergi cu bicicleta oriunde voiai. Nu exista frica atât de înrădăcinată în copiii de astăzi. Îmi amintesc și acum dezamăgirea amară pe care am simțit-o atunci când am descoperit că anticariatul era închis de ani de zile. Așa că prețioasa mea carte a rămas de neatins, în vitrină.

Prin urmare vă puteți imagina entuziasmul meu când am călătorit în Europa în septembrie 2011, și am descoperit că voi avea câteva zile libere la Roma. Urma să petrec o zi și la Pompei. În sfârșit îl voi putea vedea cu ochii mei. Oare îmi va stârni vreo amintire? Știam că voi include câteva regresii în vieți anterioare într-una dintre cărțile mele și voiam să văd dacă locația se potrivea cu relatările clienților mei. Soțul meu a vizitat orașul Pompei în anii 1950, când portavionul USS Randolph a staționat câteva zile în portul Napoli. Dar mi-a spus că era doar un morman de ruine. A adus acasă o broșură cu statui și alte obiecte escavate. Desigur, pentru el nu aveau același înțeles ca pentru mine.

După o lungă călătorie de la Roma cu autobuzul, am ajuns la o scenă similară cu celelalte obiective din antichitate: ruine (frumos excavate și reconstruite), tarabe de suveniruri, trafic și sute de turiști. În depărtare se zărea Mediterana și Muntele Vezuvius scotea fum, prefigurand posibilitatea unei alte erupții. Dar grandoarea Pompeiului era înghițită de modernitate. Este posibil ca eu să fi avut acolo o viață trecută, din cauza atracției extreme și inexplicabile, dar nu am simțit nimic la fața locului.

Se confirmă zicala „Nu poți să mergi acasă din nou”. Chiar și în această viață, când am vizitat orașul St. Louis unde am copilărit, totul era schimbat. Clădirile fuseseră demolate, se construise o autostradă prin mijlocul vechiului meu cartier, și totul părea vechi și murdar. Nimic nu mai semăna cu amintirile pe care le aveam în minte. Așa este și cu amintirile din viața trecută. Într-un fel vedem lucrurile în regresie și altfel le vedem în realitate. Chiar nu te poți întoarce acasă. Cred că sentimentul de déjà vu ne aduce cel mai aproape de trecut. Totul este

atât de vechi în Europa, încât multe dintre structurile vechi încă mai rezistă. În America, când o clădire are o sută de ani, este adeseori dărâmată și în locul ei se construiește o parcare. Dar în Europa încă mai stau în picioare clădiri vechi de sute de ani. Un prieten de-al meu a spus că a intrat odată într-o catedrală antică (încă activă) din Anglia și a avut un sentiment copleșitor de tristețe. A găsit un colț izolat și a stat acolo mult timp, plângând. Nu putea înțelege de ce s-a întâmplat asta, dar știu din munca mea de regresie că locul acela i-a declanșat probabil o amintire dintr-o viață trecută.

Am raportat deja una din propriile mele experiențe, la începutul acestei cărți. La Atena mi s-a trezit o amintire asociată cu o regresie într-o viață anterioară. O altă amintire mi s-a activat spontan în Anglia. Mă îndreptam spre intrarea în Turnul Londrei, pe care l-am vizitat de multe ori cu diverși prieteni. De data aceasta pășeam cu atenție pe aleea cu pietre neuniforme. Mă uitam la picioarele mele, când deodată am văzut că purtam o rochie lungă, simplă, maro, și pantofi moi. Am auzit în cap: „Era mult mai greu când trebuia să porți genul ăsta de pantofi”. Vocea glumea și se referea la faptul că pantofii de atunci aveau tălpi foarte moi. Imaginea s-a estompat repede, dar am avut impresia că veneam la Turnul Londrei în mod regulat. Nu eram unul dintre prizonieri, am avut senzația că eram o slujnică sau așa ceva, și duceam o viață simplă. Întreaga impresie a durat doar câteva minute și s-a estompat rapid. Cu toate acestea a lăsat o impresie de durată, deoarece foarte rar experimentez astfel de imagini.

Deci cred că este adevărat că nu mai putem merge acasă. Și chiar nu avem nevoie. Ceea ce vom vedea acolo ne va întrista, pentru că nu mai putem retrăi aceleași sentimente. Nu putem aduce înapoi aceiași oameni și nu putem retrăi vechile experiențe. Asta se poate face doar prin regresie și atunci știm că nu putem rămâne în trecut (nici în această viață). Nu putem decât să luăm aceste experiențe și să le folosim, pentru a ne îmbunătăți viața prezentă.

În urmă cu câțiva ani, în America a rulat un serial de Reality TV, în care au luat familii și le-au izolat în colibe simple, fără facilități moderne. Trebuiau să trăiască exact așa cum trăiau oamenii în urmă cu câteva sute de ani. Trebuiau să își cultive chiar ei legumele și fructele, să pregătească hrana, să caute ciuperci și să vâneze în pădure, să taie lemne pentru foc, să învețe cum să toarcă pânza și să își confecționeze îmbrăcămintea, să facă lumânări etc. Familiile se luau la întrecere pentru a vedea cine va reuși să facă asta mai bine, cine va rezista cel mai mult și cine va ceda, revenind la lumea modernă. Părea o idee bună, dar nu au fost luate în considerare câteva lucruri. Oamenii din trecut trebuiau să trăiască

așa, pentru că acesta era singurul mod de a supraviețui. Ei nu știau altceva. Dar familiile care participau la concurs fuseseră expuse de-a lungul vieții la progresul civilizației, așa că știau că lucrurile pot fi făcute altfel, mai eficient. Au tot încercat să schimbe lucrurile, pentru că știau că se poate și știau cum. Nu poți scoate din minte ceea ce deja ai învățat. Așa că atunci când privim trecutul, îl privim adesea prin ochii noștri moderni. Nu putem ști în mod logic ce gânduri au avut și ce emoții au simțit oamenii din trecut. Nu știm cum a fost cu adevărat viața lor, cu excepția cazului în care utilizăm nivelul profund de hipnoză pe care îl folosesc eu. Aceasta este o călătorie în timp real, în care persoana se întoarce printr-un tunel al timpului și devine cealaltă personalitate, din toate punctele de vedere. Viața de acum nu mai există în minte, așa că nu mai poate influența gândirea și amintirile. Te afli înapoi în timp și experimentezi istoria, așa cum se întâmplă.

Am avut mai mulți oameni care mi-au oferit sume uriașe de bani, ca să îi duc în vieți anterioare, în mai multe sesiuni. I-am întrebat de ce voiau să facă asta. Au spus că este doar o curiozitate, doar un lucru distractiv, doar ceva de făcut. Nu acesta este scopul muncii mele. Nu este o experiență mânată de curiozitate. Este o terapie serioasă, concepută pentru a ajuta la atenuarea problemelor fizice, karmice și de altă natură, care are de a face cu creșterea individului. De obicei, am constatat că persoana care dorește să experimenteze multe vieți anterioare ca divertisment, nu este mulțumită de viața actuală și caută o formă de evadare. Unii din acești oameni se vor fixa pe cine au fost în acea viață și pe ceea ce li s-a întâmplat, în loc să își trăiască viața prezentă. Scopul muncii mele este să îi fac să descopere cauza problemelor lor, să le înțeleagă și să integreze cunoștințele, ca să poată trăi cât mai bine. Acesta este motivul pentru care au ales să fie pe Pământ în prezent. Ei trebuie să își trăiască viața și să o înțeleagă, nu să scape de ea. Așa că refuz întotdeauna astfel de cereri, pentru că sunt contraproductive. „Ei” au spus de multe ori că uneori unui client nu i se arată o viață trecută în timpul sesiunii, deoarece nu trebuie să trăiască în trecut, ci să se concentreze asupra prezentului și a viitorului. Concentrarea asupra trecutului te ține legat de trecut și inhibă creșterea ulterioară a sufletului.

Există o vorbă: „Dacă uiți greșelile trecutului, ești condamnat să le repeți.” Aceasta este valoarea studierii istoriei. Dar această afirmație se referă și la karma națională și personală, deoarece există karma și între națiuni și țări. În școala dificilă a Pământului, una dintre cerințe este să studiezi o lecție „în clasă”, iar dacă nu îți înveți lecția trebuie să o repeți, până când absolvi și treci în următoarea clasă. Universului nu-i pasă cât timp îți ia, ai la dispoziție eternitatea.

Dar de ce să petreci o eternitate blocat într-o clasă pentru a învăța o lecție, în timp ce ceilalți merg mai departe? Cred că scopul ar fi să înveți și să absolvi clasa cât mai repede. Învață din lecțiile trecutului, ca să nu mai fie necesar să le repeți.

Iată că ajungem din nou la sfârșitul unei alte serii de sesiuni, care sper că au transformat gândirea unora, că au răsucit câteva minți ca niște covrigi și au aprins o scânteie de curiozitate, scoțând la iveală posibilități care până acum nu au mai fost luate în considerare. Sper că mi-am îndeplinit misiunea de reporter, investigator și cercetător al cunoștințelor pierdute. Așa că ne vom despărți deocamdată, în timp ce studiez cazurile pe care le voi prezenta în cărțile viitoare. Poate voi reuși să mai răsucesc câteva minți, în acest proces. Între timp continuă să explorezi, să pui întrebări și să îți cauți propriul adevăr. Există mai mult decât ai crede la prima vedere și ușile se deschid, pe măsură ce ies la iveală cunoștințe din ce în ce mai importante și mai greu de înțeles. Continuă să gândești cu propria minte. Nu ți se va da mai mult decât poți duce. Ai încredere și explorează!

Despre autoare

Dolores Cannon, terapeută prin regresie hipnotică și cercetătoare în domeniul paranormal, lansată în căutarea „Cunoașterii pierdute”, s-a născut în anul 1931 la St. Louis, Missouri. A fost educată la St. Louis și a trăit acolo până în anul 1951, când s-a căsătorit cu un militar de carieră din Marina S.U.A.

În următorii 20 de ani l-a urmat pe soțul său, care a lucrat în diferite baze militare și și-a crescut copiii, ducând o viață tipică de soție de ofițer de Marină. În anul 1970, soțul său a ieșit la pensie ca veteran cu dizabilități și familia s-a retras atunci ca să trăiască la țară, pe dealurile din Arkansas. În această perioadă ea a început să scrie și să își vândă articolele la diverse reviste și ziare.

Începând din anul 1968 s-a implicat în lucrul cu hipnoza, iar din anul 1979 a lucrat exclusiv cu terapia vieților trecute și regresiile. A studiat mai multe metode de hipnoză, după care și-a dezvoltat propria sa tehnică originală. Această tehnică i-a permis să obțină în modul cel mai eficient, informații de la clienții săi. În continuare, Dolores a predat pe tot globul cursuri bazate pe tehnica sa originală.

În anul 1986 și-a extins investigațiile în domeniul OZN. A mers în diferite locuri unde se presupunea că au aterizat OZN-uri și a făcut investigații. Apoi a investigat Cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Cea mai mare parte a muncii sale în acest domeniu a constat din adunarea de dovezi privitoare la presupusele răpiri extraterestre, prin metoda hipnozei.

Dolores a ținut prezentări și cursuri pe toate continentele. A scris 17 cărți, care au fost traduse în douăzeci de limbi. Emisiunile sale de la radio și televizor au fost urmărite pe tot mapamondul. Articolele de/despre Dolores au apărut în diverse reviste și ziare din Statele Unite și de pe glob. Dolores a fost primul străin (și de asemenea primul american) care a primit „Premiul Orfeus” în Bulgaria, pentru cele mai înalte realizări în cercetarea fenomenelor psihice. A primit premiul pentru Contribuție Remarcabilă și pentru Realizările din viață, de la mai multe organizații de cercetare din domeniul hipnozei.

Dolores a avut o familie mare, care a creat un echilibru între lumea „reală” a familiei și lumea „nevăzută” pe care o explora în munca sa. S-a stins din viață pe 18 octombrie 2014.